DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

CLIVE CUSSLER

ve DIRK CUSSLER

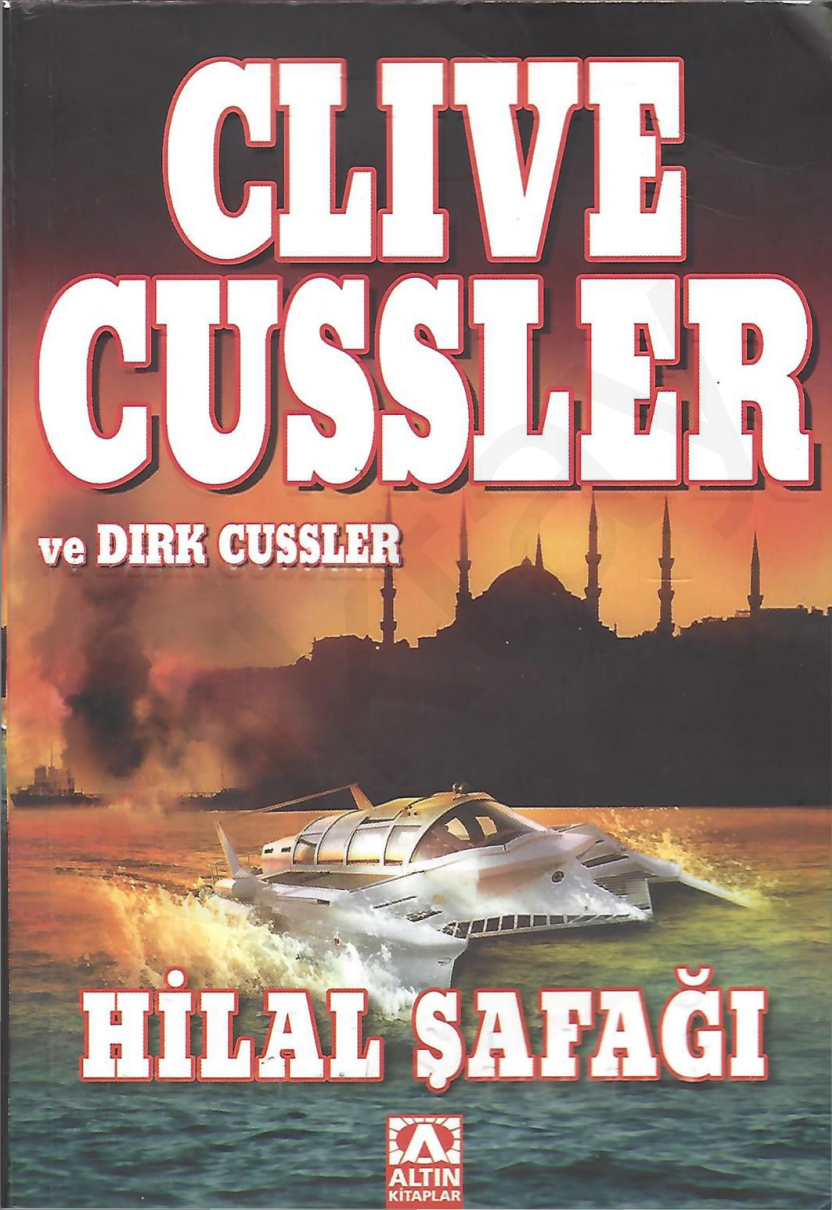

HİLAL ŞAFAĞI

ALTIN KİTAPLAR

CLIVE CUSSLER

ve DIRK CUSSLER

HİLAL ŞAFAĞI

TÜRKÇESİ
SEZER SONER

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları

KÖR DALIŞ
GİRDAP
BUZDAĞI
ENKAZ
BATIK
ŞEYTAN DENİZİ
KISKAÇ
SAHRADA AYAK SESLERİ
MAVİ VURGUN
ŞOK DALGASI
KÜKREYEN DENİZ
YILAN
ATLANTİS BULUNDU
MAVİ ALTIN
BUZ ATEŞİ
VALHALLA'NIN YÜKSELİŞİ
DENİZ AVCILARI
BEYAZ ÖLÜM
ALTIN BUDA
TRUVA HAZİNESİ
KAYIP KENT
KUTSAL TAŞ
CENGİZ HAN'IN HAZİNESİ
İSKELET SAHİLİ
KILAVUZ
KUTUP KAYMASI
KARANLIK TAKİP
KUSURSUZ PLAN
SABOTAJCI
SPARTA ALTINLARI
KIYAMET GEMİSİ
KRALLIK
KARA FIRTINA

Her şeyi neşeli kılan
Teri ve Dayna'ya.

Oktay

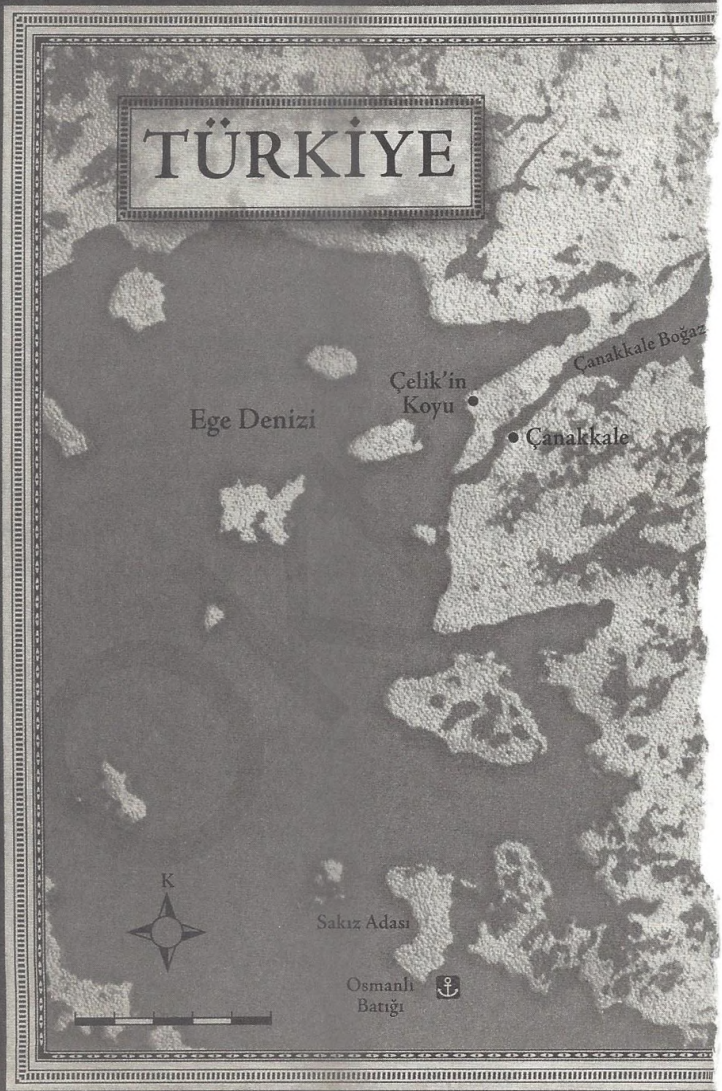
TÜRKİYE
Çanakkale Boğaz
Çelik'in Koyu
Ege Denizi
Çanakkale
K
Sakız Adası
Osmanlı Batığı

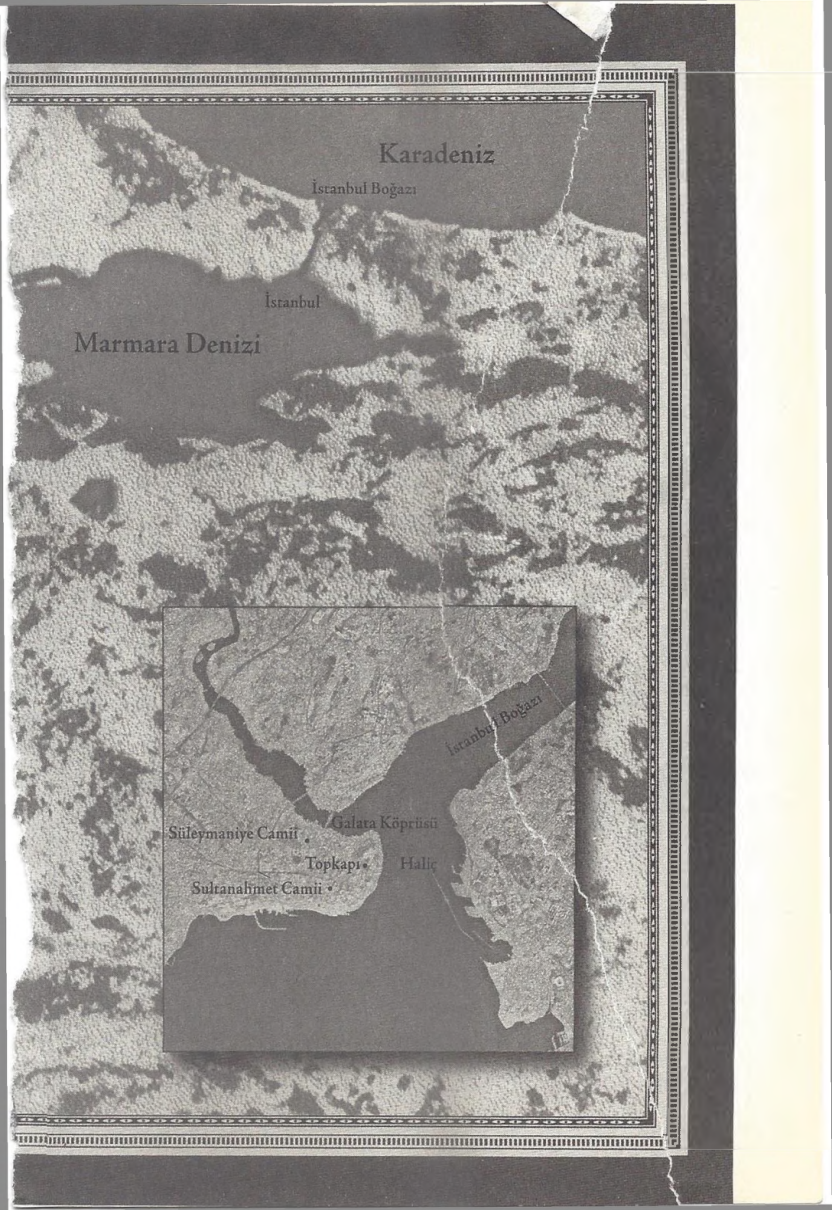
Karadeniz
İstanbul Boğazı
İstanbul
Marmara Denizi
İstanbul Boğazı
Galata Köprüsü
Süleymaniye Camii
Topkapı
Haliç
Sultanahmet Camii

Okay

ÖNSÖZ

DÜŞMAN UFUKLAR

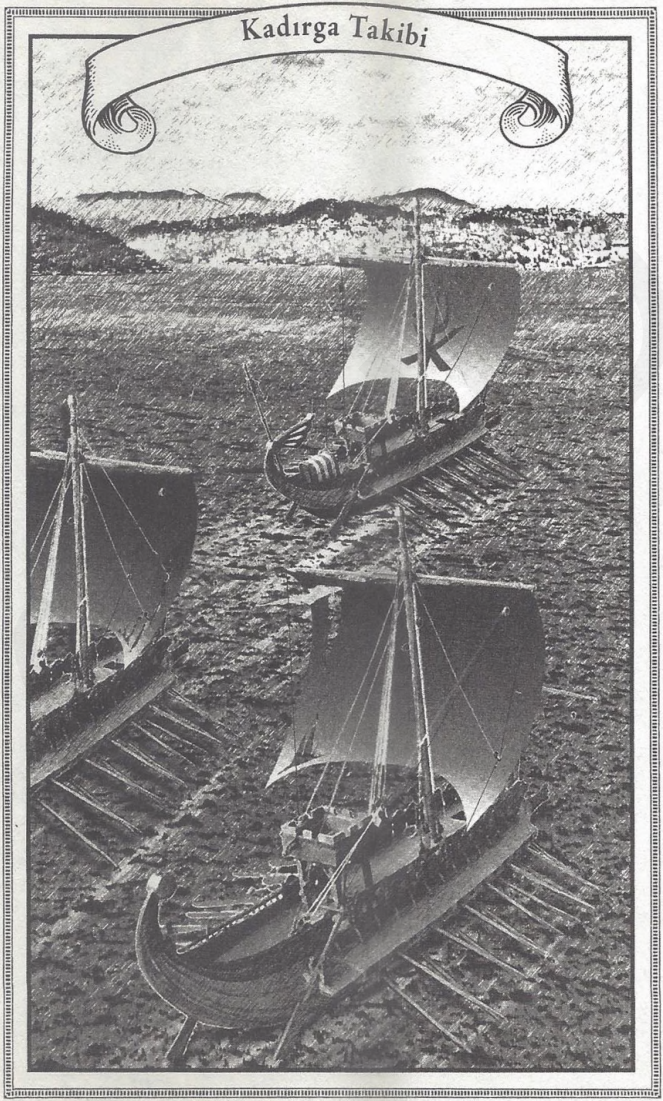
Kadırga Takibi

MS 327
AKDENİZ

DAVUL SESİ GEMİNİN AHŞAP BÖLMELERİNDEN kusursuz bir kesinliğe sahip, kısa ve kesik bir ritim halinde yankılanıyordu. Celeusta keçi derisinden davulunu, her ne kadar mekanik de olsa, düzgün ve akıcı bir tarzda çalıyordu. Tek vuruş bile kaçırmaksızın saatlerce çalabilirdi – müzik eğitimi harmoniden çok sürekliliğe dayanıyordu. Sabit, sürekli temposu takdir edilmesine karşın, kadırganın kürekçilerinden oluşan dinleyici kitlesi bu monoton performansın çok geçmeden sona ermesini umuyordu sadece.

Lucius Arcelian terlemiş avucunu tozluklarına sildikten sonra meşeden yapılmış ağır küreği daha da sıkı kavradı. Kürek palasını düzgün bir hareketle sudan çıkararak temposunu çabucak çevresindeki adamların temposuna uydurdu. Genç bir Giritli olarak, yüksek ücretin ve emeklilik zamanı geldiğinde Roma vatandaşlığı hakkı kazanma fırsatının cazibesiyle, altı yıl önce Roma donanmasına katılmıştı. O zamandan bu yana geçen yıllar içinde fiziksel bakımdan sınanmıştı ve artık kolları tümüyle iflas

etmeden önce imparatorluğa ait bu kadırgada daha az zahmet gerektiren bir konuma terfi etmeyi arzuluyordu.

Hollywood filmlerinin aksine, eski Roma'da kadırgalarda köleler kullanılmazdı. Genellikle imparatorluğun yönetimi altındaki denize kıyısı olan ülkelerden kendi istekleriyle orduya katılmış olan ücretli askerler kürek çekerlerdi. Roma ordusundaki lejyoner benzerleri gibi, bu ücretli askerler de denize açılmadan önce haftalar süren oldukça zorlu bir eğitime katlanmak durumundaydılar. Kürekçiler dayanıklı ve güçlü olurlar, gerektiğinde günde on iki saat kürek çekebilirlerdi. Fakat, çift sıra kürekleri bulunan küçük ve hafif bir savaş gemisi olan bu Liburna tarzı *birem* kadırgasında, kürekçiler güvertedeki büyük bir yelkene ek olarak itici güç sağlama görevi görürlerdi.

Arcelian, yanında bağlı bir evcil maymunun durduğu, davul çalan ve ufak tefek, dazlak bir adam olan celeusta'ya gözünü dikti. Maymunla adam arasındaki çarpıcı benzerliği fark etmemesi elinde değildi. Her ikisinin de büyük kulakları ve yuvarlak, insanı neşelendiren bir yüzü vardı. Davulcu ufalanmış sarı dişleri ve çocuksu bir yaramazlıkla parlayan gözleriyle kürekçilere sırıtarak, neşesi hiç eksilmeyen bakışıyla kendine özgü o yüz ifadesini takındı. Adamın görünüşü her nasılsa kürek çekmeyi kolaylaştırıyordu ve Arcelian kadırganın kaptanının bu adamı tercih etmekle akıllıca bir seçim yaptığının farkındaydı.

"Celeusta," diye bağırdı koyu tenli bir Suriyeli olan kürekçilerden biri. "Rüzgâr şiddetli esiyor, deniz de bir hayli dalgalı. Niçin kürek çekme emri verildi?"

Davulcunun gözleri parladı. "Üstlerimin emirlerini sorgulamak benim işim değil, yoksa ben de kürek çekiyor olurdum," diye cevap verdi, içtenlikle kahkaha atarak.

"O maymunun daha hızlı kürek çekebileceğine bahse girerim," diye karşılık verdi Suriyeli.

Celeusta yanında kıvrılmış yatan maymuna baktı. "O oldukça güçlüdür küçük adam," dedi. "Fakat sorunun cevabına gelirsek, işte onu bilmiyorum. Belki de kaptan geveze mürettebatının antrenman yapmasını istiyordur. Yahut belki de rüzgârdan daha hızlı gitmek istiyordur sadece."

Bu sırada üst güvertede duran kadırganın kaptanı, gözlerini dikmiş kıç tarafındaki ufka bakıyordu. Uzakta bir çift mavi-gri nokta, geçen her dakika giderek kabaran dalgalı sularda dans ediyordu. Kaptan dönüp rüzgârla dolan yelkenine baktı; rüzgârdan çok, çok daha hızlı gidebilmeyi diliyordu.

Derinden gelen bariton bir ses bir anda dikkatini dağıttı.

"Cesaretini kıran denizin gazabı mı Vitellus?"

Kaptan arkasına döndüğünde alaycı bir bakışla gözlerini dikmiş kendisini izleyen, zırhlı ve sağlam yapılı bir adam gördü. Romalı bir komutan olan Plautius gemide bulunan otuz lejyonerlik bir birliğe komuta ediyordu.

"Güneyden iki gemi yaklaşıyor," diye yanıtladı Vitellus. "Korsanlar, kesinlikle eminim."

Bölük komutanı uzaktaki gemilere şöyle bir baktı, sonra omuz silkti.

"Önemsiz haşereler," dedi hiç endişe etmeden.

Vitellus ise farklı düşünüyordu. Korsanlar yüzyıllar boyunca Roma gemilerinin can düşmanı olmuştu. Akdeniz'deki düzenli korsanlık yüzlerce yıl önce Büyük Pompeius tarafından yok edilmiş olmasına karşın, birbirinden bağımsız küçük gruplar halindeki hırsızlar açık sularda hâlâ yağmaya devam ediyordu. Tek başına yolculuk yapan ticaret gemileri olağan hedeflerdi, ama korsanlar *birem* kadırgalarının genellikle değerli yükler de taşıdığını biliyorlardı. Kendi yelkenlisinin taşıdığı yükü düşünen Vitellus, denizdeki bu barbarların, gemisi limandan ayrıldıktan

sonra, taşıdığı yük hakkında gizlice bilgi alıp almadıklarını merak ediyordu.

"Plautius, sanırım sana taşıdığımız yükün önemini hatırlatmama gerek yok, öyle değil mi?" dedi.

"Evet, elbette," diye karşılık verdi bölük komutanı. "Ne diye bu sefil gemideyim sanıyorsun? Bizans'taki imparatora teslim edilene kadar güvenliğini sağlama görevi verilmiş olan benim."

"Bu görevdeki başarısızlık hem bizim için hem de ailelerimiz için kaçınılmaz sonuçlar doğuracaktır," dedi Vitellus, Napoli'deki eşiyle oğlunu düşünerek. Kadırganın baş tarafındaki suları taradığında, gördüğü tek şey dalgalı, barut rengi deniz oldu.

"Refakat gemimizden hiçbir iz yok hâlâ."

Üç gün önce, kadırga büyük bir *trirem* savaş gemisinin refakatinde Filistin'den ayrılmıştı. Fakat iki gemi önceki gece patlak veren ani ve şiddetli bir fırtına sırasında birbirinden ayrılmıştı ve ondan sonra refakat gemisi bir daha görülmemişti.

"Barbarlardan korkun olmasın," dedi Plautius tükürerek. "Denizi onların kanıyla kızıla boyarız."

Bölük komutanının küstahlığı Vitellus'un ondan hoşlanmamasının nedenlerinden biriydi. Fakat adamın savaş yeteneğine dair hiçbir kuşkusu yoktu, bu yüzden de kaptan onun yakınında olmasından memnundu.

Plautius ve komutasındaki lejyoner birliği genellikle imparatoru korumakla görevli seçkin bir askeri kuvvet olan *Scholae Palatinae* askerlerinden oluşmaktaydı. İçlerinden birçoğu, yenilgisi bölünmüş bir imparatorluğun birleşmesine yol açan rakip imparator Maxentius'a karşı yürüttüğü mücadelesinde ve cephede Büyük Constantinius ile birlikte savaşmış, katıldıkları muharebelerin sertleştirdiği oldukça tecrübeli eski askerlerdi. Plautius'un sol pazısında, bir Vizigot kılıç ustasıyla karşılaştığı ve neredeyse kolunu kaybetmesiyle sonuçlanacak acımasız bir mücadelenin

hatırası olan çok derin bir yara izi vardı. Bu yara izini bir güç nişanı, onu tanıyan hiç kimsenin sorgulamaya cüret edemeyeceği bir sembol olarak gururla taşıyordu.

İki korsan gemisi yaklaşmaya başlayınca, Plautius kendi adamlarını güverteye yerleştirdi ve kadırgada o sırada işi olmayan kişileri de aralarına kattı. Her biri zamanın Roma savaş teçhizatlarıyla donatılmıştı – *gladius* denen kısa bir savaş kılıcı; sağlam ve kalın, yuvarlak bir kalkan ve bir *pilum*, yani bir mızrak. Bölük komutanı geminin her iki yanını korumak için askerlerini hızla iki küçük gruba ayırdı.

Vitellus'un bir gözü artık açık görüş alanı içinde olan korsan gemilerinin üzerindeydi. Uzunluğu yaklaşık on sekiz metre, yani bir Roma kadırgasının kabaca yarısı büyüklüğünde olan yelkenli ve kürekli gemilerdi. Birinde soluk mavi, diğerinde gri renkte yelkenler görülüyordu ve her iki geminin gövdesi de denizle uyum sağlayacak şekilde mat bir kalay-kurşun alaşımıyla boyanmıştı; bu Kilikyalı korsanların çok tuttuğu eski bir kamuflaj numarasıydı. Gemilerin ikisinde de sert rüzgârlarda çok yüksek hızlara ulaşmayı sağlayan çift yelken vardı. Rüzgâr daha da güçlü estiğinde ise Romalıların kaçma şansı çok az oluyordu.

Ön taraftaki gözcü, kara göründü, diye bağırınca bir umut ışığı belirdi. Baş tarafa doğru göz atan Vitellus kuzeye doğru kayalık bir kıyı şeridinin belirsiz hatlarını gördü. Kaptan karanın neresi olduğuna dair tahminde bulunabilirdi yalnızca. Öncelikle hesabi seyrüsefere dayanarak yolculuğunu sürdüren kadırga, önceki fırtına sırasında asıl rotasından çok açılmıştı. Vitellus Roma donanmasından başka gemilerle karşılaşabilecekleri Anadolu kıyıları yakınlarında olduklarını umuyordu için için.

Kaptan kadırganın ağır dümen yekesini ustalıkla kullanan ve bir buldoğu andıran adama döndü.

"Dümenci, dümeni karaya ve yararlanabileceğimiz rüzgâr altı sularına doğru kır. Onların rüzgâra karşı seyretmelerini sağlayabilirsek, küreklerimiz sayesinde bu iblislerden daha hızlı yol alabiliriz."

Palavra altında, celeusta'ya seri bir ritim tutturma emri verildi. Arcelian ve diğer kürekçiler arasında artık hiçbir konuşma geçmiyordu, yalnızca derin derin alıp verdikleri nefeslerinin sesleri duyuluyordu. Takipteki korsan gemilerinden gürültüler duyulmaya başlayınca, her biri, hayatının muhtemelen tehlikede olduğunu bilerek, kendi küreğini elinden geldiğince hızlı bir biçimde çekmeye odaklandı.

Yaklaşık yarım saat boyunca, kadırga, peşindeki gemilerle arasına az da olsa mesafe koymayı başardı. Hem yelken hem de kürekle yol alan Roma gemisi, neredeyse yedi millik bir hızla dalgaları yarıyordu. Ne var ki daha küçük ve daha donanımlı olan korsan gemileri sonunda aradaki farkı yeniden kapattı. Kadırganın tükenmenin eşiğine varmış olan kürekçilerine nihayet yavaş kürek çekme izni verildi. Issız kahverengi kara parçası önlerinde belirdiğinde, korsanlar yetiştiler ve hamlelerini yaptılar.

Gemilerden biri kadırganın arka tarafını tutarken, mavi yelkenli gemi dosdoğru üstlerine ilerledi, sonra garip bir şekilde, Roma gemisinin önüne geçti. Geçerken, silahlı barbarlardan oluşan rengârenk giysiler içindeki bir grup, güvertede dikilmiş ve yüksek sesle Romalılara sataşmıştı. Vitellus bağırışları kulak ardı etti, önündeki kıyı şeridine dikmişti gözlerini. Üç gemi kıyıdan birkaç kilometre açıktaydı ve kaptan dört köşe seren yelkenindeki rüzgârın giderek azaldığını görebiliyordu. Güçleri tükenmiş kürekçileri için işin artık çok zor olmasından endişe etmeye başladı.

Vitellus, lejyonerlerinin en güçlü oldukları yer olan karada savaşmalarını sağlayabilmeyi umarak yakındaki kara parçasına

göz attı. Fakat kıyı şeridi yüksek, kayalık uçurumlardan oluşan bir duvardı a deta ve kadırganın güven içinde yanaşabileceği hiçbir yer görünmüyordu.

Üç yüz, dört yüz metre kadar ileride, hızla giden öndeki korsan gemisi aniden çark etti. Ustaca bir tiramola ile kendi çevresinde tam bir tur attı ve bir anda kadırgayla kafa kafaya geldi. İlk bakışta, bu bir intihar hamlesi gibi görünüyordu. Romalıların deniz stratejisi başlıca savaş taktiği olarak uzun zamandır mahmuzlamaya dayanmaktaydı ve bu küçük *birem* bile bronzdan yapılmış ağır bir pruvayla donatılmıştı. Belki de barbarlar güçlü olmakla birlikte o kadar da akıllı değiller, diye düşündü Vitellus. İlk gemiyi mahmuzlayıp batırmak fazlasıyla hoşuna gidecekti, çünkü ikinci geminin büyük olasılıkla geri çekileceğini biliyordu.

"Tekrar döndüklerinde, yani eğer dönerlerse, ne pahasına olursa olsun onu bırakma ve bindir," diye emir verdi dümenciye. Bir subay merdivende durmuş, kürekçilere verilecek emirleri bekliyordu. Güvertede, lejyonerler ilk darbeyi indirmeyi bekleyerek bir ellerinde kalkanlarını, diğer ellerinde mızraklarını tutuyorlardı. Gemiye sessiz bir bekleyiş çöktü.

Barbarlar aralarında yaklaşık otuz metre kalana dek pruvalarını kadırgaya dönük tuttular. Daha sonra, Vitellus'un da öngördüğü gibi, düşman gemisi ani bir manevrayla iskele alabanda yaptı.

"Ez geç şunu!" diye haykırdı Romalı, serdümen dümen yekesini sonuna kadar döndürürken. Palavra altında, sancak tarafındaki kürekçiler küreklerini ters çevirerek birkaç kez çektiler ve sancak alabanda yaptılar. Olabildiğince hızlı bir biçimde, eski durumlarına geri dönerek çok büyük bir çabayla iskele tarafındaki kürekçilere katıldılar.

Daha küçük olan korsan gemisi kadırganın üstüne doğru ilerlemeyi denedi, ama Roma gemisi onunla birlikte döndü.

Barbarlar tiramola ederken yelkenleri boşalınca hız kaybettiler; bu sırada kadırga birden ileri doğru atıldı. Avcı göz açıp kapayıncaya kadar av olmuştu. Rüzgâr yelkenlerini yeniden doldurunca küçük gemi ileri doğru atıldı, ama yeterince hızlı değildi. Kadırganın bronz mahmuzu korsan gemisini kıç kanadından vurarak arka tarafında büyük bir gedik açtı. Tekne çarpışmanın etkisiyle neredeyse alabora olmuştu; normal konumunu alamamış, kıç tarafı suya gömülmüştü.

Romalı lejyonerler sevinçle bağırırken, Vitellus da zaferin kendi lehlerine döndüğü inancıyla rahatlayarak gülmeye başlamıştı. Fakat sonra dönüp ikinci gemiyi gördü ve o anda oyuna geldiklerini anladı.

Diğer gemiyle çarpıştıkları sırada, ikinci yelkenli sessiz sedasız yaklaşmıştı. Kadırganın mahmuzu hedefini bulduğunda, gri yelkenli gemi hemen kadırganın iskele tarafına yanaşmıştı. Parçalanan küreklerin çıkardığı gürültünün arasında bir ok ve borda kancası yağmuru güverteye yağmaya başladı. Saniyeler içinde, iki gemi birbirine çekilip palamarlarla bağlandı, sonra da ellerinde kılıçlarıyla barbarlar bordaya akın etti.

Saldırının ilk dalgasındaki korsanlar tam güverteye ulaştıklarında, ardı arkası kesilmeyen ustura gibi keskin mızraklarla delik deşik oldular. Romalı savaşçılar ölümcül atışlar yapıyorlardı ve bir düzine istilacı cansız yere serildi. Fakat istilanın hızı pek kesilmedi, çok geçmeden bir düzineden fazla barbar onların yerini aldı. Kalabalık güverteye doluşana kadar Plautius adamlarını yerinde tuttu, sonra kalktı ve saldırıya başladı. Kanlı mücadele devam ederken birbirine çarpan kılıçların çıkardığı sesler ölenlerin canhıraş feryatlarına karışıyordu. Daha eğitimli ve daha disiplinli olan Romalı lejyonerler ilk saldırıları kolayca püskürttüler. Barbarlar tam teçhizatlı askerlere değil, hafif silahlı tüccarlara saldırırlardı genellikle, o yüzden böyle sert bir direniş karşısında

bocaladılar. Romalılar gemiye çıkanları püskürttükten sonra, barbarları kendi gemilerine sürerken, Plautius adamlarının yarısını saldırıyı bastırmak için topladı ve kendisi de başı çekti.

Barbarlar çabucak dağıldılar, ama sonra lejyonerlerden sayıca çok olduklarını fark ederek yeniden bir araya geldiler. Üçlü, dörtlü gruplar halinde bir tek Romalıyı hedef alıp saldırarak üstüne çullandılar. Plautius hızla düzen sağlayıp askerlerini disiplinli bir taktikle yerleştirene dek altı adamını kaybetti.

Kadırganın kıç güvertesinde, Vitellus, Romalı bölük komutanının bir adamı kılıcıyla ikiye ayırıp barbarların arasında bir tırpan gibi ilerleyişini izliyordu. Kaptan çarpışma sırasında korsan gemisini de beraberinde sürükleyerek kadırgayı cesaretle kıyıya doğru döndürmüştü. Fakat korsan gemisi demir atmış, bunun sonucunda dibe vurarak her iki gemiyi de durma noktasına getirmişti.

Bu sırada, mavi yelkenli gemi dönüş manevrası yaparak yeniden çarpışmaya katılmaya yeltendi. Hasar görmüş gövdesinden su alıyor, aldığı su hızını yavaşlatıyor olsa da hantal hantal kadırganın sancak tarafına doğru ilerliyordu. Yelkenli de kardeş gemisinin manevrasının aynısını yaparak gemi bordasına doğru kaydı ve korsanlar hemen borda kancalarını attılar.

"Kürekçiler silahlara! Güverteye gelin!" diye bağırdı Vitellus.

Alt güvertede, gücü tükenmiş kürekçiler haykırarak desteğe geldiler. Öncelikle asker olarak eğitilmiş olan kürekçiler ve diğer bütün denizciler gemiyi savunmaya başladılar. Arcelian arkadaşlarını takip ediyordu; sırayla toprak bir testiden soğuk su içtiler, sonra bir ellerinde kılıçla güverteye akın ettiler.

"Başını aşağıda tut," dedi silahları dağıtmış, şimdi de sıranın en sonunda olan celeusta'ya.

"Öldürdüğüm zaman barbarın gözlerine bakmayı tercih ederim," diye karşılık verdi davulcu kendine özgü sırıtışıyla.

Kürekçiler tam zamanında çarpışmaya katıldılar, çünkü saldırının ikinci dalgasındaki korsanlar sancak küpeştesine hücum etmeye başlamışlardı. Kadırganın mürettebatı çelikten ve etten oluşan bir yığın halinde zaman kaybetmeden saldırganlarla çarpışmaya başladı.

Arcelian ana güverteye adım atar atmaz gördüğü kıyım karşısında buz kesildi. Orada buradaki kan göllerinin ortasında cesetler ve gövdesinden kopmuş kollarla bacaklar her yere dağılmıştı. Daha önce hiç savaş yaşamamış olan Arcelian farkında olmadan bir anlığına donakaldı; ta ki yanından geçen bir subay ona, "Borda kancalarının halatlarını kes," diye bağırana kadar.

Kadırganın pruvasında gerili bir halatı fark eden Arcelian ileri atıldı ve kılıcıyla halatı kesti. Kesilen halatın, güvertesi ayaklarının birkaç metre altında olan mavi yelkenli gemiye doğru geri gidişini izledi. Sonra kadırganın küpeştesine baktı yeniden ve korsan gemisine bağlı yarım düzine daha halat olduğunu gördü.

"Halatları kesin!" diye bağırdı. "Barbarları gemiden uzaklaştırın."

Sözlerinin boşlukta kaldığını fark etti, çünkü gemideki hemen hemen herkes bir ölüm kalım mücadelesi içinde barbarlarla savaşıyordu. Fakat kadırganın kıç tarafında celeusta'nın küçük bir baltayla bir borda kancasının halatını kesmeye çalışarak kendisine destek olduğunu görmek ona cesaret verdi. Ne var ki süre kısıtlıydı. Yavaş yavaş batmakta olan korsan gemisinin güvertesindeki barbarlar, gemilerinin suyun üstünde kalacak pek zamanı olmadığını fark ederek, hep birlikte kadırgaya çıkmak için büyük bir çaba sarf etmeye başlamışlardı.

Arcelian bir sonraki borda kancasına ulaşmak için yerde yatan ölü bir arkadaşının üstünden atlayıp hemen kılıcını kaldırdı. Kılıç daha inmeden, havada ıslığa benzer bir ses duydu, sonra keskin uçlu bir ok ayağından birkaç santimetre uzakta güverteye

saplandı. Arcelian duruma aldırış etmeksizin kılıcı halata doğru savurdu, sonra başının üstünden başka bir ok geçerken küpeştenin dibine kendini attı. Kenardan gizlice baktığında kendisine ok atanı gördü; korsan gemisinin bayrak direğinin tepesinde Kilikyalı bir okçu vardı. Okçu çoktan kürekçiyle ilgilenmeyi bırakmış, bir sonraki okunu geminin kıç tarafına doğrultmuştu. Arcelian korkuyla baktığında, okçunun üçüncü bir borda kancasının halatını kesmek üzere olan celeusta'yı hedef aldığını fark etti.

"Celeusta!" diye haykırdı kürekçi.

Uyarı için çok geçti. Bir ok küçük adamın göğsüne saplandı. Akan kan göğsünü kırmızıya boyarken davulcunun nefesi kesildi, ardından dizlerinin üstüne çöktü. Ülkesine duyduğu bağlılıktan kaynaklanan son bir hareketle, küçük baltasıyla borda kancasının halatına vurmaya çalıştı, sonra cansız bir halde yığılıp kaldı.

Barbar gemisi iyice suya gömülmeye başlamıştı; kadırgaya son bir hücuma geçtiler. Gemileri birbirine bağlayan iki borda kancası halatı kalmıştı yalnızca, bütün korsanların gözden kaçırdığı, ama okçunun farkında olduğu bir durumdu bu. Hâlâ bayrak direğinde olan adam yeniden Arcelian'a dönerek nişan aldı ve ok Arcelian'ın başının üstünden vınlayarak geçti.

İki gemi kıç tarafından bitişik olmasına ve çarpışma arka tarafa kaymış olmasına karşın, Arcelian kalan borda kancası halatlarının geminin ortasında olduğunu gördü. Kürekçi küpeştenin dibinde emekleyerek ilk halata doğru gitti. Yerde ölmek üzere olan bir barbar yatıyordu; karnı deşilmiş, iç organları görülüyordu. Güçlü kürekçi yaklaştı ve barbarı çevik bir hareketle omzuna kaldırdıktan sonra dönüp borda kancası halatına doğru ilerledi. O anda küt diye bir ses geldi; bir ok köküne kadar barbarın sırtına saplanmıştı. Arcelian kılıcını savurup halatı iki parçaya ayırdığında, kalkan olarak kullandığı adama ikinci bir ok daha saplandı. Kürekçi güvertede yere çöküp kaldı, artık son nefesini

de vermiş olan barbarı omzundan aşağı yuvarlayıp soluklanmaya çalıştı.

Yaşadıklarından neredeyse tükenmiş olan Arcelian başının üç buçuk dört metre kadar üstündeki bir seren direği ucuna dolanmış son borda kancasına göz attı. Küpeşteden gizlice bakarak düşman okçusunun yerini belirledi, adam sonunda bayrak direğindeki yerinden ayrılmış, güverteye doğru iniyordu. Bu fırsattan yararlanan Arcelian zıplayıp borda kancası halatının aşağıya doğru uzandığı küpeşteye çıktı. Dengesini sağladıktan sonra kılıcını savurmaya başladı, ama olaylar hiç beklemediği şekilde gelişti.

Tek halatla bağlı kalan ve birbirinden ayrılmakta olan iki geminin uyguladığı kuvvet çok büyüktü ve direk ucundaki demir kanca gevşemişti. Halatın yüksek gerilimi kancayı suya doğru küçük bir yay çizer halde fırıl fırıl döndürerek bir mermi gibi fırlattı. Kanca ve ucu sivri tahta parçaları uçarak Arcelian'ın yanından geçti, kanlı bir ölümden kıl payı kurtulmuştu. Fakat halat uyluğuna dolandı ve bir anda onu küpeşteden şiddetle aşağıya çekerek suya, korsan gemisinin pruvasının tam önüne fırlattı.

Yüzme bilmeyen Arcelian çılgınca çırpınıyor, başını suyun üstünde tutmaya çalışıyordu. Tam bu sırada suyun altında sert bir şeye çarptığını hissetti ve iki eliyle birden ona yapıştı. İlk çarpışma sırasında korsan gemisinin küpeştesinden kalın bir tahta parçası kopmuştu ve suda yüzen bu enkaz onu suyun üstünde tutmaya yetecek büyüklükteydi. Birden mavi yelkenli korsan gemisinin üzerine geldiğini fark etti. Arcelian var gücüyle debelenerek üzerine gelen gemiden kaçmaya çalıştı. Tüm bunlar olurken kadırgadan daha da uzaklaşmış, üstelik tükenmiş gücüyle baş etmesi çok zor olan bir akıntıya yakalanmıştı. Bir yandan durumunu korumak için bitkin bir halde mücadele ederken, bir yandan da büyük bir şaşkınlık içinde, korsan gemisinin ani ve

sert bir rüzgâr yakalayıp, güvertesi suyun üstünde, kıyıya doğru hızla ilerleyişini izliyordu.

Arcelian sancak tarafındaki borda kancalarını keserken, Vitellus ve başka bir subay da iskele tarafındaki halatları koparmışlardı, geriye yalnızca kıç tarafa yakın olan bir borda kancası kalmıştı. Omzuna saplanmış bir okla dümen yekesine dayanmış olan kaptan, diğer gemideki bölük komutanına bağırdı.

"Plautius, gemiye dönün," dedi, sesi giderek zayıflarken. "Kancalardan kurtulmak üzereyiz."

Bölük komutanı ve lejyonerleri, sayıları azalmakla birlikte, düşman gemisinde hâlâ büyük bir güçle savaşıyorlardı. Plautius bir barbarın boynundan kana bulanmış kılıcını çekti ve bir an için kadırgaya doğru baktı.

"Yükümüzle birlikte yola devam edin. Ben barbarları oyalayacağım," diye bağırdı, kılıcını başka bir saldırgana saplarken. Komutanın yanında yalnızca üç lejyoner kalmıştı ve Vitellus kalan nefeslerinin sayılı olduğunun farkındaydı.

"Cesaretiniz kayda geçecek, herkesçe bilinecek," diye haykırdı kaptan, son halatı keserken. "Elveda komutan."

Demir atmış düşman gemisinden kurtulan kadırga, tek yelkenini dolduran rüzgârla birlikte ileriye atıldı. Dümencisi çok önce ölmüş olan Vitellus dümeni karaya doğru kırdı; dümen yekesini kavrayan ellerinin kendi kanıyla kayganlaştığını hissediyordu. Güverteyi garip bir sessizlik kaplamıştı; bu sessizlik onu ileriye, küpeşteye doğru gidip aşağıya bakmaya itti. Aşağıda gördüğü sahne karşısında serseme döndü.

Harabeye dönmüş, kandan kırmızıya boyanmış güverte, hem Romalıların hem de barbarların cansız kolları bacakları kopmuş gövdeleriyle doluydu. Neredeyse eşit sayıda barbar ve Romalı bir çarpışmaya girmiş, ölümüne bir savaş vermişlerdi. Daha önce hiç tanık olmadığı bir katliam sahnesiydi bu.

Gördüklerinden sarsılan ve kan kaybından bitkin düşen kaptan gökyüzüne dikti gözlerini.

"Tanrı, imparatorun için seni korusun," dedi nefes nefese.

Sendeleyerek geminin kıç tarafına geri döndü ve yorgun kollarını dümen yekesine dolayarak açısını ayarladı. Sudaki adamlar yardım istiyorlardı, ama gemi yanlarından geçip giderken kaptanın onları duyacak hali yoktu. İlerideki kara parçasına boş boş bakıyordu; hayatının son anlarında bir yaşam savaşı verirken kalan son gücüyle dümen yekesini kavradı.

DALGALI SULARDA SÜRÜKLENEN Arcelian, başını kaldırıp baktığında şaşkınlık içinde Roma gemisinin serbest kalarak su üzerinde seyrettiğini, kendisine doğru geldiğini gördü. Yardım isteğiyle bağırırken, kadırganın mutlak bir sessizlik içinde onu göz ardı ederek yanından geçip gidişini izledi büyük bir acıyla. Çok kısa bir süre sonra, gemi dönünce onu yandan gördü ve dehşet içinde ana güvertesinde ayakta bir tek kişinin bile olmadığını fark etti. Sadece yüksek kıç tarafındaki dümen yekesine yığılmış Kaptan Vitellus'un sureti görülebiliyordu. Sonra geminin yelkenleri rüzgârla hışırdadı ve kadırga kıyıya doğru ok gibi fırladı, çok geçmeden de tamamen gözden kayboldu.

HAZİRAN 1916
PORTSMOUTH, İNGİLTERE

SOĞUK SOĞUK ÇİSELEYEN YAĞMURA RAĞMEN, DONANMA tersanesi oldukça hareketliydi. Kraliyet Donanması'nın tersane işçileri vızır vızır çalışıyor, dokta palamar bağlamış gri renkli devasa deniz canavarına buharla işleyen bir vinçle çok miktarda yiyecek, erzak ve mühimmat çekiyorlardı. Güvertede, kasalar geminin ön ambarında düzgünce istiflenirken, yünlü, kalın paltolar giymiş olan çok sayıda denizci gemiyi sefere hazırlıyordu.

Majestelerinin gemisi HMS *Hampshire* on yılı aşkın bir süredir denizde olmasına ve daha yeni Jutland Savaşı'na katılmasına karşın hâlâ pırıl pırıldı. Bu Devonshire sınıfı, on bin tonluk zırhlı kruvazör Britanya Donanması'ndaki en büyük gemilerden biriydi. Bir düzine büyük güverte silahıyla donatılmış olan bu gemi aynı zamanda en ölümcül olanlardan da biriydi.

Rıhtımın dört yüz metre kadar aşağısındaki boş bir depoda, sarı saçlı bir adam açık kapının yanında durmuş, pirinçten bir el dürbünüyle geminin yüklenmesini gözlüyordu. Yeşil bir Rolls-Royce belirip doku geçene ve ana yükleme iskelesinin önünde

durana kadar, neredeyse yirmi dakika boyunca dürbünle izlemeye devam etti. Adam haki renk üniformalar giymiş bir grup karacı subayın hızla ortaya çıkıp aracı çevreleyişlerini, sonra da araçtan inenlerin yükleme iskelesine çıkmalarına refakat edişlerini dikkatle izledi. Giysilerinden, gelen iki kişiden birinin politikacı diğerinin yüksek rütbeli bir subay olduğu kararına vardı. Subayın yüzünü bir an için gördü ve uzun bir bıyığı olduğunu fark edince kendi kendine güldü.

"Teslimatımızı yapmanın zamanı geldi Dolly," dedi yüksek sesle.

Gölgelere daldı ve eski püskü bir arabaya koşulmuş olan eyerli ata yöneldi. Dürbünü oturduğu yerin yan tarafına örtünün altına gizledikten sonra arabaya binip dizginleri eline aldı. Alacalı gri renkli, yaşlı bir kısrak olan Dolly kızgınlıkla başını kaldırdı, sonra ayaklarını sürüyerek ilerleyip arabayı dışarıya, yağmura çıkardı.

Birkaç dakika sonra, sarı saçlı adam at arabasını geminin yanında durdurduğunda, dok işçilerinin pek dikkatini çekmemişti. Rengi solmuş yün bir palto ve lekeli bir pantolon giymiş, başındaki kasketi kaşlarının üstüne kadar indirmiş olan adam, bölgenin yerlisi olan ve şurada burada garip işler yaparak hayatını sürdürmeye çalışan diğer fakirlere benziyordu. Fakat bu adamın durumu rol gereğiydi; tıraş olmaması, giysilerine bolca dökülmüş ucuz viski oynadığı karakterin bir parçasıydı. Sahneye çıkma zamanı geldiğinde, Dolly'yi yükleme iskelesine doğru ilerleterek kendini gösterdi, kısrağı bilerek yavaşlatıyordu.

"Çek şu ihtiyar atı yoldan," diye söylendi yüklemeyi denetleyen yüzü kıpkırmızı kesilmiş bir yüzbaşı.

"Benim *Hampshire* için bir teslimatım var," diye homurdana homurdana konuştu adam Doğu Londra aksanıyla.

"Evraklarını göster," dedi yüzbaşı.

Teslimatçı paltosunun içcebinden buruşmuş, filigranlı bir kâğıt çıkarıp yüzbaşıya uzattı. Adam kâğıdı okurken kaşları çatıldı, sonra yavaşça başını salladı.

"Bu uygun bir yükleme evrakı değil," dedi sessizce ve dikkatle teslimatçıya bakarak.

"Generalin bana verdiği bu. Ha, bir de beşlik," diye karşılık verdi adam göz kırparak.

Yüzbaşı arabanın çevresini dolaşıp aşağı yukarı tabut büyüklüğünde olan kasaya şöyle bir baktı. Üstünde siyah boyayla yazılmış bir adres vardı:

Kraliyet Donanması'na Aittir
Rus İmparatorluğu Özel Delegesi
Sör Leigh Hunt'ın Dikkatine
Büyük Britanya Konsolosluğu Vasıtasıyla
Petrograd, Rusya

"Öff," diye homurdandı subay, yeniden evraka göz atarak. "Pekâlâ, general tarafından imzalanmış. Tamam, tamam," dedi kâğıdı geri verirken. "Hey, sen, oradaki," diye bağırdı, yakındaki bir tersane işçisine dönüp. "Bu kasanın gemiye yüklenmesine yardım et. Sonra da bu at arabasını buradan çıkart."

Kasanın çevresine halat sarıldı ve geminin güvertesindeki bir vinç kasayı havaya kaldırıp küpeştenin üstünden geçirerek ön ambara indirdi. Teslimatçı yüzbaşıya yapmacık bir selam verdikten sonra atı ağır ağır dokun ve tersanenin dışına sürdü. Bir süre sonra tozlu bir yola saparak geniş bir çiftlik alanında son bulan küçük bir liman deposu bölgesini yavaş yavaş geçti, bir buçuk kilometre kadar ileride, engebeli bir yola döndü ve arabayı harap

bir kulübenin yanına çekti. O sırada ahırdan bir bacağı sakat yaşlı bir adam aksayarak çıktı.

"Teslimatını yaptın mı?" diye sordu arabacıya.

"Yaptım. Arabanı ve atını kullanmama izin verdiğin için teşekkür ederim," diye karşılık verdi adam, cüzdanından bir onluk çıkarıp çiftçiye uzattı.

"Özür dilerim efendim, ama benim atım bu kadar etmez," dedi kekeleyerek, kâğıt parayı bir bebekmiş gibi elinde tutarken.

"Güzel at," diye karşılık verdi adam, ayrılırken Dolly'nin boynuna hafifçe vurup okşayarak. Şapkasını çıkarıp çiftçiye doğru eğilerek, "İyi günler," dedi, sonra başka bir şey söylemeden geldiği yoldan geri döndü.

Anayola saptı ve gelen bir otomobilin sesini duyana dek birkaç dakika daha hızlı adımlarla yürümeye devam etti. Mavi bir Vauxhall gezinti otomobili köşeyi döndü ve çok geçmeden yavaşlayarak yanında durdu. Otomobilin arka kapısı açıldı ve teslimatçı araca bindi. Anglikan rahibi gibi giyinmiş, ağırbaşlı görünümü olan bir adam arka koltukta yana kayarak ona yer açtı. Donuk gri gözlerinde bir kaygı ifadesiyle teslimatçıya dikti gözlerini, sonra arka koltuğa iliştirilmiş bir konyak sürahisine uzandı. Kristal bir bardağa içkiyi dökerek teslimatçıya uzattı ve şoföre yola devam etmesini söyledi.

"Kasa gemide mi?" diye sordu doğrudan.

"Evet, papaz," diye yanıtladı teslimatçı; sesinde alaycı bir saygı ifadesi vardı. "Sahte yükleme belgesini yuttular ve kasayı ön ambara yüklediler." Konuşurken artık Doğu Londra aksanından en ufak bir eser kalmamıştı. "Yetmiş iki saat sonra, kendinizi ünlü generalinizi son yolculuğuna uğurlamış sayabilirsiniz."

Sözcükler papazın canını sıkmış gibiydi, her ne kadar duymayı beklediği bu olsa da. Sessizce elini uzatıp paltosunun cebinden içi parayla dolu bir zarf çıkardı.

"Anlaştığımız gibi. Yarısı şimdi, yarısı da... iş bittikten sonra," dedi sesi giderek duyulmaz hale gelirken, sonra da zarfı uzattı.

Teslimatçı para destesinin kalınlığına bakarak gülümsedi. "Bir gemiyi batırmak ve bir generali öldürmek için bu kadar parayı ancak Almanlar mı öderdi diye merak ediyorum," dedi. "Bu aralar Kayser için çalışıyor olamazsınız, değil mi?"

Papaz kesin bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Hayır, bu teolojik bir mesele. Belgenin yerini belirlemiş olsaydın, buna gerek kalmayacaktı."

"Malikâneyi üç kez aradım. Orada olsaydı, bulurdum."

"Bana söylemiş olduğun gibi."

"Gemide olduğundan eminsin, değil mi?"

"Generalin programında Petrograd'da Rus Ortodoks Kilisesi'nin başpiskoposu ile yapacağı bir toplantı olduğunu öğrendik. Toplantının amacı konusunda şüpheye pek de yer yok. Belge gemide olmalı. Generalle birlikte belge de yok edilecek, böylece sır da yok olacak."

Portsmouth'un dış mahallelerine girdiklerinde, Vauxhall'ın lastikleri ıslak kaldırım taşlarının üstünde dönmeye başladı. Şoför tuğladan yapılmış, yüksek evlerin sıralandığı sokakları geçerek şehir merkezine doğru ilerledi. Ana bir dört yol ağzına vardığında, şiddetli bir şekilde yağmaya başlayan yağmurun altında, St. Mary isimli on dokuzuncu yüzyıla ait taştan bir kiliseyi caddeye bağlayan yola döndü.

"Beni tren istasyonuna bırakmanızı tercih ederdim," dedi teslimatçı, büyük otomobil kilise mezarlığından geçip papaz konutunun arkasında dururken.

"Bir vaaz vermem istendi," diye karşılık verdi papaz. "Çok kısa sürecek. Bana katılmaz mısın?"

Teslimatçı esnememeye çalışarak yağmur damlalarının süzüldüğü camdan dışarıya baktı. "Hayır, sanırım burada bekleyip kuru kalacağım."

"Pekâlâ. Hemen döneceğiz."

Papaz ve şoför, teslimatçıyı kanlı parasını sayarken kendisiyle baş başa bırakarak uzaklaştılar. Teslimatçı İngiltere Merkez Bankası'nın banknotlarını saymaya çalışırken, rakamları okumakta sıkıntı yaşıyordu; görüşünün bulanıklaştığını fark etti. Ağır bir yorgunluğun vücuduna yayıldığını hissetti ve hemen parayı saklayıp dinlenmek için koltuğa uzandı. Yüzüne çarpan soğuk suyla, ağırlaşmış gözkapaklarını açmak için kendisini zorlarken henüz birkaç dakika geçmiş olmasına rağmen sanki saatler geçmiş gibi geliyordu. Papazın sert yüzü sağanak yağmurun altında tepesinden ona bakıyordu. Beyni ona vücudunun taşındığını söylüyordu, ama bacaklarında hiç his yoktu. Bulanıklaşmış gözlerini yeterince odakladığında şoförün bacaklarını tuttuğunu, papazın da kollarından çekerek sürüklediğini gördü. Beyninin içinde bir panik zili sessiz sessiz çalmaya başladı; cebinden Webley Bulldog tabancasını çıkarmayı istedi. Ne var ki kolları tepki vermiyordu. Konyak, diye düşündü bir an aklı başına gelerek. Konyak.

Uzun meşe ağaçlarıyla dolu bir koruda taşınırken gördüğü tek şey yeşil yaprakların oluşturduğu kubbeydi. Papazın yüzü hâlâ tepesindeydi, buz gibi gözlerin aydınlattığı asık suratlı bir aldırmazlık maskesi. Derken, o yüz uzaklaştı, daha doğrusu uzaklaşan kendisiydi. Vücudunun bir çukura, çamurlu bir su birikintisinin içine sertçe düştüğünü hissetti. Sırtüstü yatarken dalgın dalgın papaza baktı; yukarıda, belli belirsiz bir suçluluk halesinin ortasında duruyordu.

"Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına günahlarımızı bağışla," dediğini duydu papazın ağırbaşlılıkla. "Bu bedeni toprağa veriyoruz."

Bir küreği fark etti, ardından çamurlu bir toprak yığını göğsüne düşerek çevresine dağıldı. Bir kürek dolusu toprak daha düştü, sonra bir kürek dolusu daha.

Vücudu felç olmuş, sesi kesilmişti, ama aklı hâlâ mantıklı bir şekilde çalışıyordu. Ezici bir dehşet içinde, diri diri gömülmekte olduğunu kavradı adamakıllı. Bir kez daha kollarını ve bacaklarını hareket ettirmeye zorladı kendisini, ama hiç tepki yoktu. Mezarının içindeki toprak yığını giderek yükselirken, gırtlağından bir türlü çıkmayan korku dolu çığlıkları beyninde yankılanıyordu ve acı içinde son nefesini verene dek yankılanmaya devam etti.

❋ ❋ ❋

PERİSKOP KÖPÜREN KARANLIK sularda tembel bir yay çizdi, gece göğü altında neredeyse görünmüyordu. Yüzeyin on, on bir metre altında, Voss adlı bebek yüzlü bir Alman denizci üsteğmen gözetleme kafasını yavaş yavaş üç yüz altmış derece döndürdü. Uzakta ve yüksekte titreşerek gözüken birkaç ışığa bakarak oyalandı. Bu ışıklar Orkney Adaları'nın soğuk, rüzgârlı bir kısmı olan Marwick Burnu'nda geniş bir alana yayılmış çiftlik evlerinin fener ışıklarıydı. Voss taramasını tam bitirmek üzereyken gözüne doğu ufkunda belli belirsiz bir parıltı takıldı. Görme merceklerini daha iyi odaklanacak şekilde ayarlayarak ışığın sabit hareketini sabırla izledi.

"Sıfır-dört-sekiz derecede olası hedef," diye bildirdi, sesindeki heyecanı gizlemeye çalışarak.

Denizaltının küçük kumanda odasında bulunan diğer birkaç denizci, üsteğmenin sözlerine dikkat kesildi.

Voss nesneyi birkaç dakika daha izledi; bu sırada yoğun fırtına bulutlarının arasından kısa bir süreliğine yarımay kendini gösterdi. Bir anlığına, ay ışığı nesnenin üzerine düşerek boyutlarını açığa çıkardı. Voss kalp atışlarının hızlandığını hissetti ve

periskopu kavramış olan avuç içlerinin terden sırılsıklam olduğunu fark etti. Gözlerini kırpıştırarak son bir kez baktı ve göz merceğinden ayrıldı. Tek kelime etmeden hızla kumanda odasından çıkıp denizaltıyı boydan boya kat eden ince koridor boyunca kıç tarafına doğru koşar adımlarla ilerledi. Kaptanın kamarasına ulaştığında, kapıyı sertçe çaldı, sonra da ince bölmeyi açtı.

Kaptan Kurt Beitzen yatağında uyuyordu, ama hemen uyanıp başının üstündeki lambayı açtı.

"Kaptan, yaklaşık on kilometre mesafede güneydoğudan yaklaşmakta olan büyük bir gemi tespit ettim. Bir anlığına yandan görebildim. Bir Britanya gemisi, muhtemelen zırhlı bir savaş gemisi," diye bildirdi Voss heyecanla.

Beitzen üzerindeki battaniyeyi kenara doğru atarak yataktan kalkarken başını sallayarak onayladı. Giysileriyle uyumuştu, hemen çizmelerini giydi ve kumanda odasına giden üçüncü kaptanının peşine takıldı. Deneyimli bir denizaltı subayı olan Beitzen periskoptan uzun uzun baktı, sonra da uzaklık ve yön koordinatlarını söyledi.

"Bir savaş gemisi," diye onayladı kayıtsız bir ifadeyle. "Bu çeyrek dairede mayın var mı?"

"Hayır," diye yanıtladı Voss. "En yakın mayınımız buranın yirmi mil kuzeyinde."

"Saldırıya hazır olun," diye emir verdi Beitzen.

Beitzen ve Voss ahşap bir harita masasının üzerinde kesin bir yol kesme rotası belirlediler ve dümene emirleri verdiler. Suyun altında olmasına karşın, denizaltı yüzeydeki dalgalı deniz yüzünden sallanıyor, bu da eldeki acil görevi daha gergin bir iş haline getiriyordu.

Hamburg tersanelerinde yapılmış olan U-75 öncelikle deniz tabanına mayın döşemek için tasarlanmış UE-1 sınıfı bir denizaltıydı. Çok sayıda mayının yanı sıra, dört torpili ve etkili bir

105mm'lik güverte silahı da vardı. Mayın döşeme görevi neredeyse bitmişti ve mürettebattan hiç kimse bir düşman savaş gemisiyle karşılaşmayı beklemiyordu.

Beitzen'in komutasında, U-75 altı ay önce suya indirildiğinden beri ikinci görevindeydi yalnızca. Bu seferi çoktan küçük bir başarı olarak addedilmişti, çünkü denizaltının mayınları küçük bir ticaret gemisi ile iki trol teknesini batırmıştı. Fakat bu onların ses getirecek ilk işleri olacaktı. Bir Britanya savaş gemisini hedef aldıkları söylentisi mürettebat arasında hızla yayıldı; dikkatleri daha da odaklandı, gerilim oldukça arttı. Beitzen'in kendisi bile böyle bir avın ona Demir Haç'ı getirmesinin garanti olduğunun farkındaydı.

Alman komutan denizaltının rotasını yavaşça Marwick Burnu'na doğru ayarladı. Savaş gemisi rotasında kalırsa, gizlenmiş olan denizaltının dört yüz metre kadar yakınından geçecekti. Alman denizaltısının torpillerinin tam menzili sekiz yüz metreden azdı; bu da sıkıntı verecek bir yakından ateşleme pozisyonunu gerekli kılıyordu. 1. Dünya Savaşı'nda, pek çok ticaret gemisi Alman denizaltılarının saldırılarıyla batırılmıştı. U-75'in ağır silahlı kruvazörlere karşı, özellikle de böylesine dalgalı denizde, bu tür bir seçeneği yoktu.

Saldırı için pozisyon alan kaptan periskopa yapışarak avını beklemeye başladı. Kısa bir süreliğine yeniden beliren ay ışığı üsteğmenin hemen hemen haklı olduğunu ortaya çıkardı. Gemi o korkunç zırhlı İngiliz savaş gemilerden biraz daha küçük olsa da yine de zırhlı bir kruvazördü.

"Birinci ve ikinci torpil tüpleri, ateşe hazır olsun," diye emir verdi Beitzen.

Kruvazör artık sekiz yüz metreden daha yakındı, görkemli boyutlarıyla ufku neredeyse kaplıyordu. Beitzen çabucak torpil-

lerin ateşleme bilgilerini iki kez kontrol etti, sonra hedefe bir kez daha dikkatle baktı. Gemi hızla saldırı menziline giriyordu.

"Torpil kapaklarını açın," komutunu verdi.

Birkaç saniye sonra, kumanda odasında gelen yanıt duyuldu, "Torpil kapakları açık."

"Hazır olun," karşılığı geldi.

Beitzen periskoptan kruvazörü izleyip sabırla beklerken çevresindeki mürettebat nefesini tutmuştu. Büyük gemi dosdoğru önlerinde belirene dek izledi. Beitzen dudaklarını aralamış ateş emri vermek üzereyken, bir anda periskopun göz merceğini parlak bir ışık kapladı. Hemen ardından boğuk bir gürültüyle birlikte bir patlama denizaltının çelik bölmelerini sarstı.

Beitzen periskopun başında hayretten konuşamaz halde olanları izliyordu; kruvazörden alevler ve dumanlar çıkıyor, kıpkırmızı alevler karanlık göğü aydınlatıyordu. Büyük savaş gemisi titredi, sarsıldı, sonra da pruvası dalgaların altına gömüldü. Kıç tarafı havaya kalktı, çok kısa bir süre havada asılı kaldıktan sonra deniz tabanına doğru giden pruvayı takip etti. On dakika bile geçmemişti ki devasa kruvazör tümüyle gözden kayboldu.

"Voss... bu çeyrek dairede hiç mayın olmadığına emin misin?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Evet efendim," diye yanıtladı subay, mayınlı alanları gösteren bir haritayı iki kez kontrol ederek.

"Battı," dedi kaptan mırıldanarak en sonunda, emirlerini bekleyen endişeli mürettebata. "Torpil kapaklarını kapatın ve saldırı pozisyonundan çıkın."

Hayal kırıklığına uğramış mürettebat kendi görevlerine dönerken, kaptan hâlâ periskopun başında, göz merceğinden boş boş bakıyordu. Hayatta kalan bir avuç insan filikalara binmişti, ama fazlasıyla dalgalı sularda onlara yardım etmek için yapa-

bileceği hiçbir şey yoktu. Önünde uzanan bomboş kara suları izlerken bir yanıt bulmaya çalışıyordu. Ne var ki aklına gelenlerin hiçbiri anlamlı değildi. Savaş gemileri öyle kendi başlarına havaya uçmazlardı.

Uzun bir süre sonra Beitzen periskopu bıraktı ve aklı karışık bir halde sessizce odasına gitti. Bu savaşın ilerleyen safhalarında ölecekti, ama kruvazörün niçin havaya uçtuğunu asla öğrenemeyecekti. Fakat kalan günlerinde, genç kaptan, görünürde bir neden olmaksızın batan muazzam savaş gemisinin son dakikalarına dair o görüntüleri aklından hiç çıkaramadı.

Okay

1. BÖLÜM

OSMANLI RÜYASI

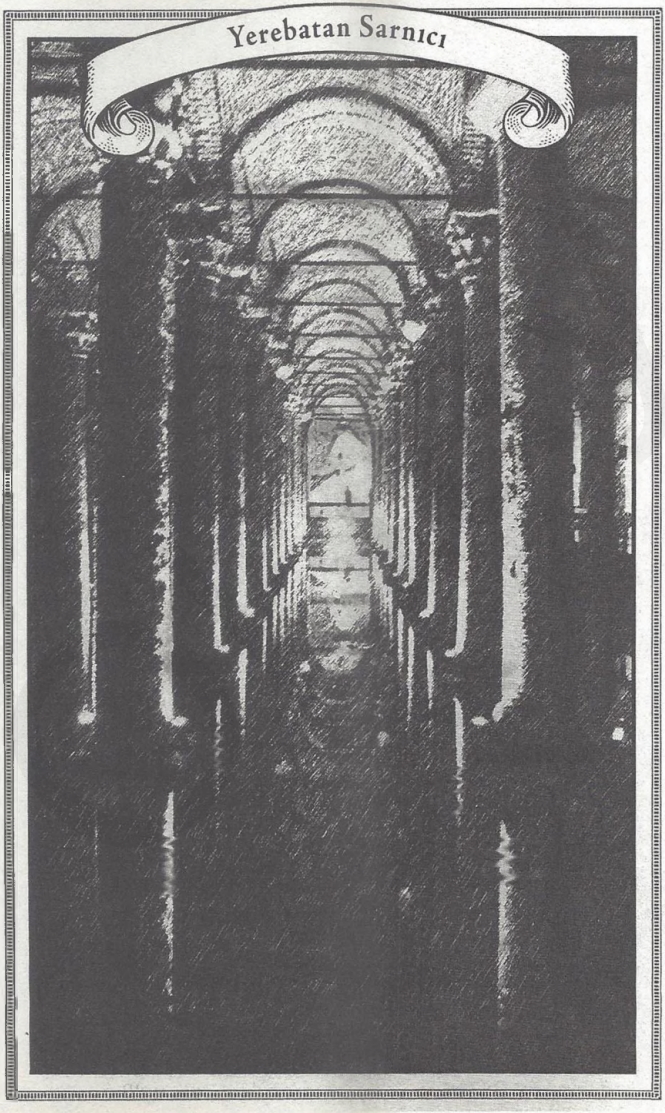
Yerebatan Sarnıcı

1

TEMMUZ 2012
KAHİRE, MISIR

ÖĞLE GÜNEŞİ TARİHİ KENTİ, ÜSTÜNÜ KİRLİ BİR battaniye gibi örten yoğun toz tabakasını geçerek kavuruyordu. Son yüzyıl boyunca görülmemiş sıcaklık yüzünden, El-Azhar Camii'nin ana avlusunu kaplayan sıcak taşlarda yürüyen birkaç kişi vardı sadece.

Nil'e üç, üç buçuk kilometre mesafede, doğu Kahire'de bulunan El-Azhar, şehrin en eski, en önemli tarihi yapılarından biri olarak görülmekteydi. Aslen bölgeyi fetheden Fatımiler tarafından milattan sonra 970 yılında inşa edilmiş olan bu cami aradan geçen yüzyıllar içinde yeniden inşa edilip genişletilmiş, sonunda da İslamiyet'in en önemli beşinci camisi statüsüne erişmişti.

İncelikli taş oymaları, yüksek minareleri ve görkemli, yuvarlak kubbeleri bin yıllık bir sanatı yansıtıyor, gören herkesin dikkatini çekiyordu.

Bir kemer altının gölgesinde, oldukça bol bir pantolon ve gömlek giymiş ufak tefek, ince yapılı bir adam renkli camlı gözlüğünü temizledi, sonra avluya göz gezdirdi. Günün bu en sıcak saatinde, ortalıkta mimariyi inceleyen ya da düşüncelere dalmış, sessizce yürüyen birkaç genç vardı yalnızca. Bu gençler Ortadoğu'daki İslami öğretinin seçkin kurumlarından biri olan aynı yerdeki El-Azhar Üniversitesi'nin öğrencileriydiler. Adam genç yüzünü kaplayan uzun, gür sakalını sıvazladıktan sonra eski, yıpranmış sırt çantasını omzuna attı. Başına sardığı beyaz, pamuklu kefiye sayesinde kolaylıkla diğer teoloji öğrencilerinden biri gibi görünüyordu.

Güneşin altına çıkıp güneydoğudaki kemer altına yönelerek ağır adımlarla avluyu geçti. Yaprak damarı biçimli kemerlerin ön yüzünde bir dizi bezemeli yuvarlak simge ve niş görülüyordu; bu nişlerin oradaki güvercinlerin geceyi geçirdikleri en sevdikleri yerler olduğunu fark etmişti. Tepesinde, avluya girişi simgeleyen dikdörtgen bir panelin bulunduğu çıkıntılı bir orta kemere doğru yürüdü.

Öğle ezanı okunalı neredeyse bir saat olmuştu, o yüzden büyük avlu boş sayılırdı. Girişin dışında, küçük bir öğrenci grubu yerde bağdaş kurmuş, üniversiteden bir öğretim görevlisinin Kur'an hakkında verdiği bir dersi dinliyordu. Grubun etrafından dolanan adam girişe yaklaştı. Orada kendisine sertçe bakan, beyaz cüppe giymiş, sakallı bir adamla karşılaştı. Ziyaretçi ayakkabılarını çıkartıp kapıdaki adamın başıyla onaylayarak izin vermesiyle birlikte içeri girdi.

Avlu oldukça genişti; zemini kaplayan kırmızı halının üstünde onlarca su mermeri sütun, kubbeli tavana yükseliyordu. Çoğu

camide olduğu gibi, bu camide de kiliselerde görülen ve kişinin yolunu bulmasını sağlayan sıralar ya da şatafatlı mihraplar yoktu. Halının üstündeki kubbeyi andıran şekiller namaz kılınacak yerleri gösteriyordu. Kapıdaki sakallı adamın artık kendisine dikkat etmediğini fark eden ziyaretçi sütunların arasında hızla ilerledi.

Dizlerinin üstünde dua eden birkaç adama yaklaşınca karşı taraftaki *mihrabı* gördü. Caminin duvarına oyulmuş, oldukça mütevazı sayılabilecek bu yer kıbleyi gösteriyordu. El-Azhar'ın *mihrabı* yumuşak taştandı ve neredeyse çağdaş bir tasarıma sahip, dalgalı mavi ve fildişi rengi taşla yapılmış bir kemeri vardı.

Mihraba en yakın sütuna doğru giden adam durdu, sırt çantasını indirdi ve secde ederek dua etmeye başladı. Birkaç dakika sonra, sırt çantasını sütunun kaidesine değene dek yavaş yavaş yana itti. Giriş yönünde yürüyen iki öğrenciyi görünce kalktı ve ayakkabılarını bıraktığı girişe kadar onları takip etti. Sakallı yaşlı adamın yanından geçerken, *"Allahüekber,"* diye mırıldandıktan sonra hızlı adımlarla avluya çıktı.

Kısa bir süre için kemerin ön yüzündeki bir gül motifine hayranlıkla bakıyormuş gibi yaptıktan sonra hızlı adımlarla caminin dışına çıkılan Berberi Kapısı'na doğru ilerledi. Birkaç bina geçtikten sonra, caddede park edilmiş küçük bir kiralık arabaya bindi ve Nil'e doğru gitti. Köhne, karanlık bir sanayi bölgesinden geçerek, neredeyse yıkılmak üzere olan eski bir tuğla fabrikasına saptı ve fabrikanın artık kullanılmayan yükleme iskelesinin arkasına park etti. Orada, üstündeki bol pantolon ve gömleği çıkarınca, içine giymiş olduğu kot pantolon ve ipek bluz göründü. Gözlüğünü, peruğunu ve takma sakalını da çıkardı. Artık o erkek Müslüman öğrenci gitmiş, yerine çekici, yanık tenli, simsiyah gözleri ve çarpıcı bir şekilde kat kat kesilmiş, kısa siyah saçları olan bir kadın gelmişti. Kılık değiştirmek için kullandığı eşyaları paslı bir çöp kutusuna atan kadın yeniden arabaya binip Kahire'nin oldukça

yavaş akan trafiğine dalarak Nil'den kentin kuzeydoğusundaki Kahire Uluslararası Havalimanı'na doğru ağır ağır ilerledi.

Sırt çantasındaki bomba patladığında terminalde bilet ve bagaj kontrolü sırasındaydı. Avlunun çatısı havaya uçup *mihrap* paramparça olurken, El-Azhar Camii'nin üstünde küçük, beyaz bir bulut yükseldi. Ne var ki patlama iki namaz arasında gerçekleşecek şekilde planlanmış olsa da, birkaç öğrenci ile cami görevlileri öldü, onlarca kişi de yaralandı.

İlk şok atlatıldıktan sonra, Kahireli Müslümanlar öfkelerini göstermeye başladılar. Önce İsrail suçlandı, sonra diğer Batılı uluslar hedef alındı, ama patlamanın sorumluluğunu üstlenen olmadı. Birkaç hafta içinde, avlu onarılacak, hemen yeni bir *mihrap* yapılacaktı. Fakat Mısır'daki ve dünyanın dört bir yanındaki Müslümanlar için, böylesine kutsal bir yere yapılan saldırıya duyulan öfke çok daha uzun sürdü. Bununla birlikte, bazı kişiler saldırının bölgedeki güç dengesini değiştirmeye yönelik stratejik bir oyunun yalnızca ilk hamlesi olduğunu fark edebiliyordu.

2

"BIÇAĞI AL VE KESİP KURTAR."

Oğluna paslı, tırtıklı bıçağı uzatırken Yunanlı balıkçının yüzü asılmış, kaşları çatılmıştı. Çocuk üstündekileri çıkarıp yalnızca şortuyla kaldıktan sonra elinde bıçağı sıkıca tutarak teknenin yanından suya atladı.

Trol teknesinin ağları dibe ilk değdiğinden bu yana yaklaşık iki saat geçmişti, daha önce bu sularda sorun yaşamadan defalarca avlanmış olan yaşlı Yunanlı bir hayli şaşkındı. Ağları kurtarma umuduyla teknesini sağa sola hareket ettirmiş, yaşadığı hayal kırıklığı ve içinde büyüyen çaresizlik duygusuyla yüksek sesle sövmüştü. Ne kadar çabalarsa çabalasın, ağlar bir türlü kurtulmuyordu. Ağlarının bir bölümünü kesip atmak pahalıya patlayacak bir kayıp olacaktı, ama balıkçı bu kaybı sineye çekti ve işi yapması için oğlunu gönderdi.

Havanın rüzgârlı olmasına rağmen, Ege Denizi'nin doğusundaki bu sular hem sıcak hem de berraktı ve yaklaşık on metre

derinde, çocuk denizin dibini seçebiliyordu. Fakat bu tür bir dalış yine de onun yeteneklerinin çok ötesindeydi, o yüzden dalmayı bırakıp bıçağıyla sallanıp duran ağları kesmeye koyuldu. Ağın son parçasını da kesip kurtarana kadar birkaç kez dalması gerekti; çocuk hasar görmüş ağla birlikte yüzeye çıktığında, gücü tükenmiş, nefes nefeseydi. Hâlâ ağının gördüğü hasara sövüp duran balıkçı, tekneyi batıya döndürüp Türk anakarasına yakın bir Yunan adası olan ve hemen ötede gök mavisi sularda yükselen Sakız Adası'na yöneldi.

Dört yüz metre kadar uzakta, bir adam balıkçının durumunu ilgiyle izliyordu. Uzun boylu, zayıf görünmekle birlikte sağlam bir yapısı vardı ve güneşin altında geçen yıllar yüzünden teni iyice bronzlaşmıştı. Modası geçmiş pirinç teleskopu bırakınca, zekâ pırıltılarının oynaştığı deniz yeşili gözleri görüldü. Bakışları düşünceliydi, ince bir espri anlayışıyla hemen yumuşasa da yaşadığı zorluklar ve tanık olduğu çok sayıda ölümün bıraktığı izler bakışlarına bir sertlik katmıştı. Eliyle yer yer ak düşmüş gür siyah saçlarını taradıktan sonra araştırma gemisi *Aegean Explorer*'ın köprü üstüne çıktı.

"Rudi, burasıyla Sakız Adası arasında dibi fazlasıyla inceledik, değil mi?" diye sordu.

Kemik çerçeveli gözlüğü olan ufak tefek bir adam çalışmakta olduğu bilgisayardan başını kaldırıp sallayarak onayladı.

"Evet, son işlemi doğu kıyısından bir mil kadar içeride yaptık. Bu Yunan adası ile Türk topraklarının arasında beş mil bile yok, aslına bakarsan şu an kimin sularında olduğumuzu bile bilmiyorum. AUV'nin arka sensörü fazla basınç yüzünden bozulup tuzlu suyla dolduğunda, işimizin neredeyse yüzde doksanını bitirmiştik. Teknisyenlerimiz hasarı en az iki saatte onarabilir, yani en az iki saat daha buradayız."

AUV, yani insansız sualtı aracı, araştırma gemisinin yanından suya indirilen, sensörlü, torpido şeklinde bir robottu. Belirlenmiş bir araştırma rotasıyla önceden programlanan ve kendinden hareketli AUV periyodik olarak yüzey gemisine geri bildirdiği verileri toplayarak deniz tabanında dolaşırdı.

Rudi Gunn klavyeyi tıkırdatmaya başladı yeniden. Yırtık pırtık bir tişört ve ekose bir şort giymiş bu adamın, dünya okyanuslarının incelenmesinden sorumlu önde gelen devlet kurumlardan biri olan Ulusal Sualtı ve Denizcilik Kurumu NUMA'nın başkan yardımcısı olduğunu kimse tahmin edemezdi. Gunn, normalde kurumun deniz yaşamı, okyanus akıntıları ve çevre kirliliği hakkında bilgi toplamak için kullandığı turkuvaz renkli araştırma gemilerinden birinin güvertesinde olmak yerine, NUMA'nın Washington'daki yönetim merkezinde bulunurdu. Usta bir yönetici olan Gunn, devletin başkentindeki kibirden kaçıp alan çalışmasında ellerini kire bulaştırmaktan hoşlanırdı, özellikle de patronunun da aynı şekilde kaçtığı durumlarda.

"Bu civardaki sığlıklarda ne tür dip eş derinlik eğrileri gördük?"

"Bölgedeki adalara özgü derinlik eğrileri. Eğimli bir alan kıyıdan denize doğru bir süre devam ettikten sonra birdenbire üç yüz metre derinliğe ulaşıyor. Burada otuz altı, otuz yedi metrelik sulardayız. Hatırladığım kadarıyla, bu bölgenin deniz tabanı oldukça kumluk, çok az blokaj var."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye karşılık verdi adam, gözlerinde bir kıvılcım belirerek.

Gunn bu bakışı yakaladı ve "Patronun kafasında sinsi bir plan görüyorum," dedi.

Dirk Pitt güldü. NUMA'nın başkanı olarak kayda değer sonuçların elde edildiği onlarca sualtı keşfine öncülük etmişti. *Titanic*'i çıkarmaktan kuzey kutbunda kayıp Franklin Keşif

Gezisi'nin gemilerini bulmaya kadar, Pitt'in derinliklerin gizemini çözme konusunda esrarengiz bir hüneri vardı. Doymak bilmez bir merak duygusuna sahip, kendinden oldukça emin biri olan Pitt, küçük yaşlardan beri denize tutkundu. Bu tutkunluk hiç azalmadı ve onun düzenli olarak NUMA'nın Washington'daki yönetim merkezinin dışına çıkmasına neden oldu.

"Kıyı yakınlarındaki batık gemilerin çoğunun yerel balıkçıların ağlarına takılarak bulunduğu bilinen bir gerçektir,"dedi neşeyle.

"Batık gemiler mi?" diye karşılık verdi Gunn. "Hatırladığım kadarıyla Türk hükümetinden aldığımız davet kıyı suları boyunca büyük artış olduğu bildirilen alglerin yerlerini saptamak ve etkilerini incelemekti. Herhangi bir batık araştırmasının bahsi geçmemişti."

"Karşıma batık çıkarsa, hayır demem," dedi Pitt gülümseyerek.

"Peki, şu an için iş yapamaz durumdayız ne de olsa. ROV'u suya indirmek ister misin?"

"Hayır, yakınımızdaki balıkçının ağları dalış menzilini fazlasıyla taramış durumda."

Gunn saatine baktı. "Hafta sonunu eşinle İstanbul'da geçirmek için iki saate kadar yola çıkacağını sanıyordum."

"Havalimanına giderken hızlı bir dalış yapmak için bu süre yeter de artar bile," dedi Pitt sırıtarak.

"Madem öyle," diye karşılık verdi Gunn kabullenmiş bir ifadeyle başını sallayarak. "Gidip Al'ı uyandırayım bari."

❋ ❋ ❋

YİRMİ DAKİKA SONRA, Pitt *Aegean Explorer*'ın yan tarafında aşağı yukarı sallanan bir zodyağa küçük bir seyahat çantasını

atıp portatif merdivenden bota indi. Yerine oturunca, botun arka tarafındaki kısa boylu, geniş göğüslü adam motoru çalıştırdı ve bot sıçrayarak gemiden ayrıldı.

"Nereden dalıyoruz?" diye bağırdı Al Giordino, öğle uykusunun izleri koyu kahverengi gözlerinden yavaş yavaş siliniyordu.

Pitt yakındaki adada referans olarak seçtiği birkaç noktayı kullandığı görsel bir kerteriz almıştı. Belirlediği açıya göre Giordino'yu kıyıya doğru yönlendirdi; kısa bir mesafe kat ettikten sonra Pitt motoru durdurmasını söyledi, sonra botun ön tarafından küçük bir çapa attı ve dibi bulunca düğümü atıp bağladı.

"Otuz metreden biraz fazla," dedi, suyun altında görülebilir durumda olan halatın üstündeki kırmızı şeride bakarak.

"İyi ama sen bu derinlikte kayadan başka ne bulmayı umuyorsun?"

"Kaya yığınlarından tut, *Britannic*'e kadar herhangi bir şey," diye yanıtladı Pitt, 1. Dünya Savaşı sırasında Akdeniz'de bir mayının batırdığı *Titanic*'in kardeş gemisine gönderme yaparak.

"Ben kaya yığınlarından yana bahse giriyorum," dedi Giordino, kaslı kolları ve omuzlarının dikiş yerlerini zorladığı mavi dalgıç kıyafetini giyerken.

Aşağıda, derinlerde, Giordino kayadan daha ilgi çekici bir şey olacağını biliyordu. Konu sualtı gizemleri olduğunda, Pitt'in bariz altıncı hissini sorgulamayacak kadar uzun bir geçmişleri vardı. İkisi çocukluk arkadaşıydılar; Güney Kaliforniya'da, Laguna Beach açıklarında dalmayı birlikte öğrenmişlerdi. Hava Kuvvetleri'nde görev yaptıkları sırada, ikisi de okyanusları incelemekle görevli tümüyle yeni bir federal bölüme geçici olarak tayin edilmişlerdi. Çok sayıda proje ve maceradan sonra, Pitt artık NUMA adlı oldukça büyük bir kurumun başına geçmişti ve Giordino da sualtı teknolojisi yöneticisi olarak onunla birlikte çalışmaya başlamıştı.

"Demirlediğimiz hattın dışında uzunlamasına dairesel bir arama yapmayı deneyelim," önerisinde bulundu Pitt, hava tüplerini takarlarken. "Pusulaya göre, ağın takıldığı yer bulunduğumuz konumdan biraz daha kıyıya yakın."

Giordino başıyla onayladıktan sonra regülatörü ağzına yerleştirerek zodyağın kenarından geriye doğru kendini sırtüstü suya bıraktı. Hemen ardından Pitt de suya atladı ve iki adam dibe doğru çapa halatını takip etmeye başladı.

Ege Denizi'nin mavi suları son derece berraktı, o yüzden Pitt on beş metrelik bir alanı görmekte hiçbir sıkıntı yaşamıyordu. Karanlık dibe doğru yaklaştıkça, deniz tabanının ince çakıl ve kumdan oluştuğunu fark etti. Gunn'ın değerlendirmesi doğruydu. Bölgede doğal blokajlar yok gibi görünüyordu.

İki adam deniz tabanının üç metre kadar üstünde, çapa halatının çevresinde bir yay çizerek yüzmeye devam etti. Yanlarından geçen bir levrek sürüsü dalgıçlara şüpheyle baktıktan sonra bir anda daha derin sulara daldılar. Sakız Adası'na doğru döndüklerinde, Pitt, Giordino'nun kendisine el salladığını fark etti. Güçlü bir makas hareketi yaparak yaklaşan Pitt'e arkadaşı önlerinde duran büyük bir şekli gösterdi.

Yetersiz ışıkta titreşiyormuş gibi görünen kahverengi bir gölgeydi. Pitt'e yapraklarla kaplı dalları gökyüzüne doğru uzanan rüzgârdan eğilmiş bir ağacı hatırlattı. Nesnenin daha yakınına yüzen Pitt onun bir ağaç değil, balıkçının ağlarından geriye kalan ve akıntıda tembel tembel sürüklenen parçalar olduğunu gördü.

Ağlara dolanmamak için temkinli davranan iki dalgıç, önlerindeki akıntıya göre konumlanarak dikkatle ilerledi. Ağlar deniz tabanının hemen üzerinde çıkıntı yapan tek bir noktaya takılmıştı. Pitt belli belirsiz bir oyuğun çakıl ve kumdan oluşan deniz tabanı boyunca devam ederek ağların dolandığı dik duran bir çıkıntıda sonlandığını görebiliyordu. Daha da yaklaşınca,

boyu yaklaşık bir buçuk metre olan, T şeklinde, aşınıp paslanmış demir bir çapa olduğunu görebildi. Çapa yana yatmıştı ve yüzeye doğru çıkıntı yapan ucuna balıkçının ağları çözülemez biçimde dolanmış, diğer ucu ise deniz tabanına gömülmüştü. Yanına gidip çevresini dolanan Pitt, gömülü olan ucun kalın bir ahşap kiriş ile daha küçük bir en kirişi arasına sıkışmış olduğunu keşfetti. Pitt kalın kirişin bir geminin omurgasına ait olduğunu anlayacak kadar batık bulmuştu.

Ağlarla ilgilenmeyi bırakıp dipte uzanan geniş kirişe dikkatle baktı. Giordino çoktan oraya gitmiş etrafında dolaşıyor, başlangıç noktasını bulmaya çalışıyordu. Pitt gibi, o da olanlar hakkında tahmin yürütmüştü. Balık ağları batığın bir ucundaki çapaya takılmış, en kirişine denk gelip sıkıca dolanana kadar omurga boyunca onu sürüklemişti. Bu olayın iyi sonucuysa eski bir batık geminin büyük bir bölümünün kazara ortaya çıkması olmuştu.

Pitt batıktaki bir çıkıntının üstündeki kumları temizlemekte olan Giordino'ya doğru yüzdü. Tortunun temizlenmesi omurganın altında en kirişinin birkaç parçasını açığa çıkardı. Giordino parlayan gözlerle Pitt'e bakarak başını salladı. Pitt'in sezgileri batık bir gemiyi ortaya çıkarmıştı, hem de bu kez çok eski bir batığı.

Çevreyi temizledikçe ortaya çıkan parçalara baktıklarında, geminin yaklaşık on beş metre boyunda olduğunu ve üst güvertesinin uzun zaman önce aşınım sonucu yok olduğunu tahmin ettiler. Aslında geminin büyük bölümü yok olmuştu, gövdenin çok az bir kısmı hâlâ duruyordu. Yine de kıç tarafında, yumuşak kumun altında birkaç küçük bölmenin parçalarının olduğu görülebiliyordu. İçeride seramik tabaklar, çiniler ve sırlanmamış çömlek parçaları görülüyordu, ama geminin asıl yükü ortada yoktu.

Dalış süreleri dolmaya başladığı için, iki dalgıç batığın kıç tarafına geri dönüp çakılları ve kumları temizleyerek batığı tanılamaya yardımcı olabilecek bir şeyler aradılar. Dağınık omur-

ganın olduğu bölgeyi tarayan Giordino'nun parmakları kumun altında yassı bir nesneye değdi; Giordino kumu eşeleyince küçük, metal bir kutu buldu. Kutuyu kaldırıp bakınca, ön tarafında, kilit baklası büyük ölçüde aşınmış olmasına rağmen, pimli bir kilit mekânizması bulunduğunu gördü. Dikkatlice dalış çantasına koyduktan sonra saatini kontrol etti ve Pitt'e doğru giderek yüzeye çıkacağını işaret etti.

Pitt bir dizi kil çömlek bulmuştu; Giordino yaklaşınca onlardan uzaklaştı. Gözüne kumda küçük bir pırıltı takıldığında, yüzeye doğru Giordino'nun peşinden gitmeye başlamıştı. Pırıltı çömleklerin karşısından, paletlerinin dipteki tortuları kaldırdığı yerden gelmişti. Pitt çevresinde yüzerek biraz daha kum temizleyince ortaya yassı, seramik bir şey çıktı. Her ne kadar üstü kireçtaşı yumrularıyla kaplanmış olsa da, deseninde incelikli bir çiçek motifinin olduğunu seçebiliyordu. Parmaklarını kuma daldırıp dikdörtgen bir kutuyu kenarlarından kavrayarak çekip çıkardı.

Seramik kutu bir sigara kutusunun yaklaşık iki katı büyüklüğündeydi; yassı kenarları kapağa uygun mavi ve beyaz renkli bir desenle süslenmişti. Kutu büyüklüğüne oranla ağır gibiydi, o yüzden Pitt palet vurarak yüzeye doğru çıkmaya başlamadan önce kutuyu kolunun altına iyice sıkıştırdı.

Güçlü bir öğle sonrası rüzgârı kuzeybatıdan esiyor, deniz yüzeyini köpüklendiriyordu. Pitt göründüğünde, Giordino zodyağa çıkmış, çapayı çekmeye başlamıştı. Pitt botun yanına gelip kutuyu Giordino'ya uzattıktan sonra bota çıktı ve dalış giysilerini çıkardı.

"Sanırım o balıkçıya bir şişe uzo borçlusun," dedi Giordino, motoru çalıştırırken.

"Bizi ilgi çekici bir batığa götürdüğü kesin," diye karşılık verdi Pitt, havluyla yüzünü kuruladığı sırada.

"Amfora taşıyan bir tunç çağı batığı değil, ama yine de oldukça eski görünüyor."

"Muhtemelen ortaçağ," diye tahminde bulundu Pitt. "Akdeniz batık standartlarına pek uyan bir durum değil. Hadi, kıyıya gidip, elimizde ne varmış, bir bakalım."

Giordino birdenbire motoru tam gazla çalıştırınca, zodyağın ön tarafı havaya kalktı ve yakındaki adaya doğru döndüler. Sakız Adası yaklaşık iki mil uzaklıktaydı, ama Vokaria adlı dingin balıkçı köyünün küçük koyuna varmak için neredeyse üç mil daha gitmeleri gerekti. Oldukça eski ve bir hayli hırpalanmış iskeleye yanaşıp botu bağladılar. Giordino iskeleye bir havlu serdikten sonra Pitt buldukları iki tarihi parçayı üstüne bıraktı.

Her iki parça da sualtında geçen yüzyıllar içinde oluşmuş kumlu kireçtaşı yumrularıyla kaplıydı. Pitt yakınlarda tatlı su buldu ve bu suyla seramik kutunun üstündeki tabakanın bir kısmını dikkatlice ovalayarak temizlemeye başladı. Kutu temizlenip güneş ışığına tutulunca gözlerini kamaştırdı. Parlak, beyaz bir zemin üzerinde koyu mavi, mor ve turkuvaz renkli, oldukça incelikli bir çiçek deseni ortaya çıkmıştı.

"Biraz Fas işi gibi gözüküyor," dedi Giordino. "Kapağını açabilir misin?"

Pitt elini kapağın üzerinde özenle gezdirdi. Biraz dirençle karşılaştıysa da yavaşça zorlayıp kapağı açtı. Kutunun içi kirli suyla doluydu; bulanık suda dikdörtgen şeklinde bir nesne hafifçe parlıyordu. Pitt kutuyu dikkatlice yana eğerek suyu boşalttı.

Elini uzatıp aşırı derecede kabuk bağlamış yarım daire biçimindeki nesneyi çıkardı. Şaşkınlık içinde bunun bir taç olduğunu gördü. Pitt büyük bir dikkatle nesneyi yukarı kaldırdı, som altından ağırlığını hissedebiliyordu. Metalin üzerinde tortu olmayan kısımları parıldıyordu.

"Şuna baksana," dedi Giordino hayretler içinde. "Sanki Kral Arthur'dan kalma bir şey gibi."

"Ya da Ali Baba'dan belki de," diye karşılık verdi Pitt, seramik kutuya bakarak.

"Bu batık sıradan bir ticaret gemisi olamaz. Onun bir kraliyet gemisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Her şey mümkün," diye yanıtladı Pitt. "Anlaşılan gemide önemli biri yolculuk yapıyordu."

Giordino tacı aldı ve gösterişli bir şekilde başına taktı.

"Kral Al, hizmetinizdedir," dedi, bir kolunu yana açarak. "Bunu giyerek buradaki güzel kadınlardan birini cezp edebileceğime bahse girerim."

"Beyaz ceketli bazı adamlarla birlikte," diye dalga geçti Pitt. "Gel de senin kilitli kutuna bir bakalım."

Giordino tacı seramik kutusunun içine koyduktan sonra küçük demir kutuyu aldı. Kutuyu eline alır almaz aşınmış asma kilit yerinden çıktı ve havlunun üstüne düştü.

"Güvenlik olması gerektiği gibi değil," diye homurdandı. Pitt'e özenerek, parmaklarıyla kapağın kenarlarını yokladı ve kapak pat diye açılıverdi. Kutunun içi madeni para doluydu, içinde çok az deniz suyu vardı.

"Köşeyi dönmek mi demiştin?" diye sordu sırıtarak. "Erken emekliliğe ayrılabiliriz gibi gözüküyor."

"Kalsın, istemem. Emeklilik yıllarımı bir Türk hapishanesinde geçirmemeyi tercih ederim," diye karşılık verdi Pitt.

Madeni paralar gümüştendi ve çok kötü durumdaydılar, bazıları birbirine yapışmıştı. Pitt elini para yığınının dibine daldırdı ve aşınmanın etkisinden zarar görmemiş, parlayan altın bir parayı çekip çıkardı. Göz hizasına kaldırınca, dövmecilikle madeni para basma işinde geçmişte kullanılan olağandışı damgayı fark etti. Her iki yüzünde de tırtıklı bir halkayla çevrelenmiş Arap

harfleri kısmen okunabiliyordu. Pitt madeni paranın yaşı ve kökeni hakkında ancak tahmin yürütebilirdi. İki adam merakla diğer paraları inceledi, ne var ki çok kötü durumda olduklarından pek bir ipucu vermiyorlardı.

"Sahip olduğumuz sınırlı verilere dayanarak, elimizde bir Osmanlı batığı olduğu varsayımında bulunabiliriz," dedi Pitt. "Bu paralar Bizans dönemine ait gibi görünmüyor, dolayısıyla on beşinci yüzyıl ya da sonrasına aitler."

"Bunları tarihlendirebilecek birine ihtiyacımız var."

"Madeni paralar şanslı bir keşif oldu," diye katıldı Pitt de.

"Bu projeyi bir ay daha finanse et ve Washington'a geri dönme derim ben."

Eski püskü bir Toyota kamyonet iskeleye yanaştı ve gıcırdayarak önlerinde durdu. Kamyonetten büyük kulaklı bir çocuk sarkarak gülümsedi.

"Havalimanına gitmek isteyen biri mi var?" diye sordu tereddüt ederek.

"Evet, o ben oluyorum," dedi Pitt, küçük valizini zodyaktan alarak.

"Peki ya şekerlemelerimiz ne olacak?" diye sordu Giordino, şoför görmeden önce, bulduklarını dikkatle havluya sararken.

"Korkarım benimle İstanbul'a gelecekler. İstanbul Arkeoloji Müzesi'nin Deniz Araştırmaları Bölümü müdürünü tanıyorum. Bu eserler için güzel bir yuva bulacaktır ve umarım bize ne bulduğumuzu söyleyecektir."

"Kral Al için Sakız Adası'nda çılgın bir gece olmayacak demek oluyor sanırım bu," dedi Giordino, havluyu Pitt'e verirken.

Pitt limanı çevreleyen sakin köye son kez baktıktan sonra rölantide çalışan kamyonete bindi.

"Dürüst olmak gerekirse," dedi şoför yola çıkarken. "Sakız Adası'nın Kral Al'a hazır olduğundan emin değilim."

GÜNLÜK UÇUŞ YAPAN KÜÇÜK UÇAK HAVA KARARMADAN hemen önce İstanbul'daki Uluslararası Atatürk Havalimanı'na indi. Bir yığın jumbo jetin yanında minicik kalan uçak çevrelerinden dolaşıp boş bir terminal alanına girerek durdu.

Uçaktan inen son yolculardan biri Pitt'ti ve karoyla kaplı terminale girer girmez tarçın rengi saçlı, uzun boylu, çekici bir kadın üstüne atıldı.

"Beni burada bekletmemen gerekiyordu," dedi Loren Smith, sarmaş dolaş kucaklaştıktan sonra geri çekildiğinde. "Hiç gelmeyeceksin diye korktum." Eşine bakarken menekşe rengi gözlerinden içinin rahatladığı belli oluyordu.

Pitt kolunu kadının beline dolayıp onu uzun uzun öptü. "Uçaktaki bir sorun yüzünden kalkışımız gecikti. Çok mu bekletttim seni?"

"Bir saat olmadı daha." Burnunu çekip dudaklarını yaladı. "Tadın tuzlu."

"Uçağa gelirken Al ile birlikte bir batık bulduk."

"Tahmin etmeliydim," dedi kadın, azarlar gibi bakarak. "Bu arada, bana uçuşla dalış birbirinden ayrı şeylerdir dediğini sanıyordum."

"Ayrı şeyler. Zaten uçak diye bindiğim o pervaneli minik şey üç yüz metrede gezip durdu, dolayısıyla emin ellerdeydim."

"İstanbul'dayken yelkenlerini bağlı tutsan iyi olur, yoksa seni öldürürüm," dedi kadın ve adama sımsıkı sarıldı. "Batık nasıl, ilginç bir şeyler var mı?"

"Var gibi."

İçinde batıkta bulduğu iki tarihi parçanın olduğu küçük valizini kaldırdı. "Sırrının çözülmesi gereken bazı tarihi eserler bulduk. Bu akşam yemeğinde bize katılması için İstanbul Arkeoloji Müzesi'nden Doktor Rey Ruppé'yi davet ettim, umarım bu konuya biraz daha ışık tutabilir."

Loren parmak uçlarında yükselerek Pitt'in yeşil gözlerine baktı, kaşları çatılmıştı.

"Seninle evlendiğimde, denizi hep bir sevgili olarak kalbinde tuttuğunu biliyordum," dedi.

"Neyse ki," diye karşılık verdi Pitt sırıtıp eşine daha sıkı sarılırken. "Kalbimde ikinize de yetecek kadar yer var."

Eşinin elini tuttu, terminaldeki kalabalığın içinde güçlükle ilerleyerek bagajını aldılar ve İstanbul'un merkezindeki tarihi bir bölge olan Sultanahmet'teki otele gitmek için taksi tuttular. Çabucak duş yapıp üstlerini değiştirdikten sonra başka bir taksiye atlayıp yakınlardaki sakin bir yerleşim bölgesine gittiler.

"Balıkçı Sabahattin," dedi taksi şoförü durduklarında.

Pitt, Loren'ın inmesine yardım etti, kaldırımı oldukça eski dar bir sokaktaydılar. Sokağın karşısındaki restoran 1920'lerde inşa edilmiş, oldukça güzel ahşap bir yapıydı. Çift dışarıdaki birkaç masayı geçip ön kapıya geldi ve zarif antreye girdi. Tıknaz,

saçları seyrelmiş bir adam neşeyle gülümseyerek yaklaştı ve tokalaşmak için elini uzattı.

"Dirk, gelebilmenize sevindim," dedi, Pitt'in elini adeta ezerek sıkarken. "İstanbul'a hoş geldiniz."

"Teşekkür ederim Rey, seni yeniden görmek güzel. Seni eşim Loren ile tanıştırmak isterim."

"Sizinle tanışmak benim için bir zevk," diye karşılık verdi Ruppé cana yakın bir şekilde Loren'ın elini nazikçe sıkarken. "Umarım, baş başa yemeyi düşündüğünüz bir akşam yemeğine böyle sizden habersiz katıldığım için beni bağışlayabilirsiniz. Bir arkeoloji konferansı için sabah Roma'ya gideceğim, dolayısıyla eşinizin sualtı keşfi hakkında konuşmak için tek fırsatımız buydu."

"Hiç sorun değil. Dirk'ün deniz tabanından çıkardıkları her zaman ilgimi çekmiştir," dedi gülerek. "Üstelik, açıkça görülüyor ki bizi çok güzel bir restorana getirmişsiniz."

"İstanbul'da en sevdiğim balık restoranlarından biridir," diye karşılık verdi Ruppé.

Bir hostes geldi ve koridordan eski eve eklenmiş birkaç yemek odasından birine giderken onlara eşlik etti. Yukarıdan arka bahçeye bakan geniş bir pencerenin yanındaki keten örtülü masalarına oturdular.

"Bize buranın gözde yemeklerinden önerebilirsiniz belki de Doktor Ruppé," dedi Loren. "Bu benim Türkiye'yi ilk ziyaretim."

"Lütfen, bana Rey de. Türkiye'deyken, balık konusunda hata yapma şansınız yok. Buranın kalkan balığı da deniz levreği de mükemmeldir. Elbette, doyasıya kebap yediğim de söylenebilir," diye sırıttı, göbeğini okşayarak.

Siparişlerini verdikten sonra Loren, Ruppé'ye ne kadar zamandır Türkiye'de yaşadığını sordu.

"Yirmi beş yıl oldu. Bir yaz Arizona'dan Türkiye'ye sualtı arkeolojisi dersi vermek için geldim, bir daha da ayrılamadım. Kos kıyılarının açıklarında eski bir Bizans ticaret gemisinin yerini belirleyip araştırmaya başladık, ben de o zamandan beri burada çalışıyorum."

"Doktor Ruppé Doğu Akdeniz'deki antik Bizans ve Osmanlı sualtı kalıntıları konusunda en başta gelen otoritedir," dedi Pitt. "Uzmanlığı bu bölgedeki projelerimizin çoğunda paha biçilemez katkılar sağlamıştır."

"Eşiniz için olduğu gibi, batık gemiler benim için de gerçek bir aşk," dedi. "Arkeoloji Müzesi'nde deniz araştırmaları görevini aldığımdan beri, alan çalışmalarına istediğim kadar vakit ayıramıyorum ne yazık ki."

"Yöneticiliğin getirdiği ağır yük olsa gerek," dedi Pitt anlayışla.

Garson soğuk meze olarak masaya büyük bir tabakta midyeli pilav getirdi, üçü de hemen tadına baktı.

"Kesinlikle büyüleyici bir şehirde yaşıyorsunuz," dedi Loren.

"Evet, gerçekten İstanbul 'Şehirlerin Kraliçesi' unvanını hak ediyor. Eski Yunanlılar tarafından kurulmuş, Romalılar tarafından geliştirilmiş, Osmanlılar zamanında olgunlaşmış. Eski katedralleri, camileri ve sarayları en isteksiz tarihçinin bile ilgisini çekebilir. Bununla birlikte, on iki milyon kişinin yaşadığı bir şehir olarak, büyük sorunları da yok değil."

"Politik ortamın bu sorunlardan biri olduğunu duymuştum."

"Bu ziyaretinizin amacını değiştirir mi, sayın kongre üyesi?" diye sordu Ruppé, sırıtarak.

Loren Smith bu dokundurmaya gülümsedi. Colorado Eyaleti'nin Beyaz Saray'da uzun yıllardır hizmet veren bir temsilcisi olmasına rağmen, politik meselelere körü körüne kendini kaptıran biri değildi.

"Aslında, İstanbul'a eşimi ziyaret etmek için geldim sadece. Güney Kafkasya gezisindeki bir kongre heyetiyle birlikte yolculuk yapıyordum ve Washington'a dönmeden önce küçük bir mola verdim. Uçakta Dışişleri Bakanlığı'ndan bir delege Amerikan'nın Türkiye'de giderek artan köktencilik hakkında duyduğu kaygılardan söz etmişti."

"Haklı. Bildiğiniz gibi, Türkiye büyük çoğunluğu Sünni olmak üzere, nüfusunun yüzde doksan sekizi Müslüman olan laik bir devlet. Ne var ki köktenci reformlar için, burayı, İstanbul'u merkez alan Müftü Battal idaresinde gelişen bir hareket var. Bu konularda uzman değilim, dolayısıyla onun etkisinin gerçek boyutlarını söyleyemem. Fakat başka ülkeler gibi Türkiye'de de ekonomik sıkıntılar var, bu da mevcut durumdan hoşnutsuzluğu ve mutsuzluğu artırıyor. Böyle zor zamanları koz olarak iyi kullanıyor gibi görünüyor. Bugünlerde her yerde görülebiliyor, halihazırdaki başbakana ciddi ciddi atıp tutarken bile."

"Batılı dostlarının keyfini kaçırmak bir yana, Türkiye'nin köktenciliğe doğru kaymasının tüm Ortadoğu'yu çok daha tehlikeli bir yer haline getireceğini düşünmekten alamıyorum kendimi," diye karşılık verdi Loren.

"Buna bir de askeri güç gösterisinde bulunan Şiilerin kontrolündeki bir İran da eklenince, korkarım endişelerinizde tümüyle haklısınız."

Yemekleri masaya geldi; Loren fırında deniz levreği, Pitt ızgarada orfoz, Ruppé ise Karadeniz kalkanı sipariş etmişti.

"Yemeği politik konularla mahvettiğim için üzgünüm, ne de olsa işimin bir parçası," diye özür diledi Loren. "Bu arada, deniz levreği olağanüstü, iyi ki söylemişim."

"Bence özür dilemenize hiç gerek yok, eminim Pitt de buna alışıktır," dedi Ruppé göz kırparak. Eski arkadaşına döndü. "Ee, Dirk, bana Ege'deki projenizden bahseder misin?"

"Doğu Akdeniz'de yetersiz oksijen kaynaklı ölü kuşakları inceliyoruz," diye yanıtladı Pitt, iki lokması arasında. "Türk Çevre Bakanlığı bizi Ege'de kendini yenileyen alg patlamalarının tüm deniz yaşamını bitirdiği bazı bölgelere yönlendirdi. Bütün dünyada birçok yerde karşılaştığımız, giderek de büyüyen bir sorun bu."

"Bunun, kendi arka bahçemizde, Chesapeake Körfezi'nde de büyük bir sorun olduğunu biliyorum," diye belirtti Loren.

"Chesapeake'teki ölü kuşaklar son yıllarda yaz aylarında giderek genişliyor," diye kabul etti Pitt.

"Bütün sebep kirletici unsurlar mı?" diye sordu Ruppé.

Pitt başıyla onayladı. "Çoğu vakada, ölü kuşaklar büyük nehirlerin delta alanları yakınlarında görülüyor. Yetersiz oksijen düzeyleri genellikle besin kirlenmesinin doğrudan bir sonucudur, öncelikle tarımsal ya da endüstriyel yüzey suyundan kaynaklanan nitrojen formundaki besin kirlenmelerinin. Sudaki besinler ilk olarak çok büyük fitoplankton gelişimleri ya da alg patlamaları oluşturur. Algler nihayetinde ölüp dibe battıklarında, bozunum süreci sudaki oksijeni azaltır. Bu süreç kritik boyutlara ulaşırsa, su oksijensiz kalır ve bütün deniz yaşamını yok edip bir ölü kuşak meydana getirir."

"Şimdiye kadar Türk sularında ne buldunuz?"

"Türk anakarası ile Yunanistan'ın Sakız Adası arasında orta büyüklükte bir ölü kuşak olduğunu doğruladık. Bölgede yüzey araştırması yapmaya devam ediyoruz, sonunda da bu kuşağın çevresel büyüklüğü ve yoğunluğunun haritasını çıkaracağız."

"Kaynağının izini sürebildiniz mi?" diye sordu Loren.

Pitt hayır anlamında başını salladı. "Türk Çevre Bakanlığı bölgedeki olası endüstriyel ya da tarımsal kirlilik kaynaklarını belirlemeye yardım ediyor, ama kaynağı ya da kaynakları belirlemekten çok uzağız, şimdilik."

Garson geldi ve tabaklarını kaldırdıktan sonra masaya taze kayısı ile üç kahve getirdi. Loren kahvesinin tam damak tadına göre –şekerli– olduğunu fark edince şaşırdı.

"Dirk, senin batık da ölü kuşakta mı?" diye sordu Ruppé.

"Hayır, ama çok uzağında da sayılmaz. Bölgeyi keşfettiğimizde sensör ekipmanımızı onarmak için durmuştuk aslında. Kendisine rastladığımızda ağlarının birkaç metresini kaybetmiş olan bir balıkçı teknesi bulmamıza vesile oldu."

"Telefonda bazı tarihi eserler çıkardığınızdan söz etmiştin."

"Evet, aslında onları yanımda getirdim," diye karşılık verdi Pitt, ayaklarının dibinde duran siyah bir çantayı başıyla işaret ederek.

Ruppé'nin gözleri parladı, sonra saate baktı. "Saat on biri geçmiş, duruma bakılırsa sizi fazlasıyla tutmuşum zaten. Fakat müze yolun hemen aşağısında. Eserlere bir göz atmayı çok isterim, hem siz de onları laboratuvarımda, güven içinde bırakabilirsiniz, isterseniz tabii."

"Ne demek," diye söze başladı Loren, eşinin yaşayacağı olası hayal kırıklığının önüne geçme isteğiyle. "İkimiz de değerlendirmenizi dört gözle bekliyoruz."

"Harika," diye gülümsedi Ruppé. "Öyleyse kahvelerimizin tadını çıkaralım, sonra ofisime gidip bulduklarına adamakıllı bakabiliriz."

Kahve fincanları boşaldı, hesap ödendi, üçlü ağır ağır ilerleyerek restorandan çıktı. Ruppé kaldırım kenarına park etmiş, üstü açılabilir yeşil renkli bir Volkswagen Karmann Ghia'nın önünde durdu.

"Ayaklarınızı rahatça uzatacak kadar yer olmadığı için özürlerimi kabul edin, arka koltuğun bir hayli dar olduğunu biliyorum," dedi.

"Bu eski Volkswagen'leri severim," dedi Loren. "Bu yaşta bu kadar iyi durumda olanını hiç görmemiştim."

"Geçen yıllarla birlikte o da yaşlanıyor, fakat hâlâ çok iyi idare ediyorum doğrusu," dedi Ruppé. "Gerçi kliması yok ama İstanbul'un dar ve kalabalık caddelerinde rahatça kullanmak bakımından oldukça ideal bir otomobil."

"Üstü açıldığında, kimin klimaya ihtiyacı olur ki?" dedi Pitt dalgın dalgın, Loren arka koltuğa oturduktan sonra kendisi ön koltuğa otururken.

Ruppé şehrin merkezine doğru ilerleyip büyük kemerli bir kapıdan geçip sonra döndü.

"Eski Osmanlı sarayı Topkapı'ya giriyoruz," diye açıkladı. "Müzemiz iç avluya girişin yakınlarında bulunuyor. Fırsatınız olursa, sarayı gezmelisiniz, fakat erken gitmenizi tavsiye ederim, zira turistler burayı çok sever."

Ruppé tarihi yapılarla çevrili park benzeri bir yere girdi. Hafif bir yokuşu çıktıktan sonra İstanbul Arkeoloji Müzesi'nin arkasında çalışanlara ayrılmış park yerine çekti. Az ileride, Topkapı'nın iç sarayını çevreleyen yüksek bir duvar yükseliyordu.

Küçük otomobilden çıkıp bacaklarını geren Loren ve Pitt büyük, neoklasik bir yapıya doğru yürüyen Ruppé'yi izledi.

"Müze aslında üç yapıdan oluşuyor," diye açıkladı Ruppé. "Ön tarafta Eski Şark Eserleri Müzesi var; onun yanında İslam Sanatları Müzesi'nin olduğu Çinili Köşk Müzesi bulunuyor. Ben burada, Arkeoloji Müzesi'nin bulunduğu ana binada aylaklık ediyorum."

Ruppé onları on dokuzuncu yüzyılda yapılmış olan sütunlu yapının arka basamaklarına götürdü. Arka kapıya geldiklerinde bir gece bekçisi tarafından karşılandılar.

"İyi akşamlar, Doktor Ruppé," dedi bekçi. "Yine gece geç saatlere kadar çalışacaksınız demek."

"Selam Avni. Arkadaşlarımla küçük bir işimiz var, sonra hemen çıkacağız."

"Hiç acele etmeyin. Yalnızca ben varım, bir de cırcırböcekleri."

Ruppé konuklarını eski heykeller ve oyma işleriyle dolu ana koridordan geçirdi. Her iki taraftaki sergi salonlarındaki cam bölmelerde Ortadoğu'nun dört bir yanından gösterişli lahitler duruyordu. Ruppé durdu ve yarısı kabartma oymalarla kaplı, taştan yapılmış muazzam bir lahti gösterdi.

"İskender Lahti, en ünlü tarihi eserlerimizden biri. Yan yüzlerindeki tasvirlerde Büyük İskender savaştayken resmedilmiş. İçinde gerçekte kimin olduğunu kimse bilmiyor, yine de çoğu kişi bunun Mazeus adlı bir Pers hükümdarına ait olduğuna inanıyor."

"Güzel bir sanat eseri," diye mırıldandı Loren. "Kaç yıllık?"

"Milattan önce dördüncü yüzyıl."

Ruppé onları koridordan aşağıya, kitaplarla dolup taşan geniş bir ofise götürdü. Duvarlardan birinin önünü büyük bir laboratuvar masası kaplamıştı; paslanmaz çelik yüzeyinin üstü çeşitli koruma evrelerinde olan eserlerle doluydu. Ruppé bir dizi tepe ışığını açınca oda ışıl ışıl aydınlandı.

"Şu çamurlu şeylere bir göz atalım bakalım," dedi, masanın yanına tabureleri çekerken.

Pitt çantanın fermuarını açıp Giordino'nun demir kutusunun sarılı olduğu havluyu dikkatlice açtı.

"Birinin küçük kumbarası sanırım," dedi. "Asma kilidi kendiliğinden düştü," diye açıkladı, suçluluk dolu bir gülümsemeyle.

Ruppé okuma merceklerini takıp kutuyu inceledi.

"Evet, bizim çelik kasalarımızın muadili gibi, görünüşüne bakılırsa oldukça eski."

"İçindekiler tarihlemeni biraz kolaylaştırabilir belki," diye belirtti Pitt.

Ruppé kapağı kaldırınca gözleri fal taşı gibi açıldı. Masaya bir örtü serdikten sonra toplam yedi tane olan altın ve gümüş paraları dikkatlice örtünün üstüne dizdi.

"Yemeği ödemenize izin vermeliymişim," dedi.

"Aman Tanrım, bu gerçek altın mı?" diye sordu Loren, parayı alıp ağırlığını elinde tartarken.

"Evet, bir Osmanlı darphanesinden gibi görünüyor," diye yanıtladı Ruppé, üzerindeki mühürlü yazıyı inceleyerek. "İmparatorluğun çeşitli yerlerinde birkaç tane darphane vardı."

"Yazıları okuyabiliyor musun?" diye sordu Loren, incelikle işlenmiş Arapça yazıya hayranlıkla bakarak.

"'*Allahüekber*', yani 'Allah en büyüktür'ün bir temsili gibi görünüyor.'"

Ruppé odanın diğer köşesine gidip kitap raflarına göz gezdirdikten sonra kalın ciltli bir kitabı aldı, sayfalarını çevirdi ve bazı antik paraların fotoğrafının olduğu bir sayfada durdu. Madeni paralardan birini resimdekiyle karşılaştırdı ve kendinden memnun bir ifadeyle başını sallayarak onayladı.

"Eşleşti mi?" diye sordu Pitt.

"Tam isabet. On altıncı yüzyılda, Suriye'de basılmış olduğu bilinen madeni paralarla aynı. Tebrikler Dirk, Muhteşem Süleyman zamanından bir Osmanlı batığı bulmuşsun muhtemelen."

"Süleyman kim?" diye sordu Loren.

"En başarılı ve en hayran olunan Osmanlı padişahlarından biri, belki de imparatorluğun kurucusu 1. Osman'dan sonraki en önemli padişah. Bin beş yüzlü yılların ortalarındaki saltanatı sırasında, Osmanlı İmparatorluğu'nun sınırlarını Avrupa'nın güneydoğusundan Ortadoğu'ya ve Kuzey Afrika'ya kadar genişletmiştir."

"Belki de bu sultana verilen ya da sultanın verdiği bir hediyeydi," dedi Pitt, çantasından seramik kutuyu çıkarıp örtüsünü

yavaşça açarken. Kapağın üstüne bezenmiş mavi, mor ve beyaz renkli incelikli deseni görünce Loren'ın gözleri parladı.

"Ne güzel bir işçilik," dedi.

"Eski Müslüman sanat erbapları çini ve seramikle harikalar yaratırlardı," dedi Ruppé. "Yine de buna benzerini hiç görmemiştim."

Kutuyu ışığa doğru tutup özenle inceledi. Bir tarafında hafif pürüzlü bir çatlak vardı, Ruppé çatlağın üstünde parmağını gezdirdi.

"Deseni Şam işi çini eserlerinin desenine benziyor," dedi. "Bu Türkiye'de İznik'teki çok bilinen eski seramik fırınlarından bir desendir."

Kapağı büyük bir dikkatle açtı ve içinden tortu kaplı tacı çıkardı.

"Aman Tanrım," dedi Loren, biraz daha yaklaşarak.

Ruppé de bir o kadar etkilenmişti. "İnsanın her gün görebileceği bir şey değil bu," dedi, portatif bir lambanın ışığında incelemek için eline alırken. Diş taşı temizlemek için kullanılan küçük aletlerden birini alıp üstündeki tortunun bir parçasını hafifçe kazıdı.

"Bu çok nazikçe temizlenmeli, fırçalıyor olsan bile," dedi. Biraz daha yakından inceledi, sonra gözlerini kısarak baktı, kaşları çatılmıştı. "Bu tuhaf," dedi.

"Tuhaf olan ne?" diye sordu Loren.

"İç tarafında bir yazı var gibi görünüyor. Yalnızca birkaç harfi çıkarabiliyorum, ama sanki Latince gibi."

"Bunun pek bir anlamı yok," dedi Loren.

"Hayır," dedi Ruppé, aynı fikirde olduğunu belirterek. "Fakat sanırım biraz temizledikten sonra ne olduğunu çıkarabileceğimi umuyorum."

"Doğru yere geldiğimizi biliyordum," dedi Pitt.

"Senin bu batığın gizemli bir yanı var gibi görünüyor," dedi Ruppé.

Loren yorgun gözlerle taca bakarken, esnemesini bastırmaya çalışıyordu.

"Korkarım sizi çok oyaladım," dedi Ruppé, tacı bir duvar kasasına koyarken; sonra kilitli kutuyu, madeni paraları ve seramik kutuyu temiz su dolu plastik bir kutuya yerleştirdi. "Roma'dan döner dönmez meslektaşlarımla bu eserleri incelemeye can atıyorum."

"Üstünde Latince bir yazının bulunduğu altın bir tacın bir Osmanlı batığında ne işi olduğunu bilmek isterdim," dedi Pitt.

"Hiç öğrenemeyebiliriz, bense o batıkta başka neler olduğunu merak ediyorum," diye karşılık verdi Ruppé. "Durumun biraz tuhaf olduğunu söyleyebilirim, çünkü Akdeniz'de keşfedilmiş çok az sayıda Osmanlı batığı olmuştur."

"Türk yetkilileri keşfimizden haberdar edebilirsen, biz de elimizden gelen yardımı yaparız," dedi Pitt ve Ruppé'ye batığın yerinin kırmızıyla işaretlenmiş olduğu bir deniz haritası verdi. "Sakız Adası'na çok yakın, dolayısıyla Yunanlıların da bu konuda söyleyecek bir çift lafı olabilir."

"Sabah ilk iş olarak telefon edeceğim," dedi Ruppé. "Senin bulduğun batığın olduğu bölgenin tam bir taramasını yapma şansın var mı?"

Pitt gülümsedi. "Ne bulduğumuzu tam olarak öğrenmeyi her şeyden çok isterim. Gemimizi bir iki gün daha oyalamaya çalışacağım. Çalışmamda bana yardımcı olabilecek bir arkeolog var zaten gemide."

"Güzel, güzel. Türk Kültür Bakanlığı ile ilişkilerim çok iyidir. Batığın emin ellerde olduğunu bilmekten memnun olacaklardır."

Pitt gözlerini açık tutmakta zorlanan Loren'a baktı.

"Sevgilim, gevezeliklerimi affet. Çok geç oldu, seni oteline götürsem iyi olacak."

"İyi edersin, yoksa dışarıdaki lahitlerden birine yatıp uyuyacağım."

Ruppé ofisinin kapısını kilitledikten sonra güvenlik görevlisinin yanından geçip binanın dışına çıkana kadar onlara eşlik etti. Müzenin basamaklarından inerlerken uzaklarda boğuk patlama sesleri duyuldu ve bir anda yakınlardaki alarmlar çalarak Topkapı Sarayı'nın yüksek duvarlarında yankılanmaya başladı. Üçü de afallamış bir halde durdu ve bağrışan adamların seslerine kulak verdiler, derken gecenin sessizliğine silah sesleri karıştı. Birkaç el daha ateş edildi, sesler giderek onlara doğru yaklaşıyordu. Saniyeler sonra, arkalarındaki müzenin kapıları açıldı ve güvenlik görevlisi yüzünde bir dehşet ifadesiyle onlara doğru koşmaya başladı.

"Saraya saldırıyorlar!" diye bağırdı. "Topkapı'daki Kutsal Emanetler Odası'na girilmiş, Babüsselam'daki güvenlik görevlileri cevap vermiyor. Kapıya barikat kurulduğundan emin olmalıyım."

Babüsselam, yani Selam Kapısı, Topkapı Sarayı'nın ana giriş noktasıydı. İki yanında bir Disneyland şatosunu andıran, yüksek kuleler vardı; turistler sarayı ve büyük Osmanlı padişahlarının yaşadığı yerleri dolaşmak için sabahları burada sıraya girerlerdi. Kapının hemen iç kısmında, birkaç askerin gece nöbet tuttuğu bir nöbet noktası vardı. Yolun tam karşısındaki kapı açıkça görülüyordu ve ortalıkta hiçbir nöbetçi yoktu.

Müze bekçisi Avni, Ruppé'nin yanından hızla koşup park alanını arkasında bıraktı. Kapıdan yüz metre kadar uzakta, yolun hemen kenarına park etmiş beyaz bir minibüsün yanından geçti. O anda minibüsün motoru çalışmaya başladı.

Farları kapalıydı, birden Pitt'in içini rahatsız edici bir his kapladı. Bir şeylerin ters gittiğini hisseden Pitt içgüdüsel bir hareketle Avni'nin peşine düştü.

"Hemen döneceğim," dedikten sonra hızla koşarak uzaklaştı.

"Dirk!" diye bağırdı Loren, eşinin bu ani tepkisinden aklı karışmış bir halde. Fakat Pitt beyaz minibüsün ilerlemeye başladığını fark etmişti, o yüzden cevap verme fırsatı olmadı.

Pitt neler olacağını biliyordu, ama olacakların önüne geçme gücüne sahip değildi. Minibüs patinaj yaparak ileri atıldığında, olanları ağır çekim bir film sahnesiymiş gibi izleyebildi sadece. Minibüs müze bekçisini hedef almış, bir anda hızlanmıştı. Var gücüyle koşan Pitt uyarmak için bağırdı.

"Avni! Arkanda!" diye haykırdı.

Ne var ki boşuna bir çabaydı. Farları hâlâ kapalı olan minibüs hızlanarak müze bekçisine arkadan çarptı. Bekçinin ayakları minibüsün çarpmasıyla yerden kesildi ve adam gürültüyle kaldırıma düştü. Minibüs hızla ilerledikten sonra acı bir fren yaparak açık kapının önünde durdu.

Pitt hızla yerde yüzükoyun yatan bekçinin yanına gittiğinde, bekçinin kafatasının parçalandığını ve o anda öldüğünü anladı. Onun için artık yapabileceği bir şey yoktu, Pitt minibüse doğru koştu.

Minibüsün sürücüsü kaygılı gözlerle açık olan Babüsselam kapısına bakıyordu. Motor hâlâ çalıştığı için, Pitt minibüsün yanına gelene kadar sürücü onun ayak seslerini fark edemedi. Dönüp açık olan yan camdan baktığında, bir çift el uzanıp kendisini yakasından kavradı. Direnmeye bile fırsat bulamadan başı ve gövdesinin üst kısmı camdan dışarı çekilmişti bile.

Pitt yaklaşan başka ayak sesleri duydu, ama sürücüyle boğuşurken gözucuyla bir gölge görebildi yalnızca. Adamın boynunu

kollarının altında sıkıştırmış neredeyse boynunu kıracak gibiydi. Sürücü gücünü toplayıp Pitt'ten kurtulmaya çalıştı; dizlerini direksiyonun altına sıkıştırmış, kollarını sağa sola savuruyordu. Fakat Pitt buna rağmen nefessiz bırakana dek adamın boğazını sıkmaya devam etti, sonra kollarını gevşetmeye başladı.

"Bırak onu," diye bağırdı bir kadın aniden.

Pitt yerde yüzükoyun yatan ölmüş müze bekçisine doğru dönerken, koluyla sürücünün boğazını sıkmaya devam ediyordu. Loren ve Ruppé, Avni'ye yardım etmek için onu takip etmişler, fakat adamın cansız bedenini bulmuşlardı. Ruppé bir dizinin üstüne çökmüş, alnındaki kanlar akan derin yarayı eliyle kapatmaya çalışıyor, Loren ise ayakta durmuş, korku dolu gözlerle Pitt'e bakıyordu.

Arkalarında, siyah bir kar maskesi giymiş, siyah kazak ve pantolonlu kısa boylu bir kadın duruyordu. Kadın silahını Loren'ın kafasına doğrultmuştu.

"Bırak onu," dedi bir kez daha Pitt'e. "Yoksa kadın ölür."

TOPKAPI, YAKLAŞIK DÖRT YÜZYIL BOYUNCA OSMANLI padişahlarının yaşadığı büyük saray ve yönetim merkezi olmuştu. Çiniyle süslü yapılar ve odalardan oluşan, giderek yayılan bir labirent gibi, Haliç'e bakan bir tepede inşa edilmiş bu sarayda Türkiye'nin zengin tarihinin bir hazinesi bulunuyordu. Meraklılarına hitap eden, rehber eşliğindeki turlar, padişahların yaşamlarından bir kesit sunuyor, aynı zamanda sanat eserleri, silahlar ve mücevherlerden oluşan son derece etkileyici bir koleksiyonu görme fırsatı sağlıyordu. Bu zenginliğin yanı sıra, sarayda tüm dünyada büyük saygı ve hayranlık uyandıran kutsal İslami emanetlerden oluşan oldukça önemli bir koleksiyon da vardı. Hırsızların hedef aldıkları da işte bu kutsal emanetler olmuştu.

Bir yemek servisi aracı birkaç gün önce saraya gizlice silah ve plastik patlayıcı sokmuştu. Hırsızlar günün sonuna doğru turist kılığında saraya girmiş ve bekçi kulübesine saklandıktan sonra dikkat çekmeden sessizce içeri süzülmüşlerdi. Çöken karanlıktan

yararlanarak, turistler gittikten ve girişler kapatıldıktan çok sonra, hırsızlar silahlarını alıp birçok kutsal eserin bulunduğu Kutsal Emanetler Odası'na girmişlerdi.

Asıl saldırı birkaç dakika sürmüştü sadece; patlayıcıları kullanarak yan duvarlardan birinde delik açıp içeri girmiş, oradaki bir güvenlik görevlisini silahla vurarak öldürmüşlerdi. Hiç vakit kaybetmeden peşinde oldukları kutsal emanetleri alıp aynı duvardan geçerek dışarı çıkmışlardı.

Hırsızlar yaya olarak güneye doğru ilerlerken, dikkati başka yöne çekmek için sarayın çeşitli noktalarına sırayla küçük patlayıcılar yerleştirmişlerdi. Ana kapıdan geçtikten sonra onları bekleyen minibüse binerek kaçacaklardı. Oradan Sultanahmet'in dolambaçlı sokaklarına ulaşmaları ve kayıplara karışmaları yalnızca birkaç dakika sürecekti.

Ellerinde bez çantalar olan, siyahlar giyinmiş iki adam hızla koşarak Babüsselam'dan geçerken, uzaktan polis sirenleri duyuldu. Silahını Loren'a doğrultmuş olan kadın minibüse yaklaşmakta olan adamlara bağırarak kısa emirler verdi o anda. İki hırsız çantalarını sırtlarına atıp yarı baygın sürücüyü sürükleyerek minibüsün arkasına taşıdılar. Adamlardan biri aceleyle öne dolanıp sürücü koltuğuna otururken, diğer adam kendi tabancasını çıkarıp Loren'a doğrulttu. Kadın bir kez daha Pitt'e bağırdı.

"Hey, sen. Minibüsten uzaklaş," diye emir verdi, silahını Pitt'e doğrultarak. "Bu kadın bizimle geliyor. Onu tekrar canlı görmek istiyorsan, polise Gülhane Parkı Kapısı'ndan kaçtığımızı söyleyeceksin," dedi silahıyla kuzeybatı tarafını gösterirken.

Pitt yumruklarını sıkmıştı, gözleri öfkeden alev alevdi, ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kadın onun büyük öfkesini hissetti ve silahını başına doğrulttu.

"Aklından bile geçirme," dedi.

Silahlı adam Loren'ı kolundan kavrayıp sert bir şekilde minibüsün arkasına itti, kendisi de içeri girip kapıyı arkadan kapattı. Kadın minibüsün önüne doğru geri geri gitti; araca binene kadar silahını Pitt'e doğru tutmaya devam etti. Kadın biner binmez yeni sürücü gazı kökledi ve minibüs lastiklerinden dumanlar çıkartarak ileri atıldı.

Pitt hemen kar maskeli kadın başına sertçe vurduğu için sendeleyen Ruppé'ye doğru koştu.

"Araban," dedi Pitt aceleyle.

Ruppé hemen anahtarı çıkarıp verdi. "Sen git. Ben seni yavaşlatırım sadece."

"İyi misin?"

"Yalnızca bir sıyrık," dedi gülümsemeye çalışarak, eline bulaşmış kana bakıyordu. "Başımın çaresine bakarım. Git artık, polis geldiğinde onlara bilgi veririm ben."

Pitt başını sallayarak onayladı ve anahtarı alıp arabaya doğru koşturdu. Eski Volkswagen anahtarı çevirir çevirmez çalıştı. Pitt hemen vitese taktı ve lastikleri öterek minibüsün peşine düştü.

Topkapı Sarayı'nın dış meydanı her bir ayağının sonunda bir giriş kapısı olan kabaca eğik bir *A* şeklindeydi. Kuzeydeki Gülhane Parkı Kapısı'nda olası bir polis müdahalesi bekleyen hırsızlar güneydeki Saltanat Kapısı'na yönelmişlerdi. Her gün saraya akın eden turist otobüsleri gitmiş olmasına rağmen, meydandaki üç şeritli yollar dardı ve dönemeçler hız yapmayı engelliyordu.

Pitt minibüsün çıkmış olduğu anayola yöneldi, ama minibüs çoktan gözden kaybolmuştu. Birkaç dar yan yolu geçen Pitt kalbinin minibüsü bulamayabileceği korkusuyla daha hızlı attığını hissetti. Profesyonel hırsızlar genellikle katil olmazlar, diyordu kendi kendine. İlk fırsatta Loren'ı serbest bırakacaklardı muhtemelen. Fakat bunu düşünür düşünmez, aklına kasten çarptıkları müze bekçisinin görüntüsü geldi. Üstelik sarayda silah sesleri de

duyulmuştu. Bu hırsızların aslında öldürmekten hiç korkmadıkları düşüncesi kalbini sıkıştırdı.

Gaz pedalına asıldı, Volkswagen'in hava soğutmalı motoru acı acı inledi. Karmann Ghia hızlı bir otomobil değildi, ama küçük ve hafif olması sayesinde dönemeçleri çok rahat alıyordu. Pitt dönemeçli yolda ikinci vitesle üçüncü vites arasında hızla ilerlerken küçük aracın sınırlarını zorluyordu. Biraz fazla zorlayınca, arka lastik kaldırım kenarına çıktı ve jant kapağı zıplaya zıplaya giderek bir karaağaca çarpıp durdu.

Yol önünde bir süre dümdüz devam ediyor, sonunda bir kavşağa çıkıyordu. Pitt frene asılınca araç boş kavşağa doğru savruldu, bu sırada hangi yöne gideceğini düşünüyordu. İki tarafı da hızla kontrol etti, ama ne minibüs ne de başka bir araç vardı. Pitt kadının Gülhane Kapısı ile ilgili sözlerini düşündü tekrar. O kapının nerede olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu, fakat kadının tabancasıyla yaptığı işareti hatırladı. Otomobille döne döne o kadar yol almış olmasına rağmen, Pitt kadının o anda kendi sağında kalan tarafı işaret ettiğinden emindi. Vitesi bire alarak gaza yüklenip debriyajı çekince, otomobil sola dönerek asfalt yola fırladı.

Yaşlı meşe ağaçlarının sağlı sollu sıralandığı yolda giderek hızlanıyor, sağda sonunu göremediği yolu takip ediyordu. Hafif bir yokuştan inince, başka bir kavşağa geldi. Bu kez, kendi dilinde "çıkış" yazılı olan, üstündeki ok işaretinin sağı gösterdiği bir tabela gördü. Çok da yavaşlamadan virajı döndü, lastikleri öten Volkswagen kayarak şansına hiçbir aracın olmadığı ters şeride çıktı.

Yol, Saltanat Kapısı'ndan geçen geniş, düz bir yola açıldı. Pitt yolun ilerisinde ışıkların artmaya başladığını görebiliyordu; saray meydanındaki ağaçlar yerini İstanbul'un eski şehir merkezinin kalabalığına bırakıyordu. Yolun aşağısına doğru bakan Pitt,

bir anlığına kapının hemen dışında dönüş yapan bir aracın stop lambalarını gördü.

O minibüstü.

Gaza basıp kapıya doğru hızlanırken Pitt'in içinde bir umut belirdi. Hırsızlar haklı çıkmış olmalı, diye düşündü. İstanbul polisi o sırada alarma cevap veriyorsa, bu müdahaleyi Saltanat Kapısı'ndan yapmıyorlardı. Pitt kapıya yaklaştığında, gözucuyla iki askerin cansız bir halde yolun kenarında yerde yattığını gördü.

Kaybedecek zamanı olmadığı için, hiç hız kesmeden kapıdan geçtikten sonra lastiklerin fazla ötmemesi umuduyla biraz yavaşlayarak sağa sert bir dönüş yaptı. Öne bakınca minibüsün güneye, dikey doğrultuda devam eden bir caddeye yöneldiğini gördü. Pitt hemen peşine takıldı, keskin bir dönüş yaptıktan sonra farlarını kapatarak minibüse yaklaştı.

Gün içinde araçlar ve insanlarla dolu olan şehrin tarihi Sultanahmet merkezi gecenin o vaktinde garip bir sessizlik ve terk edilmişlik içindeydi. Pitt hurda bir taksiyi solladıktan sonra minibüsün bir trafik lambasında durduğunu görünce yavaşladı.

Bizans döneminden kalma muhteşem eserlerden biri olan Ayasofya'nın yanından geçtiler. Roma İmparatoru Jüstinyanus tarafından bazilika olarak yaptırılan, daha sonra camiye dönüştürülen, dünyadaki en büyük kubbeli bu yapı neredeyse bin yıldır ayaktaydı. Antik freskleri ve mozaiklerinin yanı sıra, yüksek mimarisi onu İstanbul'un en önemli kültürel miraslarından biri yapıyordu.

Minibüs tekrar sağa dönerek Sultanahmet Meydanı'nı ve birkaç turistin gezinip, aydınlatılmış dış cephesinin fotoğraflarını çektiği Ayasofya'nın ön avlusunu geride bıraktı. Pitt minibüse biraz daha yaklaşmayı denedi, ama aralarındaki birkaç taksi buna engel oldu.

Minibüs, karşı yolda, Topkapı Sarayı'na doğru giden, ışıkları ve sireni açık bir polis arabasının dikkatini çekmemek için hızını azalttı. Birkaç araç meydandan çıkıp aşağıya döndü ve bir blok kadar gittikten sonra kırmızı ışıkta durdu. Karşı yolda paslı bir çöp kamyonu ağır ağır ilerleyerek çöpleri almak için köşede durdu. Kamyon bir an için minibüsün önünü kesti, arkasındaysa taksilerden biri vardı.

İki araç arkada olan Pitt, çöpçülerden birinin ağır hareketlerle çöpleri alışını izlerken durumun ona harekete geçmek için bir fırsat yarattığına karar verdi. Hiç tereddüt etmeden arabasından indi, fark edilmemek için eğilip taksilerin yanından geçerek hızla minibüsün arkasına koştu. Minibüsün arka panelindeki camlar koyu renkliydi, ama Pitt sağ tarafta oturan, ya çok kısa saçlı ya da kar maskesi giymiş birini seçebiliyordu.

Trafik lambası yeşile dönünce minibüs harekete geçti, fakat canından bezmiş gibi çalışan çöpçünün büyük plastik çöp torbalarını kamyona yavaş yavaş yüklemesini beklemek için durmak zorunda kaldı. Pitt çömelerek minibüse yaklaştı ve bir ayağını tampona koyduktan sonra sağ eliyle kapı kolunu kavradı. Kapıyı aniden açıp, bir anda içeri girmeye ve sıkılı sol yumruğunu savurmaya hazırdı.

Riskli bir hamle olacaktı, Loren'ın da kendisinin de ölmesine neden olabilirdi. Fakat şaşırtma faktörü kendisinden yanaydı ve arkadaki silahlı adamın tedbiri elden bırakmış, zaferinin tadını çıkarıyor olduğunu düşünmüştü. İçinde, derinlerde bir yerlerde, onu bu riski göze almaya iten başka bir dürtü daha vardı. Pitt başaramazsa ve Loren'a bir şey olursa, bununla yaşayamayacağını biliyordu.

Artık ok yaydan çıkmıştı, kapıyı aniden açtığında minibüsün arka bölümünü net bir şekilde gördü. Doğru bir kumar oynamıştı, silahlı adam sağdaki koltukta oturuyordu. Minibüsün

asıl sürücüsü olan ve yavaş yavaş kendine gelen adamsa karşısındaydı. Loren onun yanında oturuyordu, arka bölümü sürücü kısmından ayıran ara bölmeye dayanmıştı. Göz göze geldikleri bir anda, Pitt eşinin gözlerindeki dehşeti fark etti.

Şans tümüyle kendi tarafındaydı, çünkü silahlı adamın tabancası yanında duruyordu, Loren'a doğrultmamıştı. Adamın kar maskesinin altından şaşkınlık ve korku dolu gözlerle Pitt'i fark etmesiyle Pitt'in sıkılı yumruğunun çenesine inmesi bir oldu. Darbenin etkisiyle adam silahını kaldırmaya fırsat bulamadan olduğu yerde kaldı.

Diğer adam yani ilk şoför çabuk davrandı, belki de ilk saldırının öcünü alma fırsatı doğmuştu. Pitt'e arkadan dalarak gövdesinin üst kısmını yere yapıştırıp kıpırdayamaz hale getirdi. Adamın cebinde silah vardı ve bir koluyla Pitt'i zapt etmeye çalışırken, diğer koluyla silahına ulaşmaya çalışıyordu. Yere yapışan Pitt hemen kollarının üstünde doğruldu, ama adam bütün ağırlığıyla kendisine sarıldığı için ondan kurtulamadı. Güç almak için destek olarak kullanabileceği bir şeyler arayan Pitt, bir ayağını tampona dayayıp ağırlığını arkaya doğru vermeyi denedi. Sırtına yapışmış adamla birlikte kendisini geriye, minibüsün dışına doğru attı.

Taksi minibüsün biraz arkasında boşta çalışıyordu. Bir anda, birbirine dolanmış iki adam taksinin motor kapağının üstüne düştü; minibüsün sürücüsü Pitt'in altında kalmış, çarpışmanın bütün şiddetini o çekmişti. Adamın nefesi kesildi ve Pitt vücudunu saran kolların gevşediğini hissetti. Dönerek ayağa kalkan Pitt adamın kolundan kurtulup dirseğiyle kafasına birkaç sert darbe indirdi. Darbeler adamı sersemletmeye yetti ve silahına ulaşamadan kaldırıma yığıldı.

Adamdan kurtulan Pitt başını kaldırıp bakınca Loren'ın aceleyle minibüsten inmekte olduğunu gördü. Elinde, hırsızların siyah çantalarından birini sıkıca tutuyordu.

"Çabuk gidelim," dedi Pitt, eşinin kolunu kavrayıp onu aşağıya çekerken. Kaldırıma doğru birkaç adım attılar, ama sendeleyerek, çünkü Loren hızlı yürüyemiyordu.

"Bu ayakkabılarla koşamıyorum," dedi Loren özür dilercesine.

Pitt minibüsün olduğu yönden birinin bağırdığını duydu, ama dönüp bakacak zamanı yoktu. Onun yerine, eşini kabaca kavrayıp birkaç adım ötedeki bir binanın duvarındaki girintiye itti. Hemen arkasından kendisi de oraya sığındığı anda bir tabanca patladı ve iki el silah sesi duyuldu. Duvardan parçalar kopup uçtu ve kurşunlar ayaklarının dibinde yere düştü.

Kapı boşluğu onları koruyordu, ama kısa bir süreliğine. Tabancalı kadının sokakta peşlerine düşüp onları bulması ve kolay bir atışla ikisini de vurması an meselesiydi.

"Şimdi nereye?" dedi Loren güçlükle nefes alırken, kalbi korkudan deli gibi çarpıyordu.

Pitt merdivenin tepesindeki rengi atmış, eski kapıya baktı.

"Basit bir seçim sanırım," diye yanıtladı, başıyla kapıyı işaret ederek. "İçeri giriyoruz."

AHŞAP KAPIYA SERTÇE ATILAN İKİ TEKME İYİCE ESKİMİŞ sürgüsünün yuvasından çıkıp kapının açılmasına yetti. Loren ile Pitt kenarda bir tezgâh ve yazarkasanın bulunduğu gösterişsiz, boş bir odaya girdi düşe kalka. Odanın arka tarafında, alt kata açılan geniş, loş bir merdiven boşluğu vardı.

Kapının dışından, koşarak yaklaşan birinin ayak seslerini duyabiliyorlardı. Pitt dönüp kapıyı yerine oturtup kapatırken, taksinin arkasından hızla koşan siyahlı kadını bir an için seçebildi. Kadın tekrar ateş edince, Pitt kurşunun namlu ağzından çıkıp yüzünün birkaç santimetre uzağında kapıya gömülüşünü dehşetle izledi.

"Sanırım aşağıya inmemiz gerek," dedi, Loren'ın elini kavrayıp merdivene doğru hızla ilerlerken. Loren kolunu aniden çektiğinde, henüz oyma taş basamakların birkaç tanesini inmişlerdi.

"Bu topuklarla o kadar gidemeyeceğim," dedi merdiven boşluğunun aşağıya doğru uzayıp gittiğini fark ederek. Vakit

kaybetmeden topuklu ayakkabılarını çıkarıp hızla merdivenden inmeye başladı.

"Kadınların ayakkabılarının tasarımında kullanışlılığı niye dikkate almazlar hiç anlamıyorum," dedi Pitt ona yetişerek.

"Ancak bir erkek bunu sorabilir," diye mırıldandı Loren, sarf ettikleri gayret yüzünden kesik kesik nefes alıp verirken.

Merdivenden adeta düşer gibi büyük bir hızla inmeye devam ettiler, neredeyse elli basamak inmişlerdi. Keşmekeş içindeki İstanbul'un ortasında karşılarında böyle bir yapı bulmak tümüyle beklenmedik, biraz da tuhaf bir durumdu. Basamaklar büyük ve derin bir mağaraya bakan ahşap bir platformda son buldu. Pitt karşısında yüksekliği on metreyi aşan, başlarının tepedeki çok kemerli bir tavanı desteklediği, önlerindeki karanlığa doğru metrelerce uzanan bir mermer sütun ormanı buldu ve hayranlıkla bakakaldı. Tepedeki bir dizi kırmızı ışık ortalığı hafifçe aydınlatıyor, manzaraya gizemli, neredeyse korkunç bir görünüm katıyordu.

"Burası da neresi?" diye sordu Loren, sesi taş duvarlarda yankılanarak. "Nefes kesici, hem de birçok bakımdan."

"Bir yeraltı sarnıcı. Görünüşüne bakılırsa çok büyük bir sarnıç. Romalılar kırsal yerlerden su kemerleriyle naklettikleri suyu depolamak için İstanbul sokaklarının altında yüzlerce sarnıç inşa etmişlerdi."

Gerçekten de İstanbul'daki en büyük sarnıç olan Yerebatan Sarnıcı'ndaydılar. İlk olarak İmparator Konstantinos tarafından yaptırılan, daha sonra Jüstinyanus tarafından genişletilen bu yapının uzunluğu neredeyse yüz elli beş metreyi buluyordu. Zamanında, zemini ve duvarları harçla kaplı bu sarnıç yaklaşık seksen bin metre küp su alabiliyordu. Osmanlı saltanatının hüküm sürdüğü dönemde kullanılmayan, unutulmuş, çamur dolu bir bataklık haline gelen sarnıç, yirminci yüzyılda Türk devleti tarafından restore edilmişti. Romalıların mimarideki ustalığının

somut kanıtı olarak, sarnıcın zemininde hâlâ bir iki metre yüksekliğinde su vardı.

Büyük sarnıçta, arada sırada tavandan damlayan suların çıkardığı dışında, neredeyse başka hiç ses yoktu. Bu sessizliği aniden yukarıdan gelen ayak sesleri bozdu; siyahlı kadın, elinde tabancasıyla üstteki odayı koşarak geçmiş, taş merdivenden aşağı iniyordu. Pitt ile Loren zaman kaybetmeden sarnıcın diğer ucuna doğru giden yerden yüksek ahşap bir platforma yönelerek koşmaya başladılar.

Platform sonunda turistlerin sarnıcın tavanını destekleyen çok sayıda oymalı sütunu görmelerine olanak tanıyan daire şeklindeki bir köprüye çıktı. Altında, durgun, sığ sularda hiç gün ışığı görmemiş renkli, yüzlerce sazan balığı vardı. Sarnıcın diğer ucuna doğru hızla koşan Pitt ile Loren'ın durup balıkları hayranlıkla izleyecek zamanları yoktu.

Ahşap platformlar tavandan damlayan su yüzünden ıslak olduğu için, çoraplarıyla koşan Loren sürekli kayıp duruyordu. Keskin bir köşeyi dönerlerken düştü ve bir süre yerde kaldı; Pitt gelip fırsattan yararlanarak soluklanmakta olan Loren'ın ayağa kalkmasına yardım etti. Arkalarında, taş basamaklardan hızla aşağı inen kadının ayak sesleri bütün sarnıçta yankılanıyordu.

"Bizimle ne derdi var bu kadının?" diye sordu Pitt yüksek sesle, Loren'ı köşeden sürüklerken.

"Belki bununla bir ilgisi vardır," yanıtını verdi Loren, hâlâ bir elinde sıkıca tuttuğu siyah çantayı havaya kaldırarak. "Minibüsten almıştım. Önemli olabileceğini düşünmüştüm."

Pitt gülümsedi, eşi sezgilerinde haklı çıkmıştı. "Evet, büyük olasılıkla öyle fakat ölmeye değecek kadar önemli değil."

Ahşap platformda farklı bir tona bürünen ayak seslerine bakılırsa, peşlerindeki kadın taş merdivenden inip sarnıca girmişti.

Pitt ile Loren birkaç metre daha koşup platformun başka bir kısmına saptılar, ne var ki saptıkları yol çıkmazdı.

"Çantayı bana verin, belki gitmenize izin verebilirim o zaman."

Kadının öfke dolu sesi mağara boyunca yankılandı. Kısa süren bir sessizliğin ardından, adımları yeniden hızlanmaya başladı. Loş ışıkta hâlâ görünürde olmamasına rağmen, arayı kapattığı duyulabiliyordu.

"Suya," diye fısıldadı Pitt, siyah çantayı Loren'dan alıp onu parmaklıklara doğru götürerek. Loren, uzun gece elbisesi yüzünden, parmaklığın üzerinden beceriksizce geçtikten sonra Pitt bel hizasındaki suya inmesine yardımcı oldu sessizce. Loren hem soğuk su hem de içinde bulundukları tehlike nedeniyle istemsiz bir şekilde titremeye başladı.

"Uzaktaki sütunun arkasına git ve ben sana seslenene kadar orada görünmeden kal."

"Sen nerede olacaksın?"

"Ona çantasını geri vereceğim."

Pitt parmaklığın üstünden eğilip Loren'ı aceleyle öptükten sonra onun birkaç mermer sütunu geçip gözden kayboluşunu izledi. Güvenli bir şekilde gizlendiğinden emin olunca dönüp platformda geriye doğru ilerledi. Yankılandıkça büyüyen bir patlama sesi durmasına neden oldu ve ahşap parmaklıktan kopan parçalar birkaç metre önünde suya düştü. Ateş eden kadının otuz metre kadar uzakta olduğunu fark edince, hızla ileri doğru koşup kadının kendisini görmesini engelleyecek bir dizi sütunun arkasına saklandı.

Saklandığı yerde ancak birkaç saniye güvende olabilirdi, o yüzden çok hızlı düşünmek zorundaydı. Siyah çantaya baktı hemen, ağır sayılmazdı ve içinde iki ayrı nesne vardı. Boş ahşap platformlarda çantayı gizleyecek bir yer yoktu, o da yakınların-

daki yüksek sütunların tepesine baktı. Mağarayı aydınlatan kırmızı ışıklar, yaklaşık olarak her üç sütunda bir, sütun başlığının yanına, bir bağlantı parçasıyla monte edilmişti. Kadının ayak sesleri daha da yaklaşınca, Pitt bez çantayı kaldırdı ve içindeki iki nesneyi çantanın iki ucuna doğru kaydırdı. Nesnelerin arasındaki boşluktan bez çantayı bükmeye başladı; işini bitirdiğinde, çanta her iki ucunda ağırlık olan, ortası bükülü bir şekil almıştı.

"Bırak onu!" diye bağırdığını duydu kadının.

Loş ışıkta, Pitt kadının isabetli bir atış yapabilmek için hâlâ çok uzakta olduğunu düşündü ve parmaklığa doğru hızlıca adım atarak bir kumar oynadı. Tabanca iki el daha ateşlendi, Pitt gözünün ucuyla iki kurşunun çıkardığı parlamayı gördü ve çıkan sesler bütün mağarada büyük bir gürültüyle yankılandı. Kurşunlardan biri parmaklığa isabet ederken, diğeri kulağının yanından vınlayarak geçti. Artık ok yaydan çıkmıştı, Pitt'in bütün yapabileceği ilerlemeye devam etmekti.

Bir adım daha attı ve bütün gücüyle çantayı sallayarak yukarıya doğru savurdu. Hızını kesmeden, parmaklığın üstünden diğer tarafa atladı. Pitt suya düştüğünde, fırıldak gibi dönen çanta hâlâ yukarıya doğru süzülüyordu. Suyun altında hemen platforma doğru döndü ve kadının olduğu yöne ilerledi. Kontrollü bir çaba sarf eden Pitt suyun yüzeyinde yerini belli edecek bir iz oluşturmamaya çalışarak sığ suda rahatlıkla ilerliyordu. Serbest dalış konusunda oldukça iyiydi ve nefes almak için yüzeye çıkmadan önce yirmi metreden fazla bir mesafeyi kolayca kat etmişti.

Kadının nerede olduğunu kontrol ederken, platformun altında neredeyse hiç hareket etmeden durup soluklandı. Doğru hesap yapmıştı; kadın Pitt'in ilk suya atladığı yere doğru koşarken o platformun altından onu geçmişti. Başını sudan çıkarıp dikkatle bakınca, kadının silahını suya doğru çevirmiş halde, bir aşağı bir yukarı yürüdüğünü gördü.

Tekrar platformun altında suya dalan Pitt, bir dönüş yapana dek dikkatli bir şekilde diğer yönde platform boyunca yüzdü. Geldiği noktada aydınlığın fazla olması kötüydü ama dönemeçli kısım ona saldırı için harekete geçmeyi bekleyeceği gizli bir yer sağlıyordu. Taş basamaklardan gelen yeni ayak seslerini duyduğunda, sarnıcın taşıyıcı ayaklarından birine tutunarak kendisini yukarı çekmeye başlamıştı. Dışarıda, caddedeki bir arabanın çalan kornasının sesi duyuluyordu.

"Bayan Maria, hemen gitmemiz gerek," diye bağırdı bir adam Türkçe konuşarak. "Polis Topkapı Sarayı'nın dışını aramaya başlıyor."

Kadın kendisinin olduğu yöne doğru koşmaya başlayınca, Pitt de yeniden suya daldı. Hiç hareket etmeden durdu ve üstündeki platformdan kadının hızla geçerek taş basamakları çıkmaya başladığını duydu. Kadın, merdivenin tepesine yakın bir yerde, bir an için duraksadıktan sonra bütün sarnıçta yankılanan keskin bir sesle bağırdı.

"Seni unutmayacağım!" diye haykırdı avazı çıktığı kadar.

Ayak sesleri giderek uzaklaştı ve kornanın sesi kesildi. Pitt tavandan düşen su damlalarının çıkardığı sesleri dinleyerek soğuk suyun içinde hareket etmeden bekledi. Saldırganların gerçekten gittiğinden emin olduktan sonra platforma tırmandı ve ardından Loren'a seslendi.

Sütunlardan birinin arkasından çıkan soğuktan neredeyse donmuş bir haldeki Loren, suyun içinde platforma doğru güçlükle ilerledi ve Pitt onu yukarı çekti. Saçları dağılmış, giysileri ıslanmıştı ve soğuktan titriyordu ama gene de Pitt'e parlayan gözlerle baktı.

"Sen iyi misin?" dedi Pitt.

"Evet," dedi Loren. "Gittiler mi?"

Pitt başıyla onayladıktan sonra karısının elini tutup platformda yürümeye başladılar.

"İğrenç insanlar," dedi. "Bu soygun sırasında kaç kişiyi öldürdüklerini merak ediyorum.

Pitt yalnızca tahmin yürütebilirdi. "Seni incittiler mi?" diye sordu.

"Hayır, ama öldürmekten korkmadıkları açıktı. Onlara Amerikan Kongre üyesi olduğumu söylediğimde, hiç umursamamış gibiydiler."

"Burada politikacılara Amerika'da olduğundan daha az saygı duyuyor olmalılar."

"Çantayı ona geri mi verdin?"

"Hayır, korkarım eli boş dönmek zorunda kaldı. Sen de duymuşsundur, bizi unutmaya hiç niyeti yok."

"Nereye sakladın çantayı?"

Pitt durdu ve bir iki metre uzaklarında, sudan yükselen mermer bir sütunun başlığını işaret etti. Sütunun tepesinde, ışığın tavana monte edildiği bağlantı parçasına dolanmış olan siyah çanta sallanıp duruyordu.

"Pek saklayabildiğim söylenemez," dedi hafifçe gülerek. "Yaramaz çocukların ulaşamayacağı bir yerde sadece."

"BİR FİNCAN ÇAY DAHA, ŞEYH?"

Ev sahibi fincanına yeniden siyah çay koymak için kalktı. Konuk başını hafifçe sallayarak onayladı. Ancak otuzlarında olan adam, Birleşik Arap Emirlikleri'nin yönetimdeki emirlik ailelerinden birinin beş oğlundan en genciydi. Ufak tefek, ince yapılı biriydi ve ailesinin kontrolündeki petrolden kazanılan milyarlarca doları simgeleyen altın kaplı bir *agal*'ın sarılı olduğu, kusursuz bir şekilde ütülenmiş, kemik beyazı bir başlığı vardı.

Şeyh, "Müftünün hareketi Türkiye'de sağlam bir temele sahip olacak gibi görünüyor," dedi ev sahibi çay fincanını bırakırken. "Bildirmiş olduğunuz ilerlemeden memnuniyet duyuyorum."

"Müftü Battal davaya kendini adamış bir mürittir," diye karşılık verdi ev sahibi odanın diğer ucundaki duvarda asılı, siyah cüppeli ve sarıklı, zeki bakışlı bir adamın portresine doğru

bakarak. "Zaman ve koşullar bu hareketin yayılmasına imkân sağladı, üstelik müftünün şahsen gördüğü rağbet de hareketin insanlara daha cazip gelmesini sağlıyor. Türkiye'yi ve dünyadaki rolünü değiştirmek için önümüzde gerçek bir fırsat var. Gel gelelim, böyle bir değişimi başarmak hatırı sayılır kaynaklar icap ettiriyor."

"Buradaki amaca kendimi adadım, tıpkı Mısır'da Müslüman Kardeşler'e kendimi adadığım gibi," diye karşılık verdi Şeyh.

"Mısırlı kardeşlerimiz gibi, bizler de Allah'ın yolunda birleşeceğiz," yanıtını verdi ev sahibi bir baş selamıyla birlikte.

Şeyh kalktı, bir caminin içi gibi görünen ve aynı hissi uyandıran ofisi boydan boya yürüdü. Geniş mekânda, Mekke'nin olduğu yönü gösteren çinili bir mihraba bakacak şekilde küçük kilim seccadeler yerleştirilmişti. Karşıdaki duvarda, yüksek bir kitap rafı çok eski Kuranıkerim kopyalarıyla doluydu. Bomboş mekâna sadece çok büyük, aydınlık bir pencere sıcaklık katıyordu; onun dışında sade, ağırbaşlı bir hava hâkimdi.

Şeyh pencereye doğru gidip önündeki manzaraya baktı. Ofis binası Boğaziçi'nin Asya yakasındaydı ve suyun hemen karşısında, Avrupa yakasında eski İstanbul'un nefes kesen manzarası görülüyordu. Şeyh uzaktaki Süleymaniye Camii'nin yüksek minarelerine gözlerini dikti.

"İstanbul geçmişinden ötürü en derin saygıyı hak ediyor, zaten öyle olması da gerek," dedi. "Temelleri geçmişe dayanmadığı sürece, büyüklüğün elde edilmesi mümkün değildir."

Şeyh ev sahibine döndü. "Kardeşlerimin hepsi Batı eğitimli. İngiliz yapımı takım elbiseler giyiyor, gösterişli otomobiller için çıldırıyorlar," dedi hor görerek.

"Ama siz onlar gibi değilsiniz?"

"Hayır," diye yanıtladı Şeyh dalgın bir halde. "Medine İslam Üniversitesi'ne gittim. Küçük yaşlardan beri kendimi Allah'a ada-

dım. Şu hayatta peygamber efendimizin sözlerini tefsir etmekten daha büyük bir amaç yoktur bence." Ağır ağır pencereden döndü, gözlerinde mesafeli bir bakış vardı. "Yolumuzu kesmeye yönelik tehditlerin sonu gelmez," dedi. "Kahire'de, Siyonistler El-Azhar'ı bombaladı, yine de küresel bir tepki, bir öfke doğurmadı."

"Müftü Battal ve ben öfkeliyiz."

"Benim gibi. Bu tür hakaretler göz ardı edilemez," dedi Şeyh. "Bütün dış kuvvetlere karşı koymak için evimizin temelini sağlamlaştırmalıyız."

Şeyh başını sallayarak onayladı. "Bildiğiniz gibi, bana büyükçe bir servet bahşedildi. Burada sünnet yolunu desteklemeye devam edeceğim. İstanbul'un geçmişimizde büyük bir saygınlığa sahip olduğu düşüncesine ben de katılıyorum."

"Bunun için Allah'a en içten duaları ediyoruz."

Şeyh ağır adımlarla kapıya yöneldi. "Para transferini kısa bir zamanda ayarlayacağım. Lütfen Müftü Battal'a iyi dileklerimi iletin."

"Hem müteşekkir hem de memnun olacaktır. Elhamdülillah."

Şeyh aynı şekilde karşılık verdikten sonra kapının dışında kendisini bekleyen maiyete katıldı. Arap maiyeti giriş salonundan çıktıktan sonra ev sahibi kapıyı kapayıp çalışma masasına döndü ve üst çekmeceden bir anahtar çıkardı. Yandaki, göze çarpmayan bir kapıya doğru gidip kilidi açtı ve bitişikte, girişteki nin yaklaşık üç katı büyüklüğündeki bir ofise girdi. Ofis yalnızca büyük değildi, aynı zamanda diğerinin tam tersine, oldukça gösterişliydi. Aydınlıktı, çağdaş sanat ile klasik yağlıboya tablolar şık ve kendine özgü bir uyum içinde düzenlenmişti, yerde yerel kilimler vardı, mobilyalar ise on dokuzuncu yüzyıl Avrupa mobilyalarıydı. Aralarında porselen vazoların, incelikle dokunmuş işli örtülerin ve değerli taşlarla süslü silahların da bulunduğu, Osmanlı döne-

minden pahalı antikalar ve eski eserlerle dolu karşılıklı gömme raflar tepedeki spot ışıklarla aydınlatılmıştı ve girer girmez dikkat çekiyordu. Raflardan birinin ortasında, bu koleksiyonun görülmeye değer parçası, bir vitrinin içinde duran bir mankenin üstündeki altın işlemeli tunikti. Vitrinin üstündeki tanıtım kartında tuniğin on beşinci yüzyılda hüküm sürmüş bir Osmanlı padişahı olan 1. Mehmet tarafından giyildiği belirtilmişti.

Kısa siyah saçlı, ufak tefek bir kadın divanda oturmuş, gazete okuyordu. Orada bulunması adamın yüzünde bir sıkıntı ifadesi uyandırdı ve adam tek kelime etmeden kadının yanından geçti. Pencereye yakın, oymalı çalışma masasına giderek kefiye ve siyah cüppesini çıkarınca, altından spor bir gömlek ile kumaş pantolonu çıktı.

"Şeyh ile görüşmeniz verimli miydi?" diye sordu kadın, gazeteyi bırakarak.

Özden Aktan Çelik yanıt olarak başını salladı.

"Evet, emirlik çöplüğünün kuş beyinli bücürü bir para transferi daha yapmayı kabul etti. Tam olarak yirmi milyon."

"Yirmi?" diye karşılık verdi kadın, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "İkna kabiliyetin gerçekten çok etkileyici."

"Şımarık bir Arap'ı bir diğeriyle birbirine düşürme meselesi sadece. Kuveytli hayırseverimiz, Şeyh'in yaptığı katkıyı öğrenince, sırf egosundan ötürü bu miktarın üstüne çıkmak için kendisini zorlayacaktır. Elbette, senin Kahire'ye yaptığın son ziyaret de ortaya konan paranın artmasına çok yardımcı oldu."

"Siyonist tehdidinden bu tür kazançlar için faydalanabilmek çok şaşırtıcı. Araplar ile İsrailliler barışsa, ortada ne kadar para birikirdi, bir düşünsene."

"Düşman etmek için başka bir günah keçisi bulurdu iki taraf da," dedi Çelik, masanın arkasındaki koltuğa otururken. Düzgün vücutlu bir adamdı, seyrelmiş saçları yanlara taranmıştı. Büyük

bir burnu olsa da sert, düzgün bir yüzü vardı ve *Gentlemen's Quarterly* dergisinin kapağında olsa abes kaçmazdı. Yalnızca, sürekli bir duygusal yoğunluğun dönüp durarak dans ettiği siyah gözleri kişiliğinde bir gariplik olduğunu hissettiriyordu. O gözler kadına odaklandığında dans eden o duygu bu kez kızgınlıktı.

"Maria, bu kadar çabuk ortaya çıkmamanı tercih ederdim. Özellikle dün geceki kötü performansın dikkate alınacak olursa." Gözleri yoğun bir öfkeyle kadına odaklanmıştı.

Vermeye çalıştığı gözdağının kadının üstünde hiçbir etkisi olmamıştı kesinlikle.

"Operasyon tümüyle planlandığı gibi gitti. Çıkışımızı geciktiren yalnızca ilgisiz bazı üçüncü kişilerin burunlarını sokmaları oldu."

"Bir de Muhammet'in kutsal emanetlerinin elimize geçmesini engellemiş olmaları," dedi tıslarcasına. "Hepsini olay yerinde öldürmüş olmalıydın."

"Belki. Fakat sonunda ikisinin Amerikan hükümet görevlileri olduğu ortaya çıktı, üstelik kadın Kongre üyesi. Ölümleri amacımıza gölge düşürmüş olacaktı. Üstelik hedefimize ulaşılmış gibi görünüyor." Okuduğu gazeteyi katlayıp adamın önüne fırlattı.

Türkiye'nin günlük gazetelerinden biri olan *Milliyet*'in o günkü baskısıydı ve dikkat çekici puntolarla atılmış manşetinde, "Katil Hırsızlar Topkapı'ya Saldırıp Kutsal Emanetleri Çaldı" yazıyordu.

Çelik başıyla onayladı. "Evet, yazıyı okudum. Medya ulusumuzun kutsal İslami emanetlerini çalmak ve o emanetlere saygısızlık etmek konusunda yurtiçindeki dinsizleri suçluyor. Tam olarak amaçladığımız manşetler. Fakat bazı yerel muhabirler üzerindeki etkimizi unutuyorsun. Polisin inandığı da bu mu?"

Maria yanıt vermeden önce önündeki cam bardaktan bir yudum su içti. "Emin olamayız. Şubedeki muhbirim bu sabah olay tutanağının elektronik bir kopyasını elde etmeyi başarabildi sadece. Amerikalı kadın eşkâl vermiş ve ekibimizin Arapça konuşuyor izlenimi uyandırdığını belirtmiş olsa da, anlaşılan, ellerinde gerçek hiçbir şüpheli yok."

"Iraklıları kullanma fikrinden hoşlanmadığımı söylemiştim sana."

"Onlar iyi eğitimli kardeşim, hem yakalanacak olurlarsa, sağlam bir günah keçisi olacaklardı. Şii bir hırsız, Iraklı bile olsa, hedeflerimiz doğrultusunda en az Batılı bir kâfir kadar işe yarar. Ağızlarını kapalı tutmak için iyi para alıyorlar. Ayrıca, her ne kadar doğru olmasa da, Şii tarikat üyeleri için çalıştıklarına inanıyorlar. Onlar olmadan bunu başaramazdım," dedi ayaklarının dibindeki küçük bir çantayı açarak.

İçinden, paket kâğıdına gevşekçe sarılmış yassı bir nesne çıkardı. Yürüyerek Çelik'in masasına gelip paketi masaya, adamın önüne koydu. Adamın delici bakışları pakete yoğunlaştı ve titreyen parmaklarla paket kâğıdını açmaya başladı. Kâğıdın altından yeşil renkli, tafta bir çanta çıktı. Çantayı açıp içinde kenarları yer yer yenmiş olan solmuş, siyah bir sancağı büyük bir nezaketle çıkardı. Eline alıp çok saygılı bir hareketle havada tutmadan önce yaklaşık bir dakika boyunca sancağa bakakaldı.

"Sancak-ı Şerif. Hz. Muhammet'in kutsal sancağı," diye fısıldadı huşu içinde.

Topkapı Sarayı'ndaki en değerli kutsal emanetlerden biri, belki de tarihsel bakımdan en önemlisiydi. Siyah, yün sancak, mağlup edilen bir düşmanın poşusundan yapılmıştı ve Muhammet Peygamber'in savaş sancağı olarak kullanılmıştı. Son derece önemli olan ve sonucunda alınan zaferin İslamiyet'in yükselişe

geçmesini sağladığı Bedir Savaşı'nda Muhammet bu sancağı açmıştı.

"Bununla Hz. Muhammet dünyayı değiştirdi," dedi Çelik, gözlerinde saygı ve delilik karışımı bir kıvılcım vardı. "Biz de aynısını yapacağız."

Sancağı alıp Sultan Mehmet'in tuniğinin olduğu vitrine koydu.

"Peki ya diğer kutsal emanetler nasıl kayboldu?" diye sordu, dönüp kadına bakarak.

Maria yanıt vermeden önce bir süre yere bakıp uzun uzun düşündü. "Amerikalı kadın kaçarken minibüsten ikinci çantayı kaptı. Yerebatan Sarnıcı'na saklandılar. Çantayı geri alamadan ayrılmak zorunda kaldım," dedi dudak bükerek.

Çelik hiçbir şey söylemedi, ama gözleri bir çift lazer gibi kadını delip geçiyordu. Elleri yine titremeye başladı, fakat bu kez sebebi öfkeydi. Maria bir patlamayı savuşturmaya çalıştı.

"Görev yine de başarıyla tamamlandı. Her ne kadar hedeflediğimiz kutsal emanetlerin tümünü elde edememiş olsak da, sonuçta yarattığı etki aynı. Savaş sancağının alınmış olması istenen kitlesel tepkiyi yaratacaktır. Stratejik planımızı unutma. Maceramızdaki bir adım bu sadece."

Çelik yavaş yavaş sakinleşti, ama hâlâ bir açıklama arıyordu.

"Gecenin o saatinde Topkapı'da ne yapıyormuş o Amerikalı turistler?"

"Polis tutanağına göre, Babüsselam Kapısı yakınlarındaki Arkeoloji Müzesi'ndeymişler, müze yöneticilerinden biriyle görüşüyorlarmış. Adamın adı Pitt, Amerikan devleti için çalışan sualtı uzmanı gibi bir şey. Anlaşılan, Sakız Adası civarında eski bir batık keşfetmiş ve müzenin deniz altındaki kalıntılar konusundaki yetkilisiyle bulduğu eserleri tartışıyorlarmış."

Batık lafını duyunca Çelik kendine geldi. "Bir Osmanlı gemisi mi?" diye sordu, önündeki vitrinin içinde duran tuniğe bakarken.

"Elimde başka bir bilgi yok."

Çelik oldukça eski tuniğin renkli ipliklerine dikkatle baktı. "Mirasımız korunmalı," dedi sessizce, sanki kendinden geçmiş, zamanda çok gerilere gitmişti. "İmparatorluğun zenginlikleri bize aittir. Bak bakalım bu batık gemi hakkında daha fazlasını öğrenebilecek misin?"

Maria başını sallayarak onayladı. "Öğrenilebilir. Pitt denen o adamla eşi ne olacak? Nerede kaldıklarını biliyoruz."

Çelik tuniğe bakmaya devam ediyordu. "Umurumda değil. İstersen öldür, ama sessizce hallet yapacaksan. Sonra da sıradaki proje için hazırlan."

Maria yine başını sallayarak onayladı, dudaklarından belli belirsiz bir gülümseme geçmişti.

SOPHIE ELKİN DÜZ SİYAH SAÇLARINI ÜSTÜNKÖRÜ fırçaladıktan sonra aynada aceleyle kendisine baktı. Haki renkli pantolon ve uygun renkte pamuk gömlek giymiş, hiç makyaj yapmamış olan kadın kendisini zorlasa ancak bu kadar sade görünebilirdi. Yine de doğal güzelliği apaçık ortadaydı. Oval bir yüzü, çıkık elmacık kemikleri, küçük bir burnu ve maviye çalan yeşil renkli gözleri vardı. Açık havada geçirmiş olduğu uzun saatlere rağmen, teni yumuşak ve pürüzsüzdü. Bu özelliklerinin çoğunu, Paris'te okuyan İsrailli bir jeoloji öğrencisine âşık olup onunla birlikte Tel Aviv'e göç eden Fransız olan annesinden almıştı.

Sophie görünüşünü ve kadınlığını hiç önemsememişti. Küçükken bile, annesinin aldığı elbiselere burun kıvırır, pantolon giymeyi tercih eder, erkek çocukların itişip kakışmalı oyunlarına katılırdı. Tek çocuktu ve Tel Aviv Üniversitesi'nde Jeoloji Bölümü başkanlığına yükselmiş olan babasına çok yakın olmuştu.

Bu bağımsız genç kadın, civardaki çöllerde jeolojik oluşumları incelemek için saha keşiflerine giden babasına eşlik etmekten hep hoşlanmıştı; o keşiflerde, babasının ateşin başında, Kutsal Kitap'ta ve tam da kamp kurdukları topraklarda geçen olaylara dair anlattığı öyküleri kendinden geçmiş bir halde büyük bir dikkatle özümseyerek dinlerdi.

Babasının işi onu üniversitede arkeoloji okumaya itti. Yüksek lisans derecesini alırken, üniversitedeki arşivlerden eski eserler çalmakla suçlanan ve arkadaşı olan bir öğrencinin tutuklanması onun için bir darbe olmuştu. Bu olay onu tarihi kültürel alanların yok edilmesindeki etkisinden dolayı nefretinin giderek büyüdüğü yeraltı tarihi eser ticaretinin karanlık dünyasıyla tanıştırmıştı. Doktorasını aldıktan sonra akademik dünyayı terk etmiş ve İsrail Tarihi Eserler Kurumu'na katılmıştı. Tutkuyla ve kendini adayarak çalışan Sophie birkaç yıl içinde Tarihi Eser Kaçakçılığını Önleme Bölümü'nün başkanlığına yükselmişti. İşine kendini adaması ona özel hayat için pek zaman bırakmıyor ve nadiren biriyle buluşuyor, çoğu gecesini geç saatlere kadar çalışarak geçirmeyi tercih ediyordu.

El çantasını aldıktan sonra Zeytin Dağı'na bakan bir yamaçtaki apartman dairesinden çıkıp arabasıyla Kudüs'e, eski şehre doğru gitti. Tarihi Eserler Kurumu, eski şehrin kuzeydoğu bölgesi yakınlarında bulunan ve geniş bir alana yayılan, kireçtaşından yapılmış bir yapı olan Rockefeller Müzesi'ndeydi. Yalnızca on iki kişinin çalıştığı bölümü, İsrail çevresinde bulunan otuz bin kadar antik kültürel bölgeyi korumak gibi büyük bir görevle yükümlüydü.

"Günaydın, Soph," diye selamladı, bölümün uzun boylu, zayıf, patlak gözlü kıdemli dedektifi Sam Levin. "Kahve getirmemi ister misin?"

"Teşekkür ederim Sam, güzel olur," dedi esnemesini bastırarak. "Dairemin yakınlarında inşaat çalışması var sanırım, sabaha kadar durmadılar. Doğru düzgün uyuyamadım."

Sam kahveyi getirdi ve Sophie'nin masasının karşısına oturuverdi.

"Madem uyuyamadın, dün geceki keşif gezimizde bize katılsaydın ya," dedi sırıtarak.

"Tutuklama yaptınız mı?"

"Hayır, Hebron'lu mezar soyguncularımız gece izin yapmış olmalılar. Biz de gece yarısı pes ettik ama yığınla kazma küreğimiz oldu en azından."

Belki de dünyanın en eski ikinci mesleği olan mezar soyguncuğu, Kaçakçılığı Önleme Bölümü'nün kara listesinin tepelerinde yer almaktaydı. Haftada bir iki kez Sophie ya da Sam ülkede, yeni kazı işaretlerinin gözlemlenmiş olduğu eski mezar bölgelerinde gece geç saatlerde izleme görevine çıkarlardı. Çömlekler, ziynet eşyaları, hatta kemikler İsrail'in her tarafına yayılmış olan yeraltı antik eserler piyasasında genellikle hazır bir alıcı bulabilirdi.

"Peşlerinde olduğumuzu bildiklerine göre, muhtemelen birkaç hafta ortalıkta görünmemeye çalışacaklardır," dedi Sophie.

"Ya da başka bir yere geçecekler. Yeni kürekler almak için yeterince paraları olduğunu varsayarsak tabii," diye ekledi, yine gülerek.

Sophie masasındaki bazı raporlara ve gazete kupürlerine göz attıktan sonra makalelerden birini Sam'e uzattı.

"Kayseriye'deki bu kazı beni endişelendiriyor," dedi.

Sam makaleye hızla göz gezdirdi. "Evet, bunu duymuştum. Eski liman tesislerinde bir üniversitenin sponsorluğunda yapılan bir kazı. Dördüncü yüzyıldan kalma bazı liman kenti eserleri ve

olası bir mezar buldukları konuşuluyor buralarda. Gerçekten o alanın hırsızların hedefi olduğunu düşünüyor musun?"

Sophie kahvesini bitirip fincanını masaya koydu; bakışları tedirgindi.

"Muhabir bir bayrak dikip yanıp sönen ışıklar da yerleştirebilirdi pekâlâ. Bir makalede ne zaman 'mezar' kelimesi geçse, mıknatıs etkisi yaratıyor. Gazete muhabirlerine belki bin kez yalvarmışımdır mezar alanlarını afişe etmeyin diye, ama onlar bizim mirasımızı korumaktan ziyade gazete satmakla ilgileniyorlar."

"Niçin gidip bakmıyoruz? Programımızda bu gece bir keşif gezisi var, ama çocukları oraya gönderebilirim. Sahile yapacakları bir yolculuktan hoşlanacaklardır büyük olasılıkla."

Sophie masa takvimine baktı, sonra başıyla onayladı. "Saat birden sonra boşum. Sanırım gidip kontrol edebilir ve zaman harcamaya değer bir şey varsa, geceyi orada geçirebiliriz."

"Ha şöyle! Öyleyse gidip sana bir fincan kahve daha araklayayım," dedi koltuğundan sıçrayarak kalkarken.

"Tamam Sam, anlaştık." Sonra ona sert sert baktı. "Fakat benim yanımda 'araklamak' kelimesini kullanma!"

TEL AVİV'İN KIRK BEŞ, elli kilometre kadar kuzeyinde, Akdeniz kıyısında bulunan Kayseriye az nüfuslu, dışa kapalı bir yerleşim bölgesiydi ve Roma güçlerinin merkezlerinden biri olarak zengin bir tarihi geçmişe sahipti. Kral Büyük Herodes tarafından MÖ birinci yüzyılda, tahkim edilmiş bir liman kenti olarak inşa edilen Kayseriye'de, Roma mimarisinin ünlü alametifarikaları görülebiliyordu. Tuğladan yapılmış heybetli su kemerleriyle su

ihtiyacı karşılanan şehri, deniz kenarındaki gösterişli bir saray, yüksek sütunlu bir tapınak ve büyük bir hipodrom süslüyordu. Bununla birlikte, Herodes'in en etkileyici mühendislik marifeti karada değildi. Beton bloklardan devasa dalgakıranlar tasarlayıp inşa etmiş, bu dalgakıranları kenti Doğu Akdeniz'deki en büyük ve en güvenli liman haline getirmek için kullanmıştı. Limanın bu özelliği Kayseriye'nin önemini artırmış ve Roma hükümdarlığı zamanında Filistin'in başkenti olmaya kadar götürmüştü. Şehir üç yüzyılı aşkın bir süre boyunca en önemli ticaret merkezlerinden biri olmaya devam etmişti.

Sophie, üniversitedeyken bölgede bir yaz geçirmiş olduğu için, eski şehrin kalıntılarını çok iyi biliyordu. İşlek sahil otoyolundan çıkıp lüks evlerin yapıldığı bir site alanından geçtikten sonra Roma kalıntılarının olduğu, artık koruma altına alınmış bir sit alanına girdi. Geçen yüzyıllar antik şehre pek de nazik davranmamış, eski Roma yapıları çoktan harap olmuştu. Buna rağmen denize bakan oldukça büyük bir amfiteatrdan çok da uzak olmayan bir yerde, koyu sarı kumların üstünde boylu boyunca uzanan kemerli bir su yolunun hatırı sayılır bir bölümü de dahil olmak üzere, eski şehirden birçok kalıntı hâlâ ayaktaydı.

Sophie, Haçlılar döneminden kalma bazı tahkimatların yanında bulunan tepe başındaki girişin yakınındaki bir alana park etti.

"Üniversite ekibi liman yakınlarında kazı yapıyor," dedi Sam'e. "Buradan kısa bir yürüyüş mesafesinde."

"Buralarda yiyecek bir şeyler var mı acaba?" Endişeyle çevrelerindeki boş tepelere baktı.

Sophie arka koltuktan bir şişe su alıp ona attı. "Otoyol yakınlarında birkaç restoran vardır eminim, ama şimdilik sulu gıdalarla yetinmek zorundasın."

Uçurum boyunca birkaç noktada genişleyerek sahile doğru zikzak çize çize giden bir patikadan aşağı doğru yürüdüler. Hayaletimsi kalıntıları dağınık taş yığınları gibi görünen evlerin ve küçük işyerlerinin bir zamanlar iki kenarında bulunduğu çoktandır unutulmuş bir yoldan geçtiler. Patikadan aşağıya doğru indikçe, küçük liman gözlerinin önüne serilmeye başladı. Asıl dalgakıranlar yüzlerce yıl önce suya gömüldüğü için, limanın sınırlarını belirleyecek pek bir şey kalmamıştı.

Patika, her tarafa küçük taş yığınlarının dağılı olduğu geniş bir açık alana çıktı. Daha aşağıda bej rengi bir grup çadır kurulmuştu ve Sophie ortadaki büyük bir tentenin altında çalışan birkaç kişiyi seçebiliyordu. Patika tepeden aşağıya doğru yüz metre daha devam ederek Akdeniz'in sularıyla kucaklaşan sahile çıkıyordu. Uzakta gürültüyle çalışan bir çift jeneratör vardı ve küçük bir kum tepeciğinin üstünde çalışan iki adamı görebiliyorlardı.

Sophie bir kazı alanı üzerine gerildiğini görebildiği büyük tenteye doğru gitti. İki genç kadın bir kum tümseğinin yanında durmuş, toprağı elekten geçiriyorlardı. Sophie daha da yaklaşınca, bir hendeğin içinde yaşlı bir adamın toprakta küçük bir bahçe küreği ve fırça kullanarak araştırma yaptığını gördü. Buruşuk giysileri, kısacık kesilmiş kırlaşmış sakalı ve burnunun ucuna kadar düşmüş gözlükleriyle Keith Haasis bariz bir şekilde seçkin bir üniversite profesörü görünümüne sahipti.

"Bugün ne kadar Roma hazinesini gün ışığına çıkardınız Doktor Haasis?"

Sakallı adam, rahatsız edilmenin verdiği sinirli bir bakışla hendeğin içinde ayağa kalktı, ama o sinirli bakış soruyu soran kişiyi tanır tanımaz koca bir sırıtışa döndü.

"Sophie!" diye gürledi. "Seni görmek ne güzel." Zıplayarak hendekten çıkıp koşuşturarak kadının yanına gitti ve ona sımsıkı sarıldı.

"Çok çok uzun zaman oldu," dedi.

"Daha iki ay önce Kudüs'teki arkeoloji konferansında görüşmüştük," diye çıkıştı Sophie.

"Söylediğim gibi, çok olmuş," dedi gülerek.

Sophie, daha gençken, Hayfa Üniversitesi'nde görevli bu arkeoloji profesörü tarafından düzenlenen çok sayıda seminere katılmış, sonuçta da aralarında mesleki bir dostluk kurulmuştu. Haasis, hem arkeoloji uzmanı, hem de yeni keşfedilen kazı alanları ve oradaki yasadışı faaliyetler hakkında bilgi kaynağı olarak, son derece değerli bir bağlantıydı.

"Doktor Haasis, bu asistanım, Sam Levine," dedi, arkadaşını tanıştırarak. Haasis de yanındaki öğrencileri tanıştırdıktan sonra Sophie ile Sam'i büyük bir soğutucunun çevresine yerleştirilmiş portatif sandalyelere götürdü. Profesör onlara birer kutu buz gibi gazoz verip alnını sildi ve sandalyelerden birine kendini bıraktı.

"Birinin bugün okyanus rüzgârını estirmesi gerek," dedi yorgun bir gülümsemeyle. Sonra, gözlerini Sophie'ye dikip sordu: "Sanırım bu resmi bir ziyaret?"

Gazozundan bir yudum alan Sophie başını sallayarak onayladı.

"Belli herhangi bir şey var mı?" diye sordu Haasis.

"Dünkü *Yedioth Ahronoth*'taki biraz abartılı bir tanıtım yazısı," dedi, kol çantasından gazete makalesini çıkarırken. Makaleyi Haasis'e uzatırken, gazozunu bitirmiş, soğutucudan ikinciyi alan Sam'e baktı ters ters.

"Evet, birkaç gün önce yerel bir muhabir bir röportaj için uğradı," dedi Haasis. "Hikâyesi Kudüs'te dikkat çekmiş demek."

Makaleyi geri verirken Sophie'ye gülümsedi.

"Kurallara uygun yapılan bir arkeoloji çalışması için biraz tanıtımın kimseye zararı olmaz," dedi.

"Elbette olmaz, elinde küreği olan her hırsıza açık bir davetiye çıkarması dışında," diye karşılık verdi Sophie.

Haasis kolunu salladı. "Bu alan yüzyıllar boyunca yağmalandı. Burada gömülü herhangi bir 'Roma hazinesi' vardı ise bile, çoktan gitmiştir korkarım. Yoksa senin ajanın öyle düşünmüyor mu?"

"Ne ajanı?" diye sordu Sophie.

"Bir toplantı için Hayfa'daydım, ama öğrencilerimden biri, dün tarihi eserlerden bir ajanın uğradığını ve proje alanını incelediğini söyledi. Stephanie," diye seslendi, omzunun üstünden bağırarak.

Eleğin başındaki kızlardan biri koşturarak geldi. Ancak yirmisinde olan ve gözlerinden profesöre ne kadar bağlı olduğu anlaşılan uzun, ince bir kız Haasis'in önünde durdu.

"Stephanie, Tarihi Eserler Kurumu'ndan gelen ajanı anlatsana bize, hani dün uğramıştı ya," dedi.

"Kaçakçılığı Önleme Bölümü'nden olduğunu söyledi. Elimizdeki eserlerin güvende olup olmadığını kontrol etmek istedi, ben de ona kazı alanını gezdirdim. En çok liman kazısıyla ve papirüs belgeyle ilgiliymiş gibiydi."

Sophie ile Sam kalkık kaşlarla birbirlerine baktılar.

"Adını hatırlıyor musun?" diye sordu Sophie.

"Yosef gibi bir şey. Kısa boylu, koyu tenli, kıvırcık saçlı biriydi. Doğrusunu söylemek gerekirse, Filistinlilere benziyordu."

"Sana herhangi bir kimlik gösterdi mi?" diye sordu Sam.

"Hayır, sanmıyorum. Bir sorun mu var?"

"Yok, hiç sorun yok," dedi Haasis. "Teşekkürler Stephanie. Niçin oradakilere içecek soğuk bir şeyler götürmüyorsun?"

Haasis, kız bir kucak dolusu soğuk içecekle yanlarından ayrılana dek bekledikten sonra Sophie'ye döndü.

"Seninkilerden biri değil mi?" diye sordu.

Sophie başını iki yana salladı. "Kesinlikle Kaçakçılığı Önleme Bölümü'nden değil."

"Belki de Ulusal Parklar Kurumu ya da sizin bölge ofislerinizden birindendir. Bu çocukların aklı bir karış havada, hiçbir şey hatırlamıyorlar bugünlerde."

"Mümkün," diye karşılık verdi Sophie, kuşkulu bir tonla. "Bize kazı alanlarınızı gösterebilir misin? En çok mezarı merak ediyorum. Bildiğin gibi, Kudüs civarındaki mezar soyguncuları son zamanlarda küçük ölçekli bir sanayi oluşturmuş durumdalar."

Haasis gülümsedi, sonra da başparmağıyla omzunun üstünden arkasını gösterdi. "Tam arkamızda."

Üçlü kalktı ve sandalyelerin arkasındaki büyük bir hendeğin etrafını dolandılar. Toprağa, açığa çıkarılmış bazı kemiklerin olduğu bir bölgeyi çevreleyen kırmızı plastik işaretçiler yerleştirilmişti. Sophie toza gömülmüş kalıntılar arasındaki bir kalça kemiğini fark etti.

"Düzgün bir lahit yok. Kazı alanının ucunda bir tek mezar keşfettik sadece. Onunla buradaki kazılar arasında kesin olarak bir ilişki yok," diye açıkladı Haasis.

"Bu kazı alanında ne var?" diye sordu Sam.

"Bir gemi nakliyat ambarı olduğuna inanıyoruz. Birkaç yıl önce burada bir grup bronz terazi kefesi bulunduktan sonra bölgeyi hedefledik. Umudumuz limandan gelmiş olabilecek hububat, pirinç ve başka gıda maddelerinden örnekler toplamak. Başarabilirsek, bu bize Kayseriye'nin ticaret merkezi olduğu o ihtişamlı günlerde buradan yapılan ticaretin hacmi ve türü hakkında daha iyi bilgiler verecek."

"Mezar kime ait?" diye sordu Sophie.

"Herhangi bir tarihleme yapamadık, ama benim tahminim bu arkadaşın MS 638'de kenti istila eden Müslümanlardan olduğu. Mezar bina temelinin hemen dışında, o yüzden sanırım duvarın dibine aceleyle gömülmüş tek başına biri olduğu çıkacak en sonunda."

"Gazetedeki makalede buna 'tarihi eserler bakımından zengin' bir mezar denmiş," diye belirtti Sam.

Haasis güldü. "Gazeteciliğin kötüye kullanılması bu işte korkarım. Kazıyı durdurmadan önce hayvan kemiğinden yapılmış birkaç düğmeyle bir sandalet tabanı bulduk. Mezar alanındaki 'zengin tarihi eser'ler bundan ibaret."

"Çevredeki mezar soyguncularımız feci şekilde hayal kırıklığına uğrayacaklar muhtemelen," dedi Sam.

"Gerçekten öyle," diye karşılık verdi profesör. "Çünkü bizim asıl zenginliklerimiz dalgakıran boyunca keşfedilmemiş bir alanda yatıyor." Başıyla Akdeniz'i, jeneratörlerin uğultusunun geldiği tepeyi işaret etti "Bizi çok heyecanlandıran eski bir papirüs belge bulduk. Gelin, denize doğru bir yürüyüş yapalım, size o belgeyi göstereyim."

Haasis, Sophie ile Sam'i patikaya doğru götürdü, sonra da tepeden aşağı inerlerken onlara rehberlik etti. Çevrelerinde, oraya buraya dağılmış taş parçalarının oluşturduğu küçük yükseltiler tuhaf şekiller oluşturarak kendini gösteriyordu; bunlar bir zamanlar oldukça kalabalık olan kentin çok uzun zaman önce enkaz haline gelmiş olan yapılarının yadigârlarıydı.

"Kral Herodes, beton bloklarını dökmek ve planda olduğu yerde dondurmak için kalıplar kullanmış, daire yapan bir çift kol gibi birbirine yönelerek çember oluşturan iki büyük dalgakıran inşa etmişti," dedi Haasis, yürürlerken konu hakkında bilgi

vererek. "Ambarlar dalgakıranların üstünde yapılmıştı, bir de limanın girişinde yüksek bir fener kulesi vardı."

"Eski bir araştırma projesinde sualtında fenerden düşmüş olduğuna inanılan çok sayıda taşın haritasının çıkarıldığını hatırlıyorum," dedi Sophie.

"Herodes'in eserinin denizin yıkıcı etkisine dayanamamış olması çok yazık," dedi Sam, denize bakarak; asıl dalgakıranlara dair gözle görülebilir çok az kanıt vardı.

"Evet, blokların neredeyse tamamı artık tümüyle suların altında kalmış durumda. Fakat benim ilgimin merkezi de işte burası," dedi Haasis, görünmez koyu işaret ederek. "Tepedeki ambar öğrenciler için güzel bir alan okulu oluşturuyor, ama Kayseriye'yi benzersiz kılan unsur liman tesisidir."

Kumsalı geçtiler ve dalgalı denize doğru uzanan küçük bir toprak parçasına tırmandılar. İki erkek öğrenci kayalık kara parçasının ortasında büyük bir uğraşıyla derin bir çukur kazıyordu. Yakınlarında bir dalgıcın kompresörle çalışan bir su jeti kullanarak yüzeyin altında çalıştığı görülebiliyordu.

"Asıl dalgakıranın yapıldığı yer burası," diye açıkladı Haasis, yakındaki kompresörün gürültüsünü bastırmak için yüksek sesle konuşarak. "Bu alanda, bir gümrük binasının olduğuna inanıyoruz. Papirüs belgeyi çocuklardan biri oradaki parçalanmış bir çömleğin içinde buldu," dedi az ilerideki hendeği göstererek. "Sonrasında birkaç yönde bazı hendekler açtık ama başka bir şey bulamadık."

"Suyun bu kadar yakınında başına hiçbir şey gelmemiş olması çok şaşırtıcı," dedi Sam.

"Ortalama gelgit düzeylerinin hâlâ üstünde olan temelin parçalarını bulduk."

Öğrencilerden birinin küçük, düz bir mermer mozaik parçasını işaret ettiği test çukuruna baktılar.

"Zemine ulaşmışsınız gibi görünüyor," dedi Sophie.

"Evet, ama korkarım kazmaya değer pek bir şey olmayabilir."

"Dalgıç ne yapıyor?"

"O asıl liman tesislerinin planının ilk halini anlamaya çalışmamıza yardımcı olan bir deniz mühendisi. Bizim gümrük binalarımıza bitişik bir yeraltı odası olabileceğini düşünüyor ve sualtında bir geçit olup olmadığını araştırıyor."

Sophie dolgunun kenarına doğru yürüyüp aşağıdaki dalgıca baktı. Kol gücüyle bir su jetini sertleşmiş dibe tutarak neredeyse Sophie'nin tam altında, üç metre kadar dipte çalışıyordu. Üstündeki izleyicilerin farkında olmayan dalgıç sondajına ara verip yukarı çıkmaya başladı. Su jetinin püskürtücü ağzını diklemesine tuttuğu için, yüzeye çıktığında denizden havaya doğru püsküren bir fıskiye oluştu. Püsküren suyun tam önünde duran Sophie kenara kaçmaya fırsat bulamadan tuzlu suyla sırılsıklam oldu.

"Seni lanet olası ahmak!" diye söylendi Sophie, giysisinin ıslanmış koluyla gözlerindeki tuzlu suyu temizlemeye çalışırken.

Dalgıç ne yaptığını fark ettikten sonra aceleyle püskürtücü ağzı denize doğru çevirip dolgunun kenarına doğru yüzdü ve kompresörü kapadı. Kurbanına dönerek vücuduna iyice yapışmış olan ıslak giysilerine baktı, sonra ağzındaki regülatörü çıkardı.

"Vay! Denizlerden bir tanrıça?" dedi sırıtarak.

Sophie başını iki yana sallayıp adama sırtını döndü; kahkaha atarak gülen Sam'i görmek öfkesini daha da artırdı. Haasis ise gülmemek için kendisini zorlayarak imdadına yetişti.

"Sophie, çadırımda havlu var. Gel, seni kurutalım."

Dalgıç regülatörünü tekrar ağzına yerleştirdi ve onlar patikayı çıkarken suyun altında gözden kayboldu. Sophie ile Haasis profesörün çadırına ulaştılar, Sophie orada saçlarını ve giysilerini elinden geldiğince kurutmaya çalıştı. Rüzgâr giysilerini hızla

kurutacak kadar sıcak esmesine rağmen, nemli tenine aniden çarpınca titremesine neden oldu.

"Çıkardığınız eserlere bakabilir miyim?" diye sordu.

"Elbette. Hemen yandalar."

Profesör onu bir köşesi açık, büyük, yüksek tepeli bir çadıra götürdü. İçeride, ambarın olduğu kazı alanında bulunup getirilen, örtü serili uzun bir masaya yayılmış, çoğunluğunu çömlek ve mozaik parçalarının oluşturduğu eserler vardı. Öğrenci Stephanie bir kamera ve küçük bir dizüstü bilgisayarla meşguldü; her parçayı ince, plastik kutulara yerleştirmeden önce dikkatlice numaralandırıp kaydediyordu. Haasis masanın üstündeki tarihi eserlere aldırış etmeden Sophie'yi çadırın arkasındaki küçük bir masaya götürdü. Masada kapalı bir kutu vardı, Haasis kutuyu dikkatlice eline aldı ve kapağını açtı.

"Keşke daha fazla bulmuş olsaydık," dedi hüzünlü, dalgın bir ifadeyle, kenara çekilip Sophie'nin kutuya bakmasına izin verirken.

Kutunun içinde, iki cam plaka arasına sıkıştırılmış, uzun kahverengi bir nesne vardı. Sophie onun Ortadoğu'da ilk bin yılın sonuna dek yaygın olarak yazı yazmak için kâğıt yerine kullanılan bir papirüs olduğunu hemen anladı. Profesörün bulduğu numune aşınıp yıpranmıştı, yine de elyazısı sembollerle dolu satırlar temizdi ve belgenin bütünü boyunca çoğu kısmı açıkça görülebiliyordu.

"Bir tür liman kaydı gibi görünüyor. Bundan iskelede indirilen büyük miktarlarda hububat ve bir çiftlik hayvanı sürüsüne referans yapıldığını çıkarabiliyorum," dedi Haasis. "Laboratuvar analizinden sonra daha fazlasını öğreneceğiz, ama İskenderiye'den mal getiren bir ticaret gemisinin gümrük belgesi olabileceğini düşünüyorum."

"Olağanüstü bir keşif," diyerek övgüde bulundu Sophie. "Şansın da yardımıyla ambar bölgesindeki kazı alanı hakkında çok daha fazla bilgi edinilmesini sağlayacaktır."

Haasis güldü. "Benim şansıma kaldıysa, tamamen tersini kanıtlayacaktır."

Büyük, plastik bir kutu taşıyan uzun boylu biri çadıra girince ikisi birden döndü. Sophie onun dalgıç olduğunu gördü; üstünde hâlâ dalgıç giysisi vardı, dağınık koyu renk saçları hâlâ ıslaktı. Kendisini ıslattığı için kızgınlığı devam eden Sophie iğneleyici bir şeyler söylemek üzereydi, ama sıcak bir gülüş ve insanı delip geçen, derinlerine işleyen bir çift yeşil gözle karşılaşınca, sesi çıkmadı.

"Dirk, geldin demek," dedi Haasis. "Seni İsrail Tarihi Eserler Kurumu'ndan sevgili, ama ıslak Sophie Elkin ile tanıştırayım. Sophie, Dirk Pitt, Jr., Amerikan Ulusal Sualtı ve Denizcilik Kurumu'ndan."

Kurumun başkanının oğlu ve adaşı olan Dirk elindeki kutuyu kaydettikten sonra Sophie'ye doğru yürüdü. Yüzünde insanın güven duymasını sağlayan bir gülümseme vardı hâlâ ve samimi bir şekilde Sophie'nin elini sıktı. Elini uzunca bir süre sıkmış olmasına rağmen, Sophie'nin bir şikâyeti olmadı.

"Tuzlu duş için özürlerimi kabul edin, orada durduğunuzu fark etmedim."

"Dert değil, kurudum sayılır bile." Duyduğu öfkenin, yerini birdenbire tatlı bir ürpertiye bırakmış olması onu içten içe ürkütmüştü. Bu ürkme duygusu dalgınlıkla saçlarıyla oynamasına neden oldu.

"Bunu telafi etmek için size bu gece yemek ısmarlama onurunu bana bahşedeceğinizi umuyorum."

Dirk'ün yaptığı teklif Sophie'yi gafil avladı, yanıt verecek yere kekeledi, mantıksız bir şeyler mırıldandı. İçinde bir yerlerde, bir ses ona her zamanki soğukkanlı tavrını kaybettiğini haykırıyordu. Neyse ki Haasis araya girdi ve bu garip ana son verdi.

"Dirk, kutudaki ne?" diye sordu, merakla bakarak.

"Yeraltı odasından ilgi çekici birkaç şey."

Haasis'in ağzı açık kaldı. "Var mı gerçekten?"

Dirk başını sallayarak onayladı.

"Ne odası?" diye sordu Sophie.

"Kıyıya yakın dalgakıranın kalıntılarını incelerken, Keith'in test çukurlarının yakınında sualtında küçük bir aralık buldum. Kolum ancak giriyordu, ama gerisinde elimin daha büyük bir boşluğun içinde olduğunu hissedebiliyordum. Su jetini kullanmamın nedeni de buydu zaten, çamur ve taş yığınında daha büyük bir delik açmak."

"Delik ne kadar büyük?" diye sordu Haasis heyecanla.

"Küçük bir kanal kadar ancak, derinliği bir buçuk, iki metre arasında, fakat büyük bölümü suyun üstünde. Emin olmamakla birlikte, onun depolama ya da arşiv kayıtları için kullanılan bir mahzenin bir bölümü olduğunu tahmin ediyorum."

"Bu sonuca nasıl vardın?" diye sordu Sophie.

Dirk getirdiği plastik kutuyu kuruladı ve sugeçirmez kapağını dikkatlice açtı. Kutunun içinde, dikdörtgen şeklinde, kırmızıya çalan portakal renginde birkaç seramik kutu vardı. Birini alıp Sophie'ye uzattı.

"Umarım içindekileri deşifre edebilirsin," dedi. "Deniz mühendisliği okulunda bana antik metinleri okumayı öğretmediler."

Sophie kutuyu masaya koyup kapağını özenle kaldırdı. İçinde sıkıca sarılmış yarım düzine tomar vardı.

"Bunlar papirüs tomarları," dedi, şaşkınlığı sesinden anlaşılıyordu.

Haasis artık kendini tutamıyordu, bir çift plastik eldiven giyip Sophie'nin yanına yaklaştı.

"Dur, bir bakayım," dedi, rulonun birini alıp masanın üstüne yavaşça açarken. Sayfada tuhaf ama düzgün bir metin vardı, fırça kullanılarak koyu renkle yazılmış bir elyazısıydı.

"Yunan harflerinin kullanıldığı Kıpti diline benziyor," dedi Sophie, profesörün omzunun üstünden bakarak. Yunan alfabesinin kullanıldığı, Mısır'da ortaya çıkmış kadim bir dil olan Kıpti dili Roma İmparatorluğu döneminde Akdeniz'in doğusunda sıkça rastlanan bir yazılı dildi.

"Gerçekten de," diye onayladı profesör. "Liman amirinin liman ücretleri ve masrafları için tuttuğu yıllık bir kayıt gibi görünüyor. Bunlar gemilerin adları, yükleriyle birlikte," dedi, parmağını sütunlarda aşağıya doğru kaydırırken.

"Bu imparatora yapılan bir atıf değil mi?" diye sordu Sophie, sayfanın tepesindeki bir harf öbeğini göstererek.

"Evet," diye yanıtladı Haasis, başlığı okumaya çalışırken. "Başlığı Kayseriye liman ücretleri tutanağı ya da o anlamda bir şey. İmparator Marcus Maxentius namına yazılmış."

"Hafızam beni yanıltmıyorsa, Maxentius, Konstantinos ile aynı dönemde imparatordu."

"Konstantinos gücünü sağlamlaştırmadan önce Maxentius batıda, Konstantinos doğuda hüküm sürüyordu."

"Öyleyse bu dördüncü yüzyılın başlarına tarihlenmeli."

Haasis gözleri parlayarak onayladı, sonra diğer papirüs tomarlarına baktı. "Bunlar bize Roma hâkimiyeti altındaki Filistin'deki yaşama dair ilginç işaretler olabilir."

"Öğrencileriniz bundan bir iki tez konusu çıkarabilecek," dedi Dirk, diğer üç seramik kutuyu çıkarırken. Kendi plastik kutusunu koltuğunun altına sıkıştırdıktan sonra döndü ve çadırın çıkışına doğru yöneldi.

"Dirk, muhteşem bir tarihsel keşif yaptın," dedi Haasis hayret içinde. "Hiçbir şey olmamış gibi nereye gidiyorsun şimdi?"

"Lanet olası bir ahmak gibi gidip ıslanacağım," diye karşılık verdi imalı bir şekilde sırıtarak. "Çünkü bunların geldiği yerde daha çok var."

ÖZDEN ÇELİK SABAH NAMAZINDAN BİR SAAT SONRA İstanbul'un en büyük camilerinden biri olan Fatih Camii'ne geldiğinde gösterişli caminin neredeyse boş olduğunu gördü. Ana avluyu geçerek yapının arka tarafına doğru giden bir yan koridoru takip etti ve küçük bir avluya çıktı. Mermer taşlarla döşeli yol turistlerin ve ibadet edenlerin gözlerinden uzaktaki bir alanda inşa edilmiş alelade bir yapıya vardı. Çelik, eşiğe doğru ilerleyip ağır, ahşap bir kapıdan geçti.

İçeri girince, kendisini aydınlık ve hareketli bir ofiste buldu. Dört bir yanda gri renkli küçük ofis bölmeleri görülüyordu, en önde ise büyük, ahşap bir resepsiyon masası vardı. Lazer yazıcıların ve çalan telefonların gürültüsü ofisi dolduruyor, bir tele-satış çağrı merkezi duygusu uyandırıyordu. Yalnızca, yanan tütsülerin kokusu ve duvarlardaki Türk camilerinin fotoğrafları öyle olmadığını gösteriyordu. Bir de hiç kadın olmayışı.

Çelik, ofiste çalışan herkesin sakallı olduğunu, birçoğunun uzun cüppeler giydiğini gördü, bilgisayarlarının klavyelerinden çıkan sesler rahatsız edici bir ortam yaratıyordu. Çelik yaklaşınca resepsiyondaki genç adam ayağa kalktı.

"Günaydın Çelik Bey," diye selamladı. "Müftü sizi bekliyor."

Sekreter, Çelik'i bir dizi küçük ofis bölmesinin yanından geçirerek köşedeki büyük bir ofise götürdü. Oda oldukça sade bir şekilde dekore edilmişti, yerde yalnızca usulen serilmiş Türk kilimleri vardı. Daha ilgi çekici olanı ise duvarlara monte edilmiş, müftünün âlimane geçmişini yansıtan ciltlerce dini kitapla dolu sıra sıra raflardı.

Müftü Altan Battal her iki yanında açık olan birer kitap haricinde üstü boş olan bir yönetici masasında oturmuş, önündeki bloknota bir şeyler karalıyordu. Sekreter, Çelik'i içeri getirince başını kaldırıp baktı ve gülümsedi.

"Özden, geldin demek. Otur, lütfen," dedi koltuğu göstererek. "Hasan, konuşurken bizi kimse rahatsız etmesin," diye ekledi, sekreteri gönderirken. Asistanı aceleyle odadan çıktı ve arkasından kapıyı kapattı.

"Cuma vaazının son düzeltmelerini yapıyordum," dedi müftü, kalemini masanın üstündeki cep telefonunun yanına bırakırken.

"Bu işi imamlarınızdan biri sizin için yapmalı."

"Belki. Lakin bunun benim vazifem olduğunu düşünüyorum. Cami imamlarına ayrı ayrı söz hakkı vermek beraberinde haset de getirebilir. İstanbul'un bütün imamlarının aynı ağızdan konuşmasını temin etmeyi tercih ederim."

İstanbul müftüsü olan Battal, şehirdeki yaklaşık üç bin caminin tümünün teolojik lideriydi. Laik Türk devletinde atamayla işbaşına gelen diyanet işleri başkanı ülkedeki Müslüman nüfus üzerinde teknik olarak büyük bir dinsel otoriteye sahipti.

Bununla birlikte, Battal camiye giden halkın kalbinde ve aklında çok daha büyük bir etkiye sahip olmuş durumdaydı.

Battal o alışıldık kaba sakallı, sert yüzlü, saçları ağarmış vaizlere hiç benzemiyordu. Varlığı hissedilen, etkileyici, uzun boylu, güçlü, yapılı bir adamdı. Henüz ellisine gelmemiş olan bu adam, Labrador cinsi bir köpek yavrusunun neşeli karakterini gösteren uzun bir yüze sahipti. Cüppe yerine çoğu zaman takım elbise giyerdi ve üstüne yapışmış köktenci Müslüman yaftasına neredeyse eğlenceli bir hava katan alçakgönüllü, ama iğneleyici bir mizah duygusu vardı.

Yine de o neşeli karakterine rağmen, verdiği mesaj hiç de sevimli sayılmazdı. Aşırı köktenci İslami yorum öğretilerine göre yetişmiş olan Battal, hem bir din hem de politik bir hareket olarak İslamcılığın yayılmasını yüksek sesle destekliyordu. Onun dünya görüşü kadın haklarının geri alınmasını öğretiyordu, bu Batı kültürü ve ahlak değerlerinden tümüyle uzaklaşmak demek oluyordu. Yabancı etkinin güçlerine sövüp sayarak zaman içinde bir taraftar grubu oluşturmuş, sonra da Türkiye'deki ekonomik koşullar bozuldukça laik yönetimi hedef almaya başlamıştı. Açıkça militan bir tutum benimsememiş olmakla birlikte, İslam topraklarının korunması için cihada inanıyordu. Çelik gibi, onu da yöneten güçlü egosuydu ve gizliden gizliye, ülkeyi hem dini hem de politik lideri olarak yönetmeyi arzuluyordu.

"Size vereceğim güzel haberler var, hem de birkaç cepheden," dedi Çelik.

"Dostum Özden, sen daima sahne arkasında benim adıma çalışıyorsun. Davamız için bu kez neler yaptın?"

"Kısa bir süre önce emirlik ailesinden Şeyh Zayid ile görüştüm. Yapmış olduğunuz işlerden çok memnun ve büyük bir maddi katkı daha yapmayı istiyor."

Battal'ın gözleri açıldı. "Daha önceki cömertliğine ilaveten? Bu harika bir haber. Bununla birlikte burada, Türkiye'deki hareketimize duyduğu ilgiye hâlâ fazlasıyla şaşkınım."

"O vizyon sahibi bir adam," diye karşılık verdi Çelik. "Şeriat yoluna bağlı bir destekçi. Buradaki ve Mısır'daki camilere yapılan son saldırılarla da açıkça görüldüğü üzere, bize karşı büyüyen tehditler canını sıkıyor."

"Evet, kutsal mekânlarımıza karşı yapılan şiddet dolu alçakça eylemler. Bu da yetmezmiş gibi, bir de Topkapı Sarayı'ndan peygamber efendimizin kutsal emanetlerinin çalınması var. Günahkâr dış kuvvetlerin inancımıza karşı tahammül edilemez saldırıları bunlar."

"Şeyh de sizin fikirlerinize katılıyor. Kendi ülkesinin ve bütün bölgenin güvenliğinin köktenci bir Sünni yönetiminin kontrolünde daha emin ellerde olacağını düşünüyor."

"Bu da seni haberlerinin diğer kısmına getiriyor sanırım?" diye sordu Battal bilgiç bir şekilde sırıtarak.

"Bazı kuşlar ötmüş demek? Neyse, biliyorsunuzdur, partinin başkanlık divanıyla görüştüm ve bana sizi başkan adayı olarak kabul etme konusunda hemfikir olduklarını söylediler. Aslında başkan adayı olarak İmam Kaya'nın yerini alma konusundaki iyi niyetiniz onları çok mutlu etmiş gibiydi."

"İmam Kaya'nın Bursa Yeşil Cami'deki patlamada öldürülmüş olması büyük bir trajedi," dedi Battal içtenlikle.

Çelik bakışlarından hiçbir duygu belirtisi anlaşılmadan başını sallayarak onayladı. "Başkanlık divanı sizin siyasi program taleplerinizi benimseme konusundaki iyi niyetlerini de ifade etti," diye devam etti.

"Dünya görüşlerimiz benzerlik gösteriyor," diye karşılık verdi Battal. "Partinin son seçimlerde yalnızca yüzde üç civarında oy aldığını biliyorsun, değil mi?"

"Evet," diye yanıtladı Çelik. "Ama oy pusulasında sizin adınız yoktu."

Bu, Battal'ın, son zamanlarda giderek artan popülerliğinin iyice büyüttüğü egosu için davetkâr bir çağrıydı.

"Seçime sadece birkaç hafta kaldı," diye belirtti Battal.

"Bizim için mükemmel olan da bu zaten," diye karşılık verdi Çelik. "İktidar partisini gafil avlayacağız ve sizin adaylığınıza karşılık verecek zamanları olmayacak."

"Gerçekten şansım olduğunu düşünüyor musun?"

"Araştırma sonuçları bu yarışa girerseniz, yüzde ondan daha az bir puanla geride olacağınızı gösteriyor. Gelişen olaylarla kolaylıkla üstesinden gelebileceğimiz bir fark bu."

Battal İslami yazılarla dolu kitap rafına dikti gözlerini. "Atatürk'ün kurduğu düzeni değiştirmek ve ülkemizi yeniden doğru yola götürmek için tek fırsat bu olabilir. Şeriata, İslam hukukuna, devletin her alanında bağlı kalmalıyız."

"Bu sizin Allah'a karşı vecibeniz," diye karşılık verdi Çelik.

"Adaylığıma karşı güçlü bir muhalefet olacaktır, bilhassa anayasal zeminde. Bu zorlukları halledebileceğimizden emin misin?"

"Davamızın birçok gizli müttefiki olduğunu unutuyorsunuz. Gerçek inançlarını halktan gizli tutuyorlar ve yeni bir hükümet oluşumunda bizimle birlikte olacaklardır."

"Güvenin ve inancın hoşuma gidiyor Özden. Hamt olsun, yeni devletimizin idaresinde elbette senin de çok kilit bir rolün olacak."

"Buna inanıyorum," diye karşılık verdi Çelik, kendinden memnun bir halde. "Siz başbakanlık yarışına girdiğinizi açıklar açıklamaz, ben de danışmanlarınıza büyük bir kampanya düzenlemelerinde yardımcı olacağım. Şeyh'in parasının bir kısmıyla, muhalefeti sindirecek bir medya saldırısı oluşturmayı başaracağız.

Ayrıca popülerliğinizi iyiden iyiye artıracak başka planlar üzerinde de çalışıyorum."

"Peki o halde," dedi Battal, ayağa kalkıp Çelik ile tokalaşırken. "Sen yanımda olduğun sürece dostum, başaramayacağımız ne olabilir ki?"

"Hiçbir şey efendim. Hiçbir şey."

Çelik kafasındaki planlarda bir adım daha atmış olarak toplantıdan ayrıldı. Bu sersemi parmağımın ucunda oynatabilirim, diye düşündü. Hele bir seçilsin, sonrasında Çelik bütün ipleri eline alacaktı. Böyle olunca Battal fikrini değiştirecekti ama Çelik'in elinde müftüyü hizada tutacak çok sayıda koz vardı.

Camiden çıktığında alışılmadık derecede açık ve güneşli bir gökyüzüyle karşılaşan Çelik, geleceğin gerçekten de çok parlak göründüğünü hissediyordu.

❋ ❋ ❋

GEORGIA'DAKİ FORT GORDON'UN güvenli duvarlarının arasındaki loş bir kabinde, Türkçe dil analisti George Withers bir grup yastıklı kulaklıktan konuşmaları dinliyordu. Ulusal Güvenlik Teşkilatı NSA'in Georgia Bölgesel Güvenlik Operasyonları Merkezi'nin bir çalışanı olan Withers, Augusta'nın çevresindeki ağaçlı tepelerin arasına sıkışıp kalmış bu ordu üssünden Ortadoğu'daki haberleşmeleri gizlice dinlemesi için maaş ödenen çok sayıda dilbilimciden biriydi.

Uydu iletişimlerinden yakalanan telefon görüşmelerinin eşzamanlı çevirisini gerektiren bu ses dinleme işinde karşılaştığı çoğu görüşmenin aksine, bu konuşma saatler öncesine aitti. Veri, İstanbul'daki Amerikan Başkonsolosluğu'ndaki bir dinleme görevinden geliyordu ve Milli İstihbarat Teşkilatı ile yapılan bir cep telefonu görüşmesiyle ilgiliydi. Telefon görüşmesi dijital olarak

kaydedilip şifrelendikten sonra Kıbrıs'taki NSA istasyonu üzerinden Fort Gordon'a gönderilmişti.

Withers'ın görüşmenin aslında Battal'ın kendi cep telefonundan yapıldığını bilmesi mümkün değildi. Müftü, masasında istifini bozmadan otururken, telefon Milli İstihbarat Teşkilatı tarafından uzaktan etkinleştirilmişti. Çoğu modern cep telefonu gibi, Battal'ın telefonunda da gizli bir yazılım yüklemesiyle hedeflenmesine olanak tanıyan yerleşik bir izleme aygıtı vardı; kullanılmadığında, hatta kapalı olduğunda bile, cep telefonunun mikrofonu uzaktan açılabiliyor ve yakındaki bütün ses verileri toplanabiliyordu. Etkinleştirildikten sonra ses, kullanan kişinin bilgisi olmaksızın normal bir cep telefonu görüşmesiyle aktarılabiliyordu. Battal'ın giderek artan popülerliği ve gücünden endişe duymaya başlamış sağlam bir laiklik taraftarı olan Milli İstihbarat Teşkilatı başkanı tarafından müftü de izleme listesine alınmıştı. Battal'ın hem Çelik hem de ofisine giren herkesle yaptığı konuşmalar artık Milli İstihbarat Teşkilatı'na doğrudan geri bildiriliyordu. Dinlemeyi yapan Amerikalı dilbilimci dolayısıyla kulak misafirinin kulak misafiri durumundaydı.

Görüşmenin yapısını doğru hesaplayan ve yetkisiz bir kaydedici tarafından aktarıldığını tahmin eden Withers, bunun üzerinde daha fazla değerlendirme yapılması için bir istihbarat analistine gönderilmeye değer olduğuna karar verdi. Masa saatine göz atıp öğle arasının geldiğini gören dilbilimci aceleyle bir bilgisayar komutu yazdı. Saniyeler sonra, kurumun ses tanıma yazılımı sayesinde, bilgisayarının ekranında konuşmanın yazılı metni belirdi. Withers metni inceleyip birkaç hatayı düzelttikten ve yazılımın deşifre etmeyi başaramadığı bir iki noktayı netleştirdikten sonra özet sayfasına kendi yorumlarını ekledi. Türk meseleleri konusundaki bir uzmana e-posta ile gönderdi ve masasından kalkıp kafeteryaya yöneldi; raporun büyük olasılıkla bir daha asla gün ışığı görmeyeceğini düşünüyordu.

ABD ULUSAL İSTİHBARAT TEŞKİLATI DİREKTÖRÜ koltuğunda sessizce oturmuş, kurmaylarının Avrasya ve Ortadoğu meseleleri konusundaki haftalık brifingini dinliyordu. Braxton adlı çok az konuşan emekli bir general olan bu adam Savunma Bakanlığı, İç Güvenlik, CIA ve ulusun güvenliğini korumakla sorumlu başka bir düzine kurum adına başkanın istihbarat elemanıydı.

Brifing Afganistan, Pakistan, Irak ve İran'da meydana gelen olayların ağırlıklı olduğu bir brifingdi. Ulusal İstihbarat Teşkilatı DNI'ın McLean, Virginia'da yeni yapılmış merkezi Liberty Crossing Intelligence Campus'teki güvenli konferans salonuna çok sayıda istihbarat subayı ve Pentagon görevlisi girip çıkıyordu.

Konu İsrail'e geldiğinde, brifing başlayalı üç saat olmuştu. *CIA'den bir istihbarat görevlisi Batı Şeria'daki son gelişmeleri* aktarırken, Batı Asya'dan sorumlu ulusal istihbarat subayı yardım-

cısı John O'Quinn kahvesini tazelemek için devasa konferans masasından kalktı.

"Tamam, tamam, orada yeni bir şey yok," diye araya girdi Braxton sabırsızlıkla. "Akdeniz'in geri kalanına geçelim. Kahire'deki El-Azhar Camii'nin bombalanmasıyla ilgili son gelişmeler nedir?"

CIA görevlisi yöneltilen soruyu yanıtlarken, O'Quinn aceleyle masaya döndü.

"Patlama ziyaretçilerin yoğun olmadığı bir saatte meydana geldiği için, nihai ölü sayısı yedide kaldı. O saatte meydana gelmesinin kasıtlı olup olmadığını bilmiyoruz. Bildiğiniz gibi El-Azhar, Mısır'ın en önemli camilerinden biri olarak görülüyor, ayrıca İslam âleminin en eski ve en çok saygı gören yerlerinden biri. Halkın öfkesi şiddetli oldu, Kahire caddelerinde İsrail karşıtı birkaç yürüyüş yapıldı. Biz bu protestoların Müslüman Kardeşler tarafından organize edildiğinden kesinlikle eminiz."

"Kahire bombalamadan kimin sorumlu olduğunu biliyor mu?"

"Bilmiyorlar," diye yanıtladı CIA'in adamı. "İnanılırlığı olan hiç kimse sorumluluğu üstlenmedi, saldırının yapısı düşünüldüğünde, bu çok şaşırtıcı. Bizim korkumuz Müslüman Kardeşler'in Mısır parlamentosunun etkisini daha da zayıflatmak için bu saldırıdan bir güç elde edecek olması."

"Bir Mısır'ın köktencileşmesi eksikti," diye mırıldandı Braxton başını iki yana sallayarak. "Bu işten kimin çıkarı olduğuna dair istihbarat değerlendirmemiz nedir?"

"Gerçekten bilmiyoruz, efendim. Olası El-Kaide bağlantılarına bakıyoruz, ama şu anda hiçbir sağlam bağlantı yok. Mısır Ulusal Polisi'nden tuhaf bir ayrıntı öğrendik; patlama alanında HMX kalıntı örnekleri bulduklarını iddia ediyorlar."

"Anlamı ne bunun?"

"HMX oldukça sıkı kontrol edilen plastik bir patlayıcıdır. Çoğunlukla nükleer aygıtlar ve roket yakıtı için kullanılan, yüksek kalitede ve pahalı bir üründür. Normalde El-Kaide ile ilişkilendirdiğimiz bir madde değil, ayrıca Mısır'da ortaya çıkması bizce biraz garip."

Yanındaki koltukta oturan O'Quinn ensesindeki tüylerin ürperdiğini hissetti. Çarçabuk genzini temizledi.

"HMX olduğuna emin misiniz?" diye sordu.

"Kendi test örneklerimizin sonuçlarını bekliyoruz, ama Mısırlıların bildirdiği bu."

"Bu sana bir şey mi ifade ediyor O'Quinn?" diye sordu General Braxton.

İstihbarat subayı başıyla onayladı. "Efendim, El-Azhar patlamasından üç gün önce, Türkiye'de, Bursa'da Yeşil Cami'ye yerleştirilmiş bir bomba patladı. Bu konudaki saha raporunu görmüşsünüzdür belki. Aralarında bir siyasi partinin ileri gelenlerinden birinin de olduğu üç kişi öldü. İşte burası tuhaf, tıpkı Mısır'daki gibi büyük saygı gösterilen bir camide." Kahvesinden hızla bir yudum alıp devam etti. "Türk yetkililer patlamanın nedeninin camiye yerleştirilmiş HMX patlayıcı olduğunu doğruladılar."

"Demek üç gün arayla iki ayrı ülkede patlayan iki bombamız var," dedi general. "Her ikisi de tarihi camilerde, her ikisi de görünüşe bakılırsa ölü sayısı az olacak biçimde planlanmış ve her ikisinde de görünüşe bakılırsa aynı patlayıcı madde kullanılmış. Tamam, güzel, ama birisi bana bunu kimin ve niçin yaptığını söyleyebilir mi lütfen?"

Salonda gergin, sıkıntılı bir sessizlik oldu, en sonunda O'Quinn konuşma cesaretini gösterdi.

"Efendim, şu ana dek kimsenin patlayıcılardaki benzerliklerin farkında olduğunu sanmıyorum."

CIA'in adamı da aynı fikirdeydi. "Derhal olası bir bağı araştırması için bazı analistleri görevlendireceğim. Patlayıcıların yapısına bakılırsa, İranlıların bir şekilde bu işe bulaşmış olabileceği tahmininde bulunabilirim."

"Türkler ne düşünüyor?" diye sordu Braxton.

"Mısır'da olduğu gibi, orada da sorumluluğu üstlenen çıkmadı. Türklerin herhangi bir şüpheli belirlediklerine dair elimizde hiçbir bulgu yok."

General koltuğunda kıpırdanmaya başladı, kobalt mavisi gözleri O'Quinn'i bir çift matkap ucu gibi delip geçiyordu. O'Quinn general için çalışmaya başlayalı daha bir yıl bile olmamıştı, ama bu kısa süre içinde profesyonel anlamda günden güne saygısını kazanmıştı. Generalin tavrından kendisinden daha fazlasını istediğini anlayabiliyordu, en sonunda da istedi.

"Sizin değerlendirmeniz nedir?" diye sordu general sert ve kısık bir sesle.

O'Quinn uygun bir yanıt bulmaya çalışıyordu, ama aklında yanıttan çok soru vardı.

"Efendim, Mısır'daki patlamayı açık ve kesin bir biçimde çözemiyorum, ama Bursa'daki patlamaya gelirsek, o patlama ile İstanbul'da Topkapı Sarayı'nda yeni gerçekleşen tarihi eser hırsızlığı arasında bir bağ olabileceğine inananlar var."

"Evet, bu olaydan haberim var," diye karşılık verdi general. "Anladığım kadarıyla, bir kongre üyemiz de bir şekilde bu olaya karışmış."

"Loren Smith, Colorado'dan. Çalınan tarihi eserlerin bir kısmını geri almayı başarmış, ama bu sırada az kalsın öldürülüyormuş. Bir şekilde adının gazetelere çıkması engellenmiş."

"Ekibimde kullanabileceğim biri gibi göründü bana," diye mırıldandı Braxton.

"Topkapı'daki olayda içeri zorla girerken bir tür patlayıcı kullanıldığına inanıyorum," diye devam etti O'Quinn. "Bursa ve Kahire'deki bombalamalarla eşleşme olup olmadığını belirlemek için hemen bir araştırma yapacağım."

"Sebep ne olabilir?"

"Tipik cami bombalama olayları, Irak'ta gördüklerimiz gibi, Şiiler Sünni camilerine saldırır, ya da tersi, Sünniler Şiilerinkine," diye ileri sürdü CIA görevlisi. "Gerçi Türkiye'deki olaya bakınca, ben ülkedeki Şii Müslümanların şiddet yanlısı olmayan bir azınlık olduklarına inanıyorum."

"Doğru," diye belirtti O'Quinn. "Kürt bölücüler daha muhtemel bir zanlı olacaktır. Türkiye'de genel seçimlerin yapılmasına dört hafta bile kalmadı. Türkiye'deki saldırıların Kürtler ya da kargaşa yaratma amacında olan başka bir marjinal politik parti tarafından gerçekleştirilmiş olması mümkün, ama bu durumun Kahire'dekiyle arasındaki bağı açıklayacağından emin değilim."

"Türk yetkililer saldırıların arkasında gerçekten Kürtler olduğunu düşünüyor olsaydı, vakit kaybetmeden Kürtleri alenen suçlarlardı diye düşünüyorum," dedi Braxton.

"Büyük olasılıkla haklısınız," diye karşılık verdi O'Quinn, brifing notlarına göz gezdirirken. George Withers tarafından kaydedilmiş NSA gizli dinlemesinin deşifre edilmiş metninin kopyasına gelince durdu.

"Efendim, Türk cephesinde alarma geçmeyi gerektirebilecek başka bir gelişme daha var."

"Devam et," dedi general.

"İstanbul müftüsü ve Türkiye'de önde gelen köktenci din adamlarından biri olan Altan Battal, NSA'in yakaladığı bir telefon görüşmesine göre, yaklaşmakta olan genel seçimlere girecek."

"Başbakan yıllardır istikrarlı bir liderlik sergiliyor," diye belirtti Braxton. "Üstelik Türkiye son derece laik bir ülkedir. Battal

denen bu adamın marjinal bir aday olmaktan öteye geçebileceğini hayal bile edemiyorum."

"Korkarım durum düşündüğünüz gibi değil," diye karşılık verdi O'Quinn. "Başbakanın popülerliği kötü ekonomik koşullar yüzünden dikkate değer ölçüde azaldı, ayrıca kendi yönetimi içindeki bazı kişilerin son zamanlarda çeşitli yolsuzluk suçlamalarıyla karşı karşıya kalması onu çok yıprattı. Diğer yandan, Müftü Battal ülkede, özellikle yoksullar ve işsizler arasında giderek yükselen bir halk kahramanı haline geldi. Politik bir aday olarak nasıl bir performans göstereceğini söylemek mümkün değil, ama çoğu kişi onun yerleşik düzene karşı oldukça güçlü bir meydan okumanın temsilcisi olacağından korkuyor."

"Bana bu Battal'dan biraz daha bahsetsene," dedi general.

"Peki efendim. Belirtilen biyografisine göre, küçük yaşta öksüz kalmış ve İstanbul'un yoksul kenar mahallelerinde hayatta kalma savaşı vermeye mecbur bırakılmış. Bir hırsızın soymaya çalıştığı yaşlı bir adama yardım edince, yoksulluk dolu hayatından kurtulma şansı yakalamış. Dini bütün biri olan yaşlı adam, minnettarlık duygusuyla, Battal'ı parasını ödediği ve akranlarıyla birlikte olmasını sağladığı özel bir Müslüman okuluna göndermiş. Okul aşırı derecede köktenci bir okul; anlaşılan, Battal'ı bugünkü görüşlerine yönlendiren de orası oluyor. Battal öğrenmeye çok istekli biri çıkıyor, aynı zamanda hitabet konusunda da özel bir yeteneğe sahip; bu özellikleri onun İstanbul'un Müslüman topluluğunda yükselmesine yardımcı olmuş. Bugün hemen hemen İstanbul'un tümü için en önemli din adamı olarak karşımızda duruyor. Sahip olduğu şeytan tüyü sayesinde çok sevilmekle birlikte, yazıları ve vaazları Taliban benzeri İslami yorumlara kayıyor, Batı'nın kötülükleri ve ülkedeki yabancı etkinin tehlikelerine karşı savaşmayı destekliyor. Seçilirse ne olacağını söylemek

mümkün değil, ama Türkiye'yi bir gecede kaybetme olasılığıyla, hem de gerçek bir olasılıkla yüzleşmek zorunda kalabiliriz."

"Seçimi kazanma şansı var mı?" diye sordu Braxton, sesinde artan bir kaygıyla.

O'Quinn başını sallayarak onayladı. "Bizim değerlendirmemiz bu konuda gerçekten bir şansı olabileceği yönünde. Türk ordusu da onun seçilmesini destekleyecek olursa, işte o zaman bütün bahisler kapanır."

Masada oturan Hava Kuvvetleri'nden bir albay güçlükle konuştu. "Türkiye'yi köktencilerin ele geçirmesi mi? Bu tam anlamıyla bir felaket olur. Türkiye bir NATO ülkesi ve bölgedeki en güçlü müttefiklerimizden biri. Ülkede, taktik nükleer silahlar da dahil olmak üzere, çeşitli askeri kaynaklarımız var. İncirlik'teki Hava Kuvvetleri üssü Afganistan'daki operasyonlarımız için kritik bir öneme sahip."

"Rusları ve İranlıları gözetlemek için kullandığımız dinleme noktaları da cabası," dedi CIA'in adamı.

"Türkiye şu anda Afganistan'a gönderilen ikmal maddeleri için en önemli transfer noktalarından biri, Irak'a gönderilen ikmal maddeleri için de," dedi, albayın yanında oturan bir binbaşı. "O ikmal maddelerinin kaybedilmesi bütün Afgan projemizi tehlikeye atacaktır."

"Her tür potansiyel felaket senaryosunu öngörüyoruz," diye ekledi O'Quinn sakince, "İstanbul Boğazı'nın kapatılmasından, oradan Rus petrol ve doğalgaz akışının kesilmesinden tutun, cesaret bulmuş bir İran'a kadar, bütün senaryoları. Tüm Ortadoğu bundan etkilenecektir ve güç dengesindeki bu tür bir değişimin etkisini tahmin etmek neredeyse imkânsızdır."

"Türkiye, başka şeylerin yanı sıra büyük miktarlarda gıda ve temiz su ihracıyla, İsrail'in ticaret ortağı ve sessiz dostu olmuştur," dedi CIA görevlisi. "Eğer Türkiye ve Mısır, her ikisi birden,

köktenciliğe doğru bir dönüş yapacak olursa, bu İsrail'in tecrit edilmişliğini de artıracaktır. İran'ın cesaretlenmesine ek olarak, Hamas, Hizbullah ve İsrail'in cephe hattındaki düşmanlarının daha da saldırganlaşmasından korkuyorum ki böyle bir durum bölgede sadece daha fazla şiddete yol açacaktır. Hâkim güçteki bu tür bir sapma gerçekten de çok uzun zamandır korktuğumuz o tetik noktası haline gelebilir, yani Üçüncü Dünya Savaşı, Ortadoğu'nun merkezinden patlak verebilir."

Braxton ve diğerleri bu sözleri sessiz bir dehşet içinde sindirmeye çalışırlarken salonda çıt çıkmadı. En sonunda general bu rahatsız edici gerilimden silkinip kurtuldu ve emirler yağdırmaya başladı.

"O'Quinn, sabah ilk iş olarak masamda bu Müftü Battal hakkında ayrıntılı bir rapor görmek istiyorum. Başkana verilecek günlük brifing için bir özete de ihtiyacım olacak. Cuma günü burada yeniden bir araya geleceğiz, hem bakanlıktan hem de CIA'den tam bir değerlendirme bekliyorum. Hangi kaynakların atanması gerekiyorsa atayın," diye ekledi, dişlerini sıkmıştı. "Ama kimse aceleci davranıp hata yapmasın ve dışarıya haber uçmasın." Brifing defterini çarparak kapadıktan sonra CIA'in adamına ters ters baktı.

"Üçüncü Dünya Savaşı, ha?" diye tısladı. "Benim nöbetimde asla!"

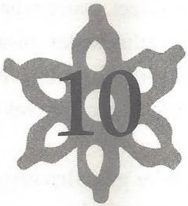

SABAH EZANI AÇIK OTEL PENCERESİNDEN GİREREK Pitt'i zamanından daha erken uyandırdı. Loren'ın yanından kalkarak sıcacık yataktan çıktı ve pencereden dışarı baktı. İstanbul'un Sultanahmet Camii'nin siyah alemli minareleri biraz uzağında puslu gökyüzünde kendini gösteriyordu. Pitt ezanı artık bir müezzinin minarenin tepesine çıkıp okumadığını, onun yerine sesin caminin çevresine yerleştirilmiş hoparlörlerden geldiğini fark etti yüzünü ekşiterek.

"Şu gürültüyü susturabilir misin?" diye mırıldandı Loren örtünün altından.

"Bunu Allah'la konuşman gerekecek," diye yanıtladı Pitt.

Pencereyi kapadıktan sonra camdan yakındaki caminin heybetli mimarisine ve hemen ötedeki Marmara Denizi'nin mavi sularına baktı. Birçok demirlemiş yük gemisi dar İstanbul Boğazı'ndan geçmek için sırasını bekliyordu. Loren yataktan çıktı,

üstüne bir bornoz geçirip büyük pencerenin önündeki eşinin yanına gitti.

"O yüksek sesin camiden geldiğini fark etmedim," dedi süklüm püklüm. "Cami çok güzel. Osmanlılar yapmış galiba?"

"Evet, on yedinci yüzyılın başları olsa gerek."

"Kahvaltıdan sonra gidip bakalım. Fakat dün geceki heyecandan sonra, bugün gezip göreceğim tek yer bu olabilir sadece," dedi esneyerek.

"Kapalıçarşı'da çılgınlar gibi alışveriş yapmayacak mısın?"

"Belki gelecek sefer. İstanbul'daki tek günümü birlikte dinlendirici bir şeyler yaparak geçirmek istiyorum."

Pitt kıyıdan açılmakta olan kırmızı renkli bir yük gemisine baktı, sonra, "Sanırım tek yapmam gereken bilet almak," dedi.

Zaman kaybetmeden duş yapıp giyindiler ve odalarına kahvaltı sipariş ettiler. Telefon çaldığında çıkmaya hazırdılar. Pitt telefonu açıp birkaç dakika konuştuktan sonra telefonu kapadı.

"Doktor Ruppé'ydi, havalimanından arıyor. İyi olduğundan emin olmak istemiş," dedi.

"Polisin o suçluları yakaladığını söylersen, kendimi daha iyi hissedeceğim."

Pitt başını iki yana salladı. "Anlaşılan yakalayamamışlar. Rey biraz sinirliydi, yerel medya içeri zorla girilmesi ve cinayetler için Müslüman karşıtı bir hareketi suçluyor. Görünüşe göre, Topkapı'daki değerli mücevherlere hiç dokunmamaları, sadece Muhammet'in birkaç kutsal emanetine el sürmüş olmaları onları bu düşünceye itmiş."

"Cinayetleri mi dedin?" dedi Loren.

"Evet, olay sırasında beş güvenlik görevlisi öldürülmüş."

Loren yüzünü ekşitti. "Katillerin bir ikisinin İranlıya benzemesi polise başka yönde bir ipucu vermemiş mi?"

"Poliste ifadelerimiz var. Farklı bir senaryoya göre operasyon yaptıklarından eminim." Düşüncelerinin derinliklerinde, Pitt bundan o kadar da emin değildi, ama eşinin bu kaçırılma olayından kazasız belasız kurtulmuş olduğu düşüncesi öfkesini bastırıyordu.

"Ruppé'nin başka haberleri de var," diye devam etti. "Adlarımızı gizli tutmuşlar ve gazetelere çıkmasını engellemişler. Anlaşılan, Müslüman topluluğa ciddi bir hakaret olarak görülen bu hırsızlık olayı öfke dolu, çok büyük bir tepki doğurmuş."

"Az kalsın ölecek olmamıza rağmen mi? Benim için hava hoş," diye dalga geçti Loren. "Bu arada, tam olarak ne çalmışlar?"

"Muhammet'e ait bir savaş sancağını çalıp kaçmışlar. Anlaşıldığı kadarıyla, sen ikinci siyah çantayı kurtarmamış olsan, bu büyük öfke kat kat fazla olacaktı."

"İçinde ne varmış?"

"Muhammed'in bir hırkası, Hırka-i Saadet, bir de kendi elleriyle yazdığı bir mektup. Kutsal emanetler arasında sayılıyorlar."

"Birinin bu tür emanetleri çalmaya kalkışması korkunç," dedi Loren, başını iki yana sallayarak.

"Gel hadi, başka bir şeyler kaybolmadan bu şehrin geri kalanını görsek iyi olacak."

Otelin lobisinden çıkıp eski İstanbul'un işlek caddelerine daldılar. Pitt otelden çıkarlarken yanlarından geçip otele giren aynalı güneş gözlüğü takmış bir adamın Loren'a uzun uzun baktığını fark etti. Uzun boylu, düzgün, balerini andıran bir fiziği olan Loren çoğunlukla erkeklere çekici gelirdi. Açık renk kumaş pantolon ve gözlerinin rengine uyan eflatun rengi bir bluz giymiş olan Loren, önceki gecenin karmaşasına rağmen hayat dolu görünüyordu.

Bir iki blok yürüdüler ve Punto of İstanbul adlı birinci sınıf bir halıcı dükkânı görünce durdular; dükkân penceresinden içeri

bakınca duvarda asılı, hayran olunacak kadar güzel bir kilim gördüler. Sokağın sonuna doğru gezine gezine indiler ve Bizans döneminde iki tekerlekli savaş arabalarının yarış yaptığı eski hipodrom meydanının yanından geçtiler. Hemen ötede ise Sultanahmet Camii duruyordu.

1617 yılında tamamlanan cami imparatorluk döneminde İstanbul'da yapılan son büyük camiydi. Kat kat yarım ve tam kubbeleri büyük bir ihtişamla yükseliyor, devasa bir merkez kubbeyle zirveye ulaşıyordu. Pitt ile Loren caminin kemerli avlusuna girdiğinde, sabah namazını kılmış insanların çoğu ayrılmış, yerlerini ellerinde kameralarıyla turistler almıştı. İçi renkli camlardan giren ışık yüzünden loş olan merkez avluya ilerlediler. Tepede, kubbeler çoğu mavi ve mavi tonu renklerde incelikle işlenmiş çinilerle bezeliydi ve yapıya ikinci adı olan Mavi Cami adını veren de buydu. Pitt tanıdık bir görünüşü olan, İznik'te üretilmiş çiçek desenli çinilerle dolu bir kemeri inceliyordu.

"Şu desene bak," dedi Loren'a. "Batıktan çıkardığımız seramik kutunun üstündeki desenle neredeyse aynı."

"Haklısın," diye katıldı Loren. "Gerçi renk biraz farklı. Tebrikler, geminizin aşağı yukarı on altıncı yüzyılda battığına dair bir kanıt daha."

Pitt'in heyecanı kısa sürdü. Avlunun karşı tarafındaki yeşil çinili duvara göz atınca, kendisine doğru bakan güneş gözlüklü adamı tanıdı. Loren otelden çıkarken onu uzun uzun süzen adamdı.

Pitt, tek kelime etmeden, rehberli bir tura çıkmış olan bir grup Alman turiste kasten yakın kalarak Loren'ı yavaş yavaş çıkışa doğru götürdü. Camiye dağılmış olan kalabalığı gelişigüzel taradı; güneş gözlüklü adamın başka bir ortağı olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Pitt, asık bir suratla ortalıkta gezinen, posbıyıklı, zayıf bir İranlı gördü. Adam başlarını kaldırmış,

kubbeye bakan diğer turistlerin arasında aykırı duruyordu. Topkapı hırsızlarının izlerini bu kadar çabuk bulmuş olmaları mümkün değil gibiydi, ama Pitt kadının sarnıçtaki tehditkâr sözlerini hatırladı. Emin olmak için öğrenmeye karar verdi.

Pitt ile Loren, camiye girerken çıkardıkları ayakkabılarını giydiler ve avluya doğru giden turist grubunun peşine takıldılar. Pitt gözünün ucuyla İranlının da aynı şeyi yaptığını gördü.

Loren'a, "Burada kal," dedikten sonra dönüp hızlı ve uzun adımlarla adama doğru yürüdü.

İranlı hemen arkasını dönerek yanındaki bir sütunu inceliyormuş gibi yapmaya başladı. Pitt dosdoğru adama ilerledi ve kendisinden yirmi, yirmi beş santimetre kadar kısa olan adama gözlerini dikerek baktı.

"Affedersiniz," dedi Pitt. "Bana Atatürk'ün kabrinin hangi şehirde olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Adam ilk başta Pitt'in bakışlarından kaçınarak gözlerini o anda güneş gözlüklü adamın durmakta olduğu avluya çevirdi. Adamın başını iki yana salladığını görünce, dönüp Pitt'e aşağılayıcı bir ifadeyle baktı.

"Nerede olduğunu bilmiyorum," dedi dişlerinin arasından, sokaklarda zor geçmiş bir hayatın verdiği kibirle gözleri parlıyor, karşısındakini tehdit eder gibi bakıyordu. Gizli ajan ya da sivil polis değildi kesinlikle. Pitt adamın bol gömleğinin altında kılıfının içinde duran bir tabancanın oluşturduğu bariz kabarıklığı fark edince, konuyu üstelememeye karar verdi. Soğuk, imalı bir bakışla adamı süzdü ve dönüp uzaklaştı. Gerisinde kalan Loren'a doğru yürürken, sırtına bir kurşun saplanmasını bekliyor, için için kalabalığın ve cami güvenliğinin ani bir saldırıyı engellemeye yetecek caydırıcılar olmasını umuyordu.

"Bu da neydi?" diye sordu Loren, Pitt geri döndüğünde.

"Saati sordum sadece. Hadi, gidip bakalım, taksi bulabilecek miyiz."

Alman turist grubu avlu çıkışına doğru yavaş yavaş ilerliyordu, ama Pitt Loren'ın elini yakaladı ve turistler kapı boşluğunda toplanmadan önce dikkat çekmeden yanlarından geçerek onları geride bıraktılar. Pitt geriye dönüp bakma zahmetine girmedi, iki adamın peşlerinde olacağını gayet iyi biliyordu. Loren'ı caddeye doğru çekiştiren Pitt, boş bir taksiyi yaşlı bir çift turistten önce kapacak kadar şanslıydı. Hemen şoföre gidecekleri yeri söyledi.

"Eminönü Vapur İskelesi, mümkün olduğunca çabuk," dedi taksiciye.

"Tüm bu acele neden?" diye sordu Loren, arabaya ite kaka bindirilmeye biraz sinirlenmişti.

"Sanırım takip ediliyoruz."

"Caminin içinde konuştuğun adam mı?"

Pitt başını sallayarak onayladı. "Bir de güneş gözlüğü takan, daha önce de otelin dışında gördüğüm bir ortağı var."

Taksi trafiğe karışınca, Pitt arka camdan baktı. Portakal rengi, küçük bir otomobil, içinde yalnızca sürücüsü olduğu halde, lastikleri öterek kaldırım kenarından caddeye çıktı. Pitt camiye doğru bakınca Alman turist grubunun hâlâ cami çıkışında toplanmakta olduğunu gördü. İranlının kalabalık arasında ilerlemeye çalıştığını fark edince gülümsedi.

"Niçin polise gitmiyoruz?" diye sordu Loren, sesinde artan bir panik havasıyla.

Pitt onu yatıştırmak istercesine güldü bir anda. "Ne? Polise gidelim de, sonra İstanbul'daki tek dinlenme günümüz mahvolsun, öyle mi?"

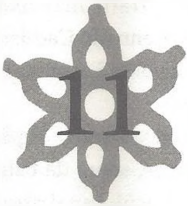

SARI TAKSİ, KUBBELİ CAMİYİ VE MİNARELERİNİ GERİDE bırakarak, çok geçmeden trafiğe daldı. Şoför kuzeye dönüp tarihi eski kentin kalabalık ve labirentimsi sokaklarına girmiş olsa, turuncu rengi otomobili yoğun trafikte kolayca atlatmış olacaktı. Fakat müşterilerinin zaman kaybetmesini istemeyen iyi niyetli taksi şoförü onun yerine güneye dönerek Kennedy Caddesi denen çift yönlü yola yöneldi.

Takipçiler çaresizce yetişmeye çalışıyorlardı. Portakal rengi otomobil iki yolcusunu aldıktan sonra camiden hızla ayrıldı, trafiğe çıkarken neredeyse bir turist otobüsüne yandan çarpıyordu. Arka koltukta oturan İranlı birden yolun aşağısını işaret etti, iki blok ötede bir taksinin Kennedy Caddesi'ne döndüğünü görmüştü.

"Sanırım bu onların taksisi," diye bağırdı.

Sürücü başını sallayarak onayladı, direksiyonu kavrayan parmakları gerilmişti. Ne var ki tıkanmış trafikte ilerlemek için

yapabileceği pek bir şey yoktu, çevresindeki araçlara sinirle sövmekten başka. En sonunda, ters yönde akan trafikte bir boşluk görüp bir süreliğine sol şeritte ilerledikten sonra aracın burnunu yeniden sağ şeride soktu. Trafik hızlı akmaya başlamıştı, o yüzden vakit kaybetmeden Kennedy Caddesi'ne girmeyi başardı ve gaz pedalını kökleyerek yolda Formula 1 yarışçısı gibi zikzaklar çize çize gitmeye başladı.

Yol kıyı şeridi boyunca uzanıp Topkapı Sarayı'nın doğu sınırını dolanıyordu. Kuzeye, sonra da batıya, İstanbul'un Avrupa yakasını bölen doğal bir küçük kanal olan Haliç'e doğru ilerledikçe, trafik de hareketlenmeye başlamıştı. Pitt kanala bakıyor, kıyı boyunca suları köpürterek ilerleyen yeşil renkli, büyük bir dip tarama gemisini hayranlıkla izliyordu. Taksi Galata Köprüsü'ne yaklaşınca, bir anda çok sayıda otomobil ve otobüs belirerek trafiği neredeyse adım adım ilerlenecek hale getirdi. Taksi ilk fırsatta Kennedy Caddesi'nden çıkarak köprünün yakınlarındaki bir vapur iskelesine doğru kıvrıla kıvrıla ilerledi.

"Eminönü, Boğaz Hattı Vapur İskelesi," dedi taksi şoförü. "Bir sonraki vapur orada, kalkmak üzere," diye ekledi eliyle iskeleyi işaret ederken. "Acele ederseniz, yetişebilirsiniz."

Pitt hatırı sayılır bir bahşişle birlikte taksi ücretini ödedikten sonra arkalarında, taksinin sapmış olduğu yola göz gezdirdi. Portakal rengi otomobilden eser olmadığını görünce, bilet gişesine doğru giden Loren'a katıldı.

"Sudan uzak kalmayı beceremiyorsun hiç, değil mi?" dedi Loren, iskeledeki birkaç büyük vapura bakarak.

"Bize en iyi gelecek şeyin Boğaz'da dinlendirici bir gezi olduğunu düşündüm."

"Aslına bakarsan, bu oldukça cazip görünüyor," diye kabul etti Loren da, temiz hava alabileceği bir gezi düşüncesi hoşuna gitmişti. "Yalnız olduğumuz sürece, bir de yemek varsa tabii."

Pitt sırıttı. "Yemek garanti. Üstelik arkadaşlarımızı da kaybettik galiba."

Biletlerini aldıktan sonra kalabalık iskelelerin birinde yürüyerek modern bir yolcu vapuruna bindiler ve pencere kenarında kendilerine yer kaptılar. Vapurun düdüğü üç kez uğuldayarak öttü ve iskele tahtaları çekildi.

İskelenin ön tarafındaki yolda, portakal rengi otomobil acı bir fren sesiyle durdu, iki yolcu yan kapılardan dışarı fırladı. Bilet gişesinden bilet almadan hızla iskeleye koştular, ne var ki tüm yapabildikleri vapurun Boğaz'a doğru salına salına ilerleyişini izlemek oldu. Nefes nefese kalmış olan güneş gözlüklü adam vapura baktı, sonra da İranlıya döndü.

"Bize bir tekne bul," dedi tıslarcasına. "Hemen!"

UZUNLUĞU OTUZ İKİ KİLOMETREYİ geçen, genişliği ise çoğu yerde bir buçuk kilometreden fazla olmayan İstanbul Boğazı bir zamanlar dünyanın en işlek ve manzarası en güzel boğazlarından biriydi. İstanbul'u tam ortasından ikiye bölen Boğaz eski Yunanlılar, Romalılar ve Bizanslılar tarafından kullanılan tarihi bir ticaret yoluydu. Modern zamanlarda, Rusya, Gürcistan ve Karadeniz'e kıyısı olan diğer ülkeler için çok önemli bir su yolu haline gelmişti. Tankerler, yük gemileri ve konteyner gemileri sürekli olarak Avrupa ile Asya kıtalarını birbirinden ayıran bu dar kanaldan geçiyorlardı.

Vapur açık, mavi gökyüzünün altında, İstanbul'un muhteşem güzelliği içinde aheste aheste ilerliyordu. Kısa bir süre sonra, önce Boğaziçi Köprüsü'nün, sonra da Fatih Sultan Mehmet Köprüsü'nün altından geçti; ikisi de oldukça yüksek, asma

köprülerdendi. Pitt ile Loren yanlarından gelip geçen tekneleri ve iki yakadaki tepelerin yamaçlarındaki mimari yapıları izleyerek sıcak çaylarını yudumluyorlardı. Kalabalık kıyı şeridi yerini yavaş yavaş yeşil ağaçların arasından görünen eski saraylara, konaklara, görkemli yalılara bıraktı.

Vapur acele etmeden birkaç iskelede kısa sürelerle durarak Boğaz'ın kuzeyine doğru, neredeyse Karadeniz görüş alanına girene dek ilerledi.

"Daha iyi görebilmek için üst güverteye çıkmaya ne dersin?" diye sordu Pitt.

Loren başını iki yana salladı. "Benim için fazla rüzgârlı görünüyor. Onun yerine bir çay daha nasıl olur?"

Pitt kabul etti ve küçük kafeye giderek iki çay daha söyledi. Üst güverteye çıkmış olsalardı, Pitt üç kişinin bindiği küçük bir sürat teknesinin Boğaz'da vapura doğru büyük bir hızla yaklaştığını görebilecekti.

Vapur çok geçmeden Avrupa yakasına doğru dönüp Sarıyer Vapur İskelesi'ndeki daha küçük iki vapurun yanında rıhtıma yanaştı. Eski bir balıkçı köyü olan Sarıyer yavaş yavaş zengin emeklilerin akın ettiği Boğaziçi'nde insanı büyüleyen tarihi cennetler arasında ön plana çıkan yerlerden biriydi.

"Sanırım, burada deniz ürünleri yiyebileceğimiz güzel restoranlar var," dedi Loren, bir turist rehberine bakarak. "Ne dersin, inip yemek yiyelim mi?"

Pitt kabul etti ve hemen vapurdan inmek için iskele tahtasına akın eden gezginlere katıldılar. İskele bir tepenin dibindeydi, semt oradan sağlarına doğru kıyı boyunca uzanıyordu. Semtin anayolu kıyı boyunda, sollarında kalan küçük parka çıkıyordu; parkın Pitt'in dikkatini çekmesini sağlayan ise çimenlik alanda duran eski bir Citroën Traction Avant olmuştu.

Küçük bir balık pazarından geçerlerken, ufak bir balıkçı teknesinden yeni yakalanmış levreklerin boşaltılışını izlediler. Yol boyunca sıralanmış restoranların yanından gezine gezine geçtiler ve sondaki denize nazır küçük bir restoranı seçtiler. Uzun siyah saçlı, neşeli bir kadın garson onları denizin kenarındaki bir masaya oturttuktan sonra masayı süratle mezelerle, yani küçük porsiyonlar halindeki çeşitli Türk yemekleriyle donattı.

"Kalamarı denemelisin," dedi Loren, küçük bir parçayı Pitt'in ağzına tıkarak.

Pitt, Loren'ın parmağını dişlerinin arasına sıkıştırıp yer gibi yaptı. "Beyazpeynirle uyumu gayet güzel," diye karşılık verdi kızarmış kalamar parçasını yuttuktan sonra.

Diğer restoranları dolduran turistler aceleyle hareket ederken, onlar Boğaz'a doğru manevra yapan deniz araçlarını izleyerek, hiç acele etmeden yemeklerinin tadını çıkardılar. Deniz ürünlerinden oluşan yemeklerini bitirdikten sonra Pitt su içmek için bardağına uzandığı anda Loren birden koluna yapıştı.

"Boğazına kılçık mı kaçtı?" diye sordu, Loren'ın dudaklarının kapanmış, yüzünün buruşmuş olduğunu fark edince.

Loren, Pitt'in kolunu sıkan eli gevşerken, başını yavaşça iki yana salladı. "Kapının dışında duran bir adam var. Dün gece minibüste olan adamlardan biri."

Pitt, suyundan bir yudum içerken gelişigüzel bir hareketle etrafına bakarmış gibi yaparak restoranın ön kapısına göz attı. Girişin dışında, boş boş dolanan mavi gömlek giymiş, kumral adamı gördü. Adam yüzünü Pitt'ten gizleyerek caddeye döndü.

"Emin misin?" diye sordu Pitt.

Loren tekrar başını çevirmeden önce bir anlığına pencereden adamı görebildi. Gözlerinde korkuyla eşine baktı ve başını sallayarak onayladı.

"O gözleri tanıyorum," dedi.

Pitt adamın profilinin tanıdık geldiğini düşündü ve Loren'ın tepkisi onun haklı olduğuna inanmasına yetti. Pitt'in minibüsün arkasında yumruklaştığı adam olmalıydı.

"Bizi buraya kadar nasıl izleyebildiler?" diye sordu, kısık sesle.

"Vapura son binen bizlerdik, demek vapurda olduğumuzu görecek kadar bize yaklaşmış olmalılar," diye mantık yürüttü Pitt. "Büyük olasılıkla başka bir tekneyle takip ettiler. Vapur iskelesinin yakınlarındaki restoranlarda bizi arayıp bulmaları çok zor olmamıştır."

Soğukkanlı olmaya çalışmasına rağmen, Pitt eşinin güvenliği konusunda büyük bir huzursuzluk duyuyordu. Topkapı hırsızları önceki gece cinayet işlemekten korkmadıklarını açıkça göstermişlerdi. Kendilerini izleme zahmetine girmiş olduklarına göre, bunun bir tek nedeni olmalıydı – soyguna engel oldukları için intikam almak. Sarnıçtaki kadının savurduğu tehdit birden o kadar da boş değil gibi görünmeye başlamıştı.

Lokantanın kadın garsonu geldi ve masadaki boş yemek tabaklarını kaldırırken, tatlı isteyip istemediklerini sordu. Loren hayır anlamında başını sallamak üzereydi ki Pitt araya girdi.

"Evet, güzel olur aslında. İki kahve, iki de baklava alalım, lütfen."

Garson hızla mutfağa doğru giderken, Loren, Pitt'i uyardı.

"Tek lokma daha yiyemem. Hele şu anda," diye ekledi, ön kapıya doğru ters ters bakarak.

"Tatlı bizim için değil, onun için," diye karşılık verdi Pitt sessizce. "Lavaboya doğru gidiyormuş gibi yap, sonra da mutfağın yanında beni bekle."

Loren hemen harekete geçti, Pitt'in kulağına bir şeyler fısıldıyormuş gibi yaptıktan sonra yavaşça kalktı ve hem mutfağa hem de lavaboya giden dar koridora yöneldi. Pitt kapıdaki adamın

Loren'ı izlerken gerildiğini, ama ardından garsonun masaya kahve ile tatlı getirdiğini görünce rahatladığını fark etti. Pitt masanın üstüne hesabı bıraktıktan sonra çatalını kalın baklava dilimine batırdı. Kapıya doğru gizlice bakınca, mavi gömlekli adamın yine yüzünü caddeye doğru döndüğünü gördü. O anda çatalını bırakıp masadan fırladı.

Loren koridorun sonunda bekliyordu; Pitt koşarak geldi, onun elini kavradı ve mutfağa doğru çekti. Şaşıran aşçı ve bulaşıkçı durup kendilerine bakınca, Pitt gülümsedi ve merhaba dedi, sonra da Loren ile arka arkaya üstünde yemeklerin piştiği ocakların arasından geçtiler. Arka kapı öndeki anacaddeye doğru dar bir yola açılıyordu. Köşeye doğru koşup restoranın diğer tarafına doğru döndüler, o sırada Loren, Pitt'in elini sıktı.

"Şu otobüse ne dersin?" diye sordu.

Bir belediye otobüsü caddenin aşağısından ağır ağır onlara doğru yaklaşıyordu.

"Gel, hemen binelim," dedi Pitt, Loren'ın teklifini kabul ederek.

Otobüs gelmeden hemen önce karşıya geçtiler ve içine atladılar. Şoför tam onlara biletlerini soracakken turist olduklarını fark ederek hoşgörüyle gülümsedi. Bütün koltuklar doluydu, o yüzden otobüs restoranın önünden geçerken ayakta durmak zorunda kalmışlardı. Mavi gömlekli adam hâlâ ön taraftaydı ve otobüs önünden geçerken rasgele caddeyi izliyordu. Pitt ile Loren dönüp başka bir yolcunun arkasına gizlenmeye çalıştılar, ama adam ikisini birden gizlemeye yetmedi. Loren'ın eflatun rengi bluzunu görünce, adam buz kesildi, sonra dönüp yüzünü restoranın penceresine dayadı. Pitt adamın geri dönüp otobüsün caddeden aşağı doğru uzaklaşmasını izlerken yüzünde beliren o büyük şaşkınlık ifadesini görebilmişti. Hemen otobüsün peşine takılan adam, bir yandan koşuyor bir yandan da cebinden bir telefon çıkarmış telaşla tuşlarına basıyordu.

Loren özür dileyen gözlerle Pitt'e baktı. "Çok üzgünüm, sanırım beni fark etti."

"Önemli değil," diye karşılık verdi Pitt, kendinden emin bir gülüşle onun korkularını yatıştırmaya çalışarak. "Burası küçük bir yer."

Otobüs balık pazarında kısa süreliğine durduğunda, yolcuların çoğu indi. Peşlerindeki adamın bir blok kadar uzakta hâlâ takipte olduğunu gören Pitt ile Loren koltuklardan birine oturdular ve otobüs hızlanmaya başlayınca iyice eğildiler.

"İskelenin orada bir polis görmüştüm sanırım," dedi Loren.

"Polisi bulamazsak, başka bir vapura binmeyi düşünebiliriz."

Otobüs bir blok daha ilerledi ve vapur iskelesinin yanındaki durağa yaklaştı. Araç hâlâ hareket halindeyken Pitt ile Loren aşağıya atladılar ve iskeleye doğru koşmaya başladılar. Fakat bu kez donup kalma sırası Pitt'e gelmişti.

İskele boştu ve bir sonraki vapurun gelmesine yarım saatten fazla zaman vardı. Pitt'i asıl kaygılandıran ise iskelenin girişinin yanında duran iki adamı görmesi oldu. Biri Mavi Cami'deki İranlı, diğeri ortağının yanında bir aşağı bir yukarı yürüyüp duran güneş gözlüklü adamdı.

"Galiba en iyisi başka bir ulaşım aracı bulmak," dedi Pitt, Loren'ı diğer yöne götürerek. Hemen, 1960'lardan üstü açılır bir Peugeot'nun ağır ağır ilerlediği, arkasından da küçük bir grubun kıyı boyundaki parka doğru yaya olarak onu takip ettiği yola yöneldiler. Pitt ile Loren kalabalığa yaklaştılar ve gizlenmek için aralarına karışmaya çalıştılar. Restorandaki mavi gömlekli adam yolun aşağısında ortaya çıkınca çabaları boşa gitti. İskeledeki ortaklarına bağırıp heyecanla el sallayarak Pitt'in olduğu yönü işaret etti.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Loren, iskeledeki adamların kendilerine doğru geldiğini görünce.

"İlerlemeye devam et," dedi Pitt.

Gözleri her yönü tarıyor, bir kaçış yolu arıyordu, ama önlerindeki tek seçenek kalabalıkla birlikte ilerlemeye devam etmekti. Grubun peşinden parka girdiklerinde, geniş çimenlik alanın artık düzensiz iki sıra halinde eski arabalarla dolmuş olduğunu gördüler. Pitt oldukça gösterişli araçların birçoğunun ellilerde ve altmışlarda yapılmış Citroën ve Renault modelleri olduğunu fark etti.

"Bir Fransız otomobil kulübü organizasyonu olmalı," dedi, içi giderek.

"Keşke gerçekten keyfini çıkarabilseydik," diye karşılık verdi Loren, sürekli omzunun üstünden geriye doğru bakarak.

Çevrelerindeki grup alana dağılmaya başlayınca, Pitt, Loren'ı ilk sıradaki başka bir gruba doğru götürdü. Şovun yıldızı İtalyan otomobil üreticisi Ghia tarafından tasarlanmış, ellilerin başlarından pırıl pırıl bir Talbot-Lago'ydu ve herkes onun çevresinde toplanmıştı. Kalabalığın arkasına doğru giderlerken, Pitt dönüp peşlerindeki saldırganlara bakındı. Üç adam hızlı adımlarla parka girmek üzereydiler. Güneş gözlüklünün ekip lideri olduğu açıktı; diğer iki adamı alanın ayrı iki kenarına gönderirken, kendisi yavaş yavaş otomobillerin oluşturduğu sıraların ortasına doğru ilerledi.

"Geldiğimiz yoldan çıkabileceğimizi sanmıyorum," dedi Pitt. "Hadi, onların önüne geçmeyi deneyelim. Parkın diğer ucundan anayola çıkabilir ve bir taksi ya da otobüs çevirebiliriz."

"Bu durumda araba kaçırma teşebbüsüne karşı çıkamayacağım," diye karşılık verdi Loren sırıtarak. Pitt'in bir iki adım arkasında, otomobillerin çevresinden dolanarak ya da aralarından geçerek hızla ilerliyordu. Gizlenmek için antika otomobillere

bakanlardan ellerinden geldiğince yararlanmaya çalışıyorlardı, ama sıranın sonuna doğru ilerledikçe kalabalık da seyrekleşmeye başlamıştı. Çok geçmeden sıradaki son otomobile; metalik gümüş ve yeşil renge boyanmış iki kapılı, üstü açılır bir savaş sonrası spor araca ulaştılar. Pitt içinde oturan yaşlı bir adamın ön cama "Satılık" yazısı astığını fark etti.

"Sona geldik," dedi Pitt. "Hızla ağaçlara doğru gidelim."

Pitt, Loren'ın elini tuttu ve çimenlik alanın son bölümünü koşarak geçmeye başladılar. Parkın çevresinde sık ağaçlar vardı ve ağaçların ötesinde Pitt sahil yolunun batıya devam ettiğinden emindi.

Yirmi metre kadar gittikten sonra önlerine bakınca bir çıkmaza geldiklerini fark ettiler. Ağaçların arkasında, artık tüm görebildikleri parkın güney kısmını çevreleyen yüksek, taş bir duvardı. Diğer taraftaki yapıya bitişik olan duvarın tepesi kırık cam parçalarıyla kaplıydı. Pitt, bir yerlerinin kesilmesini engellemek bir yana, Loren'ın hızla duvarı geçmesinin ve peşlerindeki adamları atlatabilmelerinin mümkün olmadığını biliyordu.

Pitt geri döndü ve üç adamı gördü. Hâlâ otomobillerin arasında ilerliyor, yavaş yavaş onlara doğru yaklaşıyorlardı. Loren'ı elinden tutup çeken Pitt araç sıralarına doğru geri yürümeye başladı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Loren, sesindeki korku açıkça fark ediliyordu.

Pitt gözleri delice ışıldayarak ona baktı.

"Monty Hall'un deyişiyle; gel, bir anlaşma yapalım."

"COTAL ŞANZIMANLI MI?" DİYE SORDU PITT.

Sakallı yaşlı adam eğilerek otomobilin sürücü kapısını açtı.

"Kesinlikle," dedi, belirgin bir Amerikan aksanıyla. "Delahaye'leri biliyorsunuz demek?" Karşısındaki uzun boylu, koyu renk saçlı adama ve çekici eşine bakarken keyfi yerine gelmişti.

"Bu modeli eskiden beri çok beğenmişimdir," diye karşılık verdi Pitt. "Özellikle de üst gövdesi böyle olan araçları."

"Bu bir 1948 model 135 üstü açılır iki kapılı spor otomobil, karoseri özeldir, Henri Chapron'un Paris'teki imalathanesinden."

Üstü açılır iki kapılı büyük otomobil, otomobil üreticilerinin II. Dünya Savaşı'ndan hemen sonraki basit tasarımlarından biri olmakla birlikte güçlü hatlara sahipti. Loren çarpıcı yeşil-gümüş rengindeki otomobili daha da uzun gösteren tasarımına hayranlıkla baktı.

"Kendiniz mi elden geçirdiniz?" diye sordu.

"Evet. Ben çekirdekten yetişme madenciyim. Karadeniz kıyısındaki bir proje üzerinde çalıştığım sırada Gürcistan'daki eski bir kır evinde rastladım bu otomobile. Kötü durumdaydı, ama bütün parçaları tamamdı. İstanbul'a getirdim ve elden geçirirken buradaki bazı ustalardan yardım aldım. Yarışlara katılacak durumda değil, ama bence çok güzel görünüyor. Altı silindirli motoru sayesinde bir hayli hız yapabiliyor, deli gibi gidebilir yani." Bir elini Pitt'e uzattı. "Bu arada, ben Clive Cussler."

Pitt adamın elini sıktıktan sonra kendisini ve eşini tanıttı.

"Nadide bir parça," diye ekledi Pitt, gözleri yakındaki kalabalığa odaklanmış olmasına rağmen. Güneş gözlüklü adamla aralarında sadece beş araba vardı, kendisine bakıyor ve onun olduğu tarafa doğru geliyordu. Diğer iki adam uzaktaydı, ama yan taraflardan yaklaşıyorlardı.

"Otomobili niçin satıyorsunuz?" diye sordu, Loren'ı yavaş yavaş yolcu kapısına doğru yaklaştırırken.

"Yakında Malta'ya gidiyorum ve ne yazık ki bunun için orada yerim olmayacak," dedi adam hayal kırıklığı dolu bir bakışla. Loren sol taraftaki ters yöne açılır kapıyı açarken adam gülümsedi. Arka koltukta uyuyan siyah-taba rengi Dachshund cinsi bir köpek rahatsız edilmenin verdiği kızgınlıkla ona baktı, sonra aşağıya atlayıp sahibinin yanına koştu. Loren öndeki deri döşemeli yolcu koltuğuna oturup Pitt'e el salladı.

"Güzel görünüyorsunuz," dedi Cussler, satıcı havasına girmişti.

Loren gülümseyerek karşılık verdi. "Parkın çevresinde kısa bir deneme sürüşü yapmamızın sakıncası olur mu?" diye sordu.

"Ne demek, elbette. Anahtarlar üstünde." Pitt'e döndü. "Cotal şanzımanın nasıl kullanılacağını biliyorsunuz, değil mi? Çalıştırmak ve durdurmak için tek yapmanız gereken debriyajı kullanmak."

Pitt sağdan direksiyonlu arabanın sürücü koltuğuna geçerken başını sallayarak onayladı. Kontak anahtarını çevirdi ve anında çalışmaya başlayan motorun sesini keyifle dinledi.

"Hemen döneceğiz," dedi, elini camdan çıkararak adama sallarken.

Pitt geri gittikten sonra güneş gözlüklünün görmemesini umarak araba sırasının arkasından dolandı. Araba hareket ettiği anda, saldırgan sıradaki son arabanın yanına gelmiş ve Pitt'in direksiyonda olduğunu görmüştü. Pitt araba ileri doğru hareket ederken arka lastiklerin kaygan çimlerde kaymasını önlemek için gaza yavaşça bastı. Güneş gözlüklü bir an tereddüt ettikten sonra durması için ona bağırdı. Pitt lastikler yolu kavrayıp antika araba giderek hızlanmaya başlarken adamı arkasında bıraktı.

Pitt motorun çıkardığı seslerin arasında adamın birkaç kez daha bağırdığını duydu. O sırada Loren ileriyi göstererek uyarmak için seslendi. Mavi gömlekli Topkapı hırsızı on metre kadar ötede otomobil sırasının yanında belirmişti.

"Silahı var," diye bağırdı Loren, hızlanan arabaları aralarındaki mesafeyi kısaltırken.

Pitt adamın tabancasını çıkardığını ve bacağının yanında tutarak gizlemeye çalıştığını görebiliyordu. Onların geçmesini beklerken ahşap panelli bir Peugeot'nun arkasında duruyordu.

Pitt, motorun yüksek devirlerde ötmeye başlamasıyla birlikte, direksiyon simidinin yakınına monte edilmiş minicik vites kolunu ikiye taktı. Sadece birkaç adım ötede, mavi gömlekli adam kolunu kaldırarak silahını doğrulttu.

"Eğil hemen," diye bağırdı Pitt, sonra da gaz pedalına bastı.

Araba ani bir güçle ileri atılırken, Pitt ile Loren koltuklarında geriye savruldular. Bu ani hızlanma silahlı adamın zamanlamasını da bozdu ve adam otomobilin ön camına nişan almaya çalıştı. Pitt'in ona şans tanımaya niyeti yoktu.

Direksiyonu sertçe sağa kıran Pitt hemen arabayı korktuğu açıkça belli olan silahlı adamın üstüne sürdü. Peugeot'nun arka kısmının engellediği adamın yapabileceği tek hareket kalmıştı. Sinirli bir şekilde geri geri gittikten sonra kaput amblemi olmaktan kurtulmak için nişan almaktan vazgeçti.

Arabalarının ön tamponu Peugeot'nun çamurluğunu sıyırdıktan sonra adama çarptı ve otomobilden uzakta yere serildi. Tabancasını iki el ateşledikten sonra Peugeot'nun yanında, yerde iki büklüm acı içinde kıvranmaya başladı. İki mermi de boşa gitti, biri tavanı delip geçerken diğeri boşlukta kayboldu.

Pitt sıradaki diğer arabalara çarpmaktan kaçınmak için aceleyle direksiyonu çevirdi. Çimlerin üstünde arka kısmı kayan araba neredeyse bir çiftçinin parka giren kavun yüklü kamyonetine çarpıyordu. Pitt ikaz etmek için klaksonu çalınca, büyük şaşkınlık içindeki ziyaretçiler sağa sola kaçışmaya başladı. Dikiz aynasına göz atan Pitt, güneş gözlüklü ile İranlı'nın yerdeki silahlı adama yaklaştığını, ama ikisinin de silah çekmediğini gördü.

Loren kontrol panelinin altından başını kaldırıp baktı, yüzü bembeyaz olmuştu. Parkın çıkışına doğru giderlerken, Pitt onun içini rahatlatacak şekilde göz kırptı.

"Adam haklıymış," dedi belli belirsiz gülerek. "Bu otomobil cidden deli gibi."

❋ ❋ ❋

PITT BÜYÜK BİR HIZLA parktan çıkıp anayoldan aşağıya, sola dönerek güneye, İstanbul Boğazı'nın kıyısını takip ederken sanki nereye gittiğini biliyormuş gibiydi. Parktaki silahlı adamlar hiç tereddüt etmeden peşlerine takıldılar, vakit kaybetmeden çiftçinin rölantide çalışan kamyonetini silah zoruyla aldılar. Yaralı

adamı kamyonete tıkıştırdıktan sonra kendileri de bindi ve kamyonet, kasasındaki kavunları top gülleleri gibi etrafa savurarak büyük bir gürültüyle yola fırladı.

Delahaye'nin yaşına rağmen, Pitt ile Loren diğer araçlardan avantajlıydılar. Fransız otomobilinin kökleri yarış arabası olmasına dayanıyordu; Delahaye'ler savaş öncesi Le Mans yarışlarında başarıyla mücadele etmişlerdi. Zengin ve ünlü Parisliler için sipariş üzerine yapılmış olan aerodinamik karoserlerin altında, yüksek performansa sahip motorlar vardı. 1950'lerin standartlarına göre, son derece iyi süspansiyon ve yüksek devirli motor Pitt'e hızlı gitmek için fazlasıyla yeterli bir olanak sağlıyordu. Bununla birlikte, akşamüstünün artmaya başlayan trafiğinde, dar ve dönemeçli yol takip edenlerin dengeyi sağlamasına yardımcı bir faktör olacaktı.

Arabanın hızını aniden artırabilen Pitt, virajları lastiklerinden sesler çıkararak alırken, Cotal şanzımanla çabucak vites değiştirebiliyordu. Elektromanyetik kavramalar sayesinde, şanzıman Pitt'in, direksiyonun yanına monte edilmiş küçük vites kolunu basit ve hızlı hareketlerle kullanarak vites değiştirmesine olanak tanıyordu. Washington yakınlarındaki bir havalimanının hangarında kendi antika araç koleksiyonu olan Pitt, eski otomobilleri kullanma konusunda da oldukça deneyimliydi. Eski otomobiller onun denize duyduğu aşka yakın bir tutkuydu ve koşullar böyle olmasaydı, yaşlı Delahaye'nin sınırlarını zorlamaktan gerçekten büyük keyif alıyor olurdu.

Lastikler öterek sert bir S dönüşü yaparlarken Loren bir gözüyle spor arabanın arka camından bakmaya devam ediyordu. O arada, Pitt'in kontrol paneline bakınca kaşlarının çatıldığını fark etti.

"Ters bir şey mi var?"

"Göstergeye bakılırsa, yakıtımız bitiyor," diye karşılık verdi Pitt. "Korkarım deneme sürüşümüz pek uzun olmayacak."

Giderek yoğunlaşan trafik hızlarını kesmeye başlamıştı, üstelik yolun düz bir bölümünde Loren arkalarında son sürat gelerek arayı kapatan kamyoneti fark etti.

"Onlardan kurtulmak için daha işlek bir yer bulmamız gerek," dedi Pitt.

Görkemli konaklarla dolu bir bölgeden geçen yolda çok az seçenekleri vardı. Büyükdere'ye yaklaştıklarında, yoldaki araç sayısı da fazlalaşınca Pitt her fırsatta önündeki daha yavaş giden araçları sollamak zorunda kaldı. Buna rağmen sıkışık trafik yüzünden, kamyonet kısa süre içinde mesafeyi giderek kapattı ve aralarında yalnızca birkaç araç kalmıştı.

Pitt batıya dönerek semtin daha kalabalık bölümüne girmeyi düşündü, ama ağır akan trafik yüzünden anacadde neredeyse tıkanmış durumdaydı. Cadde girişini es geçen Pitt, sahil yolunda kaldı. Çok geçmeden bir köprüye çıktılar. Karşı yönden gelen trafikte boşluk bulan Pitt hızlandı ve ağır hareket eden bir çöp kamyonunun yavaşlattığı araçları geçti. Köprüyü geçtikten sonra, Pitt, deniz kıyısındaki gösterişli yazlıklarda çok sayıda konsolosluğun bulunduğu, Washington'daki Embassy Row'un Boğaziçi versiyonunu geçerek sıkışık trafiğin büyük bölümünü gerisinde bırakmıştı.

"Kavun kamyonetimiz ne durumda?" diye sordu Pitt, gözünü önündeki yoldan ayırmadan.

"Çöp kamyonunu şimdi geçti, sekiz yüz metre kadar gerimizde," dedi Loren rapor verir gibi, arkalarındaki araçlar uzun ve keskin bir virajda gözden kaybolmadan önce.

Yeşil Delahaye İngiliz Konsolosluğu'nun gösterişli Yazlık Sarayı'nın yanından hızla geçtikten sonra Pitt aniden sertçe frene basıp vites küçültmek zorunda kaldı. İleride, büyük bir nakliye

kamyonu yola beceriksizce geri geri girmeye çalışıyor, önlerindeki her iki şeridi de kapatıyordu.

"Çekil yoldan!" diye bağırırken buldu kendini Loren.

Kamyon şoförünün onu duyması imkânsızdı, ama mesele bu değildi. Adam, diğer yönden gelen araçların çaldığı korna seslerine aldırmayarak, ikinci kez denemek için kamyonu yavaş yavaş ileri alıyordu.

Pitt bir çıkış bulmak için çabucak yola göz attı ve bir tek çıkış bulabildi. Otomobili birinci vitese düşürdükten sonra sağındaki duvarla çevrili bir konağın açık kapısına yöneldi. Bir zamanlar Danimarka kraliyet ailesine ait olan eski ahşap bir köşkün arazisine girdiklerinde, asfalt yol yerini kırma çakıla bıraktı. Döner yol koruyu andıran büyük bahçenin içinden geçerek somon rengi konağın merdivenlerine çıkıyordu.

Bahçenin ortasındaki güllerle ilgilenen bir bahçıvan, sanki konağın asıl sahibiymiş ve geçmişten çıkıp gelmiş gibi görünen eski Fransız spor otomobilini gözlerine inanamayarak izliyordu. Adam arabanın konağın önündeki merdivene doğru devam etmek yerine, yavaşlayarak bodur ağaçların yanında duruşunu meraklı gözlerle seyretti. Birkaç saniye sonra nedenini anladı.

Önce patinaj yapan lastiklerin çıkardığı ses duyuldu, sonra eski püskü kamyonet hızla ön kapıdan geçti. Sürücü dönüşü çok sert almıştı, o yüzden kamyonetin sol arka tamponu girişteki taş sütunlardan birine çarptı. Hâlâ sağlam olan birkaç kavun kamyonetin kasasından fırladı, sütuna çarparak parçalandı ve etrafa dağıldı.

Sürücü çabucak kontrolü yeniden ele alıp tam ilerisinde boşta çalışmakta olan Delahaye'ye doğru ilerledi. Pitt kasten görünür bir yerde bekliyordu; kamyonetin girişte durup kapıyı kapamasını istememişti. Hemen gaza bastı ve debriyajdan ayağını hızla çekti, araba çakıltaşı ve toz bulutu arasında ileri fırladı. Kamyonet

hızla yaklaşıyordu, ama Pitt konağın yanındaki göbekli yoldan geçerek yolun diğer tarafına ulaşmıştı bile. Sola dönerken iyice hızlandı ve konağın yanından uçarcasına geçerek karşıdaki dönemece girdi.

On metre kadar gerideki kamyonette, İranlı elinde bir Glock otomatik tabancayla yan camdan dışarı uzandı ve onlara ateş etmeye başladı. Dönemecin açısı yüzünden, nişan almak için kamyonetin ön camından iyice dışarıya uzanmak zorundaydı, bu da doğru nişan almasına engeldi. Birkaç mermi Delahaye'nin gövdesine saplandı, ama içindekilere isabet etmemişti.

Bu sırada Pitt hızını korumak için gaz pedalına hafifçe basmaya devam ediyor, araba ikinci dönemeçte sürükleniyordu. Dönemecin dışında, yolun hemen kenarında, kalkık kolu gökyüzünü gösteren büyük bir Venüs heykeli vardı.

"Dikkat et," diye haykırdı Loren, hızlanan arabaları mermer heykele doğru kayarken.

Pitt direksiyonu iyice kavrayıp gaz pedalının üstündeki ayağını biraz çekti. Arka arkaya atılan mermiler tepelerinden geçerken, otomobil yolun kenarına ve etkileyici Venüs'e doğru kaymaya devam ediyordu. Otomobilin lastikleri patinaj yaptı, sonra aracın hızı giderek artarken çakıltaşlı yola yavaş yavaş tutunmaya başladı. Arabanın burnu kayarak mermer heykele yönelirken, Loren kontrol panelini sımsıkı kavramış, parmaklarının boğumları bembeyaz olmuştu. Fakat arka lastikler yeri kavradı ve otomobil heykeli sıyırarak yeniden yola çıktı. Arka tampon Venüs heykelinin kaidesini sıyırıp geçerken Pitt ile Loren çakıllı yola yeniden çıktıklarında Loren keskin bir sesle, "Kolunu kopardın," dedi, arka camdan heykele bakarak.

"Arabanın sigortası olduğunu ve bu tür çarpışmaları kapsadığını umuyorum," dedi Pitt geriye bakmadan.

Araba ön kapıya doğru hızla ilerlerken, ikinci dönemeçte yol alma sırası kamyonete gelmişti. İranlı hâlâ elinde tabancasıyla yan camdan sarkmış, bir yandan ateş etmeye devam ediyor, bir yandan da sürücüye daha hızlı gitmesini söylüyordu. Fakat hantal kamyonetin o dönemeçte öndeki spor otomobilinin yaptığı dönüşü yapabilmesi mümkün değildi. Hızını artırmaya çalışan kamyonet o anda kontrolünü kaybetti ve heykele doğru yanlamasına kaymaya başladı. Yolun dışına doğru kaymaya başlayınca paniğe kapılan güneş gözlüklü adam frene asıldı, ama bu durumu daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramadı.

Bahçıvan eski kamyonetin oldukça kötü bir biçimde Venüs heykeline çarpışını şaşkınlıktan ağzı açık kalmış bir halde izledi. Tuzla buz olan sanat eseri bir toz bulutu halinde yok olurken, kamyonet ileri doğru savruldu ve dönmeye başladı. Çakıllı yolda geri geri kayan kamyonet kendi çevresinde üç kez döndükten sonra karşısına çıkan küçük söğüt ağaçlarına daldı. Kaymaya devam eden araç en sonunda büyük bir kestane ağacına toslayarak durdu ve içindeki üç kişi öne, kontrol paneline doğru savruldu.

Güneş gözlüklü yüzünü direksiyona çarpmış ve bir hayli şişen dudağını ovuşturarak yığıldığı koltuğunda doğrulmaya çalışıyordu. Yanındaki mavi gömlekli adam neredeyse dümdüz olmuş burnundan akan kanı durdurma derdindeydi. Yalnızca İranlı koluyla kendini koruyarak bu kazadan hiç yara almadan kurtulmuştu.

Boşta çalışmaya devam eden hasar görmemiş motorun sesine kulak veren adam sürücüye döndü.

"Hadi, onları takibe devam edelim."

Güneş gözlüklü silkinip üzerindeki sersemliği attıktan sonra vitesi taktı ve kamyoneti zıplata zıplata yola götürdü. Frene asılınca aracın arkasından yüksek sesle gelen tıkırdamalar duyuldu.

İranlı arka camdan bakınca Venüs'ün kopmuş kafasının kamyonetin kasasında takırdayarak yuvarlandığını gördü.

Adamlar yeniden bahçedeki yola döndüğünde, Pitt çoktan konaktan çıkmıştı. Umduğu gibi, bu küçük kovalamaca sırasında dışarıdaki nakliye kamyonu da işini halletmişti ve sahil yolu artık açıktı. Pitt zaman kaybetmeden eski arabayı asfalt yolda olabildiğince hızlı sürmeye çalışıyordu.

"Sanırım biraz zaman kazandık ama yakıtımız bitmek üzere," dedi.

Loren başını eğip bakınca yakıt göstergesindeki ibrenin *E*'nin üzerinde titreşip durduğunu gördü.

"Belki de Venüs'ün açtığı kollarında kalırlar," dedi ümitle.

Avusturya Başkonsolosluğu Yazlık Konutu'nun yanından hızla geçtikten sonra, ileriden Maslak yoluna döndüler. Oradan Beşiktaş'a kadar sorunsuz bir şekilde seyrettikten sonra direksiyonu Eminönü tarafına kırdılar. Sirkeci'ye geldiklerinde, Boğaz'daki yolculuk için yolcuların ve araçların binmekte olduğu büyük bir feribot gördüler.

"Bizim için en iyi çözüm şu feribot olabilir," dedi Pitt, yol aniden deniz kenarına doğru inerken.

"Ha, şu bahsettiğin huzurlu, dinlendirici deniz gezisi," diye mırıldandı Loren.

Pitt'in dudaklarından yaramazlık dolu bir gülümseme geçti. "Birisi için huzurludur, belki de," diye karşılık verdi.

Kalabalık olmayan yolda iskeleye doğru ilerlediler. Pitt feribota binmeyi bekleyen Doğu işi kilimlerle yüklü bir kamyonun arkasında durdu. İskelenin çevresine çabucak göz attı.

"Kamyonet orada," diye bağırdı birden Loren.

Pitt yola baktı ve birkaç yüz metre kadar uzakta yaklaşmakta olan kamyoneti gördü bir anlığına. Loren'a dönüp başparmağıyla büfelerden birini işaret etti.

"Görünmeden yeşil güneşliği olan şu büfeye gitmeni ve bana bir limonata söylemeni istiyorum," dedi.

"Ya tekne gezimiz?"

"Yerlerimizi arkadaşlarımıza vereceğiz. Ben gelene kadar orada kal. Şimdi git, hemen," dedi, aceleyle öperek.

Loren'ın otomobilden inip hızla ilerleyişini, ardından tereddütle büfenin tezgâhına dayanışını izledi. Birkaç saniye sonra, dikiz aynasına bakınca, kamyonetin kasasından sesler çıkara çıkara iskeleye girdiğini gördü. Kamyonetin ön tamponunun dümdüz olduğunu ve beyaz mermer tozuna bulandığını fark edince gülümsedi. Ön farlardan biri yok olmuş, geriye artık gözsüz bir göz çukurunu andıran bir boşluk kalmıştı. Saldırganların onları gördüklerine kuşku yoktu, çünkü hurdası çıkmış kamyonet Pitt'in üç araç arkasında feribota binmek için sıraya girmişti.

Pitt önündeki kilim yüklü kamyonun feribot rampası boşalmış olmasına rağmen ağır davrandığını fark etti ve hemen bir hamleyle hızlanarak kamyonun şoförü öfkeyle kornaya basarken büyük aracın önüne geçti. Kamyon Pitt'e geçici de olsa bir gizlenme olanağı sundu, Pitt bunun arabada yalnız olduğunun fark edilmemesini sağlayacağını umuyordu.

Pitt giriş ücretini ödedi ve feribotun üstü kapalı araç güvertesine sürerek çocuklarla dolu küçük bir otomobilin arkasına çekti. Aceleyle araçtan inip arkasına baktı. Kilim kamyonu bilet görevlisinin yanında boşta çalışıyor, şoför ceplerinde bilet ücretini ararken diğer araçların önünü kapatıyordu. Silahlı adamlardan herhangi biri kamyonetten inmişse bile, henüz görünürde yoktu. Pitt dönüp feribota baktı.

Yolcuların üstte, araçların ise altta, üstü kapalı güvertede olduğu iki katlı feribotlardandı. Üst güverteye çıkan merdivene ilerlemeye başladığında, önünde park etmiş araçtaki çocukların

yanına patlamış mısır satan birinin yaklaştığını gördü. Satıcı hemen hemen Pitt ile aynı boyda ve yapıdaydı, üstelik benzer koyu renk dalgalı saçları vardı.

"Affedersiniz," diye seslendi Pitt adama. "Tuvalete gitmem gerek, ben gelene kadar arabama göz kulak olabilir misiniz acaba?" Soruyu sorarken cüzdanından bir onluk çıkarmıştı.

Satıcı parayı fark etti ve başını heyecanla sallayarak onayladı. "Ne demek, evet, elbette," diye karşılık verdi.

Pitt parayı adamın eline tutuşturduktan sonra onu sürücü kapısına doğru götürdü.

"Lütfen içeri girin," diye rica etti Pitt. "İçinde biri olursa, daha emniyette olacaktır."

Adam patlamış mısırlarını bıraktı ve hevesle içeri atladı, havalı eski bir arabada oturmak onu çok heyecanlandırmıştı.

"Hemen döneceğim," dedi Pitt göz kırparak, sonra aceleyle merdivenlere doğru gitti.

Üst güverteye çıktı ve yolcuların arasına karışarak feribotun arka tarafına doğru ilerledi. Yan taraftan baktığında, kamyonetin feribot rampasından çıkmakta olduğunu, üç adamın da aracın içinde oturduğunu gördü.

Kamyonet feribota binen son araçtı ve iskele görevlisi araç rampasını kaldırırken feribot da arka taraftaki açılır kapanır kapıyı kaldırıyordu. Pitt güverte altında feribotun motorunun gümbürdeyerek çalışmaya başladığını duydu, sonra da feribotun düdüğü üç kez öterek iskeleden ayrılışını bildirdi. Arka küpeşteye doğru ilerleyen Pitt feribotun pervanesinin çalışmaya başlamasını beklerken ileri doğru baktı.

Ortadaki merdivenin başında, güneş gözlüklünün belirdiğini, acele ve telaşla kalabalığı taradığını gördü. Pitt silahlı adamların onun spor arabasına yaklaşıp direksiyonda yalnızca bir patlamış mısır satıcısının oturduğunu görünce yüzlerinde oluşan

ifadeyi merak ediyordu. Fakat o anı düşünerek eğlenmek için vakti yoktu, çünkü feribot hareket etmişti.

Aceleyle küpeşteden atladı, bu atlayış çevresindeki yolcularda güneş gözlüklünün hemen dikkatini çeken küçük bir heyecan dalgası yarattı. Silahlı adam güvertede koşmaya başladı, ama geç kalmıştı, çünkü Pitt gözden kaybolmuştu. Küpeştelerden birine asılarak kendisini alt güverteye sarkıttı. Dizlerini kırarak yere indikten sonra hemen doğrulup alt güvertedeki kıç tarafındaki kapıdan geçti ve güçlü bir hamleyle iskeleye atladı.

Atladığı sırada, feribot bir metre kadar açılmıştı ve Pitt bir ayağını iskeledeki rampanın kenarına güçlükle yetiştirebildi, sonra da yuvarlanmaya başladı. Rampadan aşağıya doğru yuvarlandıktan sonra dengesini yeniden sağlayıp yavaşça ayağa kalktı. Hızlanmaya başlayan feribot çok geçmeden Anadolu yakasına doğru yöneldi, iskeleyle arasındaki mesafe altı metreyi bulmuştu bile.

Pitt başını kaldırıp bakınca güneş gözlüklünün feribotun üst güvertesindeki küpeşteye doğru aceleyle koştuğunu ve gemiyle kıyı arasında giderek açılan mesafeye sıkıntı ve çaresizlikle baktığını gördü. Adam bakışlarını Pitt'e çevirdi; eli içgüdüsel bir hareketle bol ceketinin altındaki tabanca kılıfına gitti, ama bu düşünceden hemen vazgeçti.

Pitt giderek uzaklaşan adama bir süre baktıktan sonra eski bir arkadaşıymış gibi ona neşeyle el salladı. Feribot Harem'e doğru yol alırken, güneş gözlüklü kıpırdamadan duruyor, taş kesilmiş, bembeyaz bir yüzle gözlerini dikmiş Pitt'i izliyordu.

BATAN GÜNEŞ İSRAİL KIYILARINI DÖVEN AKDENİZ'İN dalgalarına altın rengi tonlar katıyordu. Sophie nihayet akşam olup da sıcak havanın yerini akşam serinliğine bırakışından duyduğu memnuniyetle mavi ufku seyretti, sonra dönüp tarihi buluntuların olduğu çadıra girdi. Profesör Haasis bir papirüs tomarının üstüne eğilmişti ve eski yazıyı çözmeye çalışırken yüzü heyecanla parlıyordu. Sophie profesörün şekerleme dükkânına girmiş ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir çocuğu andırdığını düşünerek kendi kendine gülümsedi.

"Beyninizi biraz dinlendirin profesör," dedi. "Parşömenler sabah da burada olacak."

Haasis utangaç utangaç gülümseyerek başını kaldırıp baktı. Önündeki uzun masaya, her birinde çeşitli papirüs tomarları bulunan bir düzine seramik kutu konmuştu. İncelemekte olduğu tomarı istemeye istemeye sarıp kutusuna geri koydu.

"Evet, yemek molası versem iyi olacak sanırım," dedi. "Kendimi alamıyorum. Bu insanı hayrete düşüren bir bilgi zenginliği. Şu son tomarda mesela," dedi kutuya dokunarak. "Mısır'dan hububatla yüklenmiş bir Anadolu ticaret gemisinin ana direği parçalanınca burada güvenli bir liman aramak zorunda kalışı anlatılıyor. Kalbimin daha hızlı atmasını sağlayan küçük değerli taşlar gibiler."

"Ölü Deniz Tomarları ile tam olarak eşit değerde gibi görünmüyorlar," diye karşılık verdi Sophie kıkırdayarak.

"Eh, sokaktaki sıradan bir insan bunu umursamayabilir ama tarih, hayatının önemli bir parçası haline gelmiş insanlar için, bu ışık girmemesi kanıksanmış bir geçmişe açılan bir pencereyi keşfetmek gibi," dedi Haasis.

Beyaz eldivenlerini çıkardı ve devam etti. "Gereği gibi analiz edilmesi ve korunması için bunları üniversite laboratuvarına götürmem gerek aslında, ama ilk göz atan kişi olmaktan kendimi alamıyorum."

Ayağa kalkıp gerinirken üç kutu dışında hepsini incelemişti.

"Dirk nerelere kayboldu?" diye sordu. "Son kutuyu getirdiğinden beri onu görmedim."

Sophie umursamaz görünmeye çalışarak omuzlarını silkti. Fakat aynı soru onun da kafasının içinde dolanıp duruyordu. Dirk'ün günün erken saatlerinde yaptığı yemek daveti bütün öğleden sonrayı sabırsızlıkla geçirmesine neden olmuştu. Hatta bir ara gizlice ortadan kaybolup yıkanmış ve saçlarını taramış, hayatında ilk kez yanında hiç makyaj malzemesi taşımıyor olmasına sinirlenmişti. Arkalarından aniden çadıra birinin geldiğini fark edince bir an kalbi duracak sandı. Geri dönüp bakınca içeri girenin Sam olduğunu gördü hayal kırıklığı içinde.

"Siz çocuklar, akşam yemeğine hazır mısınız? Yemekhane çadırı spagetti ve köfteyi gururla takdim eder," dedi. Çenesine

bulaşmış kırmızı sos yemeğin tadına çoktan baktığını gösteriyordu.

"Harika görünüyor," diye karşılık verdi Haasis. "Gel Sophie, yemek yiyelim."

Sophie, yaşadığı hayal kırıklığını gizlemek için kendisini zorlayarak, çıkışa doğru ağır ağır ilerledi.

"Sam," diye seslendi. "Bu gece için hazır mıyız?"

Yardımcısı başını sallayarak onayladı. "Raban ile Holder bir saat içinde burada olacaklar. Onlara gece yarısına kadar gözetleme yapacağımızı söyledim."

"Profesör Haasis bize bir çadır ayırdı, o yüzden sanırım gece burada kalacağım. Eğer istersen çocuklarla birlikte geri dönebilirsin."

"Galiba döneceğim. Yerde uyumak on üç yaşında olduğum zamanlardaki kadar eğlenceli görünmüyor şimdi," diye karşılık verdi Sam. Çadırdan çıkınca Dirk'ün bir garson gibi kolunda bir plaj havlusuyla dışarıda olduğunu gördüler. Koyu bej pantolon, polo yaka tişört giymişti ve Sophie onun ne kadar yakışıklı göründüğünü düşünmekten kendini alamadı. Gülümsememek için kendisini çok zorlaması gerekti.

"Bir akşam yemeği randevumuz olduğunu sanıyordum," dedi Dirk bir kaşını hafifçe kaldırarak.

"Neredeyse unutmuşum," diye yalan söyledi Sophie.

Grup yandaki yemek çadırına doğru yürürken, Dirk, Sam ile Haasis'in arkasındaki Sophie'nin koluna girerek ona eşlik etti. Sophie çadıra giren iki adamı takip etmek üzereydi, ama Dirk'ün kendisini diğer yöne çektiğini hissetti.

"Diğerleriyle birlikte yemiyor muyuz?" diye sordu.

"Konserve spagettiye can atmıyorsan, hayır," diye yanıtladı.

"Yo, özel bir ilgim yok," diye karşılık verdi, başını iki yana sallayarak.

"İyi. Öyleyse Pitt Körfezi'ne gitme vakti."

Sophie'yi aşağıya, sahile doğru götürdü, kısa bir süre kumsalda yürüdüler. Denize doğru çıkıntı yapan kayalık bir burna geldiklerinde, Dirk dönüp onun aşınmış kaya parçasının üstüne çıkmasına yardım etti.

"Burası bir Roma sarayı kazı alanıydı," dedi Sophie, Yunan sütunları ve dekoratif bir havuzun görüldüğü büyük bir yapının eski kazısını hatırlayarak.

"Birçok kişi bunun Kral Herodes'e ait olduğuna inanıyor, limanı yaptıktan sonra inşa etmiş," diye karşılık verdi Dirk, Kayseriye hakkında araştırma yapmış olduğu belliydi.

"Buralarda büyük bir restoran olduğunu hatırlamıyorum," dedi Sophie, şakacı bir gülümsemeyle.

"Son duvarın hemen arkasında."

Kayalık burnun ucuna doğru devam eden kalıntılara tırmandılar. Ufalanmış bir taş duvarı geçer geçmez, denize hâkim bir manzara sunan korunaklı bir girintiye ulaştılar. Sophie kömür közleri akkor halinde parıldayan küçük bir ızgaranın yanına konmuş portatif soğutucuyu görünce güldü.

"Kafe Kral Herodes, hizmete hazır. Açık havada yemekten rahatsız olmayacağınızı umarız," dedi Dirk, plaj havlusunu kumlu bir yere sererken. Hemen soğutucudan bir şişe beyaz şarap çıkarıp birer kadeh doldurdu.

"Lanet olası ahmaklara," dedi, kadehini Sophie'nin kadehiyle tokuşturarak. Sophie kızardı, sonra sessizce şarabından bir yudum aldı.

"Mönüde ne var?" diye sordu Sophie, konuyu değiştirmeye çalışarak.

"Taze levrek, aslında bu öğleden sonra sizin için avlanmış. Limon ve zeytinyağıyla marine edilerek hazırlanmış, yanında sebze şiş, yol üstündeki bir kibutzdan toplanmış organik sebzeler

kullanılmış." Biber, domates ve soğan dizili bir çift şişi kaldırarak gösterdi.

"Spagettiyi pas geçtiğim için kesinlikle memnunum," diye karşılık verdi Sophie.

Dirk sebze şişleri ve bir çift balık filetoyu küçük ızgaranın üstüne attı ve çok geçmeden yemeği servis etti. Sophie taze balığı oldukça lezzetli buldu ve yemeğini bir çırpıda yiyip bitirdi.

"Harikaydı," dedi, boş tabağı bırakırken. "Profesyonel bir şef olmadığına emin misin?"

Dirk güldü. "Tam tersine. Beni bir mutfağa koysan, fıstık ezmesi ve jöleli sandviç bile yapamam. Fakat bana bir ızgara göster, mutluluktan çıldırabilirim."

"Çıldırmanın sonucunda güzel şeyler ortaya çıkıyor," dedi Sophie gülümseyerek.

Dirk tatlı olarak küçük bir kavun keserken, Sophie NUMA'da çalışmayı sevip sevmediğini sordu.

"Daha iyi bir iş bulamazdım. Denizde çalışabiliyorum, neredeyse dünyanın her yerinde. Projelerimizin çoğu okyanuslarımızı korumak adına hem çok önemli hem de ilgi çekici. Her şeyin ötesinde ailemle yakın ilişkimizi sürdürerek çalışabiliyorum."

Ailesinden söz edince Sophie'nin yüzünden geçen belli belirsiz tedirginliği fark etti.

"Babam NUMA'nın başkanı," diye açıkladı. "Ayrıca NUMA için denizbilimci olarak çalışan bir ikiz kardeşim var, adı Summer. Aslında babamın yüzünden İsrail'e geldim. Türkiye kıyılarında üzerinde çalışmakta olduğumuz bir araştırma projesinde bana yardım ediyor."

"Profesör Haasis bana NUMA'da birkaç eski arkadaşı olduğunu ve bu kuruma çok büyük saygı duyduğunu söyledi."

"Profesör de burada kendi başına çok iyi işler çıkardı kesinlikle," diye karşılık verdi Dirk.

"Kayseriye'de kısa mı kalacaksın?"

"Korkarım evet. İki hafta daha, sonra Türkiye'ye geri dönmem gerek."

Bir dilim kavun uzatıp, "Tamam, şimdi sıra sende. Nasıl silahlı bir arkeolog oldun?" diye sordu.

Sophie gülümsedi. "Jeoloji ve tarihe duyulan bir ilgi, küçük yaşlardan beri babam aşılamış sanırım. Arkeolojiyi ve geçmişi kazıp çıkarmayı seviyorum, ama kültürel mirasımızın para uğruna yağmalanmasını görmek içimi hep acıtmıştır. Kötü adamların sayısı iyilerden çok fazla olsa da, bir fark yaratabileceğimi düşünüyorum."

Dirk bir eliyle sahil şeridini işaret etti. "Kayseriye geçen yüzyıllar içinde didik didik edilmiş. Profesörün buradaki küçük kazılarının gerçekten risk altında olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bugünkü keşfin hâlâ bulunacak kültürel zenginlikler olduğunu açıkça gösterdi. Ben aslında yerel bir muhabirin basında aptalca reklamını yaptığı mezar alanı için endişeliydim. Tarihi Eserler Kurumu'ndan bir ajan kılığına giren birinin dün buralarda dolaşması da kaygılarımın boşuna olmadığını gösteriyor."

"Tamam, tamam, en azından altın ya da hazine bulmadık. Kazı alanımızı yağmalamak isteyecek herhangi bir çapulcunun hayal kırıklığına uğrayacağı kesin."

"Sosyete pazarındaki tarihi eser koleksiyoncularının isteklerinin ne kadar çeşitlilik gösterdiğini görsen şaşar kalırdın. Birçok koleksiyoncu, zarar gördüğünü umursamaksızın, en az hazineler kadar kültürel tarihi eserlere de değer verir. Bulduğun bu tomarlar karaborsada küçük bir servet elde edilmesini sağlayacaktır. Profesör Haasis bulduğu eserlerin tümünü güven içinde Hayfa Üniversitesi'ne nakledince, kendimi çok daha iyi hissedeceğimi biliyorum." Kol saatine baktı.

"Benim geri dönüp akşamki keşif gezimizi koordine etmem gerek."

Dirk ona yarım kadeh şarap daha doldurdu.

"Yola çıkmadan son bir kadeh daha?"

Sophie başını sallayarak onayladı ve Dirk elinde kendi şarabıyla yanına otururken o da kendi kadehini aldı. Alacakaranlıkla koyulaşan masmavi bir gökyüzünün altında, dalgaların kayalara çarpışının sesi insana huzur veriyordu; bu duygusal bir andı, Sophie'nin çok uzun zamandır kaçtığı türden bir an. Dirk'e dönüp fısıldadı. "Bugün sana bağırdığım için özür dilerim."

Dirk eğilip onu hafifçe öptü, ama dudakları uzun süre birbirinden ayrılmadı.

"Bu sorunu başka bir zaman tatlıya bağlayabiliriz."

Sophie birlikte geçirdikleri zamanı sona erdirmek için kendini zorlayarak kalkmadan önce, birbirlerine sokulup şaraplarını bitirdiler. El ele tutuşarak sahilde geldikleri yoldan geri döndüler ve kampın olduğu tepeyi tırmandılar. Çadırların üzerinde jeneratörle çalışan ışıklar asılıydı ve beyaz bir parıltı kamp alanını aydınlatıyordu. Sam taş bir duvarın üstünde oturmuş, koyu renk giysiler giyen iki adamla konuşuyordu.

"Ben soldaki son çadırdayım," dedi Dirk, Sophie'ye. "Mezar soyguncularının uykumu bölmemeleri için elinden geleni yapacaksın, değil mi?"

"İyi geceler Dirk."

"İyi geceler."

Dirk, Sophie'nin çalışma arkadaşlarına katılmasını izledikten sonra dönüp çadırların olduğu tarafa yöneldi. Kendi çadırına gitmeden önce, tarihi eserlerin durduğu ve hâlâ ışıl ışıl aydınlık olan büyük çadıra girdi. Haasis çadırın arka tarafında, elinde büyüteçle bir papirüs tomarının üstüne eğilmişti.

"Tarihini çözebildiğiniz oldu mu?" diye sordu Dirk.

Haasis bir anlığına başını kaldırıp baktıktan sonra gözlerini yeniden papirüse dikti.

"Burada çok önemli bir şey yok aslında, ama yine de büyüleyici. Gel de bir bak, bunun değerini anlayacağını düşünüyorum."

Dirk yaklaşarak Haasis'in omzunun üstünden koyu renkle yazılmış, dalgalı bir metnin olduğu papirüse baktı.

"Bütün bunlar bana hâlâ çok yabancı, hiçbir şey anlamıyorum," dedi sırıtarak.

"Ah, kusura bakma," diye karşılık verdi Haasis. "Sana kabaca çevireyim. Bu tomarda, sanırım milattan sonra 330 civarlarındaki liman faaliyetleri anlatılıyor. Bir Roma İmparatorluğu *trirem*'i tarafından suda sürüklenirken ele geçirilen hasar görmüş bir Kıbrıs yağmacı gemisinin tarifi var. Gemi daha sonra Kayseriye'ye çekiliyor ve orada liman yetkilileri güvertesinin kana bulandığını, küçük bir Roma bölüğünün de teknede olduğunu görüyorlar. Mürettebatın çoğu daha önceki bir savaşın taze izlerine dair kanıtlar taşıyormuş."

"Korsanlar mı?" dedi Dirk.

"Evet, anlaşılan öyle. Belgeye göre, bu olay büyük bir heyecan yaratmış, çünkü Plautius adlı bir bölük komutanının kişisel silahları varmış gemide. *Scholae Palatinae* olarak tanımlanıyorlar, artık her ne demekse."

"Muhtemelen durum Kıbrıslılar için hoş bir şekilde sonuçlanmamıştır."

"Hayır, sonuçlanmamış," diye karşılık verdi Haasis. "Gemi bir imparatorluk ticaret gemisi olarak hizmet etmeye zorlanırken, tayfaları da, kısa ve net bir çözümle infaz ediliyor."

"Hızlı adalet aslında," dedi Dirk, seramik kutulardan birini alırken. "Bütün bu tomarlarda böyle ilginç olaylar mı anlatılıyor?"

"Benim gibi bir tarihi eser manyağı için ilginç," dedi Haasis sırıtarak, sonra da tomarı sarıp kutusuna geri koydu. "Tomarların çoğunu inceledim, öncelikle liman gelirlerine dair bürokratik kayıtlar ve benzer şeyler. Tek başına çok çarpıcı olan bir şey yok, ama bir arada olunca buradaki yaklaşık iki bin yıl önceki günlük hayattan önemli bir enstantane sunacaklar."

Kutuyu kumaşa sarıp bir dosya dolabının üstüne koyduktan sonra yanındaki ışığı kapadı. Diğer kutuların hepsi üniversiteye gönderilmeleri için daha önce özenle sarılmış ve plastik kutulara konmuştu.

"Buna sabah bir kez daha bakacağım," dedi esneyerek. "Mahzendeki her şeyi bulduğunu düşünüyor musun?"

"Sanırım," diye yanıtladı Dirk. "Ama küçük küreklerinden birini ödünç alıp ikinci kez bakacağım, sırf emin olmak için."

"Alan kazısına deniz mühendisi davet etmenin bana bu kadar çok iş çıkaracağını hiç düşünmemiştim," dedi Haasis, çadırdan çıkarken Dirk'e eşlik ederek.

İkisi de o anda tepenin üstünde Sophie'nin adamlarından biriyle çevreyi dolaştığını gördü.

"Ben de Kayseriye'ye gelerek böyle baş döndürücü keşifler yapılabileceğini hiç düşünmemiştim," diye karşılık verdi Dirk göz kırparak, sonra da geceyi geçirmek için kendi çadırına yollandı.

OTOMATİK SİLAHLARDAN ÇIKAN SESLER DIRK'ÜN portatif karyolasından fırlamasına neden oldu.

Silah sesleri yakından geliyordu. Dirk bazı bağırışlar, sonra bir el tabanca sesi duydu. Aceleyle bir şort giyip ayaklarına sandalet geçirdikten sonra sendeleyerek çadırından çıktı, tam o sırada ardı ardına silah seslerinin gürültüsü kampa yayıldı. İlk düşündüğü Sophie oldu, ama harekete geçmesi için çok az zamanı vardı. Yeniden silah sesleri duydu, sonra da tüfekleriyle sağa sola ateş ederek patikadan aşağıya koşan iki siluet gördü.

Dirk hemen başını eğerek çadırının yan tarafına çömeldi, sonra da arka tarafta, yakındaki alçak bir istinat duvarına doğru koşturdu. Kampın arka tarafında, bir zamanlar antik liman kentine hizmet vermiş olan birkaç yapının harap haldeki kalıntıları vardı. Köşedeki küçük bir bölmeye doğru hafif bir yükseltiyi takip ederek yıkık dökük kalıntıların oluşturduğu bir tepecikten

geçti. Kararmış taş duvar onun bütün kampı gözleyebildiği iyi bir saklanma noktası oluşturuyordu.

Hızlı tepkisi kurtuluşunu da beraberinde getirmiş olmakla birlikte, kamptaki arkadaşları o kadar şanslı değildi. Sophie de elinde silahıyla çadırından patikaya fırlayarak hızlı tepki verebildi. Fakat silahlı adamlardan biri sadece birkaç adım ötedeydi ve Sophie daha tam ayılmamışken tüfeğini ona doğrulttu. Tüfek namlusuna bakakalan Sophie'nin istemeye istemeye de olsa silahını yere bırakmaktan başka seçeneği yoktu. Silahlı adam tüfeğiyle kadının omzuna acımasızca vurarak sert bir şekilde dizlerinin üstüne çökmesine neden oldu.

"Burada neler oluyor?" diye bağırdı Profesör Haasis, çadırından yarı çıplak dışarı çıkarak.

"Kapa çeneni," dedi diğer silahlı adam, tüfeğinin kabzasını profesörün kaburgalarına savururken. Haasis acı içinde nefesi kesilip yere yığıldı. Sophie sürünerek yanına gitti ve doğrulmasına yardım etti, ikisi de tepedeki ışıkların altında bitkin bir halde duruyordu. Patikada başka bir saldırgan daha belirdi ve Sophie ile Haasis'i bekleme görevini o devralırken diğer iki silahlı adam arkeoloji öğrencilerini çadırlarından çıkardılar. Sophie, Dirk'ün çadırına bakıyordu, silahlı adamlardan biri içeride kimseyi bulamayınca şaşkınlıkla karışık bir rahatlama yaşadı.

Patikanın tepesinde bir kargaşa yaşanıyordu; çok geçmeden birkaç kişi görüş alanına girdi. Tarihi Eserler Kurumu ajanlarından biri, sağ kolundan yaralandığı halde sendeleyerek patikadan iniyor, bir yandan da Sam'e destek olmaya çalışıyordu. Sophie'nin yardımcısının alnında oldukça derin bir yara vardı ve sersemlemiş bir halde, ayaklarını sürüyerek ilerleyebiliyordu. Arkalarında ise yaralı adamları dürte dürte kampa getiren iki silahlı adam vardı.

"Sam, iyi misin?" diye haykırdı Sophie, iki ajana doğru yavaşça ilerlerken. Sam'i sıkıca tuttu ve yerde oturan diğer arkadaşlarının yanına oturmasına yardım etti. Kız öğrencilerden biri bir gömlekten yırttığı bir parçayı yaralı koluna sararak Raban adlı ajana yardım etti, Sophie ise avucunu Sam'in kanayan alnına koymuştu.

"Holder nerede?" diye fısıldayarak sordu Raban'a.

Ajan acı dolu bir bakışla, başını iki yana sallayarak ona karşılık verdi.

Aldığı darbenin şokunu atlatan Haasis doğruldu ve saldırganlara bağırdı.

"Ne istiyorsunuz? Burada birilerini öldürmeye değecek hiçbir şey yok."

Sophie silahlı saldırganları ilk kez alıcı gözüyle süzdü. Araplara benziyorlardı, her biri yüzlerini büyük ölçüde örten siyah bir başlık takıyordu. Yine de bir iki eski çömlekten birkaç şekel kazanma derdindeki tipik mezar soyguncuları değillerdi. Ayaklarında hemen hemen yeni gibi görünen siyah askeri botlar vardı ve yine askerlerin giydiği koyu renk kalın, dayanıklı giysilerden giyiyorlardı. Üstelik eski Kalaşnikof AK-47'nin yeni versiyonu olan modern AK-74 tüfekleri taşıyorlardı. Sophie bir an için adamların kampa yanlışlıkla saldırmış savaşçı bir komando grubu olabileceklerini düşündü. Tam o sırada içlerinden biri Haasis'in sorusuna yanıt verdi.

"Tomarlar. Nerede?" diye bağırdı, grubun lideri olduğu açıkça belli olan ve çenesinin sağ tarafında derin bir yara izi bulunan kalın kaşlı adam.

"Ne tomarı?" diye karşılık verdi Haasis.

Adam ceketinin altından, küçük bir SIG Sauer tabanca çıkardı. Haasis'in kalçasına doğru rasgele nişan alıp tetiğe bir kez bastı.

Silahın sesiyle birlikte, öğrencilerden biri çığlık atarken, Haasis kanayan yaranın üst kısmından bacağını kavrayarak yere çöktü. Sophie hemen konuşmaya başladı.

"Büyük çadırdalar," dedi, yolu işaret ederek. "Başka kimseyi vurmanıza gerek yok."

Silahlı adamlardan biri çadıra koşup birkaç dakika boyunca ortalığı altüst ederek aradıktan sonra bir elinde seramik kutu, diğer elinde bir papirüs tomarıyla geri geldi.

"Birçok tomar var. Plastik kutulara konmuş, bir düzineden fazla."

"Geride bir tane bile bırakmayın," diye haykırdı lider. Sonra başıyla tutsakları gösterdi.

"Onları amfiteatra götürün," diye emir verdi diğer adamlarından ikisine.

İki adam silahlarını havada sallayarak tutsakların kalkıp ilerlemelerini işaret ettiler. Sophie, Sam'in ayağa kalkmasına yardımcı olurken, öğrencilerden ikisi de Doktor Haasis'e yardım etti. Tutsaklar sahile doğru inen patikada ite kaka ilerlediler. Yaralı yüzlü lider tarihi buluntuların durduğu çadıra doğru yürüyüp papirüs tomarını adamının elinden aldı. Birkaç dakika boyunca tepeden sarkan ışıkların altında tomarı inceledikten sonra seramik kutuyu aldı ve adamına kamp alanının dışına park etmiş olan kamyonete götürmesini emretti.

Sophie ve diğerleri kamp bölgesinden çıkarılana kadar Dirk saklandığı yerden olanları izledi. Sonra sessizce kalıntıların arasından süründü ve tutsakların gittiği patikaya paralel başka bir patikadan sahile doğru ilerledi. Bir kurtarma planı yapmak ya da silah olarak kullanacağı bir şeyler bulmak için düşünüyordu, ama ellerinde otomatik tüfekleri olan adamlara karşı çok az şansı vardı.

Kamp alanının dışına çıktıklarında etrafını karanlık sarmıştı ve Dirk kayalık zeminde yürürken oldukça zorlanıyordu. Sağında, grubu yönlendiren adamlardan birinin taşıdığı bir el fenerinin bir görünüp bir kaybolan ışığını takip ediyordu gözüyle. Dirk bir zamanlar taş döşeli bir yol olan patikayı geçerken yamaç kısa bir süreliğine düzleşti. El fenerinin ışığı yan tarafında, on beş metreden az bir mesafedeki bir duvarın arkasında gözden kayboldu, ama tutsakların patikadan aşağı doğru inerken çıkardığı ayak seslerini hâlâ duyabiliyordu. Kendi ayak seslerinin duyulmaması için tedbirli davranan Dirk durdu ve bir iki dakikalığına yere çömelerek grubun biraz daha ilerlemesini bekledikten sonra duvarın arka tarafına doğru yürümeye başladı. Ayağının altında ezilen çakılların sesi duyuluyordu. El yordamıyla yolunu bulan Dirk, duvarın sonuna doğru yürüdükten sonra köşeden bakınca hareket eden ışığı yeniden gördü.

Bir anda boğazında, nefes borusuna dayanan soğuk bir çeliğin basıncını hissetti. Dirk aniden başını çevirince, başına kefiye bağlamış Araplardan birinin duvarın diğer yanından bir anda çıkıp tüfeğini boynuna dayadığını gördü. Dirk, loş ışıkta bile, adamın koyu gözlerindeki düşmanlığı fark edebiliyordu.

"Kımıldama, yoksa ölürsün," diye fısıldadı adam.

DIRK, KAMPA GİDEN PATİKADA YUKARI DOĞRU götürülürken, tüfeğin namlu ucu ensesinden hiç ayrılmadı. Araplardan birinin plastik kutuları götürmek için üst üste istiflemekle meşgul olduğu tarihi eserlerin bulunduğu çadıra girmeye zorlandı. Adam başlığını çıkarmıştı; bu da Dirk'ün adamın dağ gelinciğine benzer küçük yüzünün hatlarını görmesine olanak tanıdı. Hemen arkalarından terörist grubun lideri çadıra girdi.

"Ört yüzünü," diye bağırdı adama Arapça. Emrindeki adam sessiz, kızgınlık dolu bir bakışla hemen kefiyesini yeniden örttü. Lider, Dirk'e ve diğer silahlı adama döndü.

"Bu adamı niçin getirdin buraya?" diye sordu.

"Kamp çadırlarını saydım, bir eksiğimiz vardı. Onu sahile doğru inen patikada arkadaşlarını takip ederken gördüm." Gece görüş gözlüğünü gösterdi, Dirk'ün nasıl yakalandığı belli olmuştu.

Lider, Dirk'ü süzerken, adamını takdir ederek başını salladı.

"Onu burada mı öldüreyim, yoksa diğerlerinin yanına mı götüreyim?" diye sordu silahlı adam.

Lider başını iki yana salladı. "Onu bağla ve kamyonete götür. Buradan uzaklaşana kadar yanımızda bir rehine olması işimize yarayabilir. Tabancasını çıkarıp Dirk'e doğrulttu, bu sırada diğer adam da emri yerine getirmek üzere harekete geçti.

Çadırın güneşliğinden bir parça kalın ip kesen adam Dirk'ün bileklerini ve kollarını arkasından sıkıca bağladı. Tüfeğiyle bir kez daha dürterek Dirk'ü çadırdan çıkarıp tepenin yukarısına doğru götürdü. Patikada, yüz metre kadar ileride, bir kan gölünün ortasında yüzüstü yatan Holder adlı Tarihi Eserler Kurumu ajanının cesedinin yanından geçtiler. Yakındaki park yerinde bakımsız bir kamyonet vardı.

Silahlı adam Dirk'ü kamyonetin arkasına doğru götürdü ve sertçe vurarak kamyonetin kasasına yüzükoyun yatırdı. Dirk dönmeye fırsat bulamadan kasaya çıktı ve yanında getirdiği başka bir iple ayak bileklerini bağladı.

"Kamyonetten kaçmaya kalkışma uzun boylu dostum, yoksa seni öldürürüm," dedi. Dirk'ün kaburgalarına sertçe vurduktan sonra kamyonetin arkasından zıplayarak aşağıya atladı.

Dirk adamın kamp alanına geri gidişini izlerken kendine gelmeye çalışıyordu. Ellerindeki bağı gevşetmeye çalıştı, ama açılmayacak kadar sıkıydı. Kamyonetin arkasında kayarak ilerlemeye başladı ve bir alet ya da cisim bulmaya çalıştı, ama eserlerin konduğu kutuların oluşturduğu yığına denk geldi sadece. Sonra yüzü kamyonetin açık olan arkasına gelene dek süründü.

Aracın kasasının yana açılan iki kapısı vardı ve açık olan kapılar yüzünden yere düşmek kaçınılmazdı. Dirk kasanın kenarından bakınca arka tamponu gördü; tampon pul pul dökülmüş

beyaz boyalıydı ve paslı çelik eğrilip bükülmüştü. İç kenarı incelmiş ve aşınmıştı, dolayısıyla ipleri kesmek için işe yarayabilirdi.

Arkasından bağlı elleriyle tampona ulaşmak incelikli bir denge sanatı gerektiriyordu ve ilk denemede neredeyse aşağıya düşüyordu. Fakat Dirk düşmemek için bacaklarını ileriye doğru kasarak arkaya doğru iyice gerindi ve ipi tamponun tırtıklı kenarına getirip bastırmayı, sonra da ellerini ileri geri hareket ettirmeyi başardı. Patikadan gelen sesleri duyup hemen elleri arkasında kamyonet kasasındaki ilk konumunu aldığında, ip aşınmaya daha yeni başlamıştı.

Dağ gelinciği yüzlü adamla birlikte önceki silahlı adam göründü; tarihi eserlerin olduğu plastik kutuları taşıyorlardı ve kutuları kamyonetin arkasına yerleştirdiler. Kasaya çıkan ve kutuları sürücü bölümüne yakın tarafa istifleyen dağ gelinciği yüzlü adam, ortağından aşağı kalmadığını göstermek istercesine, Dirk'ün yanından geçerken kafasının arkasına tekmeyi yapıştırdı.

Dirk aldığı darbeden kaynaklanan acıyı abartarak yüksek sesle inledi ve sanki şiddetli bir acı çekiyormuş gibi kıvrandı. Elde ettiği sonuca pis pis gülen Arap kampa geri dönerlerken arkadaşına hızlı hızlı bir şeyler anlatıyordu. Dirk hemen dönüp tampona doğru eğilerek bileklerindeki ipleri aşındırma işine kaldığı yerden devam etti. Oldukça sert bir çekişin ardından ip koptu ve Dirk tırtıklı kenarın bileğini çizdiğini hissetti. Yuvarlanarak doğrulduktan sonra serbest kalan elleriyle ayak bileklerindeki ipi çözmeye koyuldu. Fakat çakıllı patikadan gelen ayak seslerini duyunca duraksadı. İnatçı bir düğüm yüzünden bağ çözülmüyordu. Bacaklarını gevşetip düğümden kurtulmaya çalıştı. İp gevşeyince, yeniden yukarı doğru kaydı ve kollarını arkasına alarak sırtüstü yattı.

Bu kez patikada bir tek Arap vardı ve Dirk onun dağ gelinciği yüzlü adam olduğunu fark etti. Adamın kucağının tarihi eser kutularıyla dolu olduğunu ve silahı olmadığını gören Dirk kendi kendine gülümsedi. Öncekinde olduğu gibi, adam kutuları kamyonetin kasasına koyduktan sonra sürücü yerine yakın tarafa dizmek için yukarı çıktı. Dirk yeniden inleyip kıvranmaya başlayarak daha iyi bir pozisyon aldı. Kutular istiflenene ve Arap kaçınılmaz tekmesini atmak için ona dönene dek bekledi. Dağ gelinciği yüzlü adamın ayağı havaya kalktığında, Dirk ileri atılarak adamın yerdeki ayak bileğine doğru büyük bir kuvvetle asıldı.

Tek ayak üstünde duran adam, darbenin etkisiyle dengesini anında kaybetti. O yere düşerken, Dirk zıpladı ve daha önce göğsüne tekme indiren ayağı kavrayarak yukarı doğru savurdu. Neye uğradığını şaşıran saldırgan kamyonetin kasasına düşerken tarihi eser kutularına çarptı ve kutulardan üç tanesi havaya savruldu. İçlerinden biri Dirk'ün ayaklarının dibine düştü ve içindeki seramik kutu dışarı fırladı. Dirk eğilip kutuyu aldıktan sonra dağ gelinciği yüzlü adamın üzerine atıldı. Adam dizlerinin üstüne doğrulmaya çalışırken, Dirk kutuyu adamın başına var gücüyle indirdi. Kutu parçalanırken, adam bilincini kaybetmiş bir halde kamyonetin kasasına yığıldı.

"Bunun için üzgünüm Doktor Haasis," diye mırıldandı Dirk, ezilmiş papirüs tomarını alıp bir kutuya koyarken. Aceleyle dağ gelinciği yüzlü adamı kendisi nasıl bağlandıysa aynı şekilde bağladıktan sonra kamyonetten atladı.

Dirk kamyonetin önüne giderken patika hâlâ sessizdi, aracın kontak anahtarının üstünde olup olmadığını kontrol etti, ama değildi. Sessiz ve kontrollü adımlarla hareket ederek park alanında ilerlemeye devam etti ve hemen bitişiğindeki boş alana geçti. Bu kez silahlı adamların gece görüş gözlüklerine karşı temkinli olan

Dirk, fark edilmemek için yapabileceği en iyi şeyin basit bir şekilde görüş alanının dışında kalmak olduğunu düşündü.

Tepeden sahile doğru inmeye başladı, en iyi gizlenme olanağı sağlayan hendek ve çukurlarda çömelerek ilerliyordu. Kayseriye Park'tan çıkıp dışarıda yardım bulmaya çalışmayı düşündü, ama polis gelene dek hırsızların çoktan gitmiş olacağını biliyordu. Hatta belki Sophie'nin, Haasis'in ve diğerlerinin de.

İki bin yıllık yapının taş kalıntıları arasında tökezleye tökezleye ilerledi ve eski bahçesinden geçerek sahile tepeden bakan bir kayalığa ulaştı. Altında, solunda, bir Roma amfiteatrının gölgesi yükseliyordu. Kayseriye'deki en iyi korunmuş yapılardan biriydi; büyük çoğunluğu sapasağlam kalmış taştan oturma yerleri olan, açık hava konserleri ve tiyatro gösterileri için hâlâ kullanılan yarım daire biçiminde yüksek bir yapıydı. İncelikli bir düşüncenin ürünü olarak, Romalılar açık bölümü sahile gelecek şekilde tasarlamışlardı, bu da tiyatroya gidenlere sahne arkası olarak olağanüstü bir Akdeniz manzarası sunuyordu.

Dirk amfiteatrın yüksek tribününün üstünden bakıp aşağıyı görebileceği noktaya ulaşana dek ilerledi. Yerde bir çift el fenerinin ışığı sahnenin arkasında, toplaşmış olan tutsak grubunu aydınlatıyordu. Dirk ışıkta silahlı iki adamın, dalgaların sesini bastırmak için birbirleriyle yüksek sesle konuşarak ileri geri yürüdüğünü seçebiliyordu. Fark edilmeden yaklaşılması güç bir noktada olduklarını da görebiliyordu; açık alanda oluşları buna engeldi.

Gümüş rengi köpükleri olan büyük bir dalganın sahile vuruşunu, grubun yirmi metre kadar yakınına geldikten sonra kumların üstünde silinip gidişini izledi. Başka bir dalgayı daha izlerken, planını yaptı. Tutsaklara göz kulak olan silahlı adamlar sırtlarını denize vermişlerdi ve o yönden bir saldırı beklemiyorlardı. Tek şansı denizden yaklaşmaktı.

Gözlerini sahile dikti; denize doğru uzanan, eski tomarları bulmuş olduğu kara parçasını zar zor görebiliyordu. Aklında bir taktik belirlemeye çalışan Dirk, dalış ekipmanlarının çoğunun çadırında kalmış olmasına hayıflandı. Fakat henüz tamamlanmamış olan bir çukur kazısı vardı. Orada büyük olasılıkla hâlâ bazı kazı aletleri, jeneratör ve su jeti de duruyor olabilirdi.

Bir an düşündükten sonra yüzünü buruşturdu.

"Tamam, çılgınca bir plan hiç olmamasından iyidir," diye kendi kendine mırıldandıktan sonra aceleyle kayalıktan denize doğru inmeye başladı.

16

SOPHIE SİLAHLI ADAMIN GÖZLERİNİ AYIRMAKSIZIN kendisine baktığını hissediyordu. Aç bir kaplan gibi, ileri geri yürüyüp duran silahlı iki adamdan kısa olanı, neredeyse her adımda kan çanağına dönmüş gözlerini ona dikiyordu. Sophie bilerek göz teması kurmaktan kaçınıyor, Sam ile Raban'a bakıyor ya da gözlerini denize çeviriyordu. Bu ise sadece adamın sinirlerinin daha fazla bozulmasına yol açıyordu. Adam en sonunda onun dikkatini zorla kendi üstüne çekmeyi denedi.

"Sen," dedi, silahını ona doğru sallayarak. "Ayağa kalk."

Sophie yavaşça ayağa kalktı, ama gözlerini yere dikmişti. Silahlı adam tüfeğini Sophie'nin çenesinin altına dayayıp başını kaldırmaya zorladı.

"Onu rahat bırak," diye bağırmaya çalıştı Raban zayıf bir sesle.

Silahlı adam, ajana doğru gidip çenesinin yan tarafına tekmesini savurdu. Raban gözleri açık, ama sersemlemiş bir halde kumların üstüne yığıldı.

"Korkak," dedi Sophie, en sonunda adamın gözlerine nefretle bakarak.

Adam yavaş yavaş ilerleyerek ona yaklaştı. Tüfeğini ağır ağır kaldırdı ve namlusunun ucunu hafifçe yanağında, çenesinde gezdirdi.

"Mahmud, hoşlandın mı bundan?" diye sordu ortağı, olanları eğlenerek seyrederken. "Musevi olmasına rağmen, bayağı güzel. Hatta bir tarihi eserler ajanına göre, daha da güzel," diye ekledi kahkahayla.

Mahmud hiçbir şey söylemedi, gözleri ihtirasla Sophie'nin üzerindeydi. Silahının namlusunu boynundan aşağıya doğru indirdi, sonra da soğuk metali tenine bastırarak yakası açık bluzunun yaka kenarlarında gezdirdi. Namlu ucu bluzunun üst düğmesine ulaştığında bir süre orada tutarak oyalandı. Yeniden gezdirmeye başlayınca, sol göğsünü görme çabasıyla namluyu yavaşça yana doğru çekti.

Sophie diziyle adamın kasıklarına vurmayı istedi, ama kendisini öldürme olasılığını azaltacağı umuduyla kavalkemiğine seri bir tekme atmayı seçti. Mahmud geri sıçradı ve tek ayak üstünde zıplarken acıyla homurdandı. Ortağı olanlara kahkahayla güldü, bu durum silahlı adamın kendisini daha da küçük düşmüş hissetmesine neden oldu.

"Ateşli birini bulmuşsun. Sanırım senin baş edemeyeceğin kadar sert biri," diye sataştı alay ederek.

Mahmud acısını unutup Sophie'ye doğru yürüdü. O kadar yakınında durmuştu ki Sophie adamın nefesinin kokusunu alabiliyordu.

"Kim ateşliymiş göreceğiz," diye tısladı, öfkeden kudurmuş gibi bakarak.

Dönüp tüfeğini ortağına verdiğinde, sahili bir jeneratörün gürültülü homurtusu kapladı. Birkaç saniye sonra, dalga sesle-

rinin arasına karışan garip su sesleri duydular. Bütün gözler o yöne çevrildi; biraz açıkta hareket eden belli belirsiz gümüş rengi bir fıskiye görülebiliyordu.

"Mahmud, git de şunun ne olduğuna bak," diye emir verdi ortağı, tavrı aniden ciddileşerek.

Mahmud, Sophie'ye doğru eğildi ve kulağına fısıldadı. "Geri döndüğümde, seninle eğleneceğiz."

Adam dönüp sahile doğru yürürken, Sophie ona öfkeden yanan gözlerle bakıyordu. Sonra korkudan titreyen ellerini gizlemeye çalışarak kumların üstüne çöktü kaldı. Sakinleşmeye çalışarak yine Dirk'ü düşündü ve bu karmaşayla bir ilgisi olup olamayacağını merak etti.

Mahmud karanlıkta gözden kaybolurken, diğer silahlı adam, tutsakların önünde gergin bir şekilde bir aşağı bir yukarı yürüyüp duruyordu. Sahilin her iki tarafını da taradıktan sonra tutsakların çevresinde dolandı ve el feneriyle amfiteatrın tribünlerini inceledi. Hiçbir şey göremeyince, yeniden denize yakın olan eski yerine döndü.

Kumların üzerinde yığılıp kalmış Sam güçlükle de olsa doğrulup oturdu, başına aldığı darbeden sonra nihayet yavaş yavaş gücünü toplamaya başlamıştı.

"Kendini nasıl hissediyorsun Sam?" diye sordu Sophie.

"İyiyim," diye karşılık verdi geveleyerek. Ağır hareketlerle yönünü değiştirerek tutsak alınmış arkadaşlarına baktı. Bakışları silahlı adama kaydı ve titreyen bir kolla onun olduğu tarafı göstererek sordu. "Kim bu?"

"Bizi rehin tutan birkaç teröristten biri," diye yanıtladı Sophie acı acı. Fakat nöbetçiye doğru bakıp Sam'in sorduğu kişinin o olmadığını fark edince susup kaldı.

Adamın on, on iki metre kadar arkasında, dalgaların arasından tam seçilemeyen biri çıkmış, hızla dosdoğru nöbetçiye gidi-

yordu. Uzun boylu, ince yapılı biriydi ve elinde ne olduğu anlaşılamayan bir şey vardı. O kişinin kim olduğunu fark edince, Sophie'nin kalbi göğsünden çıkacakmış gibi çarpmaya başladı.

Dirk'tü.

Silahlı adam sırtını denize dönmüştü ve gözleri amfiteatrın çevresindeki bölgeye odaklanmıştı. Başını çevirse Dirk'ün yaklaştığını görebilecek, tüfeğini kullanma fırsatı bulabilecekti. Sophie, Dirk'ün görünmeden yaklaşabilmesi için nöbetçinin dikkatini çekmek zorunda olduğunu fark etti.

"Senin... adın ne?" diye sordu kekeleyerek.

Silahlı adam yarı alaylı, yarı keyifli bir bakış fırlattı, sonra da güldü.

"Adım? Bana Davut diyebilirsin, sürümün bakımıyla meşgul olan çocuk çoban."

Adam yaptığı espriden duyduğu gururla ve sevinçle parlayan gözlerle Sophie'ye baktı. Sophie gölgeler içindeki Dirk yaklaşırken adamın arkasına bakmamaya çalışıyordu.

"Bu tarihi eserlerle ne yapacaksınız Davut?" diye sordu, adamın ilgisini üstünde tutmaya gayret ederek.

"Ne mi? Nakde çevireceğiz elbette," diye karşılık verdi kendi kendine gülerek. Tam o anda arkasında bir hareket olduğunu hissetti, ama döndüğünde artık çok geçti.

Döner dönmez, bir kürek başının yan tarafına iniverdi. Aldığı darbenin etkisiyle sersemleyen adam el yordamıyla silahını ararken dizlerinin üstüne çöktü. Dirk çabucak kürekle adamın başının diğer tarafına bir darbe daha indirdi ve ikinci darbe adamın yere yıkılıp kımıldayamaz hale gelmesine yetti.

"Herkes iyi mi?" diye sordu Dirk nefesini tutarak, üstünden tuzlu sular damlıyordu.

Sophie ayağa fırlayıp Dirk'ün kolunu tuttu, varlığı içini rahatlatmıştı.

"Biz iyiyiz, ama silahlı başka bir adam daha var, az önce sahile doğru gitti."

"Biliyorum. Dikkatini çekerek uzaklaştırmak için su jetini çalıştırdım."

Dirk konuşurken uzaktan gelen jeneratörün gürültüsünün, hemen ardından da çağlayan suyun sesinin kesildiğini duydular.

"Şimdi döner," dedi Sophie kısık bir sesle.

Dirk aceleyle küçük tutsak grubuna baktı. Sam kanaması olan ajan Raban'a doğru eğilmiş, sersemlemiş bakışlarla oturuyordu. Doktor Haasis gömlek parçasından yapılmış uyduruk bir bandajla bacağı sarılmış halde yerde yatıyor, sanki şoktaymış gibi bakıyordu. Geri kalan öğrenciler –üç kız, iki erkek– çaresizlik ve endişe dolu gözlerle ona bakarak yerde oturuyorlardı. Dirk bu toplama grubun hızlı bir kaçışı başaramayacağını açıkça görebiliyordu. Yerde baygın yatan silahlı adama baktıktan sonra Sophie'ye döndü.

"Şunun ceketini çıkarmama yardım et."

Dirk adamı biraz olsun yerden kaldırırken, Sophie üstündeki bol ceketi çıkardı. Adamı kollarının altından tutan Dirk, sürükleyerek tutsakların arka tarafına götürdü.

"Bacaklarını kuma gömün, oturur vaziyette olsun, sonra da önünde durun," dedi iki erkek öğrenciye. Öğrenciler aceleyle kumu kazıp ayaklarını ve bacaklarını kuma gömdükten sonra bağdaş kurarak önüne oturup onu gizlemeye çalıştılar.

Dirk silahlı adamın kefiyesini alıp kendi başına sardı, ardından siyah ceketi sırtına geçirdi. Tekrar grubun ön tarafına doğru koştu ve yerdeki tüfeği aldı.

"Geliyor," diye fısıldadı biri korku dolu bir sesle.

"Sen otur yine," dedi Sophie'ye, silahı kontrol ederken. Büyük olasılıkla ülkeye Mısır'dan kaçak sokulmuş, toplu üretim bir AK-74'tü. Dirk hayal meyal hatırlıyordu silahı, bir zamanlar atış

poligonunda benzer bir versiyonuyla talim yapmıştı. Ateşleme selektör anahtarının otomatikte olduğundan emin olmak için kubuzun sol tarafını eliyle yokladıktan sonra şarjör mandalını çekti. Çabucak silahı doğrultup nöbet tutuyormuş gibi yüzünü gruba döndü.

Mahmud sahilde göründü ve kaşları çatık, canı sıkkın bir halde tutsaklara doğru ağır adımlarla yürüdü.

"Biri jeneratörü kullanarak denizin içinde fıskiye yapmış," diye homurdandı. "Sular on beş metreye yükseliyordu."

Dirk sırtı adama dönük, biraz daha yakına gelmesini bekledi. Yaklaştığını hissettiğinde, yavaşça döndü ve AK-74'ü gelişigüzel bir biçimde Mahmud'un göğsüne doğrulttu.

"Ben yokken kıza iyi baktın mı?" diye sordu adam. Sonra dondu kaldı.

Sesi çıkmayan ortağının birden boyunun uzamış olduğu, ıslak bir şort giydiği ve kendisine sert sert bakan gözlerin yeşil olduğu kafasına dank etti. Ancak ondan sonra Kalaşnikof tüfeğin kendisine doğrultulduğunu anlayabildi.

"Bırak silahını," dedi Dirk.

Sophie söyleneni Arapça tekrarladı, ama gerek yoktu. Mahmud Saim Dirk'ün ne kastettiğini tam olarak anlamıştı. Adam, Sophie ile öğrencilere, sonra tekrar Dirk'e baktı. Amatörler, diye düşündü. Ortağı, Saim, kandırılmış olabilirdi, ama o kolay lokma değildi.

"Evet, evet," dedi başını sallayıp silahını yere doğru bırakırken. Fakat ani bir hareketle, tek dizinin üstüne çöktü ve tüfeğin dipçiğini omzuna dayayıp Dirk'e nişan aldı.

Önce Dirk'ün elindeki AK-74 patladı. Dört kurşun, tetiğe basma şansı bulamadan, Mahmud'un göğsünü delerek onu geriye doğru savurdu. Güçlükle nefes alırken dudakları aralandı, ama

öğrencilerden birinin attığı korku dolu çığlık adamın son sözlerini bastırdı. Sophie ayağa fırladı ve Dirk'ün yanına koştu.

"Pis bir domuzdu," dedi, ölen adama bakarak.

Dirk hızla atan nabzını düzeltmek için derin bir nefes aldıktan sonra Mahmud'a doğru yürüyüp tüfeğini aldı. Aniden kamyonetin, tepenin yukarısından gelen ve sahilde yankılanan kornası duyuldu.

"Olası bir toplan çağrısı," dedi Dirk. "Herkesi bir an önce buradan çıkarmamız gerek."

Gruba doğru yürüdü ve erkek öğrencilerden uzun bacaklı, dayanıklı görünenini çağırdı.

"Thomas, bize yardım getirmen için sana ihtiyacımız var. Sahilin bir buçuk kilometre kadar yukarısında bir site var. Telefon bul ve buraya süratle polis getirip getiremeyeceğine bir bak. Onlara ne ile karşılaşacaklarını söylemeyi sakın unutma."

Genç adam ayağa kalkıp arkadaşlarına tereddütle baktıktan sonra döndü ve var gücüyle koşarak gözden kayboldu. Dirk çabucak çevrelerindeki alanı taradı ve gelip grubun önünde durdu.

"Onlar arkadaşlarını aramaya gelmeden önce gitmemiz gerek. Öncelikle amfiteatrın arka tarafına bir dolaşalım," dedi.

"Bu kımıldıyor," diye araya girdi öğrencilerden biri, Saim denen adamı işaret ederek.

"Bırakın kalsın," diye karşılık verdi Dirk. Sophie'ye doğru yürüdü ve tüfeklerden birini ona uzattı. "İsrail Savunma Kuvvetleri'nde görev yaptın, değil mi?" diye sordu.

"Evet, iki yılımı aldı," dedi. İsrail'in mecburi askerlik hizmeti kadınlar için de geçerliydi. Tereddüt etmeden tüfeği aldı.

"Çekilirken bizi koruyabilir misin?" diye sordu.

"Deneyeceğim."

Dirk eğilip onu alnından öptü. "Bize yakın kal."

İlerledi ve Doktor Haasis'in ayağa kalkmasına yardım etti. Yarasından kaynaklanan şok yüzünden profesörün gözleri donuktu ve rengi solmuştu. Diğer erkek öğrencinin de yardımıyla, Dirk onu kumların üstünde sürükledi. Grubu amfiteatrın sahnesine ve sıra sıra oturma yerlerinin uzak ucuna doğru götürdü. Sophie karanlıkta yaklaşan birileri olup olmadığını kontrol ederek grubu birkaç adım geriden izliyordu.

Nefes nefese kalan Dirk, kendini bırakmış Haasis'in bütün ağırlığını zorlanarak yüksek yapının arkasına çekti. Yakınlarında konser ekipmanlarının konması için yapılmış, tiyatroya yanlamasına uzanan bir depo vardı. Dirk, Haasis'i deponun arkasına sürükleyerek nazikçe yere yatırdı. Diğer öğrenciler ve yaralı ajanlar da profesörün yanında yere uzanırken, Sophie arkadan çıkageldi.

"Burada duracağız ve polisin gelmesini bekleyeceğiz," dedi Dirk, o köşenin savunma yapmaya uygun bir yer olduğunu düşünerek.

"Dirk, patikadan aşağıya doğru gelen ışıklar görüyorum," diye uyardı Sophie sessizce.

Dikkatle bakınca tepeden aşağıya doğru bir görünüp bir kaybolarak inen iki ışık gördüler. Işıklar sahilde yavaş yavaş ilerlerken, arada sırada birine bağırarak seslenildiği duyuluyordu. Işıklardan biri doğrulmayı başarmış olsa da sersemliğini hâlâ atamamış olan Saim'in üzerinde durdu. Çok geçmeden Mahmud'un cansız bedeni de bulundu ve öfke dolu homurtular yükseldi. Işıklardan biri döndü ve amfiteatrın içini taradı. Dirk kolunu Sophie'ye dolayıp ani bir hareketle onu kenardan çekti.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, Sophie'yi o kadar sıkı olmasa da hâlâ kavrayarak. "Gece görüş gözlükleri var."

Sophie karşılık olarak kolunu Dirk'e dolayarak sıktı. Bir dakikalığına birbirlerine sarıldıktan sonra Dirk bir kez daha gizlice bakmak için çekildi. Her iki ışığın da sahilden aşağıya doğru iler-

lediğini, çok geçmeden de seke seke tepeden yukarıya doğru çıkmaya başladığını görünce rahatladı. Birkaç dakika sonra, kamyonetin motorunun belli belirsiz sesi duyuldu; parktan çıkıyorlardı.

On dakika sonra, siren sesleri ve yanıp sönen ışıklar parkı doldurdu. Ellerinde fenerleri ve yanlarında havlayan Alman çoban köpekleri olan silahlı polisler patikadan aşağıya doğru inmeye başlayınca, Dirk ile Sophie de yerlerinden çıkıp kampa doğru tırmanmaya başladılar. Polisleri amfiteatra götürdüler, orada Haasis ile yaralı ajanlar hemen ambulansa taşındı. Dirk, Mahmud'un cesedinin ortadan kaybolduğunu fark etti; ortakları onu sürükleyerek tepenin yukarısına çıkarmış, çalınan tarihi eserlerle birlikte cesedi de kamyonetle götürmüşlerdi.

Polisin kapsamlı sorgulamasının ardından, Dirk tarihi eserlerinin olduğu çadırın içine göz atma fırsatı buldu. Beklediği gibi, papirüs tomarlarının olduğu bütün kutular gitmişti. Beklemediği ise ambar bölgesinde bulunan tarihi eserlerin çeşitli analiz ve koruma işlemleri için konmuş oldukları masalarda hâlâ duruyor olmasıydı. Çadırdan çıkınca park alanından doğru kendine yaklaşmakta olan Sophie'yi gördü. Tepedeki ışıkların altında, kadının gözlerinin kıpkırmızı olduğunu görebiliyordu, üstelik sanki titriyor gibi görünüyordu. Dirk ona doğru giderek elini tuttu.

"Olan Arie'ye oldu," dedi, ajan Holder'dan bahsediyordu. "Saçma sapan birkaç tarihi eser için bir insanı vurup öldürdüler."

"Hırsızlık konusunda ne kadar yeteneklilerse, öldürme konusunda da o kadar yetenekliler. Yalnızca tomarları çalmışlar, diğer tarihi eserlere dokunmamışlar bile," diye karşılık verdi Dirk, başıyla çadırı işaret ederek.

Sophie'nin yüzü sertleşmiş gibiydi. "Tüyoyu veren o sahte tarihi eserler ajanıydı. Şu genç öğrenci, Stephanie, onun bu gece buradaki silahlı adamlardan biri olduğunu düşünüyor."

"Karaborsada satılacak eserler elde etmek için kimlerin bu tür komando taktikleri kullanacağı konusunda herhangi bir fikrin var mı?"

Sophie evet anlamında başını salladı. "Bu durumda Mule'lardan kuşkulanmam gerek. Hizbullah'la bağları olduğundan şüphelenilen Lübnanlı bir kaçakçı çetesi. Genellikle silah ve uyuşturucu nakliyatı yapmalarıyla tanınırlar, ama daha önce tarihi eser işine bulaştıkları da olmuştu. Bu tür eserler için birilerini öldürebileceğini düşündüğüm onlar var bir tek."

"Bu tomarların kendini bu kadar kolay tehlikeye atmaya değeceğini düşünmezdim."

"Büyük olasılıkla parasını önceden almışlardır. Muhtemelen bu varlıklı bir koleksiyoncu için yapılan sözleşmeli bir işti. Hiçbir sınır tanımayan bir koleksiyoncu için."

"Yakala onları," dedi Dirk sessizce.

"Holder için yakalayacağım," diye karşılık verdi Sophie kendinden emin bir sesle. Bir süre denizi seyrettikten sonra Dirk'e baktı; yüzündeki o sert ifade yumuşamıştı.

"Sahilde ortaya çıkmasaydın, içimizden canlı kurtulan olur muydu, emin değilim."

Dirk gülümsedi. "Ben sadece ikinci bir buluşmayı sağlama bağlamak istedim."

Sophie ayağa kalktı ve yanağına küçük bir öpücük kondurdu. "Bunu neredeyse garanti edebilirim."

TERMİNALİN BEKLEME SALONUNDA DURAN PITT DERİN bir oh çekti. Pencereden bakıyor, Loren'ın uçağının kapıdan uzaklaşıp Uluslararası Atatürk Havalimanı'ndan kalkmayı bekleyen jetlerin olduğu sıraya girişini izliyordu. En sonunda, eşinin tehlikeden uzakta olacağını bilerek rahatlayabilecekti.

Sirkeci Rıhtımı'nda durup muhtemel katillerinin Harem feribotunda uzaklaşmalarını seyretmesinden sonra geçen zaman endişe verici olmuştu. O ve Loren aceleyle bir taksi çağırmış ve kaldıkları otelin arka kapısından gizlice girerek hemen çıkış işlemlerini yapmışlardı. Takip edilmemelerini sağlamak için şehirde dolaşa dolaşa ilerlemişler, sonra da geceyi geçirmek üzere havalimanı yakınlarındaki mütevazı bir otele yerleşmişlerdi.

"Belki de Amerikan Elçiliği'ne gidip bütün olan biteni anlatmalıydık," diye yakındı Loren, sade, gösterişsiz odalarına girdiklerinde. "En azından bize güzel bir otelde koruma sağlayabilirlerdi."

"Haklısın," diye kabullendi. "Bir düzine bürokrata verilecek otuz yedi brifingin ardından, muhtemelen bize bir haftaya kadar güvenli bir yer bulurlardı." Loren'ın daha önce diplomatik yardım almak için ısrar etmemiş olmasına şaşırmadı. Kongre'de geçirdiği yıllara rağmen, özel muamele görmek için konumunu nadiren kullanırdı.

"Yine de Dışişleri Bakanlığı bu konudan haberdar olmalı," diye karşılık verdi. "O tiplerin parmaklıkların arkasına konması gerek."

Yerlerini yeniden ayırtan Pitt, Loren'ı Washington'a giden ilk uçağa bindirerek uğurladı. Sakız Adası'na gidecek uçağına binmeden önce boş zamanı olduğu için havalimanındaki bir kafede kahvaltı yaptıktan sonra Doktor Ruppé'ye telefon etmeyi denedi. Arkeoloğun Pitt'e vermiş olduğu Roma'daki numaradan cevap vermesine şaşırdı.

"Havalimanından mı arıyorsun?" diye sordu Ruppé, Pitt'in başının üstündeki bir hoparlörden oldukça yüksek bir sesle uçakların gidiş-geliş bilgileri duyurulurken.

"Evet, şimdi Loren'ı yolcu ettim, ben de kendi uçağımı bekliyorum."

"İkinizin bir gün daha birlikte olacağınızı sanıyordum."

Pitt ona Boğaz'daki maceralarını anlattı.

"Tanrıya şükür, ikiniz de iyisiniz," dedi Ruppé, anlatılanlardan dehşete düşerek. "O adamların bağlantıları çok iyi olmalı. Bunu polise bildirdiniz mi?"

"Hayır," diye yanıtladı Pitt. "Nerede olduğumuzu bu kadar çabuk bulmaları beni biraz temkinli olmaya itti."

"Akıllıca bir davranış. Üstelik, benim vereceğim kötü haberlere bakılacak olursa, bu şekilde davranmakta haklısın büyük olasılıkla."

"Ne oldu?"

"Müzedeki yardımcımdan bir telefon aldım. Anlaşılan, biri gizlice ofisime girip ortalığı karıştırmış, hem de güpegündüz. İyi haber şu ki kasamın yerini bulamamışlar, dolayısıyla altın tacın hâlâ güvende."

"Peki ya kötü haber?"

"Madeni para ve kâğıtlarımdan bazılarını almışlar, aralarında senin batığın yerini gösteren haritan da var. Kesin olarak söyleyemem, ama bütün bu olaylar arasında bir bağ varmış gibi geliyor bana. Daha önce buna benzer bir şey hiç başıma gelmemişti."

"Türk polisinden bilgi sızmasının bir başka sonucu mu?" diye sordu Pitt.

"Olabilir pekâlâ. Yardımcım olayı bildirdi zaten, onlar da bir soruşturma başlattılar. Fakat Topkapı soygununda olduğu gibi, ellerinde hiçbir ipucu olmadan çalıştıklarını iddia ediyorlar."

"Şimdiye kadar bir ton ipucu bulmuş olmalıydılar," diye hayıflandı Pitt.

"Neyse, sanırım şimdilik yapılacak fazla bir şey yok. İstanbul'a geri döndüğümde, senin tacını analiz edip tarihlendirmeye çalışacağım."

"Dikkatli ol Rey. Birkaç güne kadar seni ararım."

Pitt, Topkapı hırsızlarıyla ilgisinin artık bir son bulduğunu umarak telefonu kapadı.

Fakat içinde öyle olmadığına dair bir his vardı.

FAS MİMARİSİ TARZINDAKİ VİLLA TÜRK KIYISINDAKİ yüksek kayalığın üstünde denize hâkim bir manzaraya sahipti. Deniz kıyısında bulunan zengin işi villaların bazıları gibi çok büyük olmasa da ayrıntılara önem veren mimari bir özellik gösteriyordu. Bütün dış duvarlar zarif sırlı çinilerle kaplıydı, çatı kenarlarında ise minicik çıkmalar vardı. Yine de işlevsellik zenginliğe baskındı ve villa sakinlerinin özel hayatına büyük önem verilmişti. Yüzü karaya dönük olan bölüm yüksek, taş bir duvarla çevrelenmişti ve bu duvar villanın iç kısmını yakındaki Kuşadası mesire yerine giden sahil yolunda seyahat eden bölge halkının ve turistlerin meraklı gözlerinden gizliyordu.

Özden Çelik oldukça büyük olan pencerenin önünde durmuş, parıltılı mavi denizin ötesinde, birkaç mil açıktaki Yunanistan'a ait Sisam Adası'nı izliyordu.

"Kendi kıyılarımızın hemen açığındaki adaların başka bir ülkenin elinde olması tam bir parodi," dedi acı bir sesle.

Maria yandaki bir masada oturmuş, bazı mali belgeleri gözden geçiriyordu. Güneşin aydınlattığı oda Boğaziçi'ndeki ofisine benzer biçimde döşenmişti; yerde yine yerel kilimler, duvarlarda ve raflarda ise Osmanlı döneminden eserler vardı.

"Uzun zaman önce ölmüş insanların başarısızlıkları için kendine kızma," dedi.

"Sultan Süleyman hüküm sürerken bu topraklar hâlâ bizimdi. İmparatorluğumuzu feda eden büyük Atatürk oldu," dedi alaycı bir tonla.

Maria erkek kardeşinin çağdaş Türkiye'nin kurucusuna daha önce birçok kez dil uzattığına tanık olmuştu. Çelik, kız kardeşine döndü, gözleri alev alevdi. "Mirasımız unutulamaz, gerçek kaderimiz de inkâr edilemez."

Maria sessizce başını sallayarak onayladı. "Şeyh'in elektronik havalesi geçti," dedi, bir banka dekontunu göstererek.

"Yirmi milyon euro?" diye sordu.

"Evet. Müftüye ne kadarını söz verdin?"

"On iki milyon olabileceğini söylemiştim, ama biz on dört verelim gitsin, kalanını da daha önce olduğu gibi elimizde tutacağız."

"Bu cömertlik niye?" diye sordu.

"Onun güvenini devam ettirmek önemli. Ayrıca, paranın harcandığı yer elimi daha da güçlendirecek."

"Bunun için bir stratejin olduğunu mu varsayacağım?"

"Elbette. Aday listesinin başında Müftü Battal'ın olduğu oy pusulalarını garantiye almak için avukatlar ve yargıya verilecek rüşvetler büyük bir bölümünü alacak. Kalan fonlar da bildik politik masraflar için kullanılacak; miting organizasyonları, reklam ve el ilanları, ek kaynak geliştirme, falan filan."

"Müftünün seçim kampanyası kasaları hızlı doluyor olmalı, camilerindeki izdihama bakılırsa, halkın gözünde artan popülerliği de cabası."

"Bunların hepsi kendimize pay çıkarabileceğimiz şeyler," diye karşılık verdi Çelik kendini beğenmiş bir ifadeyle.

Amaçlarına önderlik edecek doğru İslami lideri bulması ve işlemesi Çelik'in yıllarını almıştı. Müftü Battal bir yandan harekete önderlik ederken bir yandan da Çelik'in planlarına göre şekillendirilmesi yine de mümkün olabilecek doğru bir ego ve karizma karışımına sahipti tam olarak. Çelik'in dikkat ve özenle koreografisini yaptığı rüşvet ve tehdit kampanyalarının yardımıyla, Battal bütün Türkiye'de köktenci İslami desteği güçlendirmiş ve giderek ulusal bir hareket haline getirmişti. Sahne arkasında çalışan Çelik, bu dini hareketi politik bir harekete dönüştürmek üzereydi. Uzun zamandır güttüğü kendi büyük amaçlarının, bazı kesimlerin direnciyle karşılaşacağını kavrayacak kadar zeki olan bu adam, o amaçların tohumlarını ekeceği tarla olarak popülist müftüyü seçmişti.

"Medyadaki haberlerden anlaşıldığı kadarıyla, Topkapı soygununa karşı insanların öfkesi ve tepkisi hâlâ son derece fazla," dedi Maria. "Müslümanların inancına karşı çok açık bir hakaret olarak görülüyor. Bu olay müftünün popülerliğini yüzde bir, yüzde iki artırmadıysa, çok şaşırırım."

"Amaç da buydu tam olarak," diye karşılık verdi Çelik. "Bu menfur saldırıyı ve saldırganları sert bir dille kınayan bir basın açıklaması yayımlamasını sağlamalıyım kesinlikle," diye ekledi alaycı bir gülümsemeyle.

Masaya doğru giderek, üst üste yığılmış araştırma dergilerinin ve bir deniz haritasının yanında duran keçe kaplı bir kutunun içindeki antik madeni paralara baktı. Doktor Ruppé'den çalınmış paralardı; Maria müzeyi turist gibi ziyaret ederken arkeoloğun ofisine girmiş, ortalığı karıştırırken paraları bulup almıştı.

"Olay yerine geri dönmek, biraz riskli değil mi?" diye sordu.

"Tam olarak Topkapı Sarayı Kutsal Emanetler Odası değildi," diye yanıtladı. "Muhammet'in kutsal emanetlerinin olduğu

ikinci çantamızın muhtemelen dönüp dolaşıp sonunda oraya götürülebileceğini düşünmüştüm, ta ki polisten aksi yönde haber alana kadar. Hem adamın ofisine girip çıkmak da çabuk ve kolay oldu."

"Bu madeni paralar dışında ilgi çekici başka bir şey var mıydı?" diye sordu, kutudan aldığı altın parçasına hayranlıkla bakarak.

"İznik işi bir seramik kutu. Madeni paralarla birlikte, arkeoloğun Sultan Süleyman dönemine tarihlendiğini belirttiği bir not vardı. Anlaşılan hepsi Amerikalıların keşfettiği bir batıktan gelmiş."

Çelik'in kaşları ilgiyle kalktı. "Demek Süleyman döneminden bir batık ha? Daha fazlasını bilmek isterdim."

Ofis kapısı çalındı ve hemen ardından içeriye koyu renk takım elbise giymiş iri yapılı bir adam girdi. Açık renk teni, yaşamının karanlık yüzüne açıkça tanık olmuş sert, kurşuni gözleri vardı.

"Ziyaretçileriniz geldiler," dedi kalın bir sesle.

"Onları içeri al ve diğer Yeniçeri ile birlikte geri gel," diye emir verdi Çelik.

Yeniçeri terimi yüzyıllar öncesine dayanıyordu ve Osmanlı padişahlarının hem şahsi muhafızlarına hem de seçkin askeri birliklerine karşılık geliyordu. Sadakatin tuhaf bir oyunuyla, Müslümanların sarayına hizmet eden ilk yeniçeriler genellikle Müslüman değil, Balkanlardan seçilen Hıristiyanlardı. Küçük yaşlarda devşirilerek askere alınan bu kişiler eğitiliyor ve padişahın emrine verilecek hizmetli, muhafız gibi görevler için yetiştiriliyorlardı, hatta aralarından ordu komutanı çıkanlar da oluyordu.

Benzer bir tarzda, Çelik'in yeniçerileri de Sırbistan ve Hırvatistan'dan, çoğu eski ordu komandosu olan, Hıristiyan askerlerdi.

Bununla birlikte, Çelik'in durumundaysa koruma ve paralı asker olarak işe alınıyorlardı.

Yeniçeri bir anlığına gözden kaybolduktan sonra odaya giren üç adama eşlik eden bir arkadaşıyla geri döndü. Gelen üç kişi Boğaz'da Pitt ile Loren'ı takip eden adamlardı. Fark edilebilir bir kaygıyla ayaklarını sürüyerek içeri girdiler; üçü de Çelik ile doğrudan göz teması kurmaktan kaçınıyordu.

"Davetsiz misafirleri ortadan kaldırdınız mı?" diye sordu Çelik selam bile vermeden.

İçlerinden en uzun boylu olanı, takip sırasında güneş gözlüğü takan adam, grup adına konuştu.

"Pitt adlı o adam ve karısı anlaşılan bizi fark ettiler ve Boğaz vapuruna binerek kaçtılar. Onları neredeyse elimize geçiriyorduk ne var ki kurtulmayı başardılar."

"Yani başarısız oldunuz," dedi Çelik, sözlerinin bir celladın kılıcı gibi, havada asılı kalmasına izin vererek konuşuyordu. "Şimdi neredeler Farzad?"

Adam başını iki yana salladı. "Kaldıkları otelden ayrılmışlar. Hâlâ şehirde olup olmadıklarını bilmiyoruz."

"Polis?" diye sordu, Maria'ya dönerek.

Kadın başını iki yana salladı. "Bildirilen bir şey yok."

"Bu adam, Pitt. Ya her işin altından kalkabilen, becerikli biri, ya da gerçekten çok şanslı."

Çelik masaya doğru yürüdü ve Ruppé'nin ofisinden çalınmış olan altın parayı aldı.

"Batığına dönecek hiç kuşkusuz. Bir *Osmanlı* batığı," diye ekledi üstüne basarak. Farzad'a yaklaşıp gözlerinin içine baktı. "Bir defa başarısız oldun. İkinci bir başarısızlığı hoş görmeyeceğim."

Geriye doğru çekilip üçüne birden, "İşinizin karşılığını tam olarak alacaksınız. Çıkışta paranızı alabilirsiniz. Bir sonraki

projeye kadar hiçbiriniz ortalıkta görünmeyeceksiniz. Anlaşıldı mı?" dedi.

Üç adam da sessizce başını salladı. Yeniçerilerden biri kapıyı açtı ve adamlar çıkışa doğru hızlı adımlarla geri geri gittiler.

"Durun," dedi Çelik aniden yüksek sesle. "Atvar, sana söyleyeceğim bir şeyler var. Diğerleri gidebilir."

Mavi gömlek giymiş olan adam dururken, Farzad ile İranlı odadan çıktı. İlk yeniçeri odada kaldı ve kapıyı kapadıktan sonra Atvar'ın arkasına geçti. Çelik, Iraklıya yaklaştı.

"Atvar, Pitt denen bu adamın Topkapı soygunu sırasında seni alt etmesine izin verdin. Bunun sonucunda da peygamber efendimizin Hırka-i Saadet'ini ellerimizin arasından kaçırmış olduk. Şimdi de dün seni yine atlatmasına izin verdin, doğru mu?"

"Hepimizi gafil avladı," diye kekeledi Atvar, destek almak için Maria'ya bakarak.

Çelik, çekmeceyi açıp içinden bir metrelik bir yay kirişi çıkarırken Maria hiçbir şey söylemedi. Osmanlı ataları gibi, Çelik'in de en çok tercih ettiği öldürme aracı kirişti.

"Farzad'ın aksine, sen beni iki kez başarısızlığa uğrattın," dedi Çelik, yeniçeriye başını sallayarak işaret verirken.

Koruma yaklaştı ve Atvar'ı kolları yan tarafında kalacak şekilde arkasından sıkıca sararak kavradı. Iraklı mücadele etmeyi denedi, ama yeniçeri kurtulmasına izin vermeyecek kadar güçlüydü.

"Onun hatasıydı," diye haykırdı, başıyla Maria'yı işaret ederek. "Bize kadını kaçırma emrini veren oydu. O kadının gitmesine izin vermiş olsaydık, bunların hiçbiri başımıza gelmezdi."

Çelik söylenenleri duymazlıktan geldi, çırpınıp duran adamla yüz yüze gelene dek ağır adımlarla ona yaklaştı.

"Beni tekrar başarısızlığa uğratamayacaksın," diye fısıldadı kulağına. Sonra kirişi Atvar'ın boynuna doladı ve vernikli ahşap makarayla gerdi.

Adam çığlık attı, ama boğazını saran kiriş gerilirken, sesi de giderek söndü. Çelik makarayı bükerek kirişe daha fazla basınç uyguladıkça, adamın yüzünün rengi mavileşti ve gözleri dışarı fırladı. Ölmekte olan adamın yüzünü seyrederken Çelik'in gözlerine sapkınlık ve zevk dolu bir bakış yerleşti. Kurbanının gövdesi pelte gibi yere yığıldıktan çok sonra bile, sanki o anın tadını çıkarmak ister gibi, bükülü kirişi germeye devam etti. En sonunda, boğmak için kullandığı kirişi gevşetti, hiç acele etmeden ölü adamın boğazından açtıktan sonra masadaki çekmecesine geri götürdü.

"Cesedini hava karardıktan sonra açık denize götürüp at," dedi yeniçeriye. Koruma başını öne eğerek onayladı ve katılaşan cesedi sürükleyerek odadan çıkardı.

Bu cinayet Çelik'i canlandırmış gibiydi, gerginlik dolu bir enerjiyle odayı adımladı. Altın parayı yeniden eline aldı ve bir çocuğun oyuncağını sevmesi gibi parayı okşadı.

"Bu ahmakları işimize hiç bulaştırmamalıydın," diye bağırdı Maria'ya. "Benim yeniçerilerim bu işte başarısız olmazlardı."

"Geçmişte bize iyi hizmet ettiler. Ayrıca, senin de az önce göstermiş olduğun gibi, kolayca harcanabilirler."

"Bu yolda ilerlerken hiçbir hataya tahammül yok," dedi, ders verir gibi. "Çok riskli ve sonucu ağır olabilir."

"Sonraki operasyonu şahsen yöneteceğim. Hazır laf açılmışken, Kudüs'te devam etmek istediğine emin misin? Elde edeceğimiz kârın aldığımız riske değeceğinden emin değilim."

"Çok büyük bir birleştirici etki yaratma potansiyeli var. Bunun da ötesinde, bir parça abartılı bir Siyonist korkusuyla birlikte, Arap sponsorlarımızdan gelecek başka bir yirmi milyon euro

için de işe yarayacaktır." Çelik bir anlığına yürümeyi bırakıp kız kardeşine dikti gözlerini. "Tehlikeli olduğunun farkındayım. Bu görevi üstlenecek misin?"

"Elbette," diye yanıtladı kadın gözünü bile kırpmadan. "Hizbullah bağlantım bu göreve uygun fiyata yardım edecek en iyi grupla gerekli ayarlamaları yaptı bile. Üstelik herhangi bir sorun çıkarsa, suçlamalar doğrudan onlara atfedilecektir."

"Hizbullah bu görevin doğasına aykırı değil miydi?"

"Onlara tüm detayları vermedim," diye yanıtladı Maria sinsi bir gülümsemeyle.

Çelik, kız kardeşine doğru yürüyüp hafifçe yanağını okşadı. "Bir adamın isteyebileceği en iyi ortak olduğunu her zaman açıkça gösterdin."

"Bir kaderimiz var," diye karşılık verdi Maria, onun daha önceki sözlerini tekrarlayarak. "Büyük büyükbabamız 1922'de Atatürk tarafından sürgüne gönderildiğinde, ilk Osmanlı İmparatorluğu son buldu. Büyükbabamız ve oğlu hayatlarını toplum dışına itilmiş kişiler olarak geçirdiler, iadeiitibar hayalini gerçekleştirmeyi başaramadan. Fakat Allah'ın izniyle artık yenilenmiş bir imparatorluk parmak uçlarımızda. Babamızın ve ondan önceki herkesin onuru için, harekete geçmekten başka seçeneğimiz yok."

Çelik, elindeki altın parayı yumruğu titreyene dek sıkarak, tek kelime etmeden durdu, gözlerinden yaşlar boşanıyordu.

II. BÖLÜM

MANİFESTO

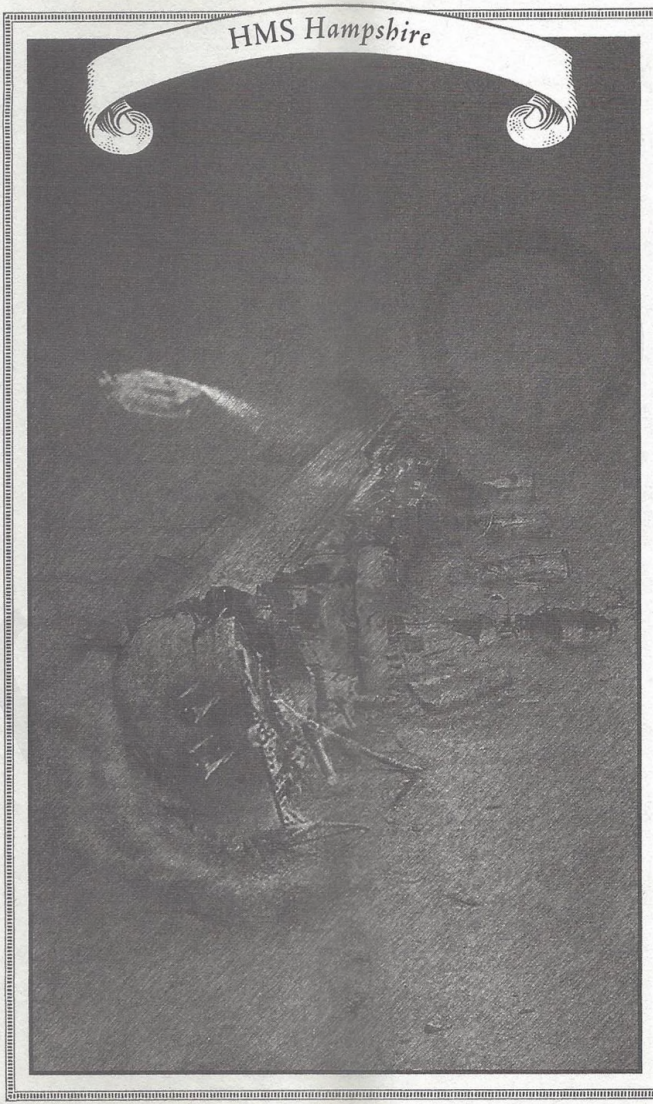
HMS Hampshire

LİMON SARISI DENİZ ALTI ARAŞTIRMA ARACI, GEMİNİN altındaki giriş havuzunun çalkantılı sularından denize indirildi ve hızla gözden kayboldu. Pilot vakit kaybetmeden derine indi, şiddetli dalgalar yedi kuvvetindeki bir rüzgârla yarışıp dururken ana geminin çevresinde dolanmak istemiyordu.

İskoç anakarasının kuzeydoğusundaki Orkney Adaları'nın açıklarındaki buz gibi sular çok nadiren sakin olurdu. Kuzey Atlantik fırtınaları kayalık adaları düzenli olarak dev dalgalarla döverken, bora şiddetindeki rüzgârlar hiç hafiflemeden esmeye devam edecek gibi görünürdü. Fakat öfkeli suların otuz metre kadar altında, araştırma aracının içindeki üç yolcu yüzeydeki şiddetli havayı süratle arkalarında bıraktılar.

"Dalıştan biraz korktum, ama burası sallanıp duran gemiden çok daha sakin aslında," diye konuştu Julie Goodyear arka koltuktan. Cambridge Üniversitesi'nde araştırmacı tarihçi olan ve ilk

dalışını gerçekleştiren Julie, üç gün önce Scapa Flow'da NUMA araştırma gemisi *Odin*'e bindiğinden beri deniz tutmasıyla boğuşuyordu.

"Bayan Goodyear, bu seyirden büyük keyif alacağınızı, o sallanıp duran fıçıya geri dönmek istemeyeceğinizi size garanti ederim," diye karşılık verdi pilot Teksas aksanıyla ağır ağır konuşarak. At nalı şeklinde bıyığı, çelik gibi gözleri olan Jack Dahlgren dalışlarını dikkatle idare ederken dalış kontrol sistemlerini bir cerrahın marifetli dokunuşlarıyla kullanıyordu.

"Haklı olabileceğinize inanıyorum. Buradaki kapalı yer korkusu beni mahvetmediği sürece tabii," diye karşılık verdi Julie. "Siz ikinizin sürekli olarak buradaki hapsedilmişlik duygusuyla nasıl başa çıktığınızı anlayamıyorum."

Julie uzun boylu bir kadın olmasına karşın, hem Dahlgren hem de yardımcı pilot koltuğunda oturan kadından birkaç santim kısaydı yine de. Summer Pitt dönüp insanın içini rahatlatan bir gülümsemeyle ona baktı.

"Bakışlarını dışarıdaki dünyaya odaklarsan," dedi, araştırma aracının önündeki gözetleme penceresini işaret ederek. "Burada kısılıp kaldığın duygusundan kurtulmaya başlarsın."

Uzun kızıl saçları ve parlak gri gözleri olan Summer, makine yağı lekeli dalış tulumunun içindeyken bile oldukça göz alıcı görünüyordu. NUMA'nın başkanının kızıydı –erkek kardeşi Dirk'le ikizdi– boyu bir seksen beşi bulmakla birlikte, böyle dar ve sıkışık yerlerde olmaya alışıktı. NUMA'da denizbilimci olarak çalışan Summer, küçük deniz altı araştırma araçlarının içinde deniz tabanlarını araştırarak çok uzun saatler geçirmişti.

"Konuya biraz ışık tutmama ne dersin?" dedi Dahlgren, uzanıp tepedeki bir çift anahtarı açarken. Dıştaki bir dizi projektör birden yanarak çevrelerindeki koyu yeşil denizi aydınlattı.

"Bu daha iyi," dedi Julie, şimdi yaklaşık on iki metrelik bir mesafeyi görebiliyordu. "Şu ana kadar dışarıyı nasıl görebileceğimize dair hiçbir fikrim yoktu."

"Sular şaşırtıcı derecede temiz," dedi Summer. "Norveç'tekinden çok daha iyi bir görüş mesafesi ve netliğimiz var." Summer ve *Odin*'in mürettebatı Norveç kıyısı açıklarında, denizdeki sıcaklık derecelerindeki değişimleri ve bunun bölgedeki deniz yaşamı üzerindeki etkilerini inceledikleri üç haftalık bir projeden dönüyorlardı.

"Derinlik yaklaşık elli iki metre," diye bildirdi Dahlgren. "Dibe yaklaşıyor olmalıyız."

Altlarında, derinlerde kumlu, kahverengi dip görününce, araştırma aracının balast tanklarını nötr yüzdürme kuvvetine ayarladı. Aracın elektrikli motorunu çalıştırıp ileri itiş gücü sağladı ve pusulaya bakarak rotasında hafif bir düzeltme yaptı.

"Açık denize yakınız, üstelik akıntı burada hâlâ iki deniz milini buluyor," dedi, araştırma aracının dış gövdesindeki basıncı hissediyordu.

"Serbest dalış için eğlenceli bir yer değil," diye karşılık verdi Summer.

Kısa bir süre daha süzülerek gittikten sonra boruya benzer, büyük bir nesne gözetleme penceresini kapladı.

"Bir numaralı gemi bacası işaretlendi," dedi Dahlgren, devasa borunun üstünde süzülürken.

"Çok büyük," dedi Julie heyecanla. "Böyle bir şeyi ancak siyah beyaz fotoğraflarda görmüştüm."

"Dibe oldukça sert bir iniş yapmış gibi görünüyor," diye fikir yürüttü Summer, ince, paslı bacanın bir ucunun büküldüğünü ve ezilerek düzleştiğini fark etmişti.

"Görgü tanıkları *Hampshire*'ın önce pruvasının dalgaların altında kaldığını ve batarken gerçekten de ters döndüğünü be-

lirtiyorlar," dedi Julie. "Bacalar, daha önce kopmamışsa, o sırada kopmuş olmalı."

Summer konsola uzanıp bir çift yüksek çözünürlüklü video kamerayı çalıştırdı.

"Kameralar kayıtta. Jack, solumuzda bir enkaz alanı başlangıcı var gibi görünüyor."

"Hallederim," diye karşılık verdi Dahlgren, araştırma aracını akıntıdan geçirerek.

Bacanın biraz uzağında, kumda oraya buraya dağılmış koyu renk nesneler görülüyordu. Yan yatıp dibe batarken gemiden düşmüş, uzun zaman önce aşınarak bozulmuş, ne olduğu anlaşılamayan kalıntılardı çoğu.

Summer nesneler giderek yoğunlaşırken tanımlanamayan irili ufaklı bir sürü parçanın arasında, pirinç bir mermi kovanı ve seramik bir kabı işaret etti. Sonra suda, tam önlerinde yukarı doğru yükselen siyah bir figür belirmeye başladı yavaş yavaş. Ağır ağır ilerleyerek yaklaşınca onun çok büyük bir gemi enkazı olduğunu gördüler.

Suyun altında geçen yaklaşık yüz yıllık bir süre 1. Dünya Savaşı'ndan kalma bu İngiliz kruvazörüne büyük zarar vermişti. Gemi dipte sancak tarafına iyice yatmış bir halde diklemesine uzanan paslı bir çelik yığını gibi görünüyordu. Geminin bölmeleri neredeyse tümüyle kuma gömülmüş durumdaydı ve aşındırıcı akıntıların etkileri her tarafında kendini gösteriyordu. Summer üstyapının çok uzun zaman önce çökmüş olduğunu, tik ağacından döşemelerin ise onlarca yıl önce aşınıp gittiğini görebiliyordu. Hatta gövde sac kaplamaları bile yer yer çökmüştü. Jutland Savaşı'nı atlatmış o görkemli kruvazörün yerinde artık yeller esiyordu.

Dahlgren araştırma aracını *Hampshire*'ın kıç tarafına yönlendirerek bir helikopter gibi üstünde tuttu. Sonra kısmen kuma

gömülmüş olan baş tarafına ulaşana dek gemiyi boydan boya kat etti; gemi söylendiği gibi deniz dibine pruvasından batmıştı.

Kıç tarafına döndüklerinde, Summer arka taraftaki bir ambarın yanında açıktaki bir güverte plakasının üstündeki çentikli deliği işaret etti. Deliğin yanında yüksekliği bir iki metreyi bulan istiflenmiş bir enkaz yığını vardı.

"Bu garip bir delik," dedi şüpheyle. "Geminin batmasıyla bir ilgisi olabilir."

"Yanındaki enkaz yığını bize gemiye bazı kişilerin girmiş olduğunu gösteriyor," dedi Dahlgren. "Bu batık alanı devlet tarafından korunmaya alınmadan önce, birileri gemiye girmiş miydi?"

"Evet, bu batık ilk olarak 1930'larda Sör Basil Zaharoff tarafından keşfedildi ve kısmen kurtarıldı," dedi Julie. "Gemide olduğu rivayet edilen bazı altınların peşindeydiler. Tehlikeli akıntılar yüzünden, söylendiğine göre, gemiden pek bir şey kurtaramamışlar. Varsa bile, büyük miktarda altın bulduklarına inanan hiç kimse yok gibi görünüyor."

Dahlgren onları kıç gövdesinin eğimli yüzeyi üzerinde gezdirdikten sonra karşısına aşağıdan yukarı çıkıntı yapan bir çift boş şaft çıktı.

"Yine de büyük bronz pervanelerini biri almış," diye işaret etti Dahlgren.

"İngiliz hükümetinin bu batık alanını koruma altına alması 1973 yılını buldu. O zamandan beri bu batığa kimsenin dalış yapmasına resmi olarak izin verilmedi. Basit bir fotoğrafik araştırma yapmak için izin çıkartmak üç yılımı aldı, o izni de sırf amcam bürokrat olduğu için çıkartabildim."

"Ailenden birilerinin yüksek mevkilerde olmasının hiçbir sakıncası yok," dedi Dahlgren, Summer'a göz kırparak.

"Ben kurumunuzun kaynaklarını sunmasından çok memnunum," dedi Julie. "Ticari bir deniz altı araştırma aracı ve mürettebatını tutmak için gereken parayı bulabilir miydim, emin değilim."

"Norveç projemizde Cambridge'li birkaç mikrobiyologdan yardım almıştık," diye karşılık verdi Dahlgren. "Yanlarında biraz Old Speckled Hen getirmişlerdi. Kesinlikle kibar insanlardı, o yüzden biz de karşılık vermekten çok memnunuz."

"Old Speckled Hen?" diye sordu Julie.

"Bir İngiliz birası," dedi Summer, gözlerini devirerek. "Olayın aslını sana söyleyeyim: Jack işin içinde bir gemi enkazı olduğunu duyduktan sonra yardım etmememiz artık kesinlikle mümkün değildi."

Dahlgren araştırma aracını kruvazörün bir iki metre üstünde ilerletirken gülümsemekle yetindi. "Bakalım, o mayına nereden çarpmışlar, bulabilecek miyiz?" dedi en sonunda.

"*Hampshire*'ı batıran mayın mıydı, yoksa torpil miydi?" diye sordu Summer.

"Çoğu tarihçi bir mayına çarptığına inanıyor. Battığı gece bütün gökyüzünü aydınlatan bir patlama olmuş. *Hampshire* birkaç refakatçi destroyerle yüzdürülmeye çalışılıyormuş, ama şiddetli dalgalar yüzünden bunu başaramamışlar ve kruvazör onlar olmadan devam etmiş. Pruva yakınlarında bir patlama meydana gelmiş, bu da bir mayına çarptığı görüşünü destekliyor. Alman denizaltısı U-75 bölgedeymiş ve sahilin açığına mayın döşediği bildirilmiş."

"Korkunç bir trajedi gibi görünüyor," dedi Summer.

"Geminin batması on dakika bile sürmemiş. Çok az sayıda cankurtaran sandalı denize indirilebilmiş, onlar da ya gemiye çarpıp parçalanmış ya da şiddetli dalgada alabora olmuşlar. Su üstünde kalmayı başarabilenler de buz gibi sulara yenik düş-

müşler. Mürettebatın çoğu kıyıya ulaşamadan ölmüş. Gemideki altı yüz elli beş mürettebattan yalnızca on ikisi kurtulmuş."

"Lord Kitchener kurtulanlardan biri değildi," dedi Summer sessizce. "Onun cesedini buldular mı?"

"Hayır," diye yanıtladı Julie. "Ünlü feldmareşal cankurtaranlara binmemiş, gemiyle birlikte batmış."

Araştırma aracının içindeki üç kişi hemen altlarında görebildikleri kruvazöre bakarken, aracı derin bir sessizlik kapladı. Dahlgren ana güverte yakınında, iskele tarafındaki gövde boyunca ilerledi; bir iki metre arayla, yer yer çökmüştü. Pruvaya yaklaştıklarında, Dahlgren gövde plakalarında bazı bükülmeler olduğunu fark etti. Sonra su altı ışıkları geminin neredeyse karinasının yakınlarında, yaklaşık altı metre boyunca uzanan bir yarığa rastladı.

"Bu kadar hızlı batması hiç garip değil," dedi Dahlgren aklındakini söyleyerek. "Bu delikten bir kamyonet bile geçebilir."

Dahlgren, aracı ışıklar patlamanın olduğu deliğin iç kısmını aydınlatacak şekilde döndürdü, diğer iki güvertede de metallerin korkunç biçimde büküldüğünü görünce dehşete düştü. İç kısımdan büyük bir mezgit balığı çıkarak parlak ışıklara merakla baktıktan sonra karanlıkta gözden kayboldu.

"Kameralar hâlâ çekimde mi?" diye sordu Julie. "Bunlar sayesinde elimizde harika araştırma görüntüleri olacak."

"Evet, hâlâ kayıttayız," diye yanıtladı Summer. "Jack, bizi patlamanın olduğu yere biraz daha yaklaştırabilir misin?" diye sordu, gözetleme penceresinden dikkatle bakarken.

Dahlgren, itiş kumandasını hareket ettirerek gövdenin oyuk kısmına aşağı yukarı yarım metre kalana dek yaklaştı.

"Dikkatini çeken özel bir şey mi oldu?" diye sordu Julie.

"Evet. Şu patlama alanına baksana."

Julie hiçbir şey anlamadan pas kaplamış çentikli çeliğe göz gezdirdi. Pilot koltuğunda, Dahlgren'in gözleri birden fal taşı gibi açıldı.

"Vay canına! Şu ezilmiş çeliğin kenarı dışa doğru itilmiş gibi görünüyor," dedi.

"Bütün yarık boyunca durum aynı gibi görünüyor," dedi Summer.

Julie kafası karışmış bir halde önce Dahlgren'e, sonra Summer'a baktı.

"Ne diyorsunuz?" diye sordu en sonunda.

"Sanırım Almanların haksız yere suçlandığını söylüyor," diye yanıtladı Dahlgren.

"Nasıl yani?"

"Çünkü," dedi Summer, yarığı işaret ederek. "*Hampshire*'ı batıran patlama geminin içinde meydana gelmiş gibi görünüyor."

DOKSAN DAKİKA SONRA üçlü *Odin*'in yemek salonunda oturmuş, büyük bir düz ekran monitörde *Hampshire*'ın video görüntülerini izliyordu. Dahlgren batığın ilk görüntülerini hızla ileri sardıktan sonra kameranın iskele tarafındaki yarığa yaklaştığı sırada kaydettiği görüntülere gelince hızını normale düşürdü. Julie ile Summer ise yanında oturuyor, burunları neredeyse ekrana yapışmış bir halde görüntüleri dikkatle inceliyorlardı.

"Şimdi dur," dedi Summer.

Dahlgren parçalanmış gövde plakasının olduğu yakın çekim görüntüyü dondurdu.

"Bu görüntü açıkça gösteriyor," dedi Summer, bir çiçeğin taçyaprakları gibi açılmış tırtıklı çelik kenarı işaret ederek. "Mey-

dana gelen patlamanın sebebi geminin içinden kaynaklanıyor olmalı."

"Buna Zaharoff'un kurtarma ekibi neden olmuş olabilir mi?" diye sordu Julie.

"Pek olası değil," diye yanıtladı Dahlgren. "Muhtemelen sağda solda patlayıcı kullanmış olsalar da bunu aramakta oldukları iç bölümlere girmek için yapmışlardır. Böylesine büyük bir giriş noktası açmaları için hiçbir nedenleri olamazdı, özellikle de ana güvertenin bu kadar yakınında." Konuşurken videonun "Yürüt" düğmesine bastı. "Bu yarığın her yerinde iç patlamanın kanıtlarını görüyoruz, eğer Zaharoff sadece var olan bir deliği genişletmeye çalışmış olsaydı, durum böyle olmazdı."

"Peki, iç kısımlarda bir mayın ya da torpido saldırısının tetiklemiş olabileceği bir mühimmat patlamasına ne dersin?" diye sordu Summer.

"Yeterince büyük değil," diye yanıtladı Dahlgren. "Bizim içeriden görebildiklerimize bakılırsa, iç bölümde büyük hasar var, ama tamamen gövde yakınında odaklanmış. Geminin mühimmatı patlamış olsaydı, başlıca bölümleri havaya uçmuş olurdu."

"Bu da geriye iç patlamayı bırakıyor," dedi Julie. "Belki de eski dedikodularda bir gerçeklik payı vardır."

"Ne dedikodusuymuş bunlar?" diye sordu Summer.

"1916'da Lord Kitchener'ın ölümü çok önemli bir olaydı. Yirmi yıl önce Sudan'da Hartum kahramanı olmuştu ve 1. Dünya Savaşı'nda Almanya'nın nihai yenilgisinin başlıca mimarlarından biri olarak görülüyordu. Elbette, ikon haline gelmiş asker toplama posterleriyle tanınıyordu en çok, hani şu işaretparmağını uzatıp orduya katılmaya çağıran posterlerdeki görüntüsüyle. Cesedi hiç bulunamayınca, çılgınca komplo teorileri alıp yürüdü, batıştan sağ kurtulduğunu ya da onun yerine gemide bir benzerinin olduğunu ileri süren teoriler. Gemi patlamadan birkaç ay önce

Belfast'ta bakıma çekildiği sırada, IRA'nın gemiye bir bomba yerleştirdiğini iddia edenler de çıktı."

"Lord Kitchener'ın araştırmalarında olması gerçekten ilginç," dedi Summer.

"*Hampshire*'ı incelemek istemenin sebebi bu mu, Kitchener yüzünden mi?" diye sordu Dahlgren.

Julie başını sallayarak onayladı. "*Hampshire*'ın durumunu belgelemek aslında dekanımın önerisiydi, ama itici güç kesinlikle benim feldmareşalle ilgili biyografimdi. Sanırım Kitchener'ın Canterbury yakınlarındaki eski malikânesine geri dönüp arşivlerine bir kez daha bakmam gerekecek."

"Canterbury?" diye sordu Summer. "Londra'dan çok uzak değildi orası, değil mi?"

"Hayır, yüz altmış kilometreden az."

"Yarın Yarmouth'a geri dönüyoruz, ondan sonraki durağım Londra."

"Kirkwall'da seni bıraktıktan sonra uğrayacağımız bir sonraki liman Yarmouth," diye açıkladı Dahlgren Julie'ye. "Orada yeniden ikmal yapacağız, sonra da bazılarımız diğer proje için Greenland'e gidecek," diye toparladı sözlerini, Summer'a imrenerek bakarken.

"Akdeniz'deki bir projede çalışan erkek kardeşime katılmak için önümüzdeki hafta uçakla İstanbul'a gideceğim."

"Güneşli ve sıcak görünüyor," dedi Julie.

"Bana mı diyorsun?" dedi Dahlgren homurdanarak.

"Uçak yolculuğu için Londra'ya gitmeden önce, belki birkaç günlüğüne araştırmanda sana yardımcı olabilirim," diye önerdi Summer, Julie'ye.

"Gerçekten yapar mısın?" diye sordu Julie, öneriye çok şaşırarak. "Bazı tozlu, eski kitaplara dalmak bir gemi enkazına dalmakla aynı şey değil."

"Bence hava hoş. Hem ne yalan söyleyeyim, *Hampshire*'ın başına gelenleri merak ediyorum. Madem bu bilmece kutusunun açılmasına yardım ettik, elimden geleni de yapayım bari."

"Teşekkür ederim Summer. Bu harika olacak."

"Sorun değil," diye karşılık verdi gülümseyerek. "Zaten gizemi kim sevmez?"

Okyay

"SOLOMON BRANDY-TARİHİ ESERLER" ADLI DÜKKÂN Kudüs'te, eski şehirdeki sessiz bir caddedeydi ve Kutsal Mezar Kilisesi'nden çok uzak sayılmazdı. Ülkedeki diğer ruhsatlı yetmiş dört tacir gibi, Brandy de bulundurduğu tarihi eserler çalıntı olmamak kaydıyla, bu tür eserleri alıp satması için İsrail devletinden resmi onay almıştı.

Bununla birlikte, yasal taahhüt çoğu tacir için küçük bir ayak bağıydı; tek yapmaları gereken arka kapıdan gelen şüpheli parçaları satmak için yasal olarak verilmiş ürün takibi sicil numaralarını yeniden kullanmaktı. İşin tuhaf yanı, İsrail'in tarihi eserlerle ilgili yasaları, başka birçok ülke tarafından yasaklanmış bir uygulama olan yasal tarihi eser ticaretine izin vererek, Kutsal Topraklar'da bulunan eski eserlere, aynı zamanda da sahtelerine, büyük bir talep yaratmaya yetiyordu. Tarihi eserler, aslında çoğu zaman, yasallaştırılabildikleri ve dünyanın dört bir yanındaki

diğer tacirlere ve koleksiyonculara satılabildikleri İsrail'e komşu ülkelerden kaçak sokuluyordu.

Sophie Elkin, kapının açılmasıyla birlikte gürültüyle çalan çıngırağın sesiyle irkilerek Brandy'nin iyi aydınlatılmış küçük dükkânına girdi. İçeride kimse yoktu, dört duvarındaki vitrinlerinden taşan tarihi eserlerle tıka basa doluydu. Sophie "Şeria" yazılı bir kâğıtla etiketlenmiş küçük kil çömleklerle dolu olan ortadaki vitrine doğru ilerledi. Tecrübeleri ve eğitimi hayatlarında ilk, belki de son kez Kutsal Topraklar'ı ziyarete gelen bilgisiz turistlerin satın alıp saklayacakları çömleklerin hepsinin sahte olduğunu söylüyordu.

Odanın arkasından buruşuk giysilerinin üstüne tozlu bir önlük takmış, yuvarlak, büyük gözlü, tıknaz bir adam çıktı. Tezgâhın üstündeki küçük, kil bir heykelciği tezgâha yatırdıktan sonra başını kaldırıp tedirginlikle Sophie'ye baktı.

"Bayan Elkin, bu ne sürpriz," dedi, orada olmasından hiç hoşlanmadığını gösteren kuru bir sesle.

"Merhaba Sol," diye karşılık verdi Sophie. "Hiç turist gelmedi mi daha?"

"Henüz erken. Sabahları görülecek yerleri gezmeye giderler, öğleden sonra alışveriş yaparlar."

"Konuşmamız gerek."

"Benim ruhsatım geçerli. Belirtilen zamanda raporumu doldurdum ve teslim ettim," diye itiraz etti.

Sophie başını iki yana salladı. "Bana Kayseriye'deki soygun ve cinayetle ilgili neler anlatabilirsin?"

Brandy gözle görülür şekilde rahatladı, sonra başını salladı.

"Çok üzücü, tam bir trajedi. Adamlarınızdan biri ölmüş, doğru mu?"

"Thomas Raban."

"Evet, onu hatırlıyorum. Çok yüksek sesle konuşan, bağırıp çağıran biriydi. Bir defasında küreğin sapını boynuma dolamakla tehdit etmişti beni, anımsadığım kadarıyla," dedi gülümsemeye çalışarak.

Sophie, iki yıl önce Brandy'yi gizli bir operasyonda yakalamış, adam Masada'dan çalınmış çok sayıda tarihi eser bulundurduğunu itiraf etmişti. Asıl büyük hırsızlara ulaşmada gizlice işbirliği yapmayı kabul edince, Sophie de onun hakkındaki suçlamaları düşürmüştü. Fakat tarihi eser ajanları başka alan araştırmaları hakkında bilgi almak için arada sırada ona baskı yapmak adına bu eski davayı kullanıyorlardı. Brandy, Sophie'nin soruşturmalarının çoğunda genellikle kaçamak cevaplar verirdi, ama aralarındaki bu iş ilişkisinde hiçbir zaman düpedüz yalan söylediği olmamıştı.

"Onu öldüren adamı istiyorum," dedi Sophie.

Brandy omuz silkti. "Korkarım size yardım edemeyeceğim."

"Senin kulağın deliktir Solomon. İşi yapan Mule'lar mıydı?"

Brandy gergin bir şekilde gözlerini pencereye dikti, dışarıda gezinen bir yabancı olup olmadığını kolaçan eder gibiydi. "Onlar tehlikeli bir örgüt. Kendi sınırlarımız içinde faaliyet gösteren teröristler. Onlara fazla yaklaşmak istemezsiniz Bayan Elkin."

"Bu işin sorumlusu onlar mıydı?"

Brandy, Sophie'nin gözlerinin içine baktı. "Kuşkular var," dedi kısık bir sesle. "Fakat kesin olarak bundan daha fazlasını söyleyemem."

"Tarihi eser çalma işini silahla yapılacak bir noktaya vardırabilecek ve tetiği çekmekten korkmayacak başka kimseyi tanımıyorum."

"Ben de," diye itiraf etti Brandy. "En azından ülkemizde."

"Söyle bana Solomon, böyle bir ekibi kim tutmuş olabilir?"

"Kesinlikle bir tacir değil," dedi kızgınlıkla konuşarak. "Karaborsada işlerin nasıl yürüdüğünü sana anlatmama gerek yok. Yasadışı kazıların çoğunu bulduklarına karşılık çok düşük bir ücret alan meteliksiz Araplar yapar. Bulunan eserler daha sonra bir dizi simsarın elinden geçer –bazen tacirler, bazen değil– sonunda da özel bir koleksiyoncuya ulaşır. Bununla birlikte, İsrail'deki hiçbir tacirin üstüne kan bulaşmış tarihi eserleri satın alarak kendi yaşama olasılığını tehlikeye atmayacağını sana söyleyebilirim. Çok, çok fazla risk var."

Sophie, Brandy'nin dükkânındaki malların yarısının yasadışı kazılardan geldiğinden pek de kuşku duymamasına rağmen, adamın haklı olduğunu biliyordu. En iyi tacirlerin temel özelliği her iki tarafın da güvenini gerektiren gizli, karanlık anlaşmalar yapmaya dayanırdı. İşinin ehli olmayanla ticaret yapmak çok fazla olası risk almak anlamına gelirdi. Tarihi eserler için birilerini öldürmek Sophie'nin tanıdığı bu tacirler için bambaşka bir iş gibi görünüyordu.

"Hiçbir *akıllı* tacirin böyle canilere bilerek bulaşacağına inanmıyorum," dedi. "Dördüncü yüzyıldan kalma Roma papirüs tomarlarıyla ilgili bir şey duydun mu hiç?"

"Demek Kayseriye'den çaldıkları şey bu," diye karşılık verdi anladığını belli ederek başını sallarken. "Hayır, o tür parçaların satılmaya çalışıldığından haberim yok."

"Eğer o mallar piyasada değilse, o zaman özel bir koleksiyoncu için yapılmış bir iş olmalı."

"Bence de öyle," diye katıldı Brandy.

Sophie tezgâha doğru gidip küçük kil heykeli aldı: Yaldızlı bir boyunduruğu olan kaba bir öküzdü. Şeklini ve motifini yakından inceledi.

"İlk Tapınak dönemi?" diye sordu.

"Keskin gözleriniz var," diye karşılık verdi adam.

"Kimin için?"

Brandy biraz kekeledi. "Hayfa'da bir banker. Özel ilgi alanı erken dönem Yahudi toprak işi eserler. Küçük, ama oldukça etkileyici bir koleksiyonu var, gerçekten."

"Elinde hiç papirüs tomarı var mı?"

"Hayır, onun ilgi alanı değil. Gözü kara bir fanatik değil, daha çok bir amatör, zevk için bu işi yapıyor. Benim tanıdığım papirüslerle ilgilenen çok az koleksiyoncu var, onlar da belli bazı metinlere ya da içeriğe odaklanmışlardır. Hiçbiri sizin bu işlere yüksek para yatıran babalar dediğiniz o tiplerden değildir."

"Öyleyse söyle bana Sol, kim bu tomarları şiddetle ister ve aynı zamanda bu kadar aşırıya kaçacak araçlara sahiptir?"

Brandy düşünceli düşünceli tavana baktı.

"Söylemesi güç. Avrupa'da ve Amerika'da, özel bir tarihi eser edinmek için her yola başvurmaya hevesli zengin koleksiyoncular olduğunu biliyorum. Fakat aynı kulvarda, benim bahsini bile duymadığım onlarca başka koleksiyoncu da vardır kesinlikle."

"Kayseriye'deki papirüs tomarı haberi çok yeniydi, sadece bir gün önce açıklanmıştı," dedi Sophie. "Batılı bir koleksiyoncunun bu kadar hızlı harekete geçebilmesi bana mümkün görünmüyor. Hayır Solomon, sanırım bölgesel bir kaynak buna önayak oldu. Bu profile uyan yerel birileri var mı?"

Brandy omuz silkti ve başını iki yana salladı. Sophie biraz daha fazlasını umuyordu. Çok paralı koleksiyoncuların Brandy gibi tacirler için beleşten zengin olma yolu olduğunu biliyordu. Brandy'nin Kayseriye saldırısının arkasında kim olduğuna dair muhtemelen hiçbir fikri yoktu, ama müşterilerinden herhangi biri hakkında kesinlikle kuşku doğuracak bir şeyler de yapmıyordu.

"Eğer bir şey duyarsan, herhangi bir şey, bana bildir," dedi, çıkmak üzereyken dönüp adama hem kızgın, hem nasihat eder gibi bakarak.

"Bu katilleri bulduğumda –ki bulacağım– ister işe doğrudan katılmış, ister bilgi saklamış olsun, suç ortaklarına kibar davranmayacağım," dedi.

"Size söz veriyorum Bayan Elkin," diye karşılık verdi Brandy sakin bir şekilde.

Ön kapı açılınca çıngırak yine çaldı, içeriye sert ve dik bir duruşu olan ince yapılı bir adam girdi. Düzgün, hoş bir yüzü, geriye taranmış saman sarısı saçları ve serseri serseri bakan mavi gözleri vardı; o gözler Sophie'yi görünce ışıldadı. Yıpranmış bej bir pantolon ve hasır bir şapka giymiş olan adamın bir parça yapay olmakla birlikte havalı bir görünüşü vardı.

"Vay, bu sevgili Sophie Elkin değil mi?" dedi aristokrat İngilizlere özgü bir aksanla. "Tarihi Eserler Kurumu zorla el koyma yoluyla koleksiyonunu genişletmek için mi burada bulunuyor?"

"Merhaba Ridley," diye karşılık verdi Sophie serinkanlı bir şekilde. "Soruna gelince, hayır, Tarihi Eserler Kurumu tarihi eser koleksiyonu işinde değil. Biz onların oldukları yerde, kendi kültürel ortamlarında kalmalarını tercih ediyoruz."

Sophie, Şeria çömleklerinin olduğu vitrine doğru yürüdü. "Ben sadece Bay Brandy'nin en son çıkan ve hayran olunacak kadar iyi olan sahte parçalarına bakmak için buradayım. Senin de tecrübeli ve bilgili olduğuna inandığım bir konu bu."

Sophie'nin çıkışı iğneleyici olmuştu. Oxford'da klasik eğitim almış bir arkeolog olan Ridley, basında ve televizyonda Kutsal Kitap tarihi konusunda kamuoyunca iyi tanınan bir uzmandı. Arkeolog arkadaşlarının birçoğu onu akademik bir kişilikten çok bir şovmen olarak görmesine karşın, hiç kimse onun bölgenin tarihine dair hatırı sayılır bilgiye sahip olduğunu inkâr etmiyordu. Üstüne üstlük daimi bir şansla kutsanmış gibiydi. Meslektaşları ve arkadaşları onun en zor kazılarda bile heyecan verici keşifler yapma, kraliyet mezarlarının, önemli taş oymaların yerini bulma

ve göz ardı edilmiş kazı alanlarında göz kamaştırıcı mücevherler keşfetme konusundaki tekin olmayan yeteneğine hayrandı. İş reklam ve tanıtıma geldiğinde de bir o kadar zeki olan bu adam, keşifleriyle ilgili yaptığı kitap ve film anlaşmalarından sonuna kadar yararlanarak tatmin edici bir servet elde etmeyi başarmıştı.

Bununla birlikte, emrinde çalışanlardan biri ona MÖ 1000 yılına tarihlenmiş Aramice bir kitabenin olduğu küçük bir taş levha getirdiğinde şansı o kadar da yanında olmamıştı. Bannister, getirilen oyma taşı, kazıp çıkaran kişinin dolgun bir kâr payı elde etmek için yaptığı bir taklit olduğundan hiç şüphelenmeden, Süleyman Tapınağı'ndan olası bir köşe taşı olarak onaylamıştı. Ne var ki Bannister enselenmiş ve profesyonel meslektaşlarının önünde utanç içinde ezilmişti. Ünü lekelenen Bannister ilgi odağı olmaktan uzaklaşmış ve çok geçmeden kendisini sınırlı kazılarda çalışırken, hatta Kutsal Topraklar'da turistlere rehberlik ederken bulmuştu.

"Sophie, sen de en az benim kadar iyi biliyorsun ki Solomon burada İsrail'in en saygın tarihi eser tacirlerinden biridir," dedi konuşmayı başka tarafa yönlendirerek.

Sophie gözlerini devirdi. "Öyle bile olsa, ünlü bir arkeoloğun bir tacirin dükkânında aylak aylak dolaşırken görülmesi muhtemelen akıllıca bir hareket değildir," dedi, sonra da kapıya doğru ilerledi.

"Aynen, Bayan Elkin. Sizi yeniden görmek güzeldi. Bir ara beraber bir şeyler içelim."

Sophie ona soğuk soğuk gülümsedikten sonra dönüp dükkândan çıktı. Bannister pencereden onun sokakta aşağıya doğru ilerleyişini izledi.

"Güzel kız," diye mırıldandı. "Bu ilişkiyi hep geliştirmek istemişimdir."

"Bu ilişkiyi mi?" dedi Brandy, başını iki yana sallayarak. "Çok geçmeden seni parmaklıkların arkasına atardı."

"Buna değebilecek biri," dedi Bannister gülerek. "Burada ne yapıyordu?"

"Kayseriye'deki soygunu ve öldürme olayını araştırıyor."

"Korkunç bir olay, gerçekten." Brandy'ye yakından baktı. "O olayla hiçbir ilgin yok, değil mi?"

"Elbette yok," diye yanıtladı, Bannister'ın böyle bir şeyi ima etmesine bile öfkelenerek.

"Ne çalındığını biliyor musun?"

"Elkin bazı papirüs tomarlarından bahsetti, dördüncü yüzyıl Roma papirüsleri."

Papirüs tomarları Bannister'ın ilgisini çekmişti, ama ilgisiz tavrını sürdürmeye çalıştı.

"İçeriği hakkında bilgi var mı?"

Brandy başını iki yana salladı. "Hayır. O döneme ait bir şeyin şaşırtıcı bir şeyler içerebileceğini hayal bile edemiyorum."

"Büyük olasılıkla haklısın. Soygunu kim finanse etmiş acaba?"

"Şimdi sen de Bayan Elkin gibi konuşmaya başladın," dedi Brandy. "Olay hakkında hiçbir şey duymadım. Belki de Şişman Adam'a sormalısın?"

"Ah, evet. Tam da ziyaretimin nedenine parmak bastın. Arkadaşım Yeşua'dan muskalar almışsın?"

"Evet, biz konuşana kadar onları elimde tutacağımı söyleyen bir mesajla birlikte." Brandy arka odaya geçti ve küçük bir kutuyla geri döndü. Kutuyu açıp içinden her birinde oyma bir koç motifinin olduğu taştan yapılmış, yeşil renkli iki kolye ucu çıkardı.

"Canaanite döneminden güzel bir çift eşli muska," dedi Brandy. "Bunlar Tel Arad'dan mı geldi?"

"Evet. Eski bir öğrencim bir Amerikan üniversitesi için oradaki bir kazıyı yönetiyor."

"Bir tarihi eser kazısında çalıntı mal edindiği için o çocuğun başı belaya girebilir."

"Bunun tamamen farkında, ama bu istisnai bir durum. Çocuk aslında son derece düzgün biri. Bir mezar alanını kazarken tesadüfen bazı değerli parçalar çıkarmış. Aslında birbirinin aynısı olan dört muska çıkarmışlar. Biri üniversiteye gitmiş, biri de İsrail Müzesi'ne gönderilmiş. Yeşua geçen yıllar boyunca kariyerinde kendisine yardımcı olduğum için armağan olarak diğer ikisini bana göndermiş."

Brandy kaşını kaldırarak sordu. "Bunları satmamı mı istiyorsun?"

Bannister gülümsedi. "Hayır dostum. Bir hayli para kazandıracağının farkındayım ama paraya ihtiyacım yok gerçekten. Birini kendine al ve ne istiyorsan onu yap."

Brandy'nin gözleri aydınlandı. "Bu çok cömertçe bir hediye."

"Geçen yıllar boyunca değerli bir dost oldun, ayrıca ileride de yardımına ihtiyacım olabilir. Bütün iyi niyetimle veriyorum, kabul et."

"Şalom, dostum," diye karşılık verdi Brandy, Bannister'ın elini sıkarak. "Diğer muskayla ne yapacağını sormamda sakınca var mı?"

Bannister muskayı havaya kaldırıp kısa bir süre baktı, sonra da kapıya doğru giderken cebine koydu.

"Onu Şişman Adam'a götürüyorum," dedi.

"Akıllıca bir fikir," dedi Brandy. "Sana o parça için oldukça yüksek bir meblağ ödeyecektir."

Bannister el salladı ve kendi kendine gülümseyerek sokağa çıktı. Şişman Adam'ın muskanın karşılığını vereceğini biliyordu, ama bu karşılık nakit paradan çok daha değerli bir şey olacaktı.

21

JULIE GOODYEAR, THAMES'E DOĞRULTULMUŞ, UZUN zamandır suskun olan 381 mm'lik devasa iki donanma topunun yanından geçtikten sonra Kraliyet Savaş Müzesi'nin girişindeki basamaklara doğru ilerledi. Londra'da Southwark semtinde bulunan ve büyük saygı duyulan bu ulusal kurum, ilk başta akıl hastalıkları hastanesi olarak inşa edilmiş olan on dokuzuncu yüzyıldan kalma, tuğladan, büyük ve gösterişli bir binadaydı. 1. ve 2. Dünya Savaşı'ndan fotoğraflar, eski sanat eserleri ve askeri materyalden oluşan geniş koleksiyonuyla tanınan müzenin, aynı zamanda büyük bir savaş belgesi ve özel mektuplar arşivi de vardı.

Julie ana girişteki danışmada kaydını yaptırdıktan sonra küçücük bir asansörle iki kat çıkarak kütüphaneye giden merdivene ulaştı. Müzenin okuma salonu binanın yüksek merkez kubbesinde inşa edilmiş daire biçiminde etkileyici bir kütüphaneydi.

Danışma masasına yaklaştığında, kahverengi bir elbise giymiş bir kadın onu tanıyarak gülümsedi.

"Günaydın Bayan Goodyear. Lord Kitchener ile ilgili başka bir ziyaret mi?"

"Yeniden merhaba Beatrice. Evet, korkarım feldmareşalin bitmek bilmeyen sırları beni bir kez daha buraya getirdi. Bazı özel materyallere bakmak için birkaç gün önce telefonla istekte bulunmuştum."

"Bakayım gelmişler mi," diye karşılık verdi Beatrice, özel arşivlerin saklandığı bölüme giderken. Bir dakika sonra koltuğunun altında kalın bir dosyayla geri döndü.

"Birinci Kont Kitchener'ın 1916 yılında savaşla ilgili resmi yazışmaları ve HMS *Hampshire*'ın batışı hakkındaki soruşturmayla ilgili Deniz Mahkemesi resmi raporu var elimde," dedi kütüphaneci, Julie'ye belgeleri imzalatırken. "İsteğiniz yerine getirilmiş görünüyor."

"Teşekkürler Beatrice. İşim uzun sürmeyecek."

Julie belgeleri alıp köşedeki gözden uzak bir masaya oturdu ve Deniz Mahkemesi'nin *Hampshire* hakkındaki raporunu okumaya başladı. Kayda değer pek bilgi yoktu. Orkney sakinlerinin Kraliyet Donanması'nın tahrip olmuş gemiye, kaybı bildirildikten sonra yardım göndermede geç kaldığı iddiasıyla donanmaya karşı yaptığı suçlamaları daha önce görmüştü. Resmi raporda donanmanın yaptığı görevi ihmal durumu açıkça örtbas edilmiş ve hiçbir söylenti araştırılmamış, geminin bir mayına çarparak battığı belirtilmişti.

Kitchener'ın yazışmaları da konuya çok az ışık tutuyordu. Onun savaşla ilgili yazışmalarını daha önce de okumuş ve çok sıradan bulmuştu. Kitchener 1916'da savaş bakanıydı ve resmi yazılarının çoğu İngiliz ordusunun insan gücü ve asker toplama

ihtiyaçlarıyla meşgul olduğunu yansıtıyordu. Sivil cephede mühimmat fabrikalarında çalıştırmak için ordudan adam çekilmesi konusunda başbakana yazdığı tipik bir şikâyet mektubu vardı.

Julie, Kitchener'ın *Hampshire*'da öldüğü tarih olan 5 Haziran'a kadarki sayfaları hızlıca gözden geçirdi. *Hampshire*'ın geminin içindeki bir patlamadan dolayı batmış olduğunun ortaya çıkması, onu birilerinin gerçekten de Kitchener'ın ölmesini istemiş olabileceği ihtimalini düşünmeye itiyordu. Bu düşünce onu aylar önce görmüş olduğu tuhaf bir mektuba götürdü. Sayfaları çabucak tarayarak dosyanın sonuna gelince, birden parmakları oradaki belgenin üstünde donup kaldı.

Sararmış, eski askeri yazışmaların aksine, önündeki mektup hiç sararmamıştı ve kaliteli pamuklu beyaz kâğıt üzerine yazılmıştı. Sayfanın tepesine kabartma desenle "Lambeth Sarayı" ibaresi işlenmişti. Julie ağır ağır mektubu okudu.

Sör,

Tanrı'nın buyruğuyla ve ülkemizin menfaati için o belgeden feragat etmenizi sizden son kez istiyorum. Kilise'mizin bütün kutsallığı buna bağlı. Siz bir süredir İngiltere'nin düşmanlarına karşı dünyevi bir savaş veriyor olabilirsiniz, ama biz bütün insanlığın kurtuluşu adına din uğruna yapılan ebedi bir savaş vermekteyiz. Bizim düşmanlarımız hem şeytani hem de çok becerikli. Manifesto'yu ele geçirecek olurlarsa, böyle bir olay kelimenin tam manasıyla inancımızın sonu anlamına gelebilecektir. Sizin için Kilise'ye riayet etmek haricinde başka bir tercih olmadığını kesin bir dille bildirmek durumundayım. Belgeyi teslim etmenizi bekliyorum,

–Randall Davidson

Julie mektubu yazanın Anglikan Kilisesi başpiskoposu olduğunu fark etti. Sayfanın kenarında, "Asla!" diye, elle yazılmış bir not olduğunu gördü. Kitchener'a ait olduğunu bildiği bir elyazısıydı.

Mektup onu etkilemişti, çünkü bazı noktalar kafa karıştırıcıydı. Bildiği kadarıyla, Kitchener kiliseye giden inançlı bir adamdı. Yaptığı araştırmalarda, Kilise'nin en üst makamı olan Anglikan Kilisesi başpiskoposu şöyle dursun, Kilise ile bir anlaşmazlığa düştüğünü hiç görmemişti. Bir de belge ya da Manifesto denilen bir şey vardı. Ne olabilirdi acaba?

Mektup, *Hampshire* ile olası hiçbir alakası yok gibi görünmesine rağmen, Julie'nin ilgisini uyandırmaya yetecek kadar şaşırtıcıydı. Fotokopisini aldıktan sonra dosyanın geri kalanını incelemeye devam etti. Sonlara yaklaştığında, Kitchener'ın Rusya'ya yaptığı yolculukla ilgili, aralarında Rus Konsolosluğu'ndan bir resmi davet yazısı ve Petrograd'daki seyahat programının da bulunduğu birkaç belge buldu. O belgelerin de fotokopisini aldıktan sonra dosyayı Beatrice'e geri götürdü.

"Aradığını buldun mu?" diye sordu kütüphaneci.

"Hayır, tuhaf birkaç şey sadece."

"Tarihi hazineleri keşfetmenin anahtarının taşların üstünde tepinip durmaya devam etmek olduğunu öğrendim. Er ya da geç, amacına ulaşacaksın."

"Desteğin için teşekkür ederim Beatrice."

Julie, müzeden çıkıp arabasına doğru giderken, mektubu birkaç kez daha okudu ve en sonunda gözlerini başpiskoposun imzasına dikti.

"Beatrice haklı," diye mırıldandı kendi kendine. "Birkaç taşın daha üstünde tepinmem gerek."

Çok uzağa gitmesi gerekmiyordu. Tarihi Lambeth Sarayı yolun ancak sekiz yüz metre kadar aşağısındaydı. Thames

Nehri'nin kıyısında yükselen eski tuğla binalardan oluşan bu saray, Anglikan Kilisesi başpiskoposunun Londra'daki tarihi konutuydu. Julie'nin özellikle ilgisini çeken yanı ise Lambeth Sarayı Kütüphanesi'nin orada bulunuyor olmasıydı.

Julie sarayın genel olarak halka açık olmadığını biliyordu, o yüzden yakındaki bir sokağa park edip ana kapıya yürüdü. Güvenlik kontrolü noktasından geçtikten sonra gotik tarzda yapılmış, beyaz süslemelerle bezeli kırmızı tuğla bir bina olan Büyük Salon'a doğru ilerlemesine izin verildi. Tarihi yapının içinde İngiltere'deki en eski kütüphanelerden biri ve Anglikan Kilisesi'nin arşivlerinin bulunduğu, geçmişi dokuzuncu yüzyıla uzanan ana depo da vardı.

Julie giriş kapısına gitti ve zili çaldı; küçük, ama modern okuma salonuna giderken kendisine genç bir erkek çocuğu eşlik etti. Danışma masasına yaklaşıp iki tane belge talep formu doldurdu ve kısa kızıl saçları olan kıza uzattı.

"Başpiskopos Randall Davidson'un belgeleri, Ocak 1916 ila Temmuz 1916 arası," diye okudu kız ilgiyle. "Kont I. Horatio Herbert Kitchener ile ilgili herhangi bir dosya."

"İkinci talebin karşılanmasının pek mümkün olmadığının farkındayım ama en azından denemenizi rica edeceğim," dedi Julie.

"Bilgisayardaki arşiv veritabanımızda bir tarama yapabiliriz," diye karşılık verdi kız umursamaz bir tavırla. "Talebinizin içeriği neydi?"

"Lord Kitchener'ın biyografisiyle ilgili bir araştırma," diye yanıtladı Julie.

"Okur kartınızı görebilir miyim lütfen?"

Julie el çantasını karıştırdı ve daha önce birkaç kez Lambeth arşivlerinden yararlanmak için kullanmış olduğu kütüphane

kartını kıza uzattı. Kız adını ve iletişim bilgilerini kaydettikten sonra duvardaki saate göz attı.

"Korkarım bu belgeleri kapanış saatinden önce getirmemiz mümkün olmayacak. İncelemeniz için kaynakları pazartesi günü kütüphane yeniden açıldığında alabileceksiniz."

Julie hayal kırıklığıyla kıza baktı, oysa kütüphanenin bir saat daha açık olacağını biliyordu.

"Pekâlâ. Pazartesi gelirim. Teşekkürler."

Kızıl saçlı kız, Julie binadan çıkana dek belge talep kartlarını sıkıca elinde tuttu. Sonra danışmadaki erkek çocuğuna el salladı.

"Douglas, bir dakikalığına buraya göz kulak olabilir misin?" diye sordu aceleyle. "Oldukça önemli bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

GERÇEK ADI OSCAR GUTZMAN'DI, AMA HERKES ONA Şişman Adam diyordu. Bu lakabın nereden geldiği ilk bakışta anlaşılıyordu. Bir ellilik boyu ve yüz otuz beşi aşan kilosuyla uzunlamasına ve enlemesine eşit görünüyordu neredeyse. Usturaya vurulmuş kafası ve alışılmadık ölçüde büyük kulaklarıyla, gezici bir karnavaldan kaçmış biri gibi görünüyordu. Yine de görünüşüne rağmen bu Gutzman'ın İsrail'in en zenginlerinden biri olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Kudüs sokaklarında, öksüz Arap çocuklarıyla birlikte tepelerdeki mezarlardan madeni paralar çıkaran ya da Hıristiyan aşevlerinde beleş yemek peşinde koşan ayaktakımından gelen bir çocukluğu olmuştu. Kudüs'ün farklı din ve kültürlerine tanık olmasının yanı sıra, sokaklarda hayatta kalma konusunda her türlü numarayı çevirebilme yeteneği onun yetişkinliğinde başarılı bir işadamı olmasına da yardım etmişti. Küçücük bir inşaat

firmasını Ortadoğu'daki en büyük otel sahiplerine bağladıktan sonra bütün bölgenin güç simsarlarıyla istediği gibi iş kuran, çok büyük servete sahip biri olmuştu ve bulunduğu yere sıfırdan, kendi başına gelmişti. Bununla birlikte tarihi eserlere olan tutkusu, kendisine özgü o zenginlik ve başarı dürtüsünü gölgede bırakıyordu.

Bütün hayatını değiştiren olay ise küçük yaşta, bir sinagoğun dışındaki bir trafik kazasında kız kardeşinin ölmesi olmuştu. Trajik ve kendileri için önemli bir kayıp yaşayan başka insanlar gibi, o da kişisel olarak bir Tanrı arayışına girmişti. Ne var ki Kutsal Kitap'ın hakikatini fiziksel kanıtlarla göstermeye çalışırken, bu arayış maneviden maddiye geçmişti. Kutsal Kitap dönemine ait tarihi eserlerden oluşan küçük koleksiyon, artan servetiyle birlikte katlanarak büyümüş, genç yaşlarda başlamış bir hobiyi ömür boyu sürecek bir tutkuya dönüştürmüştü. Elindeki, sayısı yüz binleri bulan tarihi eserleri artık üç ülkeye yayılmış depolarda duruyordu. Altmışlarının sonlarında olan Gutzman bütün zamanını ve kaynaklarını o şahsi arayışına adamıştı.

Ridley Bannister Tel Aviv deniz kıyısının en özel parsellerinden birinde bulunan lüks butik otele girdi. Lobi çağdaş, olabildiğince sade bir tarzda dekore edilmişti; parlak, beyaz fayans zemin üzerinde pek de rahat görünmeyen siyah deri koltuklar vardı. Bannister, genel anlamda görünümden hiç hoşlanmamakla birlikte tasarımın başarılı olduğunu düşündü. Resepsiyona yaklaştığında, ağırbaşlı bir otel kâtibi onu sıcak bir şekilde karşıladı.

"Bay Gutzman ile bir randevum var. Adım Bannister," dedi.

Randevuyu onaylatmak için açılan bir telefondan sonra çam yarması gibi bir güvenlik görevlisinin eşliğinde özel asansöre binip en üst kata çıktı. Asansörden inince, çatı katının kapısı ağzının kenarında büyük bir puro olan Şişman Adam tarafından hemen açıldı.

"Ridley, içeri gel evlat, içeri gel," diye selamladı Gutzman hırıltılı bir sesle.

"İyi görünüyorsun Oscar," diye karşılık verdi Bannister, kapıdan içeri girmeden önce elini sıkarken.

Bannister yaşanan bir mekândan çok müzeye benzeyen Gutzman'ın dairesini hep olağanüstü bulmuştu. Her yerde hepsi binlerce yıllık olan çömlekler, oymalar ve diğer eski eserlerle dolup taşan raflar ve vitrinler vardı. Gutzman onu Kartaca'daki bir hamamdan alınmış antik Roma mozaikleriyle kaplı bir koridordan geçirdi. Şeria'nın kalıntılarından taş bir kemerin altından geçip Tel Aviv sahilinin kumlarına ve ötesindeki ışıl ışıl Akdeniz'e tepeden bakan çok büyük bir oturma odasına girdiler.

Oldukça kabarık deri bir koltuğa oturan Bannister, dairenin bir tek hizmetçi dışında boş olduğunu görünce şaşırdı. Daha önceki ziyaretlerinde adamın dairesinde hep zengin koleksiyoncuya ellerindeki en değerli eserleri satma umuduyla, ortalıkta dolaşıp duran bir yığın tarihi eser taciri olduğunu görmüştü.

"Bu sıcak... her zamankinden daha bunaltıcı geliyor bana," dedi Gutzman, ön kapıya doğru yürürken nefes nefese. Sonra o da kendisini yanındaki koltuğa bıraktı.

"Marta, bize içecek soğuk bir şeyler getir lütfen," diye bağırdı hizmetçisine.

Bannister cebinden muskayı çıkarıp Gutzman'ın eline bıraktı.

"Sana bir hediye Oscar. Tel Arad'dan."

Gutzman muskayı inceledi, yüzünde yavaş yavaş kocaman bir gülümseme oluştu.

"Bu oldukça güzel Ridley, teşekkür ederim. Nahal Besor'dan aldığım benzer bir parça var elimde. Erken Canaanite sanırım."

"Haklısın, her zaman olduğu gibi. Bu yeni mi?" diye sordu Bannister, kalıplanmış bir kenarı olan sehpanın üstündeki küçük cam bir altlığı işaret ederek.

"Evet," dedi Gutzman, canlanmıştı ve gözleri neşeyle bakıyordu. "Yeni aldım. Bethşeba'dan çıkarılmış. İkinci yüzyıl kalıplanmış cam işi, muhtemelen İskenderiye'de yapılmış. Üstündeki perdahlamaya baksana."

Bannister altlığı alıp yakından inceledi.

"Çok iyi durumda."

Hizmetçi Marta göründü ve getirdiği iki bardak limonatayı bıraktıktan sonra yeniden mutfağa giderek gözden kayboldu.

"Ee Ridley, arkeolojik keşifler dünyasındaki son fısıltılar neler?" diye sordu Gutzman kendi kendine gülerek.

"Önümüzdeki yıl alanda yapılacak nispeten yeni birkaç proje var gibi görünüyor. İsrail Müzesi, Celile kıyılarındaki ilk yerleşim yerlerinin aranacağı bir kazıya sponsor olacak, diğer yandan Tel Aviv Üniversitesi de Megiddo'daki yeni keşif araştırmaları için onay aldı. Anlaşılan, akademik çabaların çoğu var olan alan projelerinin devam ettirilmesine yönelik. Elbette, yabancıların sponsor olduğu olağan kazılar yine var, ama, bildiğimiz kadarıyla, bir işe yaradıkları pek söylenemez."

"Doğru, ama en azından akademik kurumlardan daha fazla hayal gücü sergiliyorlar," dedi Gutzman alayla.

"Senin ilgileneceğini düşündüğüm iki kazı alanına baktım. Biri Beytjala'da. Betşeba'nın mezarı, hâlâ duruyorsa, bence oradadır, o zamanlar Giloh denen doğduğu köyde. Ben çoktan bir alan özeti çıkardım ve bir kazı planı yaptım."

Gutzman başını sallayarak devam etmesini belirtti.

"İkinci kazı alanı Gibeon yakınlarında. Kral Manasse'nin sarayının orada olduğunun kanıtlanması olasılığı çok yüksek. Bu daha fazla araştırma gerektiriyor, ama buna değeceğine inanıyorum. Eğer sen sponsor olmayı kabul edersen ben de eskiden olduğu gibi Anglikan Kilisesi'nin desteğiyle kazıyı yapmak için *gereken formaliteleri halledebilirim.*"

"Ridley, sen her zaman heyecan uyandıran şeyler bulmuşsundur, ben de senin alan kazılarında büyük bir keyifle işbirliği yaptım seninle. Fakat korkarım kazılara sponsor olduğum günlerin sonu gelmek üzere."

"Sen daima cömert oldun Oscar," diye karşılık verdi Bannister, çok uzun zamandır para bağışı yapan bu adamın desteğini kaybedecek olmanın içinde uyandırdığı öfkeyi bastırarak.

Gutzman pencereden dışarıya baktı, gözleri çok uzaklara dalıp gitmişti.

"Kişisel servetimin çoğunu Kutsal Kitap'ta anlatılanları destekleyen tarihi eserleri toplamak için harcadım," dedi. "Babil Kulesi'nden olduğu söylenen kerpiçlerim var. Belki de Süleyman Tapınağı'nı ayakta tutmuş taştan temel desteklere sahibim. Kutsal Kitap döneminden sayamayacağım kadar çok obje var elimde. Yine de sahip olduğum parçaların her biri hakkında hep bir kuşku unsuru söz konusu."

Birdenbire göğsündeki hırıltılar inanılmaz arttı, öksürdü ve nefes almaya çalıştı, sonunda bir yudum limonata içerek rahatladı.

"Oscar, yardıma ihtiyacın var mı?"

Şişman Adam başını salladı. "Amfizemim son zamanlarda beni mahvediyor," dedi güçlükle nefes alarak. "Doktorlar umutlu değil."

"Saçmalık. Sen Davut kadar güçlüsün."

Gutzman gülümsedi, sonra ağır ağır ayağa kalktı. Yeniden güçlenmiş, canlanmış gibi görünüyordu, rahat adımlarla dolaplardan birine doğru gitti ve elinde küçük bir cam levhayla geri döndü.

"Şuna bir bak," dedi, levhayı arkeoloğa uzatarak.

Bannister cam levhayı aldı; aslında ortasına bir belgenin sıkıştırıldığı iki levha olduğunu gördü. Işığa tutunca, levhaların

arasında korunan belgenin, üzerinde enine temiz bir yazının olduğu dikdörtgen bir papirüs parçası olduğunu fark etti.

"Güzel bir Kıpti metin örneği," diye belirtti.

"Ne yazdığını biliyor musun?"

"Birkaç sözcüğü çıkarabiliyorum, ama referans materyallerim olmadan tümünü anlayamam," diye itiraf etti.

"Kayseriye Limanı'ndan liman amirinin raporu. Bir Roma kadırgası tarafından bir korsan gemisinin yakalanışını anlatıyor. Korsanlar bir Roma bölük komutanının silah ve teçhizatını ele geçirmişler, *Scholae Palatinae*'den bir bölük komutanının."

"Kayseriye," dedi Bannister bir kaşını kaldırarak. "Öğrendiğim kadarıyla orada yeni yapılan bir soygunda çalınan eserler arasında bazı papirüsler de var. Soygun sırasında en az bir kişinin öldüğü de biliniyor."

"Evet, çok talihsiz bir olay," dedi Gutzman, Bannister'ın söylediklerini önemsemeyerek. "Bu belgenin dördüncü yüzyılın başına tarihlendiği çok açık."

"İlgi çekici," diye karşılık veren Bannister, ev sahibinden rahatsızlık duymuştu aniden. "Peki ya önemi ne?"

"Geminin yükünün ne olduğuna dair önemli bir ipucu olmasının yanı sıra, bir olasılık belki ama Manifesto'nun var olduğunu doğrulayan bir kanıt olduğuna inanıyorum."

Manifesto. Demek her şey onunla ilgiliydi, diye düşündü Bannister. Anlaşılan, bu yaşlı keçi Ölüm Meleği'nin gözlerinin içine dik dik bakıyor, ilgisini çekmeye çalışıyor, zamanı tükenmeden önce tanrısal kanıtı bulmak adına umutsuz bir oyun oynuyordu.

Bannister kendi kendine gülümsedi. Manifesto efsanesinin peşinde onu bulmaya çalışırken hem Gutzman'dan hem de Anglikan Kilisesi'nden dünyanın parasını cebine indirmişti. Belki de kazanılacak para vardı hâlâ.

"Oscar, hem burada hem de İngiltere'de kapsamlı araştırmalar yaptığımı ve elimin boş kaldığını biliyorsun."

"Başka bir yol olmalı."

"Diyelim ki bir zamanlar gerçekten vardı, ama ikimiz de artık büyük olasılıkla olmadığı sonucuna vardık."

"Dediğin bu ortaya çıkmadan önceydi," dedi Gutzman, cam levhaya dokunarak. "Uzun zamandır bu oyunun içindeyim. Burada bir bağ olduğunu hissedebiliyorum. Bu gerçek ve ben bunu biliyorum. Kendimi ve bütün kaynaklarımı buna adamaya karar verdim."

"Merak uyandıran bir ipucu," diye kabul etti Bannister.

"Bu," dedi Şişman Adam yorgun bir sesle. "Hayatımın arayışının doruk noktası olacak. Ona ulaşmamda bana yardım edebileceğini umuyorum, Ridley."

"Bana güvenebilirsin."

Marta yeniden göründü, bu kez Gutzman'a doktor randevusunu hatırlattı. Bannister vedalaştı ve daireden çıktı. Otelden ayrılırken, papirüs tomarını ve Gutzman'ın varsayımlarının doğru olup olamayacağını düşünüyordu. Yaşlı koleksiyoncu işini iyi biliyordu, bunu kabul etmek zorundaydı. Bannister'ı daha çok düşündürense, Şişman Adam'ın bu yeni arayışından kazanç sağlamanın bir yolunu bulmaktı. Derin düşüncelere dalmış olan Bannister, otomobilinin yanında beklemekte olan mavi tulumlu genç adamı fark etmedi.

"Bay Bannister?" diye sordu adam.

"Evet."

"Kargo teslimatı efendim," diye karşılık verdi, Bannister'a büyük, ince bir zarf uzatarak.

Bannister otomobiline bindi ve zarfı açmadan önce kapıları kilitledi. Zarfı sallayıp kucağına Londra'ya birinci sınıf uçak bileti düşünce, başını iki yana sallayarak koltuğunda oturup kaldı.

"SUMMER, BURAYA!"

Omzunda asılı seyahat çantasıyla Great Yarmouth'tan gelen trenden inen Summer, kalabalık perona bakındı ve hemen bir kenarda durmuş, elini havaya kaldırıp sallayan Julie'yi gördü.

"Beni karşıladığın için teşekkür ederim," dedi, araştırmacıyı sarılarak selamlarken. "Buradan çıkış yolunu tek başıma bulur muydum, hiç emin değilim," diye ekledi, kuzeydoğu Londra'daki üstü kapalı muazzam Liverpool Caddesi İstasyonu'na hayranlıkla bakıyordu.

"Aslında çok basit," diye karşılık verdi Julie sırıtarak. "Tek yapman gereken labirentten çıkan diğer fareleri takip etmek."

Summer'ı birkaç perondan ve kalabalık yolcu salonundan geçirip yakındaki otoparka götürdü. Orada aşırı gelişmiş bir böceği andıran yeşil renkli küçük bir Ford otomobile bindiler.

"Yarmouth'a yolculuk nasıldı?" diye sordu Julie, Londra trafiğinde ilerlerken.

"İçler acısı. Scapa Flow'dan ayrıldıktan sonra bir kuzey fırtınasına yakalandık ve Kuzey Denizi'ndeki yolculuğumuzun tamamı bora kuvvetinde rüzgârlar altında geçti. Hâlâ biraz yalpa yapıyormuş gibi hissediyorum kendimi."

"Sanırım İskoçya'dan uçakla döndüğüm için minnettar olmalıyım."

"Ee, *Hampshire*'ın batışındaki gizemle ilgili son haberler neler?" diye sordu Summer. "Lord Kitchener ile herhangi bir bağ kurabildin mi?"

"Minicik birkaç ipucu sadece, onlar da en iyimser görüşle çok zayıf kalıyor, korkarım. Mahkemenin *Hampshire*'ın batışıyla ilgili resmi soruşturmasını inceledim, ama kazanın suçunu hemencecik bir Alman mayınına atan sıradan bir rapordu. IRA'nın gemiye bomba yerleştirmiş olabileceği iddiasını da araştırdım, fakat hiçbir değeri yok gibi görünüyor."

"Almanların gemiye bomba yerleştirmiş olma ihtimali var mı?"

"Bilinen Alman kayıtlarında böyle bir bulgu yok kesinlikle, dolayısıyla bu da pek mümkün gözükmüyor. Onların inancı U-75'ten bir mayının batmaya neden olduğuydu. Ne yazık ki Alman denizaltısının kaptanı Kurt Beitzen savaş sırasında öldü, o yüzden bu olayla ilgili elimizde hiçbir resmi Alman raporu yok."

"Tıkanıp kaldın yani. Bahsettiğin o minik ipuçları ne?" diye sordu Summer.

"Kitchener ile ilgili elimdeki belgelerin bazılarını dikkatlice gözden geçirdim ve askeri savaş kayıtlarını yeniden kontrol ettim. Karşıma hiç beklenmedik iki belge çıktı. 1916 ilkbaharının sonlarında, ordudan özel bir taleple silahlı iki koruma istemiş ama nedeni belli değil. O zamanlar, koruma görevlisi pek yoktu, belki de yalnızca kral için varlardı. Diğer belge ise onun askeri dosyalarında bulduğum tuhaf bir mektup."

Bir kırmızı ışıkta durduklarında, arka koltuktaki dosyaya uzanıp içinden Summer'a Başpiskopos Davidson'un yazdığı mektubun kopyasını verdi.

"Dediğim gibi, ikisi de büyük olasılıkla hiçbir anlamı olmayan değersiz şeyler."

Summer hızlıca mektubu okudu, okurken alnı kırışmıştı.

"Sözünü ettiği bu Manifesto... Kilise ile ilgili bir belge mi?"

"Gerçekten hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı Julie. "İşte bu yüzden ilk durağımız Lambeth Sarayı'ndaki Anglikan Kilisesi arşivleri. Daha elle tutulur bir şeyler bulabiliriz umuduyla, başpiskoposun kişisel kayıtlarını istemiştim."

Londra Köprüsü'nden Thames Nehri'ni geçip Lambeth'e ilerlediler; Julie yeşil Ford'u sarayın yanına park etti. Summer, karşıda Buckingham Sarayı'nın görülebildiği nehrin kenarındaki bu güzel eski yapıyı dikkatlice süzdü. Büyük Salon'a yürüdüler, oradan da kütüphanenin okuma salonuna giderken kendilerine eşlik edildi. Summer içeri girerlerken bir fotokopi makinesinin başında duran ince yapılı, yakışıklı bir adamın kendilerine gülümsediğini fark etti.

Julie danışma masasına yaklaşınca, arşiv görevlisi masada duran kalın bir klasörü eline aldı.

"İşte başpiskoposun kayıtları. Ne yazık ki Lord Kitchener ile ilgili hiçbir dosya bulamadık," dedi genç kadın.

"Hiç sorun değil," diye karşılık verdi Julie. "Araştırdığınız için teşekkür ederim."

İki kadın okuma masalarından birine gidip dosyaları çıkardıktan sonra belgeleri dikkatle incelemeye başladılar.

"Başpiskopos bir hayli üretken bir yazarmış," dedi Summer, belgelerin kalınlığından etkilenmiş bir halde.

"Öyle görünüyor. Bu yalnızca onun 1916 yılının ilk yarısındaki yazışmaları."

Julie dosyaya gömülürken, fotokopi makinesinin başındaki adamın bazı kitaplar alıp tam arkalarındaki masaya oturması Summer'ın gözünden kaçmadı. Burnuna adamın olduğu taraftan biraz ağır olmakla birlikte hoş bir parfüm kokusu geldi. Omzunun üstünden geriye doğru çabucak bakınca, adamın sağ elinde antik gibi görünen altın bir yüzük olduğunu fark etti.

Mektupları hızlıca gözden geçirince, çoğunun İngiltere'deki piskoposlara hitaben yazılmış, bütçe ve idareyle ilgili sıkıcı beyanlar ile onların yazdığı aynı türden cevaplar olduğunu gördü. Bir saat sonra iki kadın da önlerindeki dosyaların yarısını gözden geçirmişti.

"Burada Kitchener'dan bir mektup var," dedi Julie aniden.

Summer masanın karşısından endişeyle ona baktı. "Ne yazıyor?"

"Başpiskoposa yazılmış bir cevap mektubu gibi görünüyor, tarihi, mektubun alınışından birkaç gün sonrasına ait. Kısa bir cevap, sana okuyayım:

"Ekselansları,

İsteğinizi yerine getiremeyeceğimi üzülerek belirtmek durumundayım. Bu Manifesto oldukça büyük tarihsel öneme sahip bir belge. Dünyada barış ortamı yeniden sağlandığında, herkese duyurulması gerekiyor. Sizin ellerinizde, Kilise'nin, var olan teolojik öğretilerini korumak adına, bu belgeyi saklayacağından korkuyorum.
Sizden ricam, emriniz altındaki, beni hiç rahat bırakmayan adamlarınızı geri çekmenizdir.

Sadık hizmetkârınız,
H.H. Kitchener"

"Bu Manifesto ne olabilir ki?" diye sordu Summer.

"Bilmiyorum, ama Kitchener'ın onun bir kopyasını aldığı ve önemli olduğunu düşündüğü açık."

"Besbelli Kilise'nin de."

Summer arkasındaki adamın genzini temizlediğini duydu, sonrasında da adam dönüp masalarına eğildi.

"Kulak misafiri olduğum için beni bağışlayın, ama Kitchener mı dediniz?" diye sordu, sıcakkanlı bir gülümsemeyle.

"Evet," diye yanıtladı Summer. "Arkadaşım Julie feldmareşalle ilgili bir biyografi yazıyor."

"Benim adım Baker," diye yalan söyledi, Ridley Bannister, tanışırlarken. "Lord Kitchener ile ilgili tarihi belgeler konusunda Kraliyet Savaş Müzesi'nde daha iyi bir kaynağın bulunabileceğini söyleyebilirim."

"Çok naziksiniz Bay Baker," diye karşılık verdi Julie. "Ama oradaki materyalleri sonuna kadar inceledim zaten."

"Sizi buraya getiren ne?" diye sordu. "Askeri bir kahramanın etkisinin Anglikan Kilisesi'nin içine dek uzanacağını ummazdım."

"Anglikan Kilisesi başpiskoposu ile yapmış olduğu bazı yazışmaların izini sürüyordum sadece," diye yanıtladı.

"Öyleyse burası gerçekten de doğru yer," dedi Bannister, kocaman gülümseyerek.

"Sizin araştırmanız ne ile ilgili?" diye sordu Summer ona.

"Benimki daha çok hobi diyebilirim. VIII. Henry'nin manastırları tasfiye döneminde yok edilen birkaç eski manastır kilisesini araştırıyorum." *Eski İngiltere'nin Manastır Kilisesi Planları* başlıklı tozlu bir kitabı kaldırıp gösterdikten sonra yeniden Julie'ye doğru döndü.

"Kitchener hakkında açığa çıkardığın yeni bir sır oldu mu?"

"O şeref Summer'a ait. Gemisinin batmasının nedenini içeriye yerleştirilmiş bir bomba olabileceğini kanıtlamaya yardım etti."

"*Hampshire?*" diye sordu. "Ben o geminin bir Alman mayını yüzünden battığının kanıtlandığını sanıyordum."

"Patlama deliği patlamanın geminin içinde olduğunu gösteriyor," diye karşılık verdi Summer.

"Belki de IRA'nın gemiye bir bomba yerleştirdiği şeklindeki o eski dedikoduda gerçeklik payı vardır," dedi.

"Siz arka plandaki öyküyü biliyor musunuz?" diye sordu Julie.

"Evet," diye yanıtladı Bannister. "*Hampshire* 1916 başlarında bakım ve onarım için Belfast'a gönderildi. Bazıları orada gemiye bir bomba yerleştirildiğine ve aylar sonra patlatıldığına inanıyor."

"*Hampshire* hakkında çok şey biliyor gibisiniz," dedi Summer.

"Ben yalnızca takıntılı bir 1. Dünya Savaşı tarihi hastasıyım," diye karşılık verdi Bannister. "Ee, araştırmanız sizi buradan nereye götürüyor?"

"Kitchener'ın Broome Park'ta bulunan kişisel belgelerini tekrar gözden geçirmek için Kent'e gideceğiz," dedi Julie.

"Son günlüğünü görmüş müydünüz?"

"Ah, hayır," dedi Julie, soruya şaşırarak. "Kaybolmuş kabul ediliyordu."

Bannister saatine baktı. "Aman Tanrım, saate bak. Ne yazık ki kaçmam gerek. Sizinle tanışmak benim için bir zevkti bayanlar," dedi masadan kalkıp çok hafif bir hareketle başını eğerek selam verirken. "Umarım tarihsel bilgi arayışınız büyük bir başarıyla sonuçlanır."

Aldığı kitabı aceleyle kütüphaneciye geri verdikten sonra odadan çıkarken el salladı.

"Oldukça yakışıklı bir arkadaş," diye ağzından kaçırdı Julie sırıtarak.

"Evet," diye kabul etti Summer. "Kitchener ve *Hampshire* konusunda da kesinlikle fazlasıyla bilgili."

"Doğru. Kitchener'ın son günlüğünün kayıp olduğunun pek bilindiğini sanmıyordum oysa."

"Gemide onunla birlikte batmış olamaz mı?"

"Bunu kimse bilmiyor. Alışkanlık olarak, yazdıklarını yılın belli bir bölümünü kapsayan ciltli küçük defterlerde topluyordu. 1916'da yazdıkları hiçbir zaman bulunamadı, o yüzden *Hampshire*'da yanında olduğu kabul edilmiştir."

"Bay Baker'ın IRA'nın *Hampshire*'ı bombalamış olabileceği iddiasına ne diyorsun?"

"Gemi battıktan sonra ortaya atılan ve tarihsel bakımdan hiçbir doğruluk payı bulamadığım çok sayıda saçma sapan iddiadan biri. Bombanın *Hampshire*'da altı ay boyunca durduğuna inanmak güç. IRA, ya da o zamanlar bilindikleri adıyla İrlandalı Gönüllüler, Kitchener'ın gemiye bineceğini o kadar zaman önce haber almış olamaz kesinlikle. Üstelik *Hampshire* Belfast'tan ayrıldıktan çok sonrasına, 1916 nisanına denk gelen Paskalya'ya dek çok da militan bir grup değillerdi. Dahası, aslında geminin batışının sorumluluğunu hiçbir zaman üstlenmedikleri gerçeği de var."

"Öyleyse sanırım kazmaya devam ediyoruz," dedi Summer, yeni bir dosyadan başpiskoposun belgelerini çıkararak.

Önlerindeki dosya yığını eridiğinde, bir saattir çalışıyorlardı. Son dosyadaki belgeler bitmek üzereyken, Summer, Portsmouth piskoposundan gelen kısa bir mektubu okuyunca olduğu yerde doğruldu. Julie'ye uzatmadan önce bir kez daha okudu.

"Şuna bir baksana," dedi.

"'Posta teslim edilmiştir ve ulak gönderilmiştir,'" dedi Julie, mektubu yüksek sesle okuyarak. "'İlgili konu 72 saat içinde sorun olmaktan çıkacaktır.' İmza, Piskopos Lowery, Portsmouth Piskoposluk Bölgesi."

Julie mektubu masaya bırakıp Summer'a boş boş baktı. "Ne yazık ki aralarındaki ilişkiyi göremiyorum," dedi.

"Tarihe bak."

Julie kâğıdın tepesindeki tarihe baktı. "2 Haziran 1916. *Hampshire* batmadan üç gün önce," dedi şaşkın bir sesle.

"Bu komplo," dedi Summer sessizce. "Giderek derinleşmiş gibi görünüyor."

Okay

RIDLEY BANNISTER, KÜTÜPHANEDEN ÇIKTIKTAN SONRA Lambeth Sarayı'nın bahçesinden geçerek ana yapılara bitişik olan küçük tuğla bir binaya girdi. Üzerinde hiçbir işaret ya da yazı olmayan bir kapıdan geçerek, güvenlik görevlisi üniforması giymiş az sayıda adamın güvenlik kameralarının monitörlerine baktığı ya da masaüstü bilgisayarlarda çalıştığı minicik bir ofise girdi. Kapının yanında oturan adamın sorgulayıcı bakışlarına aldırış etmeyen Bannister, arka taraftaki özel ofise doğru yürüdü ve kapıyı açarak içeri girdi.

Saçları yağlı, şahin gözlü bir adam bir masada oturmuş, bilgisayarında bir video görüntüsünü izliyordu. Bannister, Julie ile Summer'ın okuma odasındaki masada otururkenki görüntülerini seçebiliyordu. Adam başını kaldırıp Bannister'a hayal kırıklığı dolu bir bakış fırlattı.

"Bannister, işte buradasın. Hanımefendiler gelmeden önce benimle iletişim kurman gerekiyordu. Artık kimliğini ortaya çıkardın."

Bannister masaya bakan tahta bir sandalyeye kendini bıraktı. "Özür dilerim ahbap, bu sabah Savoy'da uyandırma servisi beni unutmuş. Bu arada, uçak biletleri için sana teşekkür etmek isterim gerçekten de. Bu kez birinci sınıfı hatırlayabilmene sevindim."

Anglikan Kilisesi başpiskoposunun güvenlik birimi amiri tepeden bakarcasına dişlerini gıcırdattı.

"Onlara verilmeden önce dosyaları temizledin, değil mi?" diye sordu, önündeki bilgisayar ekranını işaret ederek.

"O dosyaları daha önce halletmiştim Judkins," dedi Bannister, ceketinin üstündeki bir kumaş tiftiğini koparırken. "Ellerinde Kilise'ye suç yükleyebilecek hiçbir şey yok."

Judkins'in yüzü kızardı. "O dosyaları gözden geçirip temizleme emri almıştın."

"Emir? Emir mi dedin? Haberim olmadan başpiskoposun güvenlik ordusuna mı alındım?"

İki adam arasında, tanıştıkları an bir antipati başlamış ve zaman içinde bu duygular giderek şiddetlenmişti. Fakat Judkins, Bannister'ın bağlantısı olarak görevlendirilmişti ve iki adamın da bu konuda yapabileceği pek bir şey yoktu. Arkeolog, Kilise ile olan sözleşmeye bağlı düzenlemelerini riske atacak boyutlara varmaktan kaçınarak Judkins ile arasındaki çizgiyi elinden geldiğince zorluyordu.

"Sen başpiskoposun bir çalışanısın ve buna bağlı olarak onun isteklerine uyacaksın," dedi güvenlik amiri, gözleri parlayarak.

"Öyle bir şey değilim," diye sertçe karşılık verdi Bannister. "Ben tarihsel gerçekleri arayan parayla tutulmuş basit bir adamım. Başpiskoposun zaman zaman hizmetimi istediği doğru olabilir, ama benim 'emirlere uymak' ya da saygıdeğer başpiskoposun önünde boynumu eğmek, hatta başımı eğerek selamlamak gibi bir yükümlülüğüm yok."

Judkins kendini tutarak karşılık vermedi ve yükselen kan basıncının düşmesini beklerken Bannister'a sessiz sessiz baktı. Yüzü en sonunda kendi rengini alınca, duygu göstermeyen bir sesle konuştu.

"Benim tercihim kesinlikle bu olmazdı, ama başpiskopos, özellikle Ortadoğu'da, var olan Kilise öğretisiyle ilgisi olabilecek bütün tarihsel keşifler hakkında bilgi ve tavsiye almak için senin hizmetlerinden yararlanmaya devam etmeyi seçti. Bu sözde Manifesto ve onun Kilise ile olan eski ilişkisi son derece hassas addediliyor. Bizim, yani başpiskoposu kastediyorum, bu Cambridge'li araştırmacının Başpiskopos Davidson'un kayıtları hakkında niçin araştırma yaptığını ve bunun Kilise'yi ne gibi tehlikelerle karşı karşıya bırakabileceğini bilmemiz gerek."

Bannister, Judkins'in kendisini zorlayarak saygı çerçevesinde kalmasına belli belirsiz gülümsedi.

"Julie Goodyear on dokuzuncu yüzyılın öne çıkan kişilikleri hakkında oldukça saygı gören birkaç biyografi yazmış Cambridge'li bir tarihçidir. Şu sıralarda da Lord Kitchener ile ilgili bir biyografi yazıyor. Bayan Goodyear ve o Amerikalı kadın, Summer Pitt, anlaşıldığı kadarıyla, Kitchener'ın gemisi, *Hampshire*'ın, geminin içindeki bir patlama yüzünden battığını keşfetmişler. Bu olayın müteveffa Başpiskopos Davidson ile uzaktan da olsa bir ilgisi olabileceğini düşünüyor gibi görünüyorlar."

Söylenenleri duyunca Judkins'in beti benzi attı.

"Sevgili dostum Judkins, ters bir şey mi var?"

"Hayır," diye karşılık verdi güvenlik amiri başını sertçe iki yana sallayarak. "Peki ya Manifesto?"

"Başpiskopos birkaç yıl önce o belge için dikkatli ve ayrıntılı bir araştırma yaptığımı biliyor. Hatırı sayılır bir fiyata olduğunu da ekleyebilirim," dedi göz kırparak. "Belgenin *Hampshire*'da Kitchener ile birlikte yok olduğundan oldukça eminim."

"Evet, başpiskoposun bilgisi de bu yönde. Fakat, sonunda, nasıl desek, Kilise'ye sıkıntı doğurabilecek ve başpiskoposun canını sıkabilecek ilgili bazı tarihsel olaylar olabilir. Senden şimdi o iki kadınla ilgilenmeni istiyorum."

"İstiyorsun?" diye karşılık verdi Bannister, bir kaşını kaldırarak.

"Başpiskopos senden istiyor," diye yanıtladı Judkins öfkeyle. "Onları yakından izle ve eğer yapman gerekiyorsa, bir sorun haline gelmeden önce işi hallet."

"Ben arkeoloğum, kiralık katil değil."

"Ne yapılacağını biliyorsun. Sadece bu işin üstesinden gel. Sende numaram var."

"Evet. Benim numaram sende var mı?" diye sordu Bannister, ayağa kalkarken. "Bermuda'daki banka hesap numaram?"

"Evet," diye homurdandı. "Şimdi, çık dışarı."

Bannister önünde eğilip ona saygıyla selam verdikten sonra sanki kendi yeriymiş gibi davranarak odasından çıkarken güvenlik amiri başını iki yana sallamakla yetindi.

RUDI GUNN ELİNDE GÜNÜN İLK KAHVESİYLE GÜNEŞİN altına çıktığında, Akdeniz'in parlak sabah güneşi *Aegean Explorer*'ın güvertesini kavurmaya çoktan başlamıştı. Rudi, geminin iki mil kadar açığında uzanan Tük kıyısı tanıdık gelmeyince şaşırdı. Uzaktan gelen bir motorun sesini duydu ve gözlerini kısarak bakınca geminin zodyağının dalgaların üstünde zıplayarak kıyıya doğru gittiğini gördü.

Hâlâ karışık olan zihni birden ellerindeki araştırma projesine odaklandı ve aceleyle geminin kıç tarafına gitti. Beyaz renkli deniz altı araştırma aracının yanından geçtikten sonra AUV'nin bağlı olarak yerinde hantal hantal durduğunu görünce hayal kırıklığına uğradı. Bu robotik AUV'de, gemiden ayrı olarak çalışırken sudan örnekler alabilmek için kullanılan çeşitli sensörler bulunuyordu. Rudi altı saat önce sendeleyerek yatağa girdiğinde, *Explorer* kıyıdan on mil kadar açıktaki büyük bir karelajı inceleyen AUV'yi takip ediyordu.

Kahvesinden kocaman bir yudum alan Rudi dönüp ilerledi, sonra da köprüye çıkan merdiveni tırmandı. Orada Pitt'in geminin kaptanı Bruce Kenfield ile bir deniz haritasını incelediğini gördü.

"Günaydın Rudi," diye selamladı Pitt. "Erkencisin."

"Yatağımda motorların hız kestiğini hissettim," diye karşılık verdi Gunn. "Bu kadar uzağa nasıl geldik?"

"Kemal eşinin bir trafik kazası geçirdiği haberini aldı. Ciddi bir durum değil gibi görünüyor, ama gidip görebilmesi için onu kıyıya bıraktık."

Kemal, sudan örnek alınan bu projede gözlemcilik yapması ve projeye katkıda bulunması için Türk Çevre Bakanlığı'nın NUMA gemisinde görevlendirdiği bir deniz biyoloğuydu.

"Çok talihsiz bir olay," dedi Gunn. "Zodyak geldikten sonra karelaja dönüp işlerimize yeniden başlamamız ne kadar sürecek?"

Pitt gülümsedi ve başını iki yana salladı. "Kemal ya da onun yerine görevlendirilecek biri gemiye binene dek teknik olarak araştırmaya yeniden başlayamayız. Türk devletinden aldığımız davette, biz Türk sularında araştırma yaptığımız sırada Çevre Bakanlığı'ndan bir temsilcinin daima gemide bulunması koşulu var. Bu durumda, üç dört gün boş kalabiliriz gibi görünüyor."

"Programın zaten gerisindeyiz. Önce sensörümüz bozuldu, şimdi de bu olay. Araştırmayı planladığımız alanları bitirmek için projeyi uzatmak zorunda kalabiliriz."

"Öyle olsun bakalım."

Gunn kendi yaşadığı düş kırıklığı ve engellenmişlik duygularının hiçbirini Pitt'in yaşamıyor gibi göründüğünü fark etti. İşleri yarım bırakmaktan nefret ettiğini bildiği bir adama uymayan bir durumdu bu.

"İstanbul'dan döndüğünden beri, yeni karelajda ancak iki tamgün araştırma yapabildik," dedi Gunn. "Şimdi yine boştayız üstelik ve senin keyfin kaçmıyor bile. Neler oluyor?"

"Basit, Rudi," diye yanıtladı Pitt. "Alg gelişimi projesindeki çalışmanın duraksaması Osmanlı batığı kazısındaki çalışmanın yeniden başlaması anlamına geliyor," dedi göz kırparak.

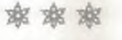

AEGEAN EXPLORER SAKIZ ADASI'NA ulaşıp Osmanlı batığının olduğu alanın yüz metre kadar uzağına demir attığında, zodyağın yeniden gemiye çekilmesinin üzerinden dört saatten az bir süre geçmişti. Pitt ile Giordino'nun ilk dalışından sonra alanı incelemek için pek zaman olmamış, sadece geminin sualtı arkeoloğu Rodney Zeibig'in batığın açıkta olan bölümlerinin üstüne alüminyum bir ağ germe şansı olmuştu.

Zeibig sualtı araştırma ve belgeleme sanatında uzman birkaç bilim insanına tüple dalış konusunda hızlı bir eğitim verdikten sonra batığın dikkatlice incelenmesini koordine etti. Pitt, Giordino, hatta Gunn'ın da yeri gelince nöbetleşe katıldığı dalış ekibi, alan çevresindeki çeşitli noktalarda test çukurları kazdı, ölçüm yaptı ve fotoğraf çekti. Batığın iskelet parçaları açığa çıkarıldıkça, çoğu seramik, birkaçı da demir bağlantı parçası olmak üzere, az sayıda tarihi eser buldular.

Pitt *Aegean Explorer*'ın kıç küpeştesinin yanında durmuş, sertleşen batı rüzgârı altında denizi benek benek yapan köpüklü dalgaları izliyordu. Batık alanına tespit edilmiş yakındaki bir şamandıraya palamarla bağlı boş bir zodyak dalgaların üstünde çılgınca sekip duruyordu. Birden iki dalgıç yüzeye çıktı, sonra da şişme bota doğru ilerlediler. Adamlardan biri palamarı açarken,

diğeri motoru çalıştırdı ve hızla araştırma gemisinin yanına geldiler. Pitt yandan aşağıya bir halat sarkıttı ve içinde oturan iki adamla birlikte zodyağın güverteye çekilmesine yardım etti.

Rudi Gunn ve Rod Zeibig bottan inip üstlerindeki dalgıç giysilerini çıkarmaya başladılar.

"Orası biraz fazla kıpır kıpır," diye belirtti parlak mavi gözlü, siyah beyaz kırçıllı saçlı, hayat dolu bir adam olan Zeibig.

"Rüzgârlar yatışana kadar dalış işlerini durduralım demiştim," dedi Pitt. "Hava tahmin raporuna göre sabah ortalık sakinleşecek."

"İyi fikir," diye karşılık verdi arkeolog. "Her ne kadar Rudi'nin batığa geri dönene dek diken üstünde oturacağını düşünüyor olsam da."

"İlgi çekici bir şeyler mi var?"

Gunn heyecan dolu bir bakışla başını salladı. "C-1 karelajını kazıyordum ve büyük, oyma bir taşa denk geldim. Dip süremiz dolmadan önce ancak küçük bir köşesini açığa çıkarabildim. Sanırım bir tür dikilitaş olabilir."

"Böyle bir şey geminin kimliğine dair bir ipucu sağlayabilir," dedi Pitt.

"Umarım bu geminin keşfini paylaşmak zorunda kalmayız," dedi Zeibig, başıyla sancak küpeştesini işaret ederek.

Yalnızca iki mil kadar uzakta, yüksek performans motorlu bir yat dalgaları döve döve doğrudan *Aegean Explorer*'a doğru geliyordu. İtalyan yapımı, füme camlı ve geniş, açık bir kıç güvertesi olan bir tekneydi. Bayrak direğinde beyaz hilal ve yıldızıyla kırmızı Türk Bayrağı dalgalanıyordu; yanındaki daha küçük kırmızı bir flamanın üstünde ise yalnızca altın rengi bir hilal görünüyordu. Monte Carlo'daki şatafatlı yatlardan daha küçük olmasına rağmen, Pitt yine de onun oldukça pahalı, lüks bir yat olduğunu

görebiliyordu. Üç adam yatın, sekiz yüz metre kadar yaklaştıktan sonra yavaşlayarak durmasını izledi; demirleyen yat dalgalı suların üstünde aşağı yukarı sallanıp duruyordu.

"Senin batık hakkında kaygılanmana gerek olmayacak, Rod," dedi Gunn. "Buraya kazı yapmaya gelmiş gibi görünmüyorlar hiç."

"Büyük olasılıkla burada demirlemiş bir araştırma gemisinin ne aradığını görmek isteyen meraklı birileridir," dedi Pitt.

"Ya da belki de birinin kıyıdaki villasının önünü kapatıyoruzdur," diye mırıldandı Gunn.

Pitt batık alanının yerini Ruppé'den başka hiç kimsenin bilmediğini varsaymıştı. Belki de Türk Kültür Bakanlığı'nı çoktan bilgilendirmiştir, diye düşündü. Fakat hemen sonra Ruppé'nin ofisinin soyulduğunu ve buldukları eserlerle birlikte haritasının çalındığını hatırladı. Geminin ön tarafından adının bağırıldığını duyunca endişesi yok oldu. Dönüp bakınca Giordino'nun köprünün altındaki bölmenin kapısından gövdesinin üst kısmını sarkıttığını gördü.

"Senin için İstanbul'dan gönderilmiş taptaze bilgiler var elimde," diye bağırdı Giordino.

"Geç bile kaldı," diye mırıldandı Pitt kendi kendine. "Hemen geliyorum," diye bağırdıktan sonra diğer iki adama döndü.

"Dr. Ruppé'nin batıkta ilk bulduğumuz eserlerle ilgili analizi olduğuna bahse girerim."

"Sonuçları görmek isterdim," dedi Zeibig.

İki dalgıç aceleyle giysilerini değiştirdikten sonra birkaç bilgisayarın bir uydu iletişim sistemine bağlı olduğu küçük bölmede Pitt ve Giordino ile buluştular. Giordino Pitt'e çıktıları uzattıktan sonra bilgisayarlardan birinin başına oturdu.

"Dr. Ruppé aynı zamanda raporla birlikte bazı fotoğraflar da göndermiş e-posta yoluyla," dedi klavyeyi tıkırdatarak bir elektronik dosyayı açarken. Bilgisayarın ekranını altın bir madeni paranın yakın plan görüntüsü kapladı.

Pitt hızlı bir şekilde raporu inceledikten sonra Zeibig'e verdi.

"Hâlâ bir Osmanlı batığı mı arıyoruz?" diye sordu Gunn.

"Hemen hemen kesinlikle," diye yanıtladı Pitt. "Dr. Ruppé, Suriye'deki bir darphanede basılmış, Al'ın kilitli kutusundaki madeni paralardan birinin eşi olduğuna inandığı örnek bir madeni para bulmuş. 1570'e tarihleniyor. Ne yazık ki, Ruppé, paralar ofisinden çalınmış olduğu için, bu karşılaştırmayı aklında kaldığı kadarıyla yapmak zorundaymış."

"Ona katılıyorum," dedi Giordino. "Bana da aynı madeni paraymış gibi geliyor."

"Bu darphane işaretlerinin 1560 ila 1580 arasında kullanıldığı biliniyordu," dedi Zeibig, rapordan okuyarak.

"Öyleyse, bu batığın 1560'tan önce olmadığını öğrenmiş bulunuyoruz," dedi Gunn. "Bütün madeni paraların çalınmış olması ne yazık, işleri çok daha kolaylaştırabilirdi."

"Tarihlemeyle ilgili diğer ipucu tacın olduğu seramik kutudan gelmiş," dedi Pitt. "Loren ile birlikte Mavi Cami'de keşfettiğimiz gibi, bu özel desen seramiklerin İznik fırınlarından geldiğini gösteriyor."

Giordino bilinen birkaç İznik çini örneğinin görüldüğü sonraki fotoğrafları açtı.

"Ne yazık ki seramik kutu da Ruppé'nin ofisinden çalındı, o yüzden yine hafızadan çalışacağız."

"Raporu seramiklerin on altıncı yüzyılın sonlarında İznik seramiklerinde çok kullanılan desen ve renkleri içerdiğini gösteriyor," diye belirtti Zeibig.

"En azından elimizde tutarlı bir şeyler var," dedi Giordino.

"Batığın iskeletinden anladığım kadarıyla, Akdeniz'deki, bilinen on altıncı yüzyıl gemi yapımına uyduğunu da söyleyebilirim," diye ekledi Zeibig, başını rapordan kaldırıp bakarken.

"Etti mi üç?" dedi Gunn.

"Bu da bizi Kral Al'ın tacına götürüyor," diye karşılık verdi Pitt sesi yükselerek.

Giordino altın tacın ayrıntılı bir görüntüsünün olduğu yeni bir fotoğrafı seçip açtı. Deniz dibinde üstünü bağlamış olan bütün kireç temizlenmiş, ortaya sanki kuyumcunun elinden yeni çıkmış gibi görünen ışıl ışıl bir taç çıkmıştı.

"Şükürler olsun bebeğim Dr. Ruppé'nin kasasında güven içinde," dedi Giordino.

"Dr. Ruppé buna Türk sularında bulunan en önemli eserlerden biri diyor, aynı zamanda en gizemlilerinden de biri," dedi Pitt. "Dikkate değer bir araştırma yapmış olmasına rağmen, tacın kökenini belirlemede şekli ve boyutlarının hiçbir yararı olmamış. Bununla birlikte, kusursuz bir temizliğin ardından, tacın şeridinin iç kısmında belli belirsiz bir işleme ortaya çıkmış."

Zeibig rapordaki betimleme sayfasına geçerken, Giordino da tacın büyütülmüş bir fotoğrafını ekrana getirdi.

"Yazı Latince," diye açıkladı Zeibig sorgulayıcı bir bakışla. "Ruppé yazıyı şu şekilde çevirmiş: 'Artrius'a, kutsal emanet korsanlarını yakaladığı için minnet duygularımızla. – Constantinius.'"

"Ruppé, Artrius adlı Romalı bir senatöre ait kayıtlar bulmuş. Tesadüfe bakın ki Constantinius ile aynı dönemde yaşamış," dedi Pitt.

"Büyük Constantinius?" dedi Gunn düşünmeden. "Roma imparatoru? Ne ilgisi var, o bin yıl önce yaşamıştı."

Herkes fotoğraftaki görüntüye bakarken odaya tam bir sessizlik çöktü. Hiçbiri bu batıktan çıkan eserler arasındaki bağlantıyı anlayamamıştı, özellikle de bu altın taç kadar dikkate değer bir şeyle. Üstelik tacın niçin gemide olduğuna dair hiçbir ipucu da yoktu. Pitt monitörden uzaklaşıp doğrulduktan sonra nihayet sessizliği bozdu.

"Bunu söylemek hiç hoşuma gitmeyecek," dedi sırıtarak. "Ama tahminimce bu durum Kral Al'ın Roma Lejyonu'na transfer olduğu anlamına geliyor."

BROOME PARK KARAKTERİSTİK ESKİ İNGİLİZ malikânelerindendi. 1911'de Kitchener tarafından satın alınan malikâne, I. Charles'ın hükümdarlığı sırasında yapılmış, Jakoben tarzda, yüksek, tuğla bir yapıydı ve 192 hektarlık yemyeşil, park benzeri bahçelerle çevrelenmişti. Kitchener, burada kaldığı kısa süre boyunca, malikânenin bahçelerini güzelleştirmek için yoğun bir çaba göstermiş, gösterişli bir iki fıskiye sipariş etmişti. Fakat silindir şapka ile frak ya da at ile araba gibi, Broome Park'ın asıl güzelliği ve cazibesi de artık çok eskilerde kalmıştı.

Londra'nın doksan beş, yüz kilometre kadar güneydoğusunda, Julie, Dover'dan döndü ve malikâneye giden kısa yolu takip etti. Summer, Broome Park'a hoş geldiklerini söyleyen bir tabelanın hemen ötesinde geniş çimenlik alanda dört kişinin golf oynadığını görünce şaşırdı.

"İngiltere hakkında çok bildik bir hikâye," diye açıkladı Julie. "Tarihi malikâneler kuşaktan kuşağa geçiyor, sonunda bir gün mirasçı uyanıp vergileri ve bakım masraflarını karşılayamadığını fark edene kadar. Önce çevredeki araziler satılıyor, sonra er ya da geç daha çaresizce önlemler alınıyor. Bazıları yalnız yatak ve kahvaltı verilen pansiyonlara dönüştürülüyor, bazıları ise konferanslar için şirketlere kiralanıyor ya da açık hava konserleri için kullanılıyor."

"Hatta golf sahalarına dönüştürülüyor," dedi Summer.

"Kesinlikle. Broome Park içlerinde en kötü kaderi yaşayanıdır büyük olasılıkla. Malikânenin büyük bölümü devremülk ya da gecelik mesken olarak satılmış, çevresindeki araziler de golf sahasına dönüştürülmüş durumda. Eminim Horatio Herbert'ın mezarında kemikleri sızlıyordur."

"Bu malikâne hâlâ Kitchener'ın vârislerinin elinde mi?"

"Kitchener hiç evlenmedi, bu malikâneyi ise yeğeni Toby'ye miras bıraktı. Şimdi burayı Toby'nin oğlu Aldrich işletiyor, her ne kadar çok yaşlanmış olsa da."

Julie geniş bir park yerine otomobilini çekti ve yolda bakımsız bir gül bahçesinden geçerek ana girişe doğru yürüdüler. Summer ana salona girdiklerinde çok etkilendi; salonda kocaman, kristal bir avize ve yaşlı adamın kendisinin çok büyük, yağlıboya bir tablosu vardı; adamın sert, gri gözleri tuvalden bile son derece etkileyici bakıyor, ne istediğini belli ediyor gibiydi.

Tel tel beyaz saçlı bir adam bir masada oturmuş, kitap okuyordu, ama Julie'nin içeri girdiğini fark edince başını kitaptan kaldırıp gülümsedi.

"Merhaba Bayan Goodyear," dedi masadan kalkarak. "Bu sabah geleceğinizi bildiren mesajınızı aldım."

"Çok iyi görünüyorsun Aldrich. Malikâne dolu mu?"

"İşler gayet iyi, teşekkür ederim. Bugün daha şimdiden kısa süre kalacak bir çift giriş yaptılar bile."

"Bu, arkadaşım Summer Pitt, araştırmamda bana yardım eden kişi."

"Tanıştığımıza memnun oldum Bayan Pitt," dedi elini uzatarak. "Muhtemelen hemen çalışmaya başlamak istersiniz, o yüzden dilerseniz sizi arka tarafa götürmeme izin verin."

Yaşlı adam onları yapının kendisine ait yaşama alanlarının bulunduğu özel bir kanadına açılan bir yan kapıdan geçirdi. Kuzey Afrika ve Ortadoğu'dan, hepsini Kitchener'ın ordudaki yılları boyunca görev aldığı bölgelerden topladığı, tarihi eserlerle dolu büyük bir oturma alanından geçtiler. Aldrich daha sonra başka bir kapıyı açtı ve onları ahşap panelli bir çalışma odasına götürdü. Summer bütün bir duvarın yüksek, maun dosya dolaplarıyla kaplı olduğunu fark etti.

"Herbert Amca'nın dosyalarının tamamını artık ezbere biliyorsunuzdur diye düşünmüştüm," dedi Aldrich gülümseyerek Julie'ye.

"O dosyalarla kesinlikle yeterince zaman geçirdim," dedi Julie. "Bizim sadece onun ölümünden önceki aylarda yaptığı kişisel yazışmaların bazılarına göz atmamız gerekiyor."

"Sağdaki son dolapta olacaklar." Dönüp kapıya doğru yürüdü. "Herhangi bir yardım gerekirse, ben resepsiyonda olacağım."

"Teşekkürler Aldrich."

İki kadın hemen dosya dolabına gömüldüler. Summer Kraliyet Savaş Müzesi'ndeki kayıtlardan çok daha kişisel ve ilgi çekici olan yazışmaları görmekten memnundu. Kitchener'ın yakınlarından gelen onlarca mektubun yanı sıra Broome Park'taki yenileştirme çalışmalarının tamamlanması için Kitchener tarafından ikna edilen ve işe devam eden inşaat işçilerinin yazdığı sonu gelmez gibi görünen çok sayıda yazışmayı da acele etmeden okudu.

"Şuna bak, ne kadar tatlı," dedi, Kitchener'ın üç yaşındaki kız yeğeninin çizip gönderdiği bir kelebek resmini göstererek.

"Aksi ihtiyar generalimiz kız kardeşi ve erkek kardeşi ile onların çocuklarına çok yakındı," dedi Julie.

"Bir kişinin şahsi yazışmalarına bakmak onu tanımanın harika bir yolu, değil mi?" dedi Summer.

"Gerçekten öyle. Ne yazık ki elle yazılmış bir mektup, içinde bulunduğumuz bu e-posta çağında, kayıp bir sanat haline gelmiş durumda."

Sonunda Julie sandalyesinde doğrulduğunda, neredeyse iki saattir araştırma yapıyorlardı.

"Dediğime inan, o *Hampshire* ile birlikte batmadı," dedi bir anda.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Günlüğü," diye yanıtladı Julie fal taşı gibi açılmış gözlerle. "İşte, şuna bir baksana."

Hampshire batmadan birkaç gün önce, Wingate adlı bir astsubay çavuşun yazdığı bir mektuptu. Summer astsubay çavuşun yolculuğu sırasında Kitchener'a eşlik edemediği için duyduğu büyük üzüntüyü ve o önemli yolculuğunda feldmareşalin başarılı olmasını dilediğini belirttiği mektubu ilgiyle okudu. Kâğıdın altındaki kısa notu görünce şaşkınlıktan donakaldı.

" 'Not: Günlüğünüz alındı. Siz dönene kadar güvende olacaktır,' " diye okudu yüksek sesle.

"Bunu nasıl gözden kaçırabildim!" diye hayıflandı Julie.

"Sıradan gözüken, çok karışık bir elyazısıyla yazılmış bir mektup," dedi Summer. "Ben de şöyle bir bakıp geçerdim. Fakat bu harika bir keşif. Ne kadar heyecan verici, günlüğü belki de hâlâ duruyor."

"Fakat ne burada, ne de resmi kayıtlarda var. O askerin adı neydi?"

"Astsubay Çavuş Norman Wingate."

"Bu adı biliyorum, ama nerede gördüğümü ya da duyduğumu çıkaramıyorum," diye karşılık verdi Julie, hatırlamak için kendini zorlayarak.

Diğer odadan yüksek, oldukça tiz bir ses geldi ve giderek artmaya başladı. Kapıya doğru bakınca, Aldrich'in gıcırdayan tekerlekli bir servis arabasını iterek çalışma odasına girdiğini gördüler.

"Böldüğüm için affedin, ama bir çay molasının hoşunuza gideceğini düşündüm," dedi, ikisine birer fincan doldururken.

"Çok naziksiniz Bay Kitchener," dedi Summer, sıcak fincanlardan birini alarak.

"Aldrich, Lord Kitchener'ın Norman Wingate adlı bir tanıdığı olup olmadığını hatırlıyor musun?" diye sordu Julie.

Aldrich, gözlerini düşünceli bir şekilde tavana dikip alnını ovuşturdu.

"Herbert Amca'nın korumalarından biri değil miydi o?" diye sordu.

"İşte bu," dedi Julie, bir anda hatırlamıştı. "Başbakan'ın ona atadığı silahlı iki koruma Wingate ve Stearns'tü."

"Evet," dedi Aldrich. "Diğer adam... adı Stearns demiştiniz, değil mi? O *Hampshire* battığında Herbert Amca ile birlikteydi. Fakat Wingate gemide değildi. Hastaydı, sanırım o yüzden yolculuğa katılamadı. Babamın uzun yıllar sonra bile onunla sık sık yemek yediğini hatırlıyorum. Adamcağız kazadan kurtulduğu için bir parça suçluluk duyuyordu besbelli."

"Wingate feldmareşalin son günlüğünün kendisinde olduğunu yazmış. Onu babanıza verip vermediğini biliyor musunuz?"

"Hayır, vermiş olsaydı geri kalan diğer evraklarıyla birlikte burada olurdu, eminim. Wingate muhtemelen onu yaşlı adamdan bir anı olarak saklamıştır."

Evin karşı ucundan belli belirsiz bir zil sesi duyuldu. "Neyse, resepsiyonda biri var. Çayınızın tadını çıkarın siz," dedi, sonra ağır ağır yürüyerek çalışma odasından çıktı.

Summer mektubu yeniden okuduktan sonra gönderenin adresine baktı.

"Wingate mektubu Dover'dan yazmış," dedi. "Yolun hemen aşağısında, değil mi?"

"Evet, yaklaşık on beş, on altı kilometre," diye yanıtladı Julie.

"Belki de Norman'ın orada hâlâ bazı yakınları vardır ve bir şeyler biliyor olabilirler."

"Belki, ufak bir ihtimal, ama sanırım denemeye değer."

Aldrich'in bilgisayarı ve Kent Bölgesi Telefon Rehberi'nin yardımıyla, oralarda yaşayan bütün Wingate'lerin listesini çıkardılar. Sonra Norman Wingate'in soyundan gelen birini bulma umuduyla sırayla her birini aradılar.

Ne var ki telefonla yapılan bu araştırma hiçbir sonuç vermiyordu. Bir saat sonra, Summer başını iki yana sallayarak telefonu kapadı ve listedeki son ismin de üstünü çizdi.

"Yirmiden fazla isim ve bir ipucu bile yok," dedi hayal kırıklığı içinde.

"Bulabildiğim en yakın kişi Norman adında bir büyük amcası olabileceğini düşünen biri oldu, ama başka hiçbir bilgi veremedi," diye karşılık verdi Julie. Sonra da saatine baktı.

"Sanırım, otelimize gidip giriş yapmamız gerek. Dosyaları sabah bitirebiliriz."

"Broome Park'ta kalmıyor muyuz?"

"Canterbury'de, katedralin yakınlarındaki bir otelde bize yer ayırttım. Orayı görmek istersin diye düşünmüştüm. Ayrıca," dedi, sesi kısılarak fısıltıya dönüşürken. "Burasının yemekleri o kadar iyi değildir."

Summer güldü, sonra ayağa kalkıp kollarını gerdi. "Aldrich'e söylemeyeceğim. Otele gitmeden yolda bir yere uğrayabilir miyiz acaba?"

"Neresiymiş orası?" diye sordu Julie meraklı bir bakışla.

Summer, Wingate'ten gelen mektubu alıp gönderenin adresi bölümünü okudu. "Dorchester Yolu, 14, Dover," dedi yaramaz çocuklar gibi gülümseyerek.

MOTOSİKLETTEKİ ADAM siperlikli siyah kaskını indirdikten sonra bahçıvanın kamyonetinin arkasından gizlice baktı. Julie ile Summer'ın Broome Park'ın ön kapısından çıkmasını sabırla bekledi. Görünmemeye olabildiğince dikkat ederek, park yerini geçip otomobillerine binişlerini, sonra da çıkışa doğru yolda ilerleyişlerini izledi. Siyah Kawasaki motosikletini çalıştıran adam, hızla yola çıktı; öndeki otomobille kendisi arasında belli bir mesafe olmasına dikkat ediyordu. Julie'nin Dover'a döndüğünü gördü ve birkaç otomobilin geçmesine izin verdikten sonra küçük yeşil otomobili görüş alanında tutarak takip etmeye başladı.

27

MODERN DOVER EN ÇOK CALAİS'E KALKAN FERİBOTU ve doğu sahil şeridine bakan kireçtaşından beyaz dik kayalıklarıyla tanınan işlek bir liman kentidir. Julie arabayı tarihi kent merkezine sürdükten sonra kenara çekip yol sordu. Rıhtımdan birkaç blok uzakta Dorchester Yolu'nu buldular; her iki kenarında, 1880'lerde inşa edilmiş tuğladan eski sıra evlerin bulunduğu, yerleşim bölgesindeki bir caddeydi. Uzun bir huş ağacının altına park ettikten sonra 14 numaranın temizce süpürülmüş basamaklarını çıktılar ve zili çaldılar. Uzun bir bekleyişin ardından kapıyı, kollarında uyuyan bir bebeğin olduğu, yirmilerinde, saçı başı dağınık bir kadın açtı.

"Ah! Sizi rahatsız ettiğimiz için çok üzgünüm," diye fısıldadı Julie. "Bebeği uyandırmamışızdır umarım."

Kadın başını iki yana salladı ve gülümsedi. "Bu ufaklık bir U2 konserinde bile uyumayı başardı."

Julie sessizce kendilerini tanıttı. "Bu adreste çok uzun zaman önce yaşamış bir adam hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışıyorduk. Adı Norman Wingate."

"Dedemdi," diye karşılık verdi kadın, neşeyle. "Ben Ericka Norris. Wingate benim anne kızlık soyadım."

Julie Summer'a baktı ve imalı imalı gülümsedi.

"Lütfen, içeri girmez misiniz?" diye sordu Norris.

Genç kadın onları mütevazı olmakla birlikte insanın içini ısıtan salona götürdükten sonra kucağında uyuyan bebekle birlikte bir sallanan sandalyeye oturdu.

"Çok güzel bir eviniz var," dedi Julie.

"Annem bu evde büyüdü. Sanırım burayı dedemin 1. Dünya Savaşı'ndan hemen önce aldığını söylemişti. Hayatının büyük bölümünü burada geçirdi, babamla birlikte bu evi ondan satın almışlardı."

"Hâlâ hayatta mı?"

"Evet, doksan dört yaşında ve oldukça dinç. Fakat birkaç ay önce, gereken hemşire bakımını alabilmesi için onu buradan taşıyıp yaşlılar yurduna yerleştirmek zorunda kaldık. Bebeğimiz doğmak üzereydi ve annem buraya taşınmamız konusunda çok ısrar etti. Bizim için daha fazla oda sayısı demekti en azından."

"Anneniz bize de yardım edebilir belki," dedi Julie. "Dedenizin elinde olabilecek, savaş yıllarından kalma bazı eski kayıtları arıyoruz."

Norris bir an düşündü. "Annem sonunda dedeme ait bütün eşyaları saklamaktan vazgeçti," dedi. "Geçen yıllar içinde, onların çoğunu elden çıkardığını biliyorum. Fakat çocuk odasında bazı eski kitaplar, defterler, fotoğraflar var, belki bir göz atmak istersiniz."

Onlara yolu göstererek kucağında bebekle dikkatlice merdivenden çıktı ve bir duvarının kenarında ahşap bir bebek kar-

yolasının olduğu uçuk, mavi renge boyanmış bir odaya götürdü. Bebeği yavaşça karyolaya yatırdı, yatarken hafifçe inleyen bebek çok geçmeden yine uykuya daldı.

"Dedemin eşyaları burada, yukarıda," diye fısıldadı, yüksek, tahta raflara doğru giderek. En önde üniformalı adamların olduğu siyah beyaz bir fotoğrafın durduğu raflar eski bez ciltli kitaplar ve defterlerle doluydu. Julie fotoğrafı aldı ve Kitchener'ın yanında duran genç bir askeri gösterdi.

"Dedeniz bu mu?"

"Evet, Lord Kitchener ile birlikte. Savaşta bütün orduyu o yönetti, biliyor muydunuz?"

Julie gülümsedi. "Evet. Aslında burada olma nedenimiz o."

"Dedem, Kitchener Rusya'ya giderken batan gemisinde onunla birlikte ölmüş olmayı ne kadar çok istediğini anlatıp dururdu. Fakat babası ağır hastaydı, o yüzden Kitchener yolculuğa onu götürmemişti."

"Ericka, dedenin Kitchener'a günlüğünün güvende olduğunu yazdığı bir mektup bulduk," dedi Julie. "O günlüğü bulmayı umuyoruz."

"Eğer o günlük dedemde kalmışsa, buradadır. Lütfen, bir bakın."

Julie, Kitchener'ın daha önceki günlüklerini okumuştu, küçük, ciltli defterlerdi hepsi. Raflara göz gezdiren Julie, en üst rafta benzer şekilde ciltlenmiş bir defter görünce donup kaldı.

"Summer... şu yukarıdaki küçük mavi cilde uzanabilir misin?" diye sordu heyecandan gerilmiş bir halde.

Parmak uçlarında yükselen Summer uzandı ve cildi alıp Julie'ye uzattı. Cildin sırtında ya da ön kapağında basılı hiçbir başlık olmadığını fark eden kadının kalbi hızla atmaya başladı. Kapağı yavaşça açan Julie başlık sayfasını gördü. Sayfanın üstünde düzgün bir elyazısı vardı:

H H K'nin Günlüğü
1 Ocak, 1916

"İşte, bu," dedi Summer, sayfaya bakakalarak.

Julie sayfayı çevirdi ve yazılanları okumaya başladı; yazan şahsın yeni asker alımlarını teşvik etme çabaları anlatılıyordu. Sayfaları çevirerek, çok geçmeden, defterin ortalarına doğru, 1 Haziran 1916 tarihi atılmış, yazılı son sayfaya geldi. Sonra defteri kapadı ve umutla Norris'e baktı.

"Bu kayıp günlük Kitchener tarihçilerinin uzun zamandır aradığı şeydi," dedi sessizce.

"Sizin için bu kadar anlam taşıyorsa, alıp götürebilirsiniz," diye karşılık verdi Norris, sanki hiç önemi yokmuş gibi, defteri işaret ederek. "Buralarda epey bir zaman onu okuyacak kimse yok muhtemelen," diye ekledi, uyuyan bebeğine bakıp gülümseyerek.

"Bu günlüğü Broome Park'taki Kitchener koleksiyonuna bağışlayacağım, eğer bu konudaki düşünceniz değişmeyecekse."

"Dedemin, Kitchener ve onun genellikle dediği biçimiyle 'Büyük Savaş' ile hâlâ ilgilenen insanlar olduğunu bilse, heyecanlanacağından eminim."

Julie ile Summer günlük için genç anneye teşekkür ettikten sonra parmak uçlarına basarak merdivenden indiler ve evden çıktılar.

"Senin Dover'a sapman, biraz da şansın yardımıyla, beklenmedik sonuçlar doğurdu," dedi Julie otomobiline doğru yürürlerken gülümseyerek.

"Kararlılık her zaman şansı berberinde getirir," diye karşılık verdi Summer.

Yaptıkları keşiften dolayı heyecanlı olan Julie, birkaç araç arkada sabit bir hızla ilerleyerek onları Dorchester Yolu'ndan çıkıp

Canterbury'ye giden yolda takip eden siyah motosikletten habersizdi.

"Şunu dinle," dedi. "3 Mart. Anglikan Kilisesi başpiskoposundan Manifesto'yu özel olarak görmek istediğini belirten beklenmedik bir mektup aldım. Ağzındaki baklayı nihayet çıkardı, gerçi nasıl, bilmiyorum. Müteveffa Dr. Worthington yaşadığı sürece sırrını koruyacağı konusunda beni temin etti, ama belki de ölmesi beni yüzüstü bırakmasına neden oldu. Sorun değil. Yeniden barış içinde olana kadar bu meselenin ertelenebileceği umuduyla, başpiskoposun davetini, hiddetini de göze alarak, geri çevirdim."

"Dr. Worthington mu dedin?" diye sordu Julie. "Geçen yüzyılın sonlarında, Cambridge'li çok tanınan bir arkeoloğdu. Hafızam beni yanıltmıyorsa, Filistin'de çok ses getiren birkaç kazı yapmıştı."

"Bu garip bir bağlantı gibi görünüyor," diye karşılık verdi Summer, birkaç sayfaya daha hızla göz atarken. "Yine de Kitchener başpiskoposu hayal kırıklığına uğrattığı konusunda haklı. İki hafta sonra şunları yazmış: 'Bu sabah, Başpiskopos Davidson adına, Portsmouth Piskoposu Lowery tarafından çağrıldım. Bütün insanlığın iyiliği için, Manifesto'yu Anglikan Kilisesi'ne bağışlamamı benden ciddi biçimde istediklerini belirtti. Bununla birlikte, Kilise'nin bu belgeyi ne amaçla kullanacağı konusunda ayrıntı vermedi. En başından beri, umutlarım hep aynı: hakikatin insanlık adına araştırılması. Şimdi büyük bir üzüntüyle görüyorum ki benim Kilise'm, kendi başlıca amacını örtbas ederek, gizleyerek, korkuyla davranıyor. Bu Manifesto, onların elinde, gelecek kuşaklara hiç ulaşamayabilir. Buna izin veremem, üstelik Piskopos Lowery'ye de söyledim bunu, hayal kırıklığı hâd safhadaydı. Şimdi zamanı değil, ama bu büyük anlaşmazlık çö-

züldüğünde, Manifesto'nun insanlara duyurulmasının bütün insanlık için bir umut ışığı yakacağına inanıyorum.'"

"Kesinlikle bu Manifesto'nun son derece önemli olduğunu düşünüyor," dedi Julie. "Şimdi Piskopos Lowery de sahneye çıktı üstelik. Onun haziranda Davidson'a yazdığı gizemli mektup daha da ilgi çekici oluyor bu durumda."

"Kitchener çok ayrıntı vermiyor, ama Kilise içini acıtıyor ve bu giderek artıyor," dedi Summer. "Nisanda şöyle yazıyor, 'Fransa'da yaz aylarında yapılacak saldırının planları tamamlanmak üzere. Başpiskoposun emrindeki adamların sürekli tacizi bunaltıcı olmaya başladı. Başbakan güvenlik konusundaki ricamı onayladı. Neyse ki sebebini açıkça belirtmek zorunda kalmadım.'"

"Demek arkadaşlarımız Wingate ile Stearns de nihayet sahne alıyorlar," dedi Julie.

Summer Canterbury'nin kenar semtlerine yaklaşırlarken sayfaları daha hızlı taradı.

"Nisan ve mayıstaki yazılarında, savaş planlarına gömülüp kalmış, bir de fırsat buldukça hafta sonları Broome Park'taki yakınlarıyla vakit geçirmiş. Fakat, dur bir dakika, şunu dinle. '15 Mayıs. Piskopos Lowery'den bir tehdit daha aldım. Tavrı neredeyse alçakça, bence, Portsmouth Piskoposluk Bölgesi yerine Askeri İstihbarat Teşkilatı'nın başında olsaydı, bu ülkeye daha iyi hizmet ederdi.' Bir gün sonra da şunları yazıyor. 'Anglikan Kilisesi'nden kimliği meçhul biri sokak kenarında yolumu keserek Manifesto'yu istedi. Onbaşı Stearns başka bir olay yaşanmadan adamı defetti. Bu kahrolası şeyin 77'de bulunmuş olmasından... ya da geçen yıl onu Dr. Worthington'un deşifre etmesine izin vermiş olmaktan pişmanlık duymaya başlıyorum. Filistin yolculuğumuz sırasında bir dilencinin sattığı eski bir papirüs parçasının böyle sonuçlara yol açacağını kim hayal edebilirdi?' "

Summer sonraki sayfaya geçti. "Bu tarih sana bir şey ifade ediyor mu?"

Julie, Kitchener hakkındaki önceki yazılarını düşündü. "Ünlü Hartum kahramanı olmadan çok öncesine denk geliyor. 1877'de, sanırım Ortadoğu'da görevliydi. Kraliçe Victoria tarafından kurulan Filistin Araştırma Fonu'nun bir parçası olarak, ordunun Kuzey Filistin'deki bir inceleme ekibini yönettiği zamanlar yaklaşık."

"Araştırmacı olarak mı görev yaptı?"

"Evet, üstelik komutanı hastalanınca alan inceleme ekibini yönetti. Bazı durumlarda, bölgedeki Arap aşiret üyeleri tarafından tehdit edilmelerine rağmen, birinci sınıf işler çıkardılar. Filistin araştırması verilerinin çoğu 98'lere kadar hâlâ kullanılıyordu aslında. Fakat, Kitchener'a gelecek olursak, o sırada Ortadoğu'yu gezip duruyordu, o yüzden bu belgeyi tam olarak nereden aldığını söylemek mümkün değil. Ne yazık ki günlük tutmaya da uzun yıllar sonra başladı."

"Papirüs belgeyse eğer, çok eski olmalı." Summer günlüğün sonuna yaklaşmıştı, mayısta yazılan son yazıya gelince durdu.

"Julie, işte bu," dedi güçlükle konuşarak. "Şöyle yazıyor, 'Başpiskopostan çok şiddetli bir uyarı daha geldi. Sanırım istediklerini elde edene dek hiçbir şekilde durmayacak gibi görünüyorlar. Belgeyi aramak için Broome Park'a gizlice girmiş olduklarından hiç kuşkum yok. Verdiğim tepki umarım onları köşeye sıkıştıracaktır. Manifesto'yu Rusya'ya götüreceğimi ve savaşın sonuna kadar güven içinde koruması için Petrograd'daki Ortodoks Kilisesi'ne ödünç olarak vereceğimi onlara söyledim. Aslında belgeyi benim sıram gelene dek Emily'nin himayesinde, Sally'de güvende olacak şekilde, koruma altına aldığımı bilselerdi, yaşayacakları can sıkıntısını düşünemiyorum.'"

"Demek ki Rusya'ya götürmedi," dedi Julie, sesi heyecandan titreyerek.

"Anlaşılan götürmemiş. Şunu dinle. 1 Haziran'da, şöyle yazıyor. 'Şimdilik son yazım. Gizlice gözetliyorlar sanki, hem de her yerde. Yakında çıkacağım yolculuk konusunda içimde bir huzursuzluk var, çekiniyorum, ama Rusların bizim yanımızda kalması ve Almanya ile tek taraflı bir ateşkes görüşmesine başlamamaları hayati bir öneme sahip. Bu günlüğü, güvenle koruması için Onbaşı Wingate'e vereceğim. H.H.K.' "

"Yola çıktıktan sonra huzursuz olduğuna ve yolculuktan çok çekiniyor gibi göründüğüne dair başka yazılar da okumuştum," dedi Julie. "İçine doğmuş olmalı."

"Muhtemelen öyledir, yoksa günlüğü arkasında bırakmazdı. Fakat daha büyük soru şu, Sally kim?"

"Güven duyduğu biri olmalı, ama Kitchener hakkındaki araştırmalarımda Sally adında biri hiç karşıma çıkmadı."

"Yaşlı bir sekreter ya da belki eski bir subay dostunun eşi olabilir mi?"

Julie başını iki yana salladı.

"Yardımcılarından biri için kullandığı bir takma ada ne dersin?"

"Hayır, yazışmalarının bir yerinde buna dair bir referans olurdu diye düşünüyorum, ama gördüğümü hiç hatırlamıyorum."

"Bu belgeyi sıradan bir tanıdığına emanet etmesi doğru gibi görünmüyor. Peki ya diğer ad, Emily?"

Julie Canterbury merkezine gitmek için bir döner kavşağa girmeyi beklerken düşündü.

"Aslında hatırlayabildiğim iki Emily var. 1916'dan çok önce öldü ama Emily, Kitchener'ın anneannesinin adıydı. Bir de en

büyük erkek kardeşinin torunu vardı adı Emily olan. Ne zaman doğduğuna bakmak için, otele gittiğimizde soyağacı kayıtlarımı kontrol etmem gerek. Babasının, yani Kitchener'ın yeğeninin adı Hal'dı. Broome Park'a bir hayli sık uğrardı."

"Yani daha küçük olan Emily aslında Aldrich'in kuzini mi oluyor?" diye sordu Summer.

"Evet, doğru. Belki sabah Aldrich ile onun hakkında konuşabiliriz."

Julie kent merkezine ulaşmıştı ve yavaşlayarak Summer'ı Canterbury'nin ünlü tarihi katedralinin yanından geçirdi. Birkaç blok sonra, kentin en mütevazı eski konaklama yerlerinden biri olan Chaucer Hotel'e döndü. Kalacakları odalar yan yanaydı ve otele girişlerini yaptıktan sonra iki kadın akşam yemeği için otelin restoranında buluştular. Summer, koca bir tabak balık ve kızarmış patatesi bir çırpıda bitirdi, bütün gün koşuşturmanın kendisini ne kadar acıktırdığını fark etmemişti. Julie de ondan aşağı kalmayarak makarnasını bitirip tabağını kenara itti.

"Yemekten sonra yürüyüş yapmaktan hoşlanıyorsan, katedrale doğru bir tur atabiliriz," diye önerdi Julie.

"Tur rehberliği önerini takdirle karşılıyorum," diye karşılık verdi Summer. "Ama, dürüst olmak gerekirse, Kitchener'ın günlüğünü inceleyerek biraz daha zaman geçirmeyi isterim."

Aldığı yanıt karşısında Julie'nin gözlerinin içi güldü. "Bunu söylemeni umuyordum. Otele giriş yaptığımızdan beri, yazıları incelemeyi istiyorum."

"Lobinin orada sessiz bir salon var. Çay söyleyip günlüğün üzerinden bir kez daha geçmeye ne dersin? Bu kez sen okurken ben not alırım," diye ekledi gülümseyerek.

"Güzel olur," diye karşılık verdi Julie. "Gidip odamdan günlüğü, bir de not defteri alayım, sonra burada buluşalım."

Merdivenden ikinci kata çıkıp odasına girdi, ama kâğıtlarının yatağa saçıldığını fark edince duraksadı. Aniden kapı, arkasından çarparak örtüldü ve ışıklar söndü. Tam çığlık atmak üzereyken bir gölge yaklaştı, eldivenli bir el daha sesi çıkmadan ağzını kapadı. Öteki kol beline dolandı ve kadını yumuşak, kabarık bir mont giymiş gibi görünen gövdeye doğru çekti. Sonra kadının kulağına derinden, homurtulu bir ses geldi.

"Sakın sesini çıkarma, yoksa sabahı görecek kadar yaşayamazsın."

Okay

SUMMER SALONDA YİRMİ DAKİKA BEKLEDİKTEN SONRA Julie'nin odasına telefon etti. Açan olmayınca, beş dakika daha bekledi, ardından merdivenden çıkıp kapısını çaldı. Kapının tokmağına asılmış olan "Lütfen Rahatsız Etmeyiniz" yazısını görünce kaygısı daha da arttı. Koridorda, odaların yatak örtülerini değiştiren gececi kat görevlisi kadını gördü ve onu Julie'nin odasına bakmaya ikna etti. Kapıyı açıp ışığı yakan görevlinin şaşkınlıktan nefesi kesildi.

Kolları bir çarşafla arkasından yatağın kenarına bağlanmış halde yerde oturan Julie'yi gördü. Başka bir çarşafla ayak bilekleri de bağlanmıştı ve başına bir yastık kılıfı geçirilmişti. Kollarını ve bacaklarını umutsuzca çırpması yeterince kendinde olduğunu gösteriyordu.

Summer kat görevlisinin yanından koşarak geçip Julie'nin başındaki yastık kılıfını çıkardı. Julie korkudan fal taşı gibi açıl-

mış gözlerle bakınca Summer'ı görüp rahatladı; Amerikalı kadın Julie'nin ağzını tıkamak için başının çevresinden dolanarak bağlanmış ve ağzına denk gelen yeri düğüm yapılmış çorabı çözdü.

"Yaralandın mı?" diye sordu Summer, Julie'nin kollarına bağlanmış çarşafı çözmeye koyulurken.

"Hayır... iyiyim," dedi kekeleyerek, korkunun ve rahatlamanın birbirine karıştığı gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu. "Biraz korktum sadece."

Çok geçmeden yeniden kendine hâkim oldu ve sesi düzeldi.

"Adam aslında son derece kibar davrandı. Amacının bana zarar vermek olduğunu sanmıyorum."

"Sadece bir adam mı vardı?"

Julie başını sallayarak onayladı.

"Nasıl biri olduğunu gördün mü?"

"Hayır, ne yazık ki göremedim. Galiba banyoda saklanıyordu ve ben dosdoğru yanından yürüyerek geçtim. Işığı kapadı, sonra da başıma o yastık kılıfını geçirdi. Nasıl biri olduğunu dair en ufak bir fikrim yok. Hatırladığım tek şey üstündeki giysinin kabarık, yumuşak bir şey olduğu."

Kısa bir süre sonra, beraberinde iki Canterbury polis memuruyla birlikte otel yöneticisi geldi. Odayı dikkatlice inceledikten sonra Julie, Summer ve kat görevlisinden ayrıntılı bir ifade aldılar. Tarihçi el çantasını odada bırakmıştı, ama hırsız çantaya el sürmemişti. Julie, odadan alınan tek eşyanın Kitchener'ın günlüğü olduğunu fark edince korkuyla Summer'a baktı.

"Tipik otel hırsızlığı girişimi," dediğini duydu Summer polislerden birinin koridorda otel yöneticisine. "Kadının odaya gelmesi adamı çok şaşırtmış anlaşılan, o da kaçmadan önce kadını bağlamaya karar vermiş. Hırsızı yakalamanın uzak bir ihtimal olduğunu söylememe gerek yok sanırım."

"Evet, ne yazık ki daha önce de böyle durumlarla karşılaştım," diye karşılık verdi yönetici. "Teşekkür ederim dedektif."

Otel yöneticisi odaya geri dönüp Julie'den bolca özür diledi ve bütün gece boyunca kattaki güvenliği artıracağına söz verdi. Adam gittikten sonra, Summer Julie'ye kendi odasında kalmayı teklif etti.

"Olur, senin için sakıncası yoksa, sanırım kendimi çok daha rahat hissederim," dedi. "Diş fırçamı alayım."

Julie banyoya girdi, sonra aniden Summer'a seslendi.

"Ne var Julie?" dedi, aceleyle gelen Summer.

Julie asık bir suratla lavabonun yanındaki küçük makyaj aynasını işaret ediyordu. Odaya giren hırsız Julie'nin pembe rujunu kullanarak aynaya yazdığı bir uyarı bırakmıştı ona. Açık ve kısaydı uyarı, "K'yi bırak."

JULIE ERTESİ SABAH KALKTI, GECE UYKUSU SIK SIK bölünmüştü. Hissettiği korku ve kaygı giderek kızgınlığa dönüşmüştü. Erken kalkan Julie öfkeyle yanıp tutuştuğunu fark etti.

"O günlüğü bulduğumuzu kim biliyor olabilirdi?" dedi, otel odasında bir aşağı bir yukarı yürürken. "Tamamen kendi başımıza bulduk."

Summer banyoda, saçlarını düzeltiyordu. "Belki de günlükten haberi yoktu aslında," diye karşılık verdi. "Sadece senin ne bildiğini öğrenmeye çalışmış ve şansı yaver gitmiş olabilir."

"Sanırım bu da mümkün. Peki ama uyarı niye? Kitchener'ın ölümünden neredeyse yüz yıl sonra, birilerinin hâlâ bu kadar korkacağı ne var?"

Summer biraz parfüm sıktıktan sonra odaya, Julie'nin yanına gitti. "Bir tek şeyin kesin olduğunu söyleyebilirim. Birileri ya Manifesto ya da *Hampshire*'ın batışı hakkında bizim bildiğimizden fazlasını biliyor olmalı."

"Ya da her ikisi hakkında," dedi Julie. Summer'ın parfümünün hafif kokusunu aldı. "Güzel bir koku," dedi.

"Teşekkür ederim. İngiliz Kolombiyası'ndaki bir arkadaşımın armağanıydı."

"Parfüm," dedi birdenbire Julie. "Neredeyse unutuyordum. Dün gece beni bağlayan hırsız bir erkek parfümü sıkmıştı. Lambeth Kütüphanesi'nde karşılaştığımız o adamın kullandığı kokunun aynısı olduğundan eminim."

"Bay Baker'ı mı kastediyorsun? Sence o muydu?"

"Şu durumda hiçbir şeyden emin olamam, ama o olabileceğini düşünüyorum. Hatırlamıyor musun? Bize günlüğü sormuştu. O an için, biraz tuhaf gelmişti bana."

"Haklısın. Londra'ya döndüğümüzde kütüphaneden kontrol edelim," dedi Summer. "Oradaki kütüphanecinin adamı tanıma olasılığının yüksek olduğuna eminim."

Julie biraz rahatladı, ama bu sadece onun merakını daha da körükledi.

"Bu arada, Broome Park üzerinden gidip Aldrich'in kuzini Emily hakkında neler bildiğine bakalım derim."

Otelde çabucak kahvaltı yaptıktan sonra, otomobile atlayıp Broome Park'a doğru yola koyuldular. Canterbury'nin üç kilometre kadar dışında, otomobil yoldaki derin bir çukurdan geçti.

"Ters bir şeyler var," dedi Julie, direksiyonda sert bir titreşim olduğunu fark edince.

Otomobil yoldaki başka bir küçük çukurdan geçtiğinde ani bir sarsıntı hissettiler ve hemen arkasından sürtünen bir metalin çıkardığı sesi duydular. Summer camdan dışarı bakınca, şok içinde sağ ön tekerleğin aracın önünde zıplaya zıplaya bankete doğru gittiğini gördü. Otomobil o anda sağa ve karşı şeride doğru sertçe döndü. Julie direksiyonu sola kırarak aracı toplamaya çalıştı, ama başaramadı.

Otomobil saatin tersi yönünde dönerken, çıplak kalan sağ tekerlek göbeği asfaltı çiziyor, yerden kıvılcımlar çıkarıyordu. Araç, kalan üç lastiğinden dumanlar çıkararak kendi çevresinde döndükten sonra yoldan çıktı. Banketi geçen otomobil yolun dışındaki otların üstünde kaydı ve alçak bir toprak sete çarparak durdu. Toz duman durulduğunda, Julie boşta çalışan motoru kapayıp Summer'a döndü.

"İyi misin?" diye sordu nefes nefese.

"Evet," diye yanıtladı Summer, derin bir nefes alarak. "Büyük bir kazayı atlattık. Biraz şanslı olduğumuzu söylemeliyim."

Julie'nin renginin attığını ve ellerinin hâlâ direksiyonu sıkıca kavramakta olduğunu gördü.

"Oydu," dedi sessizce.

"Tamam, eğer oysa, bizi yoldan çıkarmaktan biraz daha fazlasını yapmak zorunda kalacak," diye kafa tutarak karşılık verdi Summer, Julie'nin moralini düzeltme çabasıyla. "Bakalım tekrar yola çıkabilecek miyiz?"

Kapıyı açtığı sırada, birden yolda siyah bir motosiklet belirdi. Sürücüsü biraz yavaşlayıp hasar görmüş araca dikkatle baktı. Sonra gaz verdi ve motosiklet kükreyerek yolun aşağısında gözden kayboldu.

"Yardım edeceğim diye zahmete girme hiç," dedi Summer tıslar gibi, siyah motosiklet virajı dönerek kaybolurken.

Yola çıktı ve çıkan tekerleğin banketin kenarında olduğunu gördü. Tekerleği kaldıran Summer yuvarlayarak otomobile kadar götürdü. Julie araçtan çıkmış, büyük bir kayaya oturmuştu, elleri hâlâ titriyordu. Summer bagajı açıp krikoyu çıkardıktan sonra arabanın ön kısmının altına yerleştirdi. Zemin sert ve neredeyse düzdü, bu da onun tekerlek göbeğini yerden kaldırmasını kolaylaştırdı. Göbeğin üzerinde derin çizikler olmasına rağmen, teker-

leği takmayı başardı ve diğer tekerleklerden aldığı üç bijonla sıktı. Bijonların tamamen sıkıldığına emin olduktan sonra krikoyu çıkarıp bagaja attı.

"Summer, çok kolay hallettin," diye tebrik etti Julie. Kendini toplamaya başlamış, ellerinin titremesi geçmişti. "Servisi aramak zorunda kalacağız diye düşünüyordum."

"Babam antika otomobillerin nasıl tamir edileceğini öğretmişti," dedi gururla gülerek. "Bir kızın lastik değiştirebilmeyi öğrenmesi gerektiğini söyler hep."

Julie arka tampondaki hasara baktıktan sonra aracın anahtarlarını Summer'a uzattı.

"Yolun kalanında sen kullanır mısın sakıncası yoksa? Sinirlerim altüst oldu."

"Hiç sorun değil," diye karşılık verdi Summer. "Yoldaki çukurlardan yavaş geçmek seni rahatsız etmediği sürece."

Anahtarları alan Summer, sağdaki sürücü koltuğuna oturup otomobili çalıştırdıktan sonra yavaş yavaş yola çıktı. Araçta bir sorun olmadığını görünce, yola koyuldular ve çok geçmeden Broome Park'ın park yerine girdiler. İki kadın malikâneye girince, Aldrich'in bahçeye kruvasan ve çay hazırlamış olduğunu gördüler. Julie kısa bir süreliğine adamı kenara çekti, ama geçirdikleri kazadan hiç söz etmedi.

"Aldrich, acaba sana Emily Kitchener hakkında bir şeyler sorabilir miyim?"

O anda yaşlı adamın gözleri parladı. "A! Emily çok hoş bir hanımefendiydi. Daha geçen gece bir konuğa ondan bahsediyordum. Burada akşamları bahçelerde yürüyüş yaparak bülbülleri dinlemeyi çok severdi. Öleli on yıl olduğuna inanmak çok zor gerçekten."

"Burada, malikânede mi yaşıyordu?" diye sordu Summer.

"Hı, evet. Eşi bir demiryolu kazasında ölünce babam onu buraya aldı. 1970 falan olmalı. En üst katta, şimdi Windsor Süiti olan yerde yaşadı."

"Onun Sally adında bir akrabasından ya da arkadaşından bahsettiğini hatırlıyor musun?" diye sordu Julie.

"Hayır, Sally adında birini hatırlamıyorum," diye yanıtladı yaşlı adam başını iki yana sallayarak.

"Lord Kitchener'ın kendisine herhangi bir belge ya da evrak verdiğinden hiç söz etti mi?"

"Bana hiç bu tür şeylerden bahsetmedi. Elbette, kont öldüğünde o çok küçüktü. İsterseniz eşyalarına bakabilirsiniz. Bodrum katında ondan kalan birkaç kutu var."

Summer umutla Julie'ye baktı.

"Zahmet olmayacaksa," dedi Julie Aldrich'e.

"Katiyen. Sizi aşağıya götürebilirim şimdi."

Aldrich onları kendi özel yaşama alanından geçirdi ve köşedeki bir merdiven boşluğuna açılan kilitli bir kapıya götürdü. Merdivenden inince, üstteki yapının küçük bir bölümünün altında devam eden ve ancak geniş bir koridor kadar olan loş bir bodrum katına ulaştılar. Dört duvar boyunca eski tahta sandıklar ve toz kaplı mobilyalar yığılmıştı.

"Bu eski mobilyaların çoğu konta aitti," diye açıkladı onları koridordan geçirirken. "Bugünlerde bir açık artırma daha tertip etmem gerek cidden."

Koridorun sonuna gelince, kalın bir sürgüsü olan büyük bir kapıya ulaştılar.

"Burası aslında ikinci bir kiler olarak kullanılıyordu," dedi sürgüye uzanırken, ama sonra sürgünün zaten çekili olduğunu fark etti. "Zamanında fareleri dışarıda tutmak için sıkıca sürgülenirdi bu kapı."

Harici lambayı açtıktan sonra kapı kolunu tutup ağır kapıyı çekerek açınca, her iki tarafta rafların olduğu üç metrelik bir bölme ve dipte ahşap bir dolap göründü. Raflar, çoğunda belge ve malikâne kayıtları olan karton kutularla dolup taşıyordu.

"Emily'nin eşyaları sağda, aşağıda olacaktı," dedi, arkaya doğru gidip 'E.J. Kitchener' diye etiketlenmiş üç kutunun durduğu bel yüksekliğindeki bir rafı işaret ederek.

"Emily Jane Kitchener," dedi Aldrich. "Sizin için en kolayı kutulara burada bakmak olacak belki de. Yukarı çıkmak için eşlik etmeme ihtiyacınız olacak mı?"

"Teşekkürler Aldrich, ama gerek olmayacak," diye yanıtladı Julie. "Biz burayı kilitler, sonra da dönüş yolumuzu buluruz."

"Umarım bu akşam yemekte bize katılabilirsiniz. Bahçede kızarmış balık yiyeceğiz." Yaşlı ev sahibi döndü ve ağır adımlarla kilerden çıktı.

Adam giderken Summer onu izleyerek gülümsedi. "Ufak tefek, çok tatlı bir adam," dedi.

"Eski beyefendilerden," diye katıldı Julie, kutulardan ikisini rafın ön tarafına çekerken. "İşte, başlıyoruz, bir sana, bir de bana."

Summer rafın yanına gelip, kutuyu kendine doğru çekince kapağının kapalı olmadığını fark etti. İçinde, sanki biri aceleyle kutuya tıkıştırmış ya da sonradan altüst edilmiş gibi duran darmadağın bir yığın vardı. Bir bebek battaniyesini çıkarıp boş rafa koyarken kendi kendine gülümsedi. Bazı çocuk giysileri, büyük bir oyuncak bebek ve birkaç porselen heykelciği çıkarıp battaniyenin yanına koydu. Kutunun dibinde, birkaç taklit mücevher ve bir tekerleme kitabı vardı.

"Bir numaralı kutu çocukluk anılarıyla dolu," dedi, eşyaları dikkatlice geri yerleştirirken. "Konumuzla ilgili hiçbir şey yok, ne yazık ki."

"Benimkinin de daha iyi gittiği söylenemez," diye karşılık verdi Julie, pullarla süslenmiş bir çift çizmeyi rafa koyarak. "Çoğunlukla ayakkabı, kazak, birkaç tane de gece elbisesi var burada." Kutunun dibinden bir yemek takımına ait düz bir tepsi çıkardı. "Bir de kararmış bir gümüş," diye ekledi.

İki kutuyu da yerine yerleştirdikten sonra birlikte üçüncü kutuyu açtılar.

"Bu daha ümit verici gözüküyor," dedi Julie, ince bir mektup destesini alırken.

O, mektupları incelemeye başladı, Summer da kutunun geri kalanına baktı. İçinde kendisinin ve eşinin çerçeveli birkaç fotoğrafıyla birlikte, çoğunlukla Emily'nin değer verdiği kitaplar vardı. Kutunun dibinde, Summer eski fotoğraflarla dolu büyük bir zarf buldu.

"Hiç şansımız yok," dedi Julie, son mektubu da bitirip zarfına geri koyarak. "Bunların hepsi eşinin yazdığı eski mektuplar. Bizim gizemli kızımızdan söz edilmiyor hiç. Sanırım Sally'nin sırrı açığa çıkmayacak."

"Zor bir iş olduğu önceden belliydi zaten," diye karşılık verdi Summer, fotoğrafları zarftan çıkarıp Julie'nin de görmesi için rafa dizerken. Hepsi neredeyse yüz yıl öncesine ait eski, sararmış fotoğraflardı. Julie, binici kıyafetleri giymiş, bir atın dizginlerini tutan genç bir kadının fotoğrafını aldı.

"Çok güzel bir genç kadınmış," diye belirtti Summer, ünlü amcasının gözlerini andıran içe işleyen gözlere ve ince, zarif yüz hatlarına bakarken.

"Burada Kitchener ile birlikteler," dedi Julie, bahçede çekilmiş daha eski bir fotoğrafı göstererek. Üniformalı Kitchener bir çiftin yanında duruyordu, aralarında ise çiftin, büyük bir oyuncak bebeği sıkıca tutmuş, küçük kızı vardı. Summer Emily'nin atlı fotoğrafından küçük kızın o olduğunu çıkardı.

"Aşağı yukarı dört yaşında olmalı," dedi Summer, fotoğrafı aldı ve arkasında bir tarih yazılı olup olmadığına bakmak için çevirdi. Fotoğrafın arkasındaki yazıyı okuyunca neredeyse nefesi kesiliyordu.

"Nisan, 1916. Henry Amca ve Emily Broome Park'ta Sally ile."

Fotoğrafı Julie'nin yüzüne doğru tuttu. Julie yazıyı okuduktan sonra arkasını çevirerek çatılmış kaşlarıyla fotoğrafı inceledi.

"Ama bu Emily, yanında da annesiyle babası var. Annesinin adı, sanırım, Margaret'ti."

Summer ona bakıp gülümsedi. "Sally oyuncak bebeğin adı."

Tam Julie'nin kafasına dank ettiği anda, Summer, Emily Kitchener'ın eşyalarının olduğu ilk kutuyu açmaya başlamıştı bile. Göz açıp kapayıncaya kadar, siyah beyaz dama desenli önlüklü, porselen yüzlü sarışın oyuncak bebeği kutudan çıkardı. Bebeği havaya kaldırıp bakan Summer, onu fotoğraftaki bebekle karşılaştırdı.

Aynı bebekti.

"Manifesto'nun Sally'de güvende olduğunu söylemişti," diye mırıldandı Julie. "Ve Sally bir oyuncak bebek, öyle mi?"

İki genç kadın oyuncağı inceledi; neredeyse yüz yıl önce küçük bir kız çocuğunun özenle ve severek sürekli oynamış olduğu bebeğin giysileri, kolları ve bacakları oldukça yıpranmış durumdaydı. Summer, dikkatle, oyuncak bebeği ters çevirip siyah beyaz dama desenli önlüğünü ve ona uygun patiska elbisesini çıkardı. Bebeğin arkasında, dolgu malzemesini içeride tutan belirgin, uzun bir dikiş yeri vardı. Fakat dikiş, oyuncağın geri kalanındaki işçiliğe hiç uymayan bir şekilde, kabaydı ve düzgün değildi.

"Bu, usta bir terzinin işine benzemiyor," diye belirtti Summer.

Julie diğer kutuyu karıştırarak içinden kararmış bir gümüş yemek bıçağı aldı.

"Ameliyatı yapmayı size bırakmamı arzu eder misiniz?" diye sordu gergin bir halde, bıçağı Summer'a uzatarak.

Summer oyuncak bebeği yüzükoyun rafa yatırıp en üstteki dikişten kesmeye başladı. Kör bıçak sert katgütü kesmek için çok uygun değildi, ama en sonunda ilk birkaç dikişi kesmeyi başardı. Bıçağı bırakan Summer, kalan dikişleri çekip sökerek oyuncak bebeğin arkasını açtı. Oyuncağın içine pamuk dolgu malzemesi sıkıştırılmıştı.

"Üzgünüm, Sally," dedi, sanki oyuncak bebek canlı bir şeymiş gibi, pamuğu dikkatlice çıkarırken. Julie Summer'ın omzunun üzerinden heyecanla bakıyordu, ama oyuncağın içinden pamuktan başka hiçbir şey çıkmadığını görünce bütün hayalleri suya düştü. Summer içinden büyük bir pamuk topağı çıkarınca, Julie gözlerini kapayıp başını salladı.

"Saçma bir fikirdi," diye mırıldandı.

Fakat Summer işini bitirmemişti. İçine baktıktan sonra parmak uçlarıyla yokladı.

"Bekle, bence burada bir şeyler olabilir."

Summer'ın oyuncak bebeğin sol bacağına parmaklarını uzatıp bir nesneyi tutuşunu izlerken Julie'nin gözleri birden açıldı. Summer nesneyi ileri geri hareket ettirdi; en sonunda, beş on santimetre uzunluğunda bez sarılı bir boruyu çıkarmayı başardı. Summer nesneyi rafa koyup bezi özenle açarken Julie eğilerek daha da yaklaştı. İçinde kalın bir tomar haline getirilmiş bir parşömen parçası vardı. Summer tomarı tepesi yukarı gelecek şekilde rafa koyduktan sonra ikisi de nefesini tutmuşken dikkatle açmaya başladı.

Parşömen boş çıktı. Fakat çok geçmeden onun sarılı daha küçük bir tomarı koruduğunu gördüler. Ortasında bir tek sütun yazının olduğu bambu renkli bir papirüs yaprağıydı.

"Bu... bu Manifesto olmalı," dedi Julie sessizce, gözleri antik belgeye kilitlenmiş, sevinç çığlığını bastırmaya çalışıyordu.

"Antik bir tür alfabeyle yazılmış gibi görünüyor," diye belirtti Summer.

Julie harflere baktı dikkatle, ona tanıdık geliyordu. "Yunancaya benziyor," dedi. "Ama daha önce böyle bir şey hiç görmedim."

"Büyük olasılıkla Yunan harfleriyle yazılmış Kıpti dilidir," diye gürledi bir erkek sesi arkalarında.

İki kadın da bu beklenmedik açıklamayla yerlerinden sıçradılar. Başlarını kapıya doğru çevirince, büyük bir şaşkınlıkla girişte Ridley Bannister'ın durduğunu gördüler. Kum pist motor yarışçılarının giydiği kalın, kabarık bir siyah deri ceket ile pantolon giymişti. Fakat iki kadın da adamın olağandışı giysilerini önemsemedi. Tüm dikkatleri adamın elinde tuttuğu, doğrudan göğüslerini hedef almış kısa namlulu tabancaya yoğunlaşmıştı.

"OTELDEKİ ODAMDA BANA SALDIRAN SENDİN," deyiverdi Julie, en sonunda deri giysiyi fark edince.

"Saldırı fazlasıyla sert bir tanımlama," dedi Bannister gelişigüzel karşılık vererek. "Ben, sadece araştırma bilgilerini paylaşıyorduk, diye düşünmeyi tercih ederim."

"Hırsızlık, demek istedin galiba," dedi Summer.

Bannister ona kırgın kırgın baktı. "Hiç de değil," dedi. "Kesinlikle ödünç almak. Günlüğün Kitchener'ın üst kattaki geri kalan özel belgeleriyle birlikte yeni bir ev bulmuş olduğunu göreceksiniz"

"Vay, iyi niyetli bir hırsız," diye karşılık verdi Summer alaycı bir üslupla.

Bannister iğnelemeye aldırmadı.

"Söylemem gerek, hafiyelik yetenekleriniz beni fazlasıyla etkiliyor," dedi Julie'ye bakarak. "Deri kaplı günlük harika bir ke-

şifti, her ne kadar kontun yazıları kadar sarsıcı olmasa da. Fakat hepsinin ötesinde bir de Sally'nin kimliğini saptamak. Müthiş."

"Biz senin kadar dikkatsiz değildik," dedi Summer.

"Tamam, tamam, Emily Kitchener'ın eşyalarını incelemek için sınırlı bir zamanım vardı. Öyle bile olsa, iyi bir işti. On yıl önce kendim araştırdığımda böyle bir başarı sağlayamamıştım." Tabancasını doğrulttu ve sallayarak arka tarafı işaret etti.

"Siz bayanlar bu odanın arkasına doğru ilerleme nezaketini gösterebilir misiniz acaba? Benim Manifesto ile birlikte ayrılmam gerekiyor."

"Ödünç olarak mı?" diye sordu Julie.

"Hayır, korkarım, bu kez değil," diye yanıtladı Bannister pis pis sırıtarak.

Julie yavaşça geri çekilmeden önce tomara baktı.

"Önce şunu söyle. Bu Manifesto'nun önemi ne?" diye sordu.

"Gerçekliği kanıtlanana kadar, kimse bunu kesin olarak söyleyemez," dedi Bannister, içindeki papirüsle birlikte parşömeni almak için ağır ağır ilerlerken. "Düşünüyor gibi görünen bazı kişilerin teolojik etkileri olabileceği konusunda dırdır edip durabilecekleri eski bir belge sadece." Tomarı aldı ve dikkatlice içcebine koydu.

"Kitchener onun yüzünden kasten mi öldürüldü?" diye sordu Julie.

"Öyle olduğunu sanıyorum. Fakat bu Anglikan Kilisesi ile konuşmanız gereken bir mesele. Sizinle çene çalmak çok hoştu bayanlar," dedi geri geri kapıya doğru giderek. "Ama ne yazık ki yetişmem gereken bir uçak var."

Kilerden çıktı ve arkasından kapıyı çekmeye başladı.

"Lütfen bizi burada bırakma," diye yalvardı Julie.

"Kaygılanacak bir şey yok," diye karşılık verdi Bannister. "Bir iki gün sonra Aldrich'i arayıp ona bodrum katında genç ve

güzel iki kadının kilitli olduğunu haber vereceğimden emin olabilirsiniz. Hoşça kalın."

Kapı çarparak kapandı ve peşinden kalın sürgünün yuvasına otururken çıkardığı ses duyuldu. Bannister kilerin ışıklarını kapayarak karanlığa daldı. Sessizce Aldrich'in yaşama alanlarına çıkan merdiveni tırmandıktan sonra Webley marka boş tabancayı dakikalar önce ödünç aldığı Kitchener'ın askeri malzemelerinin olduğu dolaba geri koymak için durdu. Lobi boşalana kadar bekledikten sonra kimseye görünmeden malikâneden çıktı ve hiç vakit kaybetmeden kiralık motosikletine atladı.

Üç saat sonra, Heathrow Havalimanı'ndaki bir telefondan Lambeth Sarayı'nın güvenlik amirini arıyordu.

"Judkins, ben Bannister."

"Bannister," diye karşılık verdi güvenlik amiri iğneleyici bir dille. "Rapor vermeni bekliyordum. Goodyear denen o kadını takip ettin mi?"

"Evet. O ve Amerikalı, Kitchener'ın belgelerini araştırmak için Broome Park'a uğradılar. Hâlâ oradalar, aslına bakarsan."

"Sorun yaratacaklar mı?"

"Şey, biraz şüpheciler ve kesinlikle doğru taşın altına bakıyorlar."

"Peki, ellerinde bize zarar verecek herhangi bir şey var mı?" diye sordu güvenlik amiri sabırsızlıkla.

"Ah, hayır," diye yanıtladı Bannister, ağzı kulaklarına varırcasına sırıtarak ceketinin cebine vururken. "Ellerinde hiçbir şey yok. Hem de hiçbir şey."

SÜRGÜLENEN KİLER MAĞARA KADAR KARANLIKTI. Summer, bir süre gözlerinin aniden basan karanlığa alışmasını beklerken, dengesini korumak için eliyle rafa tutundu. Fakat hiçbir ışık kaynağı olmayınca, bir şey görmek de mümkün değildi. Telefonu aklına geldi ve cebinden çıkardı, aygıt soluk, mavi bir parıltı yaymaya başladı.

"Burada, aşağıda çekmiyor, korkarım, ama en azından bir gece lambamız oldu," dedi.

Cep telefonunu fener gibi kullanan Summer kapıya doğru gidip önce omzuyla zorladı, sonra da topuğuyla birkaç sert tekme attı. Kapı çok kalındı ve hiçbir işe yaramadı, Summer bir sumo güreşçisinin bile kalın sürgüyü kırmayı başaramayacağını biliyordu. Ağır adımlarla Julie'nin yanına döndü ve telefonun ışığını ona doğrultunca yüzünde korku dolu bir ifade olduğunu gördü.

"Bunu hiç sevmiyorum," dedi Julie titreyen bir sesle. "İçimden çığlık atmak geliyor."

"İyi fikir Julie, gerçekten iyi fikir. Niye çığlık atmıyoruz?"

Summer başını tavana doğru kaldırdı ve çığlığı bastı. Julie de hemen ona katılıp yardım için tekrar tekrar bağırdı.

Kilerin kalın kapısının boğduğu çığlıklar üst katta ancak hayal meyal duyuldu. Uzaktan gelen çığlıkları duyan birkaç konuk da seslerin iPod'la yüksek sesle müzik dinleyen birinden geldiğini varsaydılar. Aldrich'in yaşlı kulakları ise bu sesleri hiç duymadı.

İki kadın kısa bir molanın ardından yeniden bağırmaya başladılar. Hiçbir karşılık gelmeden geçen dakikalar uzadıkça, kimsenin kendilerini duymayacağını kabullendiler. Bununla birlikte, çığlık atmak hapsoldukları gerçeğinin yarattığı kaygının boşalmasına yardımcı olarak rahatlamalarını sağladı. Özellikle Julie kaybetmeye çok yaklaştığı soğukkanlılığını yeniden kazanmış gibi görünüyordu.

"Bir süre daha burada kalacağımıza göre, olabildiğince rahat etmeye çalışabiliriz bence," dedi, büyük bir kutuyu ortaya çekip sandalye niyetine kullanarak. "Aldrich'i gerçekten arayacağını düşünüyor musun?" diye sordu karamsar bir tonla.

"Sanırım arayacak," diye yanıtladı Summer. "Profasyonel bir katilmiş gibi davranmadı, ayrıca bana psikozlu biri gibi de görünmedi." Kalbinin derinliklerinde ise bundan o kadar emin değildi.

"Şahsen, Aldrich'i beklememeyi tercih ederim," diye ekledi. "Bu kutulardan birinde bizi buradan çıkarmaya yarayabilecek bir şey vardır belki."

Cep telefonunun soluk parıltısında, kutulardan bazılarını açmaya başladı. Fakat çok geçmeden kutularda kâğıtlar, giysiler ve kiler olarak kullanıldığı günlerden kalma garip birkaç eşya

dışında bir şey olmadığı anlaşıldı. Giderek cesareti kırılan Summer, Julie'nin yanına bir kutu çekip oturdu.

"Elimizde kurtulmamıza yarayacak güzel bir gardırop dışında bir şey yok gibi."

"Neyse, en azından üşürsek giyebileceğimiz bir şeylerimiz var," dedi Julie. "Artık tek eksiğimiz yiyecek bir şeyler."

"Korkarım bu kilerde yiyecek bir şey yok," diye karşılık verdi Summer. Sonra bir an durdu ve kendi söylediği sözleri düşündü. "Aldrich burasının ikinci bir kiler olarak yapıldığını söylememiş miydi?" diye sordu.

"Evet," diye onayladı Julie. "Üstelik, Tanrı'ya şükür, fare geçirmez bir kiler."

"Julie, ana mutfağın malikânenin neresinde olduğunu biliyor musun?"

Julie bir an düşündü. "Mutfağa hiç girmedim, fakat ana yemek salonunun dışında, malikânenin batı kanadında olmalı."

Summer malikânenin konumunu gözünde canlandırdı. "Biz şu an batı kanadındayız, değil mi?"

"Evet."

"Öyleyse mutfak büyük ihtimalle bizim üstümüzde?"

"Evet, doğru olabilir. Nereye varmaya çalışıyorsun?"

Summer ayağa kalktı ve odayı dolaştı, cep telefonunun ışığını kullanarak kutuların arkasındaki duvarları inceliyordu. Yavaş yavaş kilerin arkasına doğru ilerledi ve üst üste duran bazı kutuların arkasında gördüğü dört kapılı ahşap dolaba baktı. Telefonu tutması için Julie'ye verdi.

"Kitchener'ın aşçısı olsaydın ve kilerden bir un çuvalını çıkarman gerekseydi, sırtında öyle ağır bir çuvalla bütün evi dolaşır mıydın?" diye sordu, kutuları yana çekerek. Sonra üstteki iki kapıya uzanıp açmaya çalıştı. Fakat sımsıkı kapalıydılar.

"Sahte kapılar," dedi Julie, Summer boş yere tırnaklarıyla kapının kenarlarını zorlarken ışığı ona tutarak. "Alt kapıları dene."

Summer'ın alttaki kapıları deneyebilmesi için Julie yerdeki bir kutuyu kenara itti. Kapının kenarlarını zorlamayı düşünen Summer iki kapı da hiç zorlanmadan açılınca çok şaşırdı. Karşılarında bomboş, karanlık bir bölme duruyordu.

"Işığı getirir misin?" diye rica etti Summer.

Julie cep telefonunu dolabın içine doğru tuttu ve bölmenin tabanında arkadaki çerçeveye tutturulmuş büyük bir tabla göründü. Yan taraftaki bir makara ve dolabın üst kısmından yukarı giden bir çift halat vardı. Julie cep telefonunun ışığını yukarıya doğru tutunca, uzun, dikey bir mil ortaya çıktı.

"Bu bir servis asansörü," dedi Julie. "Tabii ya, elbette. Nasıl bildin?"

Summer iki omzunu yukarı kaldırdı. "Bütün hayatım boyunca, daha kolay bir çözüm varken, işleri zor bir şekilde yapmaktan hiç hoşlanmamışımdır, sanırım bu sayede."

Bir süre rafı inceledi. "Biraz dar, ama yukarı çıkmak için kullanabilirim sanırım. Korkarım ışığı geri almam gerekecek."

"O şeyle yukarı çıkamazsın," dedi Julie. "Boynunu kıracaksın."

"Endişe etme. Sanırım tam sığacağım."

Summer cep telefonunu aldı ve bacaklarını kıvırarak açıklıktan geçip vücudunun geri kalanını da solucan gibi kıvrılarak içeri soktu ve en sonunda tablaya bağdaş kurarak oturmayı başardı. Makaranın yanında duran ve tablayı yukarı çekmek için kullanılan yıpranmış bir çift halat vardı, ama ağırlığını tartıp tartmayacağını deneme riskine girmedi. Telefonu kucağına koyan Summer, asıl makaranın çevresine sarılmış olan ince zinciri inceledi. Sonra başını kilere doğru uzattı.

"Bana şans dile. Umarım beş dakika sonra ön kapıda buluşuruz," dedi Julie'ye.

"Çok dikkatli ol."

Summer iki eliyle birden zinciri kavradı ve sertçe çekti. Tabla o anda dolabın zemininden ayrıldı ve Summer dar boşlukta yükseldi. Julie aceleyle giysilerin olduğu bir kutuyu alıp içindekileri Summer'ın düşme ihtimaline karşı tampon işlevi görmesi için tabana boşalttı.

Fakat genç ve atletik denizbilimci düşmedi. Elleri ve kol kasları gücünü yitirmeye başlamadan önce, kendisini üç metre kadar yukarı çekmeyi başarmıştı. Sonra tablayı ileriye doğru yatırıp boşluğun bir tarafına ayaklarını, karşı tarafına da sırtını dayayabileceğini gördü. Bu şekilde ağırlığını kaldırabilen Summer, bir süre makara zincirinin oldukça acıttığı ellerini serbest bırakabildi. Birkaç dakika dinlendikten sonra, bir kez daha mola verene dek, kendisini birkaç metre daha yukarı çekti.

Başının hemen bir iki metre kadar üstündeki üst makarayı gördü ve tepeye ulaşmak için son bir çaba daha sarf etti. Elleriyle kolları ağrıyan ve makarayı kullanmak için kendisini artık çok zorlayan Summer boşluğun tepesine gelince başını eğdi. Önünde bir dolabın kapısının arka tarafının belirdiğini gören genç kadın hemen ayağıyla kapıyı itti. Fakat kapı yerinden oynamadı.

Ayaklarıyla kapıyı yeniden iterken, kollarındaki gücün giderek azaldığını hissedebiliyordu, ama bu kez kapının azıcık da olsa kıpırdadığını hissetti. Destek almak için sırtını ve ayaklarını yine boşluğun kenarlarına, bu defa makaraya çok yakından ve yüksekten bir pozisyon alarak dayadı; artık zinciri sıkıca kavrayamadığını hissedebiliyordu. Birkaç saniye sonra zinciri tutacak gücü kalmayacağını fark eden Summer, elinden geldiğince geriye doğru yaslandı, sonra da ayakları kapıya gelecek şekilde bütün gücüyle kendini ileriye doğru itti.

Dolabın kapısı bir anda açılıp, mağara kadar karanlık asansör boşluğuna parlak bir ışık dolarken, dışarıdan gelen korkunç bir şangırtı duydu. Summer ışığın şiddetindeki ani değişim yüzünden geçici körlük yaşamasına aldırmadan zinciri bırakıp kapıdan dışarıya atladı ve kendisini güzelce cilalanmış bir yüzeyde kayarken buldu.

Yeniden görmeye başlayınca, tik ağacından yapılmış, büyük bir tabak-fincan vitrininin altında olduğunu fark etti. Malikânenin mutfağının asıl bölümünden ayrı inşa edilmiş olan küçük, ama aydınlık bir salondaydı. Summer, salonda çay içen beş altı yaşlı çiftin oturduğunu görünce şaşırdı. Konukların hepsi, Summer sanki Küçükayı Takımyıldızı'ndan gelmiş bir uzaylıymış gibi, sessizce gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

Yavaş yavaş vitrinin altından çıkıp ayağa kalkan Summer, korkunç şangırtının kaynağına baktı. Dolabın kapısını açarak dışarı çıktığında, havaya savurmuş olduğu büyük bir geleneksel çay takımının kaşıkları, fincanları ve altlıkları yere saçılmıştı.

Summer acınacak bir haldeydi; üstünü başını düzeltmeye çalıştı ve gresyağı bulaşmış ellerini gizleyerek meraklı gözlere gülümsedi.

"Çay saatini kaçırmaktan hiç hoşlanmam," dedi mazeret göstermeye çalışır gibi, sonra çabucak salondan çıktı.

Koridorda, kendince hızlı adımlarla gürültü patırtının olduğu yere doğru giden Aldrich'i yakalayıp yolunu değiştirerek Julie'ye yardım etmeye götürdü. Birlikte, merdivenden inip kilitli kiler kapısını açtılar. Rahatlayan Julie Summer'ı görünce gülümsedi.

"Korkunç bir gürültü duydum. Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet," dedi Summer sırıtarak. "Ama sanırım Aldrich'e yeni bir çay takımı borçluyum."

"O nasıl laf!" diye karşı çıktı adam. "Şimdi bana tekrar söyleyin, burada kilitli mi kaldınız?"

Julie, Bannister'ı ve motosiklet kıyafetini tarif etti.

"Baker denen adama benziyor," dedi Aldrich. "Bu sabah hesabını ödeyip ayrıldı."

"Onun hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Summer.

"Çok bir şey değil, korkarım. Londra'da yaşayan bir yazar olduğunu, buraya kısa bir tatil yapıp golf oynamaya geldiğini söylemişti. Fakat onun buraya daha önce de uğradığını hatırlıyorum hayal meyal, dört beş yıl önce olmalı. Onun arşivlere bakmasına izin vermiştim. Kont hakkında oldukça bilgi sahibiydi. Aslında, Emily hakkında da sorular sordu."

Julie ile Summer işin aslını anlayarak birbirlerine baktılar, sonra Summer yeniden kilere girdi.

"Polisi aramamı ister misiniz?" diye sordu Aldrich.

Julie bir an düşündü. "Hayır, bunun gerekli olacağını sanmıyorum. Bulmak için geldiği şeyi aldı, o yüzden bizi bir daha rahatsız edeceğini düşünmüyorum. Ayrıca, sana Londra'da sahte bir isim ve adres verdiğinden de eminim."

"Eğer buralarda tekrar görünecek olursa, ağzının payını vermekten ötesine geçeceğim," diye kızgınlıkla söylendi Aldrich. "Zavallıcıklar. Lütfen, yukarı gelip birer çay için."

"Teşekkür ederiz Aldrich. Hemen geliyoruz."

Aldrich kasıla kasıla yürüyerek çıkarken, Julie üstü örtülü ve ağır kokulu mobilyaların yanındaki bir Kraliçe Anne kanepesine oturdu. Hemen sonra Summer kilerden çıktı ve Julie'nin yüzündeki solgunluğu fark etti.

"İyi misin?" diye sordu Summer.

"Evet. Her ne kadar kabul etmek istemesem de biraz kapalı yer korkusu var bende. Yakın bir zamanda bu hissi tekrar yaşamak zorunda kalıp kalmayacağımı merak ediyorum."

Summer döndü ve ağır kapıyı arkasından kapadı.

"Ne senin ne de benim buraya yeniden ayak basmamız gerekecek," dedi. "Aldrich nerede?"

"Bize çay hazırlamak için yukarı çıktı."

"Umarım fincan bulabilir."

Julie hayal kırıklığıyla yüzünü ekşiterek başını salladı.

"Buna inanamıyorum. Kitchener'ın ölümüyle ilgili ipucu tam da avucumuzun içindeydi ve biz daha ne anlama geldiğini çözme şansı bile bulamadan o hırsız bizden aldı."

"Moralini bozma o kadar. Henüz her şey bitmedi," diye karşılık verdi Summer avutarak.

"Fakat elimizde devam edecek pek bir şey kalmadı. Manifesto'nun gerçek anlamını büyük olasılıkla hiç öğrenemeyeceğiz."

"Aldrich'in sözlerini tekrarlayacak olursam, o nasıl laf," dedi Summer. "Bizim hâlâ Sally'miz var," diye ekledi, oyuncak bebeği havaya kaldırıp göstererek.

"Ne işe yarar ki?"

"Tamam, dostumuz sol bacağı çalmış olabilir, ama sağ bacak hâlâ bizim elimizde."

İçinde kalmış olan pamuk dolgu malzemesinin birazını daha çekip çıkardığı eskimiş oyuncak bebeği Julie'ye verdi. Julie, içine bakınca, başka bir kâğıt tomarının ucunu gördü, bu kez sağ bacaktaydı.

Summer oyuncağın içinden nesneyi çıkarırken, Julie hiçbir şey söylemeden parlayan gözlerle baktı. Summer tomarı kanepenin üstüne koyup dikkatlice açınca, diğer tomar gibi, parşömen ya da papirüs parçası olmadığını gördüler. Onun yerine, üst kısmında "Cambridge Arkeoloji Bölümü" başlığının olduğu, daktiloda yazılmış bir mektup vardı.

"DALGIÇLAR HÂLÂ DİPTE," DİYE BİLDİRDİ GUNN. *Aegean Explorer*'ın köprüsünde durmuş, çiftli dürbünle dipteki Osmanlı batığının iniş halatına bağlı olan boş zodyağa bakıyordu. Her birkaç saniyede bir, şamandıraya bağlı halatın birkaç metre açığında hava kabarcıklarının yüzeye çıktığını gördü. Gunn zodyağı bıraktı ve mercekleri yakında demirlemiş olan mavi renkli büyük İtalyan yatına odakladı. Yatın pruvasının kendisine doğru dönük olduğunu, bunun da yatı akıntıya dik bir doğrultuya getirdiğini fark etti ve nedenini merak etti. Bir an için arka güvertede birkaç adamın telaşlı hareketlerle bir şeyler yaptığını gördü, ama teknenin üst güvertesindeki yapı bölümü Gunn'ın görüşünü engelledi.

"Gürültücü komşularımız hâlâ çevreyi inceliyorlar," dedi.

"Sultana?" diye sordu Pitt, İtalyan yatının adını daha önce öğrenmişti.

"Evet. Batık alanına biraz daha yaklaşmış gibi görünüyor."

Pitt bazı belgeleri incelemekte olduğu harita masasından başını kaldırıp baktı.

"Adamın burada oyalanmak yerine eğlenmeye gitmek için pek parası yok galiba."

"Ne iş çevirdiğini çözemiyorum," dedi Gunn, dürbünü bırakarak. "Yan iticileri açtı ve kendisini akıntıya çaprazlama bir konuma getirdi."

"Niçin telsizle arayıp ona sormuyorsun?"

"Kaptan dün gece birkaç kez iyi niyetle görüşme yapmayı denedi. Bir kez bile karşılık vermediler."

Gunn masaya gelip Pitt'in karşısına oturdu. Masada batık alanından çıkarılmış olan küçücük iki seramik kutu duruyordu. Pitt kutuları ünlü sualtı arkeoloğu George Bass tarafından çıkarılmış bir ticaret gemisinin arkeolojik değerlendirmesiyle karşılaştırıyordu.

"Bunları tarihleme şansımız var mı?" diye sordu Gunn, kutulardan birini alıp yakından bakarken.

"Dördüncü yüzyılda Yassıada yakınlarında batmış olan bir ticaret gemisinde bulunan bazı çömleklere çok benziyorlar," dedi Pitt, rapordaki fotoğraflardan birini Gunn'a göstererek.

"Yani Al'ın Roma tacı sahte değil mi?"

"Hayır, gerçek gibi görünüyor. Bazı nedenlerden ötürü Roma eserleri taşıyan bir Osmanlı dönemi batığımız var."

"Neresinden bakarsan bak, güzel bir keşif," dedi Gunn. "Bu eserlerin kökenini merak ediyorum."

"Dr. Zeibig, kırık çömlek parçalarından birinde bulunan ve geminin çıkış noktasına dair ipucu olabilecek bazı tahıl örneklerini değerlendiriyor. Elbette, senin dikilitaşının geri kalanını çıkarmamıza izin vermiş olsaydın, belki de çoktan elimizde bir yanıt olurdu."

"Hayır, olmaz," diye karşı çıktı Gunn. "O benim keşfim, üstelik Rod bir sonraki dalışımızda onunla birlikte çıkarabileceğimi söyledi. Sen Al'ı ondan uzak tut yeter. Nasıl da unuttum," dedi saatine bakarak. "Iverson ile Tang'ın şimdiye dek dönmesi gerekiyordu."

"Öyleyse gidip Al'ı yataktan çıkarsam iyi olacak," dedi Pitt, masadan kalkarak. "Bir sonraki dalış için sırada biz varız."

"Sanırım, onu yeni oyuncağının yanında kestirirken gördüm," dedi Gunn.

"Evet, *Bullet*'ın test dalışı için kaygılıydı."

Pitt köprüden çıkarken, Gunn onu son kez uyardı.

"Hey, unutmayın. Siz ikiniz ellerinizi benim dikilitaşımdan uzak tutuyorsunuz," diye bağırdı Pitt'e parmağını sallayarak.

Pitt kamarasından dalış çantasını aldıktan sonra geminin arka güvertesine gitti. Giordino'yu, beyaz, aerodinamik tasarımlı bir deniz altı araştırma aracının gölgesinde, dalgıç giysisini yastık yapmış, kestirirken buldu. Pitt'in yaklaşması Giordino'yu uyandırmaya yetti. Al uykulu gözlerinden birini açarak baktı.

"Çamurlu kraliyet yatıma yolculuk zamanı mı?" diye sordu.

"Evet, Kral Al. Bir kum ve çakıl tepeciği gibi görünen C-2 karelajını incelemekle görevliyiz."

"Tepecik? O kum ve çakıl tepeciğinden mücevher koleksiyonuma ne ekleyeceğim ben?" Doğrulup dalgıç kıyafetini giymeye başlarken, Pitt de dalış çantasının fermuarını açtı ve içinden kendi giysisini çıkardı. Beş dakika sonra, Gunn yüzünde kaygılı bir ifadeyle koşarak geldi.

"Dirk, dalgıçların on dakika önce çıkmış olması gerekiyordu, ama hâlâ yüzeyde değiller."

"Tedbirli davranarak bir dekompresyon molası vermişlerdir belki," diye tahminde bulundu Giordino.

Pitt biraz uzağında demirlemiş olan boş zodyağa doğru baktı. Sudaki iki adam, Iverson ile Tang, her ikisi de Pitt'in deneyimli dalgıçlar olduğunu bildiği iki çevrebilimciydi.

"Yedek botu alıp bir bakalım," dedi Pitt. "Bize yardım et Rudi."

Gunn, iki kişinin ve dalış takımlarının ancak sığacağı kadar olan küçük şişme botu indirmeye yardım etti. Pitt hiç vakit kaybetmeden dalış tüpünü, maskesini takıp paletlerini giyerken, Giordino da motoru çalıştırıp son sürat zodyağa doğru gitmeye başladı. Daha büyük olan şişme botun yanına geldiklerinde, iki dalgıçtan eser yoktu.

Pitt kendisini yan tarafından suya bıraktığında yedek bot daha yeni yavaşlıyordu. Hemen iniş halatına doğru yüzüp halat boyunca dibe inmeye başladı. İki adamın dekompresyon molası için yüzeyin üç dört metre altında halata tutunarak duruyor olduklarını ummuştu, ama hiçbir yerde görünmüyorlardı. Pitt on beş metre çizgisine yaklaşınca, kulaklarını açtıktan sonra, dibe ulaşmak için kendisini zorlayarak daha hızlı palet vurdu. Aşağıda, derinlerde, kumlu dibe sabitlenmiş sarı renkli alüminyum kazı ağını belli belirsiz seçebiliyordu. Görüş mesafesinin iyiden iyiye azaldığı iniş halatının sonuna yaklaşırken, sualtı fenerini açtı.

Bağlı halatın çevresindeki bölgeyi kısaca taradıktan sonra batık boyunca ilerleyerek ağın üstünde yüzdü. Dördüncü ağ kutusunun üzerinden geçerken, kumlarda, daha önce Gunn'ın sevgili dikilitaşının olduğu yerde, büyük bir çukur olduğunu fark edip duraksadı. İleriye bakınca, kum ve çakıl tepeciğinin yakınında mavi bir nesne dikkatini çekti. Paletlerini sertçe vurarak, yüzükoyun duran dalgıca doğru yüzdü.

Adamın vücudu alüminyum ağın altına sıkıştırılmıştı ve göğsünün üstüne kaya parçaları konmuştu. Maskenin arkasın-

daki açık kalmış, büyük gözleri gören Pitt, Iverson adlı NUMA bilim insanının çoktan ölmüş olduğunu anladı. Pitt adamın dalış ekipmanını inceledi ve regülatörünün olmadığını fark etti. Birkaç metre ötede, kumların üstünde regülatörü buldu, hortumun üstündeki düzgün iz birisi tarafından bilerek kesildiğini gösteriyordu.

Tam o anda arkasından dibe doğru bir ışığın yaklaştığını fark eden Pitt dönüp bakınca kendisine doğru gelen Giordino'yu gördü ve rahatladı. Birkaç metre daha yaklaşan Giordino, Iverson'ın cansız bedenine doğru ilerledi. Pitt başını iki yana salladı ve regülatörü kaldırıp kesildiği yeri gösterdi. Giordino başıyla onayladı, daha sonra batığın kıç tarafını işaret etti. Pitt geminin arka tarafına doğru yüzerek yanına gitti.

Tang'ın, paletli ayaklarından biri alüminyum ağa takılmış halde, deniz tabanının üstünde akıntının etkisiyle sağa sola sallanan cansız bedenini buldular. O da Iverson gibi boğulmuştu, ama hayatının son anlarında daha sert darbeler almış gibi görünüyordu. Maskesi, ağırlık kemeri ve paletlerinden biri çıkarılmıştı, ayrıca kesilmiş regülatörü de yakınında, kumların üstünde görülebiliyordu. Pitt fenerini adamın yüzüne çevirince, sağ elmacıkkemiğinde derin, pembe bir iz olduğunu gördü. Bilim insanının muhtemelen Iverson'ın başına gelenleri gördüğünü ve kendisini savunmaya çalıştığını düşündü Pitt. Fakat saldırganlar ya çok güçlü ya da sayıca çok olmalılardı, o yüzden de bu çaba bir işe yaramamıştı. Pitt fenerle çevresine bakındı, ama sular boştu. Saldırganlar çoktan İtalyan yatına dönmüşlerdi.

Tang'ın yüzerlilik dengeleyicisini kavrayan Pitt cansız bedeni yukarı doğru çekmeye başlarken, Giordino da gidip Iverson'ı alacağını işaretlerle belirtti. Pitt yanında ölü arkadaşıyla birlikte iniş halatı boyunca palet vurarak yavaş yavaş yukarıya çıkıyordu. Yüzeye yaklaşırken, çalışmaya başlayan bir motorun boğuk

gürültüsünü hissetti. Sesin şiddeti giderek artarken, Pitt sesin kaynağının olay yerinden kaçmak için hızlanan yat olduğunu düşündü.

Pitt'in önsezisi doğruydu, ama yatın rotasını hiç tahmin edememişti. Yüzeye doğru çıkan Pitt, motorların gürültüsünün giderek arttığını ve yüzeydeki bir gölgenin hızla yaklaşmakta olduğunu çok geç fark etti. Zodyak ve yedek botun yanında yüzeye çıktığında, beş altı metre uzağında son sürat üstüne doğru gelen yatın heybetli gövdesini gördü. Büyük, mavi gövde denizi döve döve gelirken, kıç tarafındaki pervaneleri suları köpürtüyordu.

Bir anda, yat iki küçük bota çarptı; heybetli gövdesi ve bıçak gibi pervaneleri zodyağı parçaladı, küçük botu ise bir böcek gibi dalgaların arasında ezip geçti. Parçalanan zodyak o anda batarken, yat, yıldırım gibi, büyük bir hızla dalgaların üstünde kayarak ufka doğru gitti.

Yatın arkasında bıraktığı karmaşanın içinde, iniş halatının sulara gömülen şamandırası yavaş yavaş yüzeye çıktı. Halatı kopmuş olan şamandıra, insan kanıyla kızıla çalan köpüklü denizde alçalıp yükseliyordu.

GIORDINO BAŞININ ÜSTÜNDEN GEÇEN YATIN GÖLGESİNİ gördü ve Iverson'ın cansız bedeniyle birlikte, şamandıradan birkaç metre uzakta yüzeye çıktı. Batan zodyağın, yakınlarındaki parçalanmış kalıntılarına bakarken, cansız adamın yüzerlilik dengeleyicisini şişirdi. Uzakta, havası kısmen boşalmış yedek botun hafif bir rüzgârın yardımıyla hızla sürüklenmekte olduğunu gördü. Hemen çevresindeki suları taradı ama Pitt'ten hiç iz yoktu. Tam o anda sürüklenen şamandıranın yakınlarında, suda koyu renk bir bölge olduğunu fark etti.

En kötü olasılıktan korkarak, Iverson'ı bıraktı ve dalıp suyun altında Pitt'i aramak amacıyla, şamandıraya doğru yüzdü. Şamandıraya ulaştığında, suların koyu renk olmasının nedeninin, orada birikinti haline gelmiş açık kırmızı renkli insan kanı olduğunu fark edince, içinde büyük bir panik dalgasının büyüdüğünü hissetti. Aniden dalgıç giysisi kaplı bir ceset kan birikintisinin

ortasında suyun yüzeyine çıktı. Başı, kolları ve bacakları suyun altında olan ceset yüzüstü duruyor, o yüzden kim olduğu anlaşılmıyordu. Vücudunun üst kısmı sudaki kanın sebebini açıkça gösteriyordu. Sanki bir çim biçme makinesi üstünden geçmiş gibi, yatın pervaneleri tarafından kesilmiş ve parça parça olmuş sırt kısmı, dilim dilim et ve kauçuktan oluşan tüyler ürpertici bir karışım halindeydi.

Giordino mide bulantısını bastırmaya çalıştı ve aceleyle cesede doğru yüzdü. Göreceği şeyden büyük bir korku ve endişe duyan Giordino, vücudun üst kısmını nazikçe tuttu ve ağır hareketlerle başını sudan çıkardı.

Pitt değildi.

Omzuna sertçe vurulduğunu hissettiği anda yüreği ağzına geldi. Dönünce, hemen arkasında yüzeye çıkmış olan Pitt ile yüz yüze geldi. Giordino Pitt'in dalgıç giysisinin baş ve omuz bölümünde beyaz renkli çizikler olduğunu fark etti.

Regülatörünü ağzından çıkaran Giordino, "İyi misin?" diye sordu.

"Evet, bir şeyim yok," diye yanıtladı Pitt, ama Giordino arkadaşının gözlerinin derinliklerinde bir öfke olduğunu görebiliyordu.

"Sen ve Tang o dehşet treninin yolunda mıydınız?" diye sordu Giordino.

Pitt başını salladı. "Tang hayatımı kurtardı."

Hızla yaklaşan yatın önünde yüzeye çıktığında, Pitt'in harekete geçmesi için birkaç saniyesi vardı sadece. Bir kolunu çabucak Tang'ın yüzerlilik dengeleyicisinin içine sokmuş ve ölü adamı göğsüne doğru çektikten sonra geriye yaslanıp dibe dalmaya çalışmıştı. Tam o sırada, yat üstlerine gelmiş, Pitt'in altında olduğu Tang'a çarpmıştı. Deli gibi dönen pervaneleri geçene kadar yatın gövdesinin altında darbe üstüne darbe almışlardı. Pitt,

Tang'ı üstünde ancak tutabilmişti ve bıçak gibi pervane kanatlarının en ağır darbelerini adamın cansız bedeni almıştı.

Pitt kalkan olarak Tang'ın vücudunu kullanmak zorunda kalmış olduğu için tiksiniyor, büyük bir öfke duyuyordu, ama öyle yapmasaydı parça parça olacağını biliyordu.

"Onu bugün iki kez öldürdüler," dedi Giordino hüzünle.

"Onlar..." diye mırıldandı Pitt, ufka doğru hızla giden yatın giderek uzaklaşan görüntüsüne bakarken. Aklında aynı soru dönüp duruyordu: Kim eski bir batık için cinayet işlerdi ve niçin?

"Akdeniz'deki bütün köpekbalıkları yemek için ortaya çıkmadan önce onu buradan götürsek iyi olacak," dedi Giordino, Tang'ın kolunu tutarak.

Aegean Explorer demir almış, sudaki adamlara yaklaşmaya başlamıştı. Güvertedeki bir grup adam bir vinç indirip aceleyle ölü adamları güverteye çektiler, sonra da Giordino ile Pitt'in çıkmasına yardım ettiler. Geminin kaptanı ve doktoru, hemen arkalarında Gunn ile birlikte, süratle olay yerine geldi. NUMA başkan yardımcısının yüzünde serseme dönmüş bir ifade vardı ve başına bir buz torbası koymuştu.

"Suda öldüler," dedi Pitt, doktor dizlerinin üstüne çöküp iki adama bakarken. "Boğuldular."

"İkisi de kaza sonucu mu?" diye sordu kaptan.

"Hayır," dedi Pitt dalgıç giysisini çıkarırken. Iverson'ın dalış tüpünden çıkan kesilmiş hava hortumunu gösterdi.

"Biri hortumlarını kesmiş."

"Lüks İtalyan tekneleriyle bizi silindir gibi ezmeye çalışanlar da aynı kişilerdi," diye ekledi Giordino.

"Tekneye çıktıklarında yalan söylediklerini biliyordum," dedi Kaptan Kenfield, başını iki yana sallayarak. "Fakat cinayete yelteneceklerini hiç düşünmemiştim."

Pitt, Gunn'ın kafasında, buz torbasıyla ovuşturduğu bir şişlik olduğunu fark etti.

"Sana ne oldu?"

Gunn torbayı indirirken yüzünü ekşitti.

"Siz aşağıdayken, yat silahlı canilerle dolu küçük bir motorlu bot gönderdi. Kültür Bakanlığı'ndan olduklarını iddia ettiler."

"Lüks bir yatla açık denizde güvenlik kontrolü mü?" diye sordu Giordino şüpheyle.

"Kimliklerini görmek istedim, ama onun yerine bana bir tüfeğin dipçiğini gösterdiler," dedi Gunn, buz torbasını kafasındaki şişliğe yeniden koyarak.

"Bize Osmanlı İmparatorluğu'na ait bir batıkta çalışma yetkimiz olmadığını çok açık ve net bir şekilde söylediler," dedi kaptan.

"İlginç, batığın ne olduğunu biliyorlar demek," diye belirtti Giordino.

"Başka ne istediler?" diye sordu Pitt.

"Batıktan çıkardığımız bütün tarihi eserleri talep ettiler," dedi Kenfield. "Onlara gemimden defolmalarını söyledim, ama bu sözüm çok iyi karşılanmadı. Rudi ile beni köprü kanadına götürüp öldürmekle tehdit ettiler. Mürettebatın boyun eğmek dışında bir seçeneği yoktu."

"Her şeyi aldılar mı?" diye sordu Giordino.

Gunn başını sallayarak onayladı. "Laboratuvarı boşalttılar, sonra da siz yüzeye çıkmadan hemen önce yatlarına geri döndüler."

"Fakat gitmeden önce bize bu bölgeden uzaklaşma emri verdiler ve tehdit ederek telsizden uzak durmamızı söylediler," diye ekledi Kenfield.

"Sana bunu söylemek hiç hoşuma gitmeyecek Rudi, ama sadece bulduğumuz tarihi eserleri almakla kalmadılar," dedi Pitt. "Batık alanından senin dikilitaşı da çıkarmışlar."

"Bu kayıplarımızın en önemsizi," dedi üzüntüyle. "Zeibig'i aldılar."

Kaptan başıyla onayladı. "Batık kazısının başında kimin olduğunu sordular. Dr. Zeibig laboratuvardaydı ve onu kendileriyle birlikte gitmeye zorladılar."

"Iverson ile Tang'a yaptıklarından sonra, onu da hiç tereddüt etmeden öldüreceklerini biliyoruz," dedi Giordino sessizce.

"Biriyle temas kurmayı denediniz mi?" diye sordu Pitt kaptana.

"Uydu telefondan Kültür Bakanlığı ile görüştüm az önce. Bu bölgede denetleme görevinde kimsenin bulunmadığını ve yatları olmadığını doğruladılar. Sahil Güvenliği de aradım. Ne yazık ki onların da bu yakınlarda hiçbir tekneleri yokmuş. Şikâyette bulunmak için bizi İzmir'deki merkezlerine yönlendirdiler."

"Bu arada, kötü adamlar Zeibig ile birlikte kayıplara karışıyorlar," dedi Pitt.

"Korkarım, yapabileceğimiz pek bir şey yok," dedi kaptan. "Yat *Aegean Explorer*'dan en az iki kat daha hızlı. Peşlerine düşsek bile, yakalamamız mümkün olmaz, hiç umutlanmayalım. Limana döndükten sonra, kendi devletimizin yetkililerini arayabiliriz."

Giordino öne doğru adım atarken gürültülü bir şekilde genzini temizledi. "O yatla yarışabilecek bir şey var bence."

Pitt'e dönüp göz kırptı kendinden emin bir şekilde.

"Onun hazır olduğundan emin misin?" diye sordu Pitt.

"Hazır," dedi Giordino. "Hem de ördeklerle dolu bir havuzdaki aç bir timsah kadar hazır."

❋ ❋ ❋

ARAŞTIRMA İÇİN ZATEN HAZIRLANMIŞ olduğundan, Giordino yeni deniz altı araştırma aracını suya indirmeden önce, bütün sistemlerin kullanıma hazır olduğunu kontrol etmeleri yalnızca birkaç dakikalarını aldı. Kontrol sistemlerinin başına geçen Giordino hızlıca bir güvenlik kontrolü yaparken, Pitt de *Aegean Explorer*'ın köprüsüyle telsiz bağlantısı kurdu.

"*Explorer*, lütfen, hedefimizin tam konumunu bildirin," dedi Pitt.

"Radar 0-1-2 derecelerde sabit bir rotada ilerlediğini gösteriyor," dediği duyuldu Rudi Gunn'ın. "Şu anda bizim yaklaşık olarak on mil kuzeyimizde."

"Anlaşıldı *Explorer*. Biz tilkiyi yakalamaya çalışırken, hızla bizi takip edin lütfen. *Bullet* ayrılıyor."

Pitt bir deniz altı araştırma aracının içinde takip oyunu oynama fikrine karşı temkinliydi. Normalde, itici kuvvet olarak batarya gücüne bağımlı olan deniz altı araştırma araçları, kısa tarihleri boyunca, sınırlı bir alan için tasarlanmış ağır ve hantal araçlar olmuşlardı. Fakat *Bullet* deniz altı araştırma araçları gelişiminin bilinen kurallarını yerle bir ediyordu.

Adını aracın biçiminden çok hızından alan *Bullet*, Marion Hyper-Subs'ın bir tasarımına dayanıyordu. Bu NUMA prototipi yüksek performanslı bir sürat teknesinin gövdesiyle çelik bir deniz altı araştırma aracı kabinini birbirine geçirmişti. Deniz altı araştırma aracı olarak, *Bullet* üç yüz metreye kadar dalabiliyordu. Yüzeyde ise, yaklaşık iki bin litrelik bir yakıt deposu ve basınçlandırılmış bir motor bölümündeki ayrı itici güç motorları *Bullet*'ın uzun mesafeleri yüksek hızda kat edebilmesine olanak tanıyordu. Bu tasarım deniz altı araştırma aracının eşlikçi bir

destek gemiye ihtiyaç duymadan uzaktaki dalış alanlarına ulaşmasını sağlıyordu.

"Yüzey sürüşü başlamaya hazır," diye bildirdi Giordino, sonra da uzanıp süper şarjlı çift motoru çalıştırma düğmesine bastı.

500 beygir gücündeki çift motor çalışmaya başlayınca, arkalarında derinden gelen bir uğultu duyuldu. Giordino kontrol panelindeki birkaç ölçme aletinin kontrolünü yaptıktan sonra Pitt'e döndü.

"Gezintiye çıkmaya hazırız."

"Hadi, ne yapabileceğini görelim," diye karşılık verdi Pitt, yavaş yavaş gaz vererek.

Güçlü dizeller deniz altı araştırma aracını sert bir şekilde ileriye itti ve o anda koltuklarında geriye savruldular. Yalnızca birkaç saniye sonra, araç, gösterişli beyaz gövdesinin üstünde oldukça başarılı bir performansla dalgaları hızla yararak ilerlemeye başladı. Pitt aracın dalgalı denizde yalpaladığını hissetti, ama yavaş yavaş biraz daha gaz verince dengesinde hiçbir sorun olmadığını gördü. Aracın ön kenarına yakın yerleştirilmiş kontrol kabinindeki Pitt'e sanki suyun üstünde uçuyorlarmış gibi geliyordu.

"Otuz dört mil," dedi navigasyon ekranındaki veriye bakarak. "Çok kötü değil."

Giordino yüzünde kocaman bir gülümsemeyle başını salladı. "Durgun bir denizde kırkın üstüne çıkabileceğini düşünüyorum."

Ufukta küçük bir leke gördüklerinde, yaklaşık yirmi dakikadır dalgaların üstünde sekerek büyük bir hızla Ege Denizi'nde kuzeye doğru gidiyorlardı. Bir saat daha yatı takip ettiler; Karadeniz'den gelen iki büyük petrol tankerini geride bırakıp arayı yavaş yavaş kapatarak kuzeye, Çanakkale Boğazı'na doğru ilerlediler. Çok geçmeden önlerinde büyük Türk adalarından biri

olan Gökçeada belirdi ve yat rotasını değiştirerek adanın doğusuna yöneldi.

Pitt dosdoğru yatı takip ediyor görünmemek için zikzak çizerek takibini sürdürdükten sonra aralarında birkaç mil kalınca hız kesmeye başladı. Yat Gökçeada rotasından sapıp Türk anakarasına doğru döndü ve giderek hızını azaltıp kıyı şeridine sokuldu. Pitt de döndü ve arkalarında paralel bir rota izledi; lüks tekneyi görüş alanında tutarak açık denizde kalmaya çalışıyordu. Dalgaların üstünde kayan *Bullet*, uzaktan bakıldığında, öğleden sonra gezintiye çıkmış küçük bir eğlence teknesi gibi görünüyordu sadece.

Yat Türk batı kıyısı boyunca yukarıya doğru birkaç mil daha ilerledikten sonra aniden yavaşladı ve yön değiştirerek yarı korunaklı bir koya döndü. Açıktan hızla geçen Pitt ile Giordino, demir atmış küçük bir yük gemisiyle birlikte kıyıda birkaç yapı ve bir iskele olduğunu görebildiler. Pitt koyun iki üç mil kuzeyine ulaşana ve görüş alanının dışına çıkana dek rotasını koruduktan sonra yavaşlayarak durdu.

"İki seçeneğimiz var gibi görünüyor," dedi Giordino. "Ya bir yerden kıyıya çıkıp yaya olarak koya gidebiliriz ya da karanlık çökene dek bekleyebilir ve *Bullet*'ı suyun altından koya götürebiliriz."

Pitt sekiz yüz metre kadar uzaktaki kayalıklı kıyıya baktı.

"Buralarda karaya çıkmak için seçimin iyi bir yer olduğundan emin değilim," dedi. "Ayrıca, Zeibig ya da birimiz yaralanacak olursa, yürüyerek geri dönmek çok sorun yaratacaktır."

"Haklısın. Öyleyse geriye koya girmek kalıyor."

Pitt turuncu kadranlı Doxa dalgıç saatine göz attı. "Buralarda akşam karanlığı bir saate kadar çökecektir. O zaman yola koyulabiliriz."

Bir saat çabucak geçti. Pitt telsizden *Aegean Explorer*'ı arayıp konumlarını bildirdi ve Rudi'ye araştırma gemisini koyun on mil kuzeyinde belirlediği bekleme noktasına getirmesini söyledi. Giordino ise bu zamanı kıyı bölgesinin dijital bir deniz haritasını çıkarmak ve koyun ortasına doğru bir sualtı rotası belirlemek için kullanmıştı. Sualtına daldıktan sonra, bir oto-pilot sistemi devreye girecek ve bilgisayarlı bir konum tahmini kullanarak deniz altı araştırma aracını belirlenen noktaya götürecekti.

Karanlık çökmeye başlayınca, Pitt *Bullet*'ı koyun girişine sekiz yüz metre kalana dek ilerlettikten sonra yüzey dizellerini kapadı. Giordino motor bölümünü kapayıp basıncını ayarladıktan sonra suyun balast tanklarına dolmasını sağlayan bir çift gövde kapağını açtı. Önce pruva tankı doldu ve çok geçmeden deniz altı araştırma aracı yüzeyin altına indi.

Pitt dalış kanadı takımlarını açtıktan sonra itici gücü sağlayacak olan elektrikli iticileri çalıştırdı. Akrilik bölmenin ötesindeki su giderek karardıkça, Pitt de aracın dış projektörlerini açma dürtüsüyle savaşıyordu. Giordino ona kontrol sistemlerini bırakmasını söyleyene dek, deniz altı araştırma aracını yavaş hareketlerle ve düşük hızla ilerletti.

"Bundan sonrasını oto-pilot halledecek," dedi Giordino.

"Bu şeyin bizi sualtındaki bir kayaya ya da engele çarptırmayacağından eminsin, değil mi?" diye sordu Pitt.

"Önümüzdeki yüz metreyi gören yüksek frekanslı bir sonarımız var. Oto-pilot küçük engeller için gerekli rota düzeltmelerini kendi yapacak, rotamız üstünde karşısına büyük bir engel çıkarsa da bizi uyaracak."

"Kör uçuştan zevk almak gibi bir şey bu," dedi Pitt.

Pitt'in bilgisayarlarla bir alıp veremediği olmamasına rağmen, iş pilotaja geldiğinde eski kafalı oluyordu. Bir bilgisayarın kontrol sistemlerini yönetmesine izin verdiğinde asla tam anla-

mıyla rahat olamıyordu. Hem havada hem sualtında, pilotların, en iyi bilgisayarların bile sahip olmadığı ince bir sezgisi vardı. Ya da kendine böyle söylüyordu. Elleri boş kalan Pitt, kontrolü anında almaya hazır bir halde, ilerleyişlerini dikkatlice izledi.

Bullet on metrelik bir derinliğe indikten sonra otomatik olarak elektronik kontrollü iticilerini çalıştırdı. Deniz altı araştırma aracı, koyun girişinde karşısına çıkan hafif bir akıntıyı kolayca dengeleyerek programlanmış rotasında yavaş yavaş ilerledi. Giordino koyun ortasına doğru süzülürlerken sonar ekranının temiz olduğunu gördü. Belirlenmiş varış noktasına ulaştıklarında, monitörde bir ışık yandı ve elektrikli motorlar vınlayarak durdu.

"Programın otomatik bölümü sona erdi," diye belirtti Giordino.

Pitt'in elleri çoktan kontrol sistemlerinin üstüne gitmişti.

"Gidip bakalım, bir park yeri bulabilecek miyiz?" diye karşılık verdi.

Balast tanklarını kademe kademe boşaltarak, akrilik kabinin tepesi yüzeye neredeyse değene kadar yavaş yavaş yukarı çıktılar. Çevrelerindeki su kapkara görünüyordu, tepelerindeyse gökyüzünün kendini alacakaranlığa teslim etmek üzere olduğunu fark ettiler. Giordino bütün iç ışıkları ve gereksiz gösterge panellerini kapadıktan sonra birkaç santimetre daha yukarı çıkmak için balast tanklarını son bir kez boşalttı.

Koltuklarından kalkan iki adam dikkatli gözlerle kıyıya baktılar. Daire biçimindeki koyun kuzey kıyısında yalnızca üç yapı olduğunu görebiliyorlardı. Yapılar kıyıya dikey doğrultuda uzanan ahşap bir iskeleye bakıyordu. Mavi renkli İtalyan yatı açık bir şekilde görünürdeydi; küçük bir iş teknesinin arkasında iskelenin sağına demirlemişti. Karşı tarafında ise büyük, paslı bir yük gemisi vardı. İskeledeki tekerlekli bir vinç, sabit birkaç tepe ışığının altında, gemiyi yüklemekle meşguldü.

"Rod'un hâlâ yatta olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Giordino.

"Başlangıç olarak, öyle varsaymamız gerek bence. Yatın yanına gidip bakmaya ne dersin? Bizi beklemiyorlardır."

"Hep derim, sürpriz iyi bir şeydir. Hadi, gidelim."

Pitt kerteriz aldıktan sonra *Bullet*'ı daldırdı ve süzülerek iskeleye doğru ilerledi. Giordino kendilerini yatın birkaç metre yanına yaklaştırmaya yardımcı olması için sonar sistemini çalıştırdı. Çok yavaş bir şekilde yeniden yüzeye hareketlendiler ve yatın solunda, biraz açıkta, gölgesinin altında yukarı çıktılar. Pitt, yatın kıç güvertesinde bir gürültü patırtı olduğunu fark edince, yatın yanına süzüldü.

İçeriden silahlı üç adam koşarak çıkıp iskeleye doğru döndü. Hemen ardından, diğerlerinin güvertede iteleyerek götürdüğü dördüncü bir adam göründü.

"Bu Zeibig," dedi Pitt, adamın yüzünü bir anlığına da olsa görebilmişti.

Suda, onlara göre daha aşağıda oldukları için, elleri arkasından kelepçelenmiş olan Zeibig'i zorlukla görebiliyorlardı. Silahlı adamlardan ikisi onu kaba hareketlerle iskeleye çıkardıktan sonra kıyıya doğru dürtüklediler. Pitt silahlı adamlardan birinin tekneye geri döndüğünü ve kıç tarafında gelişigüzel durduğunu fark etti.

"Biri yatta kaldı," dedi Pitt sessizce. "Sanırım görünmez olma zamanı."

Giordino zaten balast tanklarını açmıştı, *Bullet* karanlık sularda çabucak gözden kayboldu. Koyda bir tur attıktan sonra sessizce geri döndüler ve yük gemisinin kıç tarafının hemen arkasında, gövdeye iyice sokularak yüzeye çıktılar. Çok uygun bir gizlenme noktasıydı; yük gemisi kıyıdan görülmelerini engelliyor, iskeledeki yakıt varilleri de oradaki gözlerden büyük ölçüde

gizliyordu. Giordino sessizce yukarı çıkıp bir palamarı iskeleye bağlarken, Pitt de güç sistemlerini kapadıktan sonra ona katıldı.

"Bu koca bebek motorlarını çalıştırırsa, hiç de hoş bir sahne olmayacak," dedi Giordino, yük gemisinin pervanelerinin hemen üstünde duran deniz altı araştırma aracına bakarak.

"En azından adını biliyoruz," diye karşılık verdi Pitt, başını kaldırıp geminin kıç tarafına bakarken. Büyük beyaz harflerle, geminin adı yazılıydı: *Osmanlı Yıldızı*.

İki adam iskelede sessizce ilerleyip yük gemisinin ön ambarının karşısında duran büyük bir jeneratörün arkasına saklandılar. Önlerinde birkaç işçi yüksek vinçle gemiye büyük tahta sandıklar yüklemekle meşguldü. Güvertesinde silahlı adamın hâlâ bir aşağı bir yukarı yürüdüğü mavi yat vincin birkaç metre ötesine demirlemişti. Giordino, önlerindeki yolu aydınlatan parlak tepe ışıklarına sıkıntıyla baktı.

"Şansın epey yanımızda olması gerek, yoksa oraya gidip Zeibig'i alabileceğimizden emin değilim," dedi.

İskeleyi gözetlemek için jeneratörün yanından gizlice bakan Pitt, başını sallayarak onayladı.

Kıyıya yakın bir noktadaki küçük, iki katlı taş binayı ve iki yanındaki birer prefabrik depoyu görebiliyordu. Sağdaki deponun içi oldukça aydınlıktı ve açık olan bir ara kapıdan yükleme için sandıkları vince taşıyan bir çift forklift görünüyordu. Soldaki depo ise karanlıktı ve çevresinde hiç hareket yoktu.

Pitt dikkatini ortadaki taş binaya çevirdi. Giriş tarafındaki bir lamba ön cepheyi aydınlatıyor, ön kapının dışında silahlı bir adamın durduğu açıkça görülebiliyordu.

"Taş bina," diye fısıldadı Giordino'ya. "Zeibig orada olmalı."

Yeniden gizlice baktığında, yakındaki tepeden aşağıya doğru gelen bir aracın farlarını gördü. Araç çakıltaşlı yolda sarsıla

sarsıla ilerledikten sonra iskeleye döndü ve taş binanın önüne park etti. Pitt aracın son model bir Jaguar otomobil olduğunu fark edince çok şaşırdı. Araçtan iyi giyimli bir adamla bir kadın inip binaya girdi.

"Sanırım ne yapacaksak bir an önce yapmamız gerek," diye fısıldadı Pitt.

"Bu iskeleden nasıl çıkacağımıza dair bir fikrin var mı?" diye sordu Giordino, jeneratöre yanlamasına dayanmış bir portatif merdivenin kenarına oturarak.

Pitt çevresine göz gezdirdikten sonra, bütün yüzüne yayılan bir gülümsemeyle bir an için Giordino'ya baktı.

"Al," dedi. "Sanırım, üstünde oturuyorsun."

KAFALARI AŞAĞIDA, İSKELEDE YÜRÜYEN VE ALÜMİNYUM bir merdiveni taşıyan soluk turkuvaz renkli tulum giymiş iki adam hiç kimsenin dikkatini çekmedi. Yük gemisinden iki işçi oldukları ve ödünç aldıkları merdiveni geri getirdikleri açıktı. Ne var ki onlar, mürettebatın, daha önce hiç kimsenin görmediği iki üyesiydi.

İskelede çalışan adamlar üstünde "Tekstil" yazılı bir sandığı vince yüklemekle meşguldüler, o yüzden Pitt ile Giordino yanlarından geçerken hiçbiri oralı olmadı. Pitt, dönmeden önce yattaki silahlı adamın bir an için onlara baktığını fark etmişti.

"Ne taraftan gidiyoruz patron?" diye sordu merdivenin ön tarafını tutmuş olan Giordino iskeleden inerlerken.

Aydınlık olan depo tam önlerindeydi ve sağlarında, birkaç metre uzakta kapısı aralık duruyordu.

"Kalabalıktan uzak duralım ve sola dönelim derim ben," diye karşılık verdi Pitt. "Hadi, öteki depoya gidelim."

Dönüp kıyı boyunca yürüdüler ve küçük taş binayı geçtiler. Pitt yapının aslında bir balıkçı evi olarak yapılmış olduğunu, ama artık iskele işleri için yönetim binası olarak kullanıldığını tahmin etti. Yattaki silahlı adamın aksine, ön kapıyı tutan adam, binanın önünden geçerlerken onları şüpheyle süzdü. Giordino, oradan geçerlerken, silahlı Türk'ün melodiyi bilmeyeceği düşüncesiyle ıslıkla "Yankee Doodle Dandy"yi çalarak, orada bulunuşlarını sıradan bir şeymiş gibi göstermeyi denedi.

Kısa bir süre sonra, kıyıya bakan büyük yükleme kapısı kilitli olan ve ışıkları yanmayan ikinci depoya ulaştılar. Giordino yandaki küçük giriş kapısını denedi ve kilitli olmadığını gördü. Hiç tereddüt etmeden, Pitt'i peşinde sürükleyerek içeri girdi; tepe ışığını açınca bir çalışma masası gördüler ve ellerindeki merdiveni masaya dayadılar. Deponun içi, köşedeki tozlu kasalar ve arka yükleme iskelesi yakınındaki büyük, kapalı bir konteyner dışında boştu.

"Bu fazlasıyla kolay oldu," dedi Pitt. "Ama yandaki binanın ön kapısından da böyle elimizi kolumuzu sallayarak geçebileceğimizi sanmıyorum."

"Hayır, o koruma bizi bir şahin gibi süzdü. Belki bir arka kapı vardır?"

Pitt başını sallayarak onayladı. "Hadi, gidip bakalım."

Masanın üstünde duran bir tahta tokmağı aldıktan sonra Giordino ile birlikte depodan geçtiler. Yükleme iskelesine bakan küçük bir giriş kapısından sessizce dışarı çıktılar. Çıt çıkarmadan taş binanın arkasına gittiler, ama hiçbir arka ya da yan kapı olmadığını gördüler. Pitt alt katın pencerelerinden birine yaklaşıp gizlice içeriye bakmayı denedi, fakat panjurlar kapalıydı. Bir adım geri çekilip ikinci kat pencerelerine baktıktan sonra durumu anlatmak için parmak uçlarına basarak Giordino'nun yanına döndü.

"Yine ön kapıya kaldık gibi görünüyor," dedi Giordino.

"Aslında ben üst kattan girmeyi düşünüyordum," diye karşılık verdi Pitt.

"Üst kat?"

Pitt merdiveni işaret etti. "Şu şeyi gerçek amacı doğrultusunda kullanalım bari. Üst kattaki pencereler karanlık, ama panjurlar kapalı gibi görünmüyor. Sen dikkatlerini dağıtacak bir şeyler yapabilirsen, ben de merdivenden tırmanıp pencerelerin birinden içeri girebilirim. Onlara üst taraftan sürpriz yapmayı deneyebiliriz."

"Dediğim gibi, sürpriz iyi bir şeydir. Sen şu dikkat dağıtma olayını düşünürken ben gidip merdiveni getireyim."

Giordino depoda sessizce yürürken, Pitt başını arka kapıdan dışarı uzatıp ilgiyi başka tarafa çekmek için kullanılabilecek bir şeyler aradı. Karşıdaki deponun arkasına park etmiş üstü açık bir kamyon vardı ve bir seçenek olabilir gibi görünüyordu. Giordino elinde merdivenle yaklaşırken, Pitt tekrar başını dışarı uzatıp geri çekti, sonra birden gözleri merakla deponun arka tarafına takıldı.

"Ne oldu?" diye sordu Giordino.

"Şuna bak," dedi Pitt, yakında duran çelik yük konteynerine yaklaşarak.

Haki renkli kamuflaj deseniyle boyanmıştı, ama Pitt'in dikkatini çekmiş olan şey siyah harflerle yazılmış yazıydı. Konteynerin çevresinde, birkaç yerde, İngilizce, "Tehlikeli – Yüksek Güçlü Patlayıcı" yazıyordu. Uyarının altında ise "ABD Kara Kuvvetleri Dairesi" yazılmıştı.

"Hay lanet! Orduya ait patlayıcıların olduğu bir konteynerin burada ne işi var?" diye sordu Giordino.

"Nereden bileyim. Fakat ordunun bundan haberi olmadığına bahse girerim."

Pitt konteynerin ön tarafına yürüyüp sürgüsünü çekti ve ağır çelik kapı açıldı. İçinde, her biri metal raflara sıkıca bağlanmış, yan taraflarında benzer uyarılar yazılı olan onlarca küçük tahta sandık vardı. Kapının yanındaki sandıklardan biri açılmış durumdaydı. Sandıkta, tuğla büyüklüğünde küçük plastik kutular duruyordu.

Pitt kutulardan birini alıp plastik kapağı aralayarak içine baktı. Kutuda küçük, dikdörtgen bir blok şeklinde, prenslenmiş, açık, tozsu bir madde vardı.

"Plastik patlayıcılar mı?" diye sordu Giordino.

"C-4'e benzemiyor, ama onun gibi bir şey olmalı. Burada bu depoyu Ay'a götürüp geri getirmeye yetecek kadar var."

"Sence bu şeyi dikkat dağıtmak için kullanabilir miyiz?"

"Öyle sanıyorum," diye karşılık verdi Pitt, kutuyu tekrar kapayıp dikkatlice ortağına uzatırken. "Öteki deponun arkasında park etmiş bir kamyon var. Bak bakalım, onu patlatabilecek misin?"

"Ya sen?"

Pitt tokmağı aldı. "Ben üst kattaki kapıyı çalıyor olacağım."

ZEIBIG'İN KORKUSU ÖLMEK DEĞİLDİ. AĞIRINA GİDEN şey, silah zoruyla kaçırılmış, kelepçelenmiş ve lüks bir yattaki bir kamaraya kilitlenmiş olmaktı. Koya vardıktan sonra, ite kakıla kıyıya sürülüp geniş bir toplantı odasında oturmasının emredildiği eski taş binaya götürülürken kuşkularının yersiz olmadığını anlamıştı. Kendisini tutsak alanların hepsi uzun boylu, açık tenli, koyu renk gözlü, sert bakışlı adamlardı ve kesinlikle yeterince tehditkârlardı. Yine de herhangi bir kötü davranışlarını görmemişti. Ön tarafa bir araba yanaşıp içinden ağırbaşlı bir Türk çift inip binaya girince, duyguları değişti.

Zeibig, ziyaretçiler içeri girince, korumaların birdenbire sert, itaatkâr bir tutum takındıklarını fark etti. Adam ziyaretçilerin birkaç dakika boyunca bir ustabaşıyla yük gemisi ve yükü hakkında konuştuklarını duyabildi, taleplerin çoğunun kadından gelmesine ise çok şaşırdı. Yüklemeyle ilgili işlerini bitiren çift,

toplantı odasına girdi ve adam Zeibig'e hem öfkeyle hem de aşağılayarak baktı.

"Demek, Muhteşem Süleyman'a ait eserleri çalmaktan sorumlu olan kişi sensin," diye tıslarcasına konuştu Özden Çelik, şakağındaki damar nabız gibi atarken.

Pahalı bir takım elbise giymiş olan adam Zeibig'e başarılı bir işadamıymış gibi geldi. Fakat adamın öfkeden kızarmış gözleri deliliğin eşiğinde olduğunu gösteriyordu.

"Biz İstanbul Arkeoloji Müzesi gözetiminde bir ön alan incelemesi yapıyoruz sadece," diye karşılık verdi Zeibig. "Bulduğumuz bütün tarihi eserleri Türk devletine teslim etmemiz gerekiyor; iki hafta sonra İstanbul'a döndüğümüzde yapmayı düşündüğümüz şey de bu zaten."

"Peki o batığın mülkiyetini Arkeoloji Müzesi'ne kim verdi?" diye sordu Çelik dudaklarını büzerek.

"Kültür Bakanlığı ile konuşmanız gereken bir konu bu," diye yanıtladı Zeibig.

Çelik, yanında Maria ile birlikte toplantı masasına doğru ilerlerken Zeibig'in söylediklerini duymazlıktan geldi. Maun masanın üstüne NUMA dalgıçlarının batık alanından çıkarmış olduğu onlarca tarihi eser yayılmıştı. Zeibig onların parçaları incelemelerini izledikten sonra, masanın ucunda duran Gunn'ın dikilitaşını görünce birden gözlerin fal taşı gibi açıldı. Duyduğu merak boynunu uzatıp bakmasına neden oldu, ama taş, üstündeki yazıyı çıkaramayacağı kadar uzaktaydı.

"Bu batığı hangi döneme tarihlediniz?" diye sordu Maria. Koyu renk kumaş pantolon ve erik rengi bir süveter giymişti, ama yürüyüş ayakkabıları giysilerine uymuyordu.

"Müzeye verilen bazı madeni paralar geminin 1570 yılı civarlarında battığını gösteriyor," dedi Zeibig.

"Bir Osmanlı gemisi mi?"

"Kullanılan malzeme ve yapım teknikleri o dönemde Akdeniz'in doğusundaki kıyı ticaret gemilerininkiyle tutarlılık gösteriyor. Şu anda bu kadarını biliyoruz."

Çelik tarihi eserleri dikkatlice inceledi; dört yüz yıllık seramik tabak ve kâselerin parçalarına hayranlıkla bakıyordu. Bir koleksiyoncunun deneyimli gözlerine sahip olan Çelik, batığın doğru olarak tarihlendiğini, artık kendi elinde olan madeni paraların da bunu doğruladığını biliyordu. Sonra dikilitaşa yaklaştı.

"Bu ne?" diye sordu Zeibig'e, taşı işaret ederek.

Zeibig başını iki yana salladı. "Onu batıktan sizin adamlarınız çıkardı."

Çelik düz kenarlı taşı dikkatlice inceledi ve üstündeki Latince yazıyı gördü.

"Roma süprüntüsü," diye mırıldandıktan sonra kalan tarihi eserleri inceledi ve yeniden Zeibig'e doğru yürüdü.

"Osmanlı İmparatorluğu'na ait olanları bir daha asla yağmalayamayacaksınız," dedi, kara gözleri doğrudan Zeibig'in gözbebeklerine dikilmiş, delirmiş gibi bakıyordu. Elini ceketinin cebine soktu ve ince, deri bir kordon çıkardı. Bir an için kordonu Zeibig'in yüzünün önünde döndürdükten sonra yavaşça çekip gerdi. Çelik sanki Zeibig'den uzaklaşır gibi ilerledi, ama onun arkasına geçince geri dönüp kordonu adamın boynuna doladı. Kordon o anda Zeibig'in boğazını sıkmaya başladı ve ani, hızlı çekiş yüzünden ayağa fırlamak zorunda kaldı.

Zeibig dönüp dirsekleriyle Çelik'e vurmaya çalıştı, ama korumalardan biri geldi ve kelepçeli bileklerini kavrayarak kollarını öne çekti; bu arada boynundaki kordon iyice gerilmişti. Zeibig göğüskafesinin sancıdığını hissedebiliyordu ve kulaklarındaki kan basıncı artarken nefes almaya çalıştı. Gürültülü bir patlama sesi duydu ve sesin patlayan kulak zarından çıkıp çıkmadığını merak etti.

Çelik de sesi duymuştu, ama aldırış etmedi, gözleri kana susamış birinin gözleri gibi alev alevdi. Sonra yakınlarda son derece gürültülü ikinci bir patlama oldu ve beraberinde bütün bina şiddetle sallandı. Yer titreyip üst kattaki pencere camları tuzla buz olurken, Çelik neredeyse dengesini kaybedip düşecekti. İçgüdüsel bir hareketle, meşin şeridi geren elleri gevşedi.

"Gidip ne olduğuna bak," diye haykırdı Maria'ya.

Maria başıyla onayladı ve olanları öğrenmek için ön kapıdan çıkan ustabaşının arkasından aceleyle gitti. Koruma kıpırdamadan durup Zeibig'in bileklerini sıkıca tutmaya devam ederken, Çelik yeniden meşin şeridi gerdi.

Zeibig bu arada birkaç kez derin nefes almayı başarabilmiş ve yeniden kurtulmak için çabalamaya başlamıştı. Fakat Çelik sırtına omzunu dayadıktan sonra bir yandan meşin şeridi germeye devam ederken bir yandan arkeoloğun ayaklarını neredeyse yerden kesti.

Nefes almaya çalışırken başının zonkladığını hisseden ve kıpkırmızı olan Zeibig, sadistçe gülümseyen korumanın gözlerinin içine baktı. Fakat tam o sırada korumanın yüzünden bir şaşkınlık ifadesi geçti. Zeibig boğuk bir ses duydu, sonra da meşin şeridin gevşediğini ve kayıp boynundan düştüğünü hissetti.

Koruma Zeibig'in bileklerini bırakıp telaşla elini ceketinin içine uzattı. Zeibig, bulanık, oksijensiz kalmış beyniyle bile adamın silahına uzandığını düşünebiliyordu. Ani bir dürtüyle, ağır çekim akan bir sahnenin içindeymiş gibi, Zeibig öne eğilip korumanın ceketinin koluna yapıştı. Koruma bir an elini sallayarak kurtulmaya çalıştı, en sonunda koluyla arkeoloğu sertçe itip uzaklaştırdı. Omzunda asılı tabanca kılıfındaki silahı kavradığı anda, vınlayarak gelen bir nesne yüzüne indi. Adam bir an sendeledi, sonra ikinci darbe hedefi buldu ve koruma baygın bir halde yere yığıldı.

Zeibig dönüp bulanık gözlerle baktı ve elinde tahta bir tokmak, yüzünde memnuniyetin verdiği bir sırıtış olan bir adamın yanında durduğunu gördü. Öksüren ve garip sesler çıkaran Zeibig duyuları yerine gelmeye başlayıp o adamın Pitt olduğunu görünce gülümsedi.

"Hey, dostum," dedi, acıdan sözcükleri hırıltılı çıkıyordu. "İnsanı rahatlatan, derin bir nefes gibi geldin."

İSKELEDEKİ İŞÇİLERİN NEREDEYSE TAMAMI KARANLIK gökyüzünü aydınlatan kamyonun için için yanışını görmek için deponun arkasına üşüşmüştü. Giordino'nun planı ilgiyi başka bir yere ancak bu kadar çekebilirdi. Üstelik çok basit olmuştu.

Kamyonun yanına gizlice sokulan Giordino, sürücü kapısını sessizce açmış ve içeri süzülmüştü. Ağır bir sigara kokusunun sindiği sürücü kabininde, döşemenin üstünde bir yığın izmarit ve ezilip atılmış gazoz kutuları vardı. Arasında boşluk olmayan iki kişilik koltukta ise bir not defteri, bazı aletler ve kahverengi bir kâğıda sarılı kızarmış tavuktan kalan kemikler duruyordu. Fakat Giordino'nun dikkatini çeken şey, koltuğun altına tıkıştırılmış ince, uzun kollu, yırtık pırtık tişört oldu.

Giordino tişörtü alıp bir kolunu kolayca yırttıktan sonra ön konsolda çakmak buldu. Daha sonra kamyonun arkasına geçti ve yakıt deposunun kapağını açtı. Tişörtten yırttığı bez parçasını

dikkatlice depoya sarkıtıp yakıtı kısmen emene kadar bekledikten sonra geri çekti ve kuru kalan ucunu yakıt deposunun dışına çıkararak kenarından sarkıttı. Yakıt emen ucunu ise depoya giden borunun hemen içinde bıraktı ve oluşacak buharın içeride kalmasını sağlamak için deponun kapağını yerine oturttu. Oturma sesini duyar duymaz aceleyle sürücü kabinine gidip çakmağı aldı ve tişört kolunun kuru ucunu aceleyle tutuşturdu.

Alev giysinin yakıt emmiş bölümüne ulaşmadan önce taş binanın arkasına koşacak zamanı ancak bulabildi. Alev depoya giden borudan hızla geçti, içeride kalan buharı tutuşturdu ve yakıt deposunun patlamasına neden oldu.

Fakat bir saniye sonra asıl patlamaya yol açan şey yakıt deposunun üstüne konmuş olan plastik patlayıcıların infilak etmesi oldu. Kamyonu olduğu gibi havaya uçuran ve arka tarafını yakıp kül eden şiddetli patlama Giordino'yu bile şaşırttı.

Pitt ise içeriye gizlice girişini patlama sesiyle aynı zamana denk getirmek için elinden gelenin en iyisini yapmıştı. İkinci kattaki karanlık pencerelerden birine merdiveni dayamış, bina önünde sallanmaya başlamadan önce tokmağıyla camı kırmıştı. Zaman kaybetmeden içeri giren Pitt kendisini binanın diğer odalarına rahatça ulaşabileceği konuklara ayrılmış yatak odasında buldu. Gizlice merdivenden indikten sonra Zeibig'in nefes almak için verdiği mücadelenin seslerini duydu ve hemen koşup tokmağıyla Çelik'i ve korumayı yere serdi.

Gücünü yeniden toplamaya başlayan Zeibig ayağa kalktı ve kafasının bir kenarında büyük bir şişlikle yerde baygın yatan Çelik'e baktı.

"Öldü mü?"

"Hayır, sadece kestiriyor," diye karşılık veren Pitt, yüzükoyun yatan adamın kıpırdamaya başladığını fark etti. "Onlar uyanmadan önce buradan çıkmayı öneriyorum."

Pitt, Zeibig'i kolundan tutup ön kapıya doğru götürmeye başladı, ama giderken arkeolog birden durdu.

"Bekle... dikilitaş," dedi, Gunn'ın taş levhasına doğru ilerleyerek.

Pitt, boyu bir metreyi aşan üstü yazılı taşa baktı.

"Hatıra olarak almak için çok büyük Rod," dedi bir an önce ayrılmaları konusunda ısrar ederek.

"Bir saniyeliğine izin ver, üstündeki yazıyı inceleyeyim," diye yalvardı Zeibig.

Parmaklarını taşın yüzeyine ovarak sürten arkeolog, sözcükleri ezberlemek için kendisini zorlayarak Latince yazıyı birkaç kez hızlıca okudu. Ezberlediğine kanaat getirdikten sonra, hafif bir gülümsemeyle Pitt'e baktı.

"Tamam, hallettim."

Pitt ön girişe doğru ilerleyip kapıyı açınca, önlerinde duran siyah saçlı, çekici bir kadınla karşılaştı. Pitt onun yüzünü daha önce gördüğünü biliyordu, ama üstündeki giysiler kim olduğunu çıkarmasını engelliyordu. Öte yandan, Maria Pitt'i anında tanıdı.

"Sen nereden çıktın?" diye sordu.

Sert ses Pitt'e hemen İstanbul'da, Yerebatan Sarnıcı'nda kendisine tehditler savuran haykırışı hatırlattı. Kadının bir anda orada karşısına çıkmış olmasına şaşırdı, ama sonra her şey yerine oturmaya başladı. Topkapı hırsızları Ruppé'nin ofisine girmiş, bu da onları doğrudan batık alanına yönlendirmişti.

"Ben Topkapı ahlak masasındanım," dedi Pitt alaycı bir tonla.

"Öyleyse arkadaşınla birlikte öleceksin," diye parladı kadın karşılık olarak.

Adamların arkasından odaya bakınca, bir an için, toplantı salonunda yerde yatan erkek kardeşini ve korumayı gördü. Korku ve öfkeyle karışık bir ifade yüzüne yayıldı ve kadın aceleyle geri

geri binanın girişindeki küçük bahçeye gidip yardım çağırmak için bağırmak amacıyla depoya doğru döndü. Fakat ağzından çıkan sözcükler hiç duyulmadı.

Gölgelerin arasından fazlasıyla güçlü bir kol çıkıp kadını belinden kavrarken, ağzını sıkıca kapayan bir el de ona eşlik etti. Öfke dolu kadın tekmeler savurmaya ve sağa sola sallanmaya başladıysa da Al Giordino'nun güçlü kolları arasında oyuncak bebekten farkı yoktu.

Al kadını geriye, içerideki salona doğru taşırken, başını sallayarak Zeibig'e neşeyle selam verdi.

"Bunu nereye koymamı istersin?" diye sordu, Pitt'e dönerek.

"Kötü kokulu, daracık bir hapishane hücresine," diye yanıtladı Pitt. "Fakat sanırım şu an için tuvaletle yetinmek zorunda kalacağız."

Pitt merdiven boşluğunda küçük bir tuvalet buldu ve kapısını açtı, Giordino da Maria'yı içeri soktu. Zeibig'in getirdiği sandalyeyi alan Pitt, Giordino kapıyı kapadıktan sonra, onu kapı kolunun altına sıkıştırdı. O anda içeriden ardı arkası kesilmeyen öfkeli tekmeler ve boğuk sesler gelmeye başladı.

"Tam bir şeytan," dedi Giordino.

"Senin bildiğinden de fazlası," diye karşılık verdi Pitt. "Ona ikinci bir şans vermeyelim, hadi."

Üç adam hızlı adımlarla binadan çıkıp deniz kenarındaki karanlığa daldılar. İskele işçilerinden birkaçı gemiyi yüklemeye geri dönmüş olmasına rağmen, herkesin dikkati hâlâ yanan kamyonun üstündeydi. Üçlü süratle iskeleye doğru ilerlerken, silahlı korumalar gergin hareketlerle bölgenin güvenliğini sağlamaya çalışıyorlardı. Pitt yere atılmış bir çuval buldu ve hâlâ kelepçeli olan Zeibig'in ellerini gizlemek için kullandı.

Dikkat çekmeden yapabilecekleri kadar hızlı adımlarla yürüyerek büyük vincin yanından geçtiler. Yük gemisine yaklaşan

üçlü, yanından geçtikleri sırada yata ve orada duran iş teknesine ilgisiz kalırken, Pitt ile Giordino da ellerinden geldiğince Zeibig'i perdelediler. İskelenin aydınlık bölümünden uzaklaşıp önlerinde hiçbir işçi olmadığını görünce biraz rahatladılar. Kıyı sakindi ve Pitt yük gemisinin kıç tarafına yaklaşırlarken artık eve gidebileceklerini düşünüyordu.

"Bir sonraki durak, *Aegean Explorer*," diye mırıldandı Giordino sessizce.

Fakat iskelenin sonuna ulaştıklarında bütün umutları yok oldu. Kenara gelen Pitt ile Giordino aşağıya, suya baktıktan sonra gözlerine inanamayarak çevrelerini taradılar.

Bullet hiçbir yerde görünmüyordu.

ÇELİK YAVAŞ YAVAŞ KENDİNE GELMEYE BAŞLAMIŞTI; başı ağrıdan zonkluyor, kulakları uğuldayıp duruyordu. Önce dizlerinin üstünde doğrulan, sonra dengesini bulmaya çalışarak ayağa kalkan Çelik, sersemliğini üzerinden attı ve uğuldamanın kulak kanalından değil, uzakta, başka bir yerden geldiğini fark etti. Kız kardeşinin boğuk sesinin nereden geldiğini anlayınca, tuvalete gitti ve kapının önündeki sandalyeyi tekmeyle kenara savurdu. Maria kelimenin tam anlamıyla kendini dışarıya attı, yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

Erkek kardeşinin sersemlemiş halini görünce, hemen sakinleşti.

"Özden, iyi misin?"

Adam, yüzü acıdan hafifçe buruşarak başındaki şişliği ovuşturdu.

"Evet," diye karşılık verdi sertçe. "Bana ne olduğunu anlat."

"Araştırma gemisindeki o Amerikalıydı yine. O ve diğer adam kamyonlardan birine patlayıcı yerleştirip havaya uçurduktan sonra buraya gelip arkeoloğu kurtardılar. Yatı buraya kadar takip etmiş olmalılar."

"Yeniçerilerim nerede?" diye sordu, hafifçe ileri geri sallanırken.

Maria toplantı masasının altında yerde yüzüstü yatan korumayı işaret etti.

"O da seninle birlikte saldırıya uğramış olmalı. Diğerleri patlamayı araştırıyorlar."

Çelik'i kolundan tutup deri bir koltuğa oturttuktan sonra, bir bardak su doldurdu.

"Sen biraz dinlensen daha iyi olur. Ben diğerlerini alarma geçireceğim. Çok uzaklaşmış olamazlar."

"Bana onların kafalarını getir," diye kendini zorlayarak haykırdıktan sonra koltuğa yaslanıp gözlerini kapadı.

Maria binanın girişindeki küçük bahçeye çıktığında, korumalardan ikisi yaklaşıyordu.

"Yangın söndürüldü," diye bildirdi adamlardan biri.

"Adamlar gizlice bize saldırıp tutsağı kaçırdılar. İskeleyi ve kıyıyı araştırın hemen," diye emir verdi. "Sonra da yatı çıkarıp koyu arayın süratle. Bir tekneyle gelmiş olmalılar."

Adamlar koşarak uzaklaşırken, Maria karanlık çökmüş koya dikti gözlerini, tutsağı kurtaranların o anda hâlâ yakınlarda olduğunu hissediyordu. Alacağı intikamı kafasında tasarlarken, dudaklarından ince bir gülümseme geçti ve öfkesi yatışmaya başladı.

TAM O ANDA, NUMA'LILARIN NE BİR TEKNESİ NE DE deniz altı araştırma araçları vardı.

Giordino gözlerini suya dikmiş bakıyor, *Bullet*'ın bağlamış oldukları yerde batmış olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Sonra aracı bağlamak için kullanmış olduğu siyah demir direği incelemeye gitti. Palamardan eser yoktu.

"Sıkıca bağladığıma eminim," dedi.

"Öyleyse biri onu batırdı ya da götürdü," diye karşılık verdi Pitt. Sessiz sessiz düşünerek bir an için iskelenin aşağısına baktı.

"O küçük iş teknesi. Biz kıyıya çıktığımızda yatın önünde değil miydi?"

"Evet, haklısın. Şimdiyse yatın arkasında duruyor. Jeneratör yüzünden onu dönüşte çok göremedik. Belki de *Bullet*'ı başka bir yere çekmiştir."

Aniden kulaklarına kıyıda yüksek sesle haykıran bir kadın sesi geldi, sonra da birkaç adamın bağırışlarını duydular. Pitt yük

gemisinin kıç tarafına baktı ve silahlı birkaç adamın iskeleye doğru koştuğunu gördü.

"Parti bitti gibi görünüyor," dedi, suya doğru bakarak. "Sanırım ıslanmayı düşünmemizin vakti geldi."

Zeibig kelepçeli bileklerini gösterdi.

"Sudan korktuğumu düşünmeyin sakın," dedi yapmacık bir şekilde sırıtarak. "Fakat *yalnız başına* boğulma fikri hiç hoşuma gitmiyor."

Giordino elini adamın omzuna koydu.

"Kuru bir verandada oturmak istiyorsan, bu taraftan dostum."

Giordino, Zeibig'i iskelenin kenarında duran boş yakıt varillerinin olduğu duvara götürdü. Sanki bira kutusuymuş gibi kolayca kaldırarak birkaç varili aceleyle bir yana koydu ve girintili, küçük bir yer yaptı.

"İskele kenarı, bir numaralı koltuk," dedi, eliyle yaptığı yeri işaret ederek.

Zeibig iki büklüm iskeleye oturdu.

"Beklerken bir Manhattan alabilir miyim?" diye sordu.

"Eğlence biter bitmez," diye karşılık verdi Giordino, varillerden birini arkeoloğa doğru iterken. "Biz geri gelene dek hiçbir yere gitme," diye ekledikten sonra, Zeibig dışarıdan hiçbir şekilde görülmeyecek hale gelene kadar çevresine birkaç varil daha yerleştirdi.

"Endişelenme," diye yankılandı Zeibig'in boğuk sesi karşılık olarak.

Giordino çabucak birkaç varili düzelttikten sonra iskelenin aşağı tarafını gözlemekte olan Pitt'e döndü. Öbür uçta, iki korumanın kıyıdan iskeleye doğru geldiği görülebiliyordu.

"Gözden kaybolsak iyi olacak sanırım," dedi Pitt, kaynakla tutturulmuş çelik bir merdivenin suya doğru indiği iskele ucuna doğru yürüyerek.

"Tam arkandayım," diye fısıldadı Giordino ve iki adam birlikte seri hareketlerle merdivenden aşağıya inip sessizce karanlık suya girdiler.

Tekrar kıyıya doğru ilerleyerek zaman harcamak yerine, iskelenin destek kazıkları arasında, yukarıdan bakıldığında görülmeyecek şekilde yüzdüler. Pitt zaten bir kaçış planı tasarlamıştı, ama çelişkiye düştü. En büyük umutları tekne çalmak gibi görünüyordu, bu durumda da iş teknesi ile yat arasında seçim yapacaklardı. İş teknesine el koymak daha kolay olacaktı, ama daha hızlı olan yat onları kolayca yakalardı. Ellerinde silah olmadan yatı kaçırmaksa çok zorlu bir işti, ama Giordino omzuna dokunduğunda Pitt yatı çalma planları yapıyordu. Durdu ve dönüp bakınca ortağının suyun içinde yanına geldiğini gördü.

"*Bullet*," diye fısıldadı Giordino. Pitt, ağzı kulaklarına varırcasına sırıtan ortağının beyaz dişlerini o karanlıkta bile görebiliyordu.

İskele kazıklarının arasında ileriye bakan Pitt hemen ötede iş teknesini ve yatı gördü. Fakat iş teknesinin arkasında suyun yüzeyinde duran deniz altı araştırma aracının gövdesini yeni fark etti. İskelede yürürlerken dosdoğru onun yanından geçip gitmişlerdi. Jeneratörün gizlediği aracı, Zeibig'i yattan bakan birinin görmemesi için gizlemeye çalışırlarken gözden kaçırmışlardı.

İki adam sessizce daha yakına gidip deniz altı araştırma aracının palamarının iş teknesinin kıç tarafına bağlandığını gördüler. Aslında araştırma aracını bulan kişi yatın arkasındaki şüpheci koruma olmuştu; koruma Pitt ile Giordino geçip gittikten sonra iskelede dolaşmış ve yük gemisinin arkasındaki garip tekneyi

keşfetmişti. İş teknesinin kaptanının da yardımıyla, parlak iskele ışıklarının altında daha iyi görebilmek için araştırma aracını yatın yanına çekmişlerdi.

Pitt ile Giordino *Bullet* ile aynı hizaya gelene dek yüzdüler. Silahlı bir adamın iş teknesinin kıç güvertesinde, başka bir adamın da dümen köşkünde olduğunu görebiliyorlardı.

"Bence en iyi seçeneğimiz çekme halatıyla araştırma aracını koya çekip orada derine dalmak," diye fısıldadı Pitt. Yeniçeriler iskeledeki araştırmalarını genişletmeye başladıklarında kıyıdan ani bağırışlar geldi.

"Sen *Bullet*'a atla ve dalışa hazırla," dedi Pitt, hiç zaman kaybetmek istemiyordu. "Ben de iş teknesiyle neler yapabileceğime bir bakayım."

"O silahlı koruma için yardıma ihtiyacın olacak," dedi Giordino kaygıyla.

"Tekneye çıktığımda ona bir öpücük yollarım."

Sonra Pitt derin bir nefes alıp suyun altında gözden kayboldu.

39

KORUMA KIYIDAKİ KARGAŞANIN NEDENİNİ PEK kestiremedi, ama yeniçeri arkadaşlarından bazılarının iskeleye doğru gittiğini görebiliyordu. Liderine deniz altı araştırma aracını bulduğunu telsizle haber vermeyi denemişti, ama adamın o anda taş binada baygın bir halde yerde yattığından haberi yoktu. Yata dönmeyi aklından geçirdi, fakat iş teknesinin kıç tarafında kalıp araştırma aracını korumanın daha iyi olacağını düşündü. Sudan gelen sesi duyduğunda, orada durmuş, gözlerini kıyıya dikmişti.

"Pardon, ufaklık, burası Chattanooga Choo Choo mu?" dediği duyuldu boğuk bir sesin.

Koruma çabucak kıç küpeştesine gidip aşağıdaki araştırma aracına baktı. Sırılsıklam Giordino *Bullet*'ın üstündeydi; destek almak için bir elini akrilik kabine dayamış, diğer eliyle ise şaşkına dönmüş adama neşeyle el sallıyordu. Adam aniden silahını çekti

ve Giordino'ya bağırmaya hazırlandığı sırada arkasından yaklaşan ve ıslanmış ayakkabılardan çıktığı belli olan sesleri duydu.

Fakat çok geçti; arkasını döndüğünde, Pitt savunma yapan bir Amerikan futbolcusu gibi uçarcasına gelip hamlesini yapmıştı. Pitt dirseğini kaldırıp adamın omzunun hemen altına darbeyi indirdi. Bacakları küpeşteye dayalı olduğundan kıpırdayamayan korumanın aşağı düşmemek için dengesini sağlaması mümkün değildi. Hırıltılı bir ses koyuveren adam, teknenin yanından suya düştü.

"Tayfa gemiye," diye bağırdı Giordino, Pitt'e, kabinin giriş kapağını açıp hiç oyalanmadan araştırma aracına girerken.

Pitt döndü ve iskelede iki adamın yürüdüğünü, kendisine korkuyla baktıklarını gördü. Fakat onlara aldırış etmeyerek dikkatini teknenin küçük kaptan köşküne yöneltti. Oradaki tombul suratlı, güneş yanığı tenli orta yaşlı bir adam suya düşen adamdan çıkan sesi duymuştu, sonra güvertede Pitt'i görünce donup kaldı.

"Arouk?" diye bağırdı, ama koruma hâlâ suyun altındaydı.

Pitt kıç güvertesine göz gezdiriyordu. Küpeşteye tutturulmuş yaklaşık iki metre uzunluğunda bir balıkçı zıpkını vardı. Hemen zıpkına uzanıp aldı ve kancalı demir ucunu iş teknesinin kaptanına çevirdi.

"Kenara," diye bağırdı Pitt, zıpkının ucuyla suyu göstererek.

Pitt'in gözlerindeki kararlı bakışı gören kaptan söyleneni yapmakta tereddüt etmedi. Ellerini kaldırıp sakin bir şekilde küpeşteye çıktı ve oturup bacaklarını kenardan sarkıttıktan sonra kendini olduğu gibi suya bıraktı. Teknenin diğer tarafında ise, Arouk adlı koruma yüzeye çıkmış, iskeledeki arkadaşlarına bağırmaya başlamıştı.

Pitt konuşulanların anlamını çözmek için oyalanmadı. Zıpkını bıraktıktan sonra hızlı adımlarla kaptan köşküne gitti ve gaz

kolunu sonuna kadar itti. Tekne bir an ileri fırladı, sonra arkasına bağlanmış deniz altı araştırma aracının halatı sonuna kadar gerilince hızı kesiliverdi. Tekne çok geçmeden yeniden hızlanmaya başladı, ama Pitt'e yine de salyangoz hızıyla gidiyormuş gibi geliyordu. İskeleye dönüp baktı; neyse ki tam zamanında bakmıştı, çünkü iki koruma kenara gelip silahlarını kendisine doğrultmuştu. Refleksleri hâlâ hızlı olan Pitt silahlar ateşe başlamadan hemen önce kendini yere attı.

Kaptan köşkü uzun süren bir yaylım ateşiyle yerle bir oldu, ortalık cam kırıkları ve tahta parçalarından geçilmiyordu. Silkinerek üstündeki tahta ve cam parçacıklarını atan Pitt, sürünerek dümene gidip tekneyi sancak tarafına iki yüz yetmiş derece döndürdü.

Ancak birkaç metre ilerleyen iş teknesi doğruca önünde demirlemiş olan yata hızla yaklaşıyordu. Pitt bir an önce koya dönebilirdi, ama öyle yaparsa Giordino ve *Bullet*'ı aralıksız bir kurşun yağmuruna maruz bırakacağını biliyordu. Yaşanan karışıklık sırasında, Giordino'nun silah ateşi başlamadan önce araştırma aracına girmiş olup olmadığına dair hiçbir fikri yoktu. Tek umudu koyda daha güvenli bir yere ulaşana dek adamların dikkatini başka yere çekebilmekti.

Kaptanın koltuğunda bir minder olduğunu fark eden Pitt, minderi aldıktan sonra sürünerek sol taraftaki pencereden geriye kalan döküntülere doğru gitti. Minderi havaya atınca, silahlarını yeniden doldurmuş olan adamların dikkatini bir kez daha çekmeyi başardı. Bir yaylım ateşi daha açıldı ve kaptan köşkünün dış kısmı lime lime oldu. İçeride, Pitt, yeni bir tahta ve cam parçası yağmuru altında, kaptanın koltuğunu başının üstüne koymuş bir halde güverteye yapışmıştı. Silahlı adamların şarjörleri ikinci kez boşalana kadar, kurşun yağmuru devam etti.

Ateş kesildiğinde, Pitt başını kaldırıp bakınca iş teknesinin yatın yanına doğru kaydığını gördü. Sürünerek dümene gidip sancak tarafına çevirdi ve o şekilde sabit tuttu. Tekne yatın pruvasına yaklaşırken, dizlerinin üstüne çöküp dümeni sertçe kırdı.

Pruvası bir anda yattan ve iskeleden sapan eski tekne artık sekiz mil hızla yol alıyordu. Pitt yine bağrışmalar olduğunu duyabiliyordu, ama yaptığı hamle sayesinde yat silahlı adamların ateş etmesini engellediği için, birkaç saniye de olsa güven içinde olmayı başarmıştı. Adamlar artık ya yata binecekler ya da ateş edebilmek için iskelenin aşağısına gideceklerdi, bu da Pitt'e menzilin tamamen dışına çıkmayı umduğu bir süre kazandıracaktı.

Pitt bir an ayağa kalkıp kaptan köşkünün arkasından dışarıya bakınca *Bullet*'ın arkada zıplayıp durduğunu gördü. Araştırma aracının içindeki donuk parıltı Pitt'e Giordino'nun içeri girdiğini ve araca güç verdiğini gösteriyordu. Onun ötesindeki yata baktı ve kıç tarafındaki karina çizgisinden bir dizel egzoz kabarcığı çıktığını gördü. Pitt yat demir almadan önce kaçış için *Bullet*'a binmiş olmayı düşünmüştü, ama rakibi düşündüğünden erken harekete geçiyordu. Bu da yetmezmiş gibi, iki adamın ellerinde silahlarıyla ateşe hazır halde yatın kıç güvertesinde koştuğunu fark etti.

Pitt hızla eğilip dümeni çevirerek iş teknesini koyun ortasına doğru döndürürken, *Bullet*'ı da doğrudan ateş hattının dışına almış oldu. Makinelilerin sesi duyuldu ve kurşun yağmuru başladı, ama çoğu zarar vermeksizin kıç aynasına isabet etti. Pitt teknenin daha hızlı gitmesini istiyordu, ama yaşlı tekne arkasına bağlı araştırma aracıyla birlikte zaten son süratinde ilerliyordu.

İskeleden yüz metre kadar uzakta olduğunu tahmin eden Pitt aniden dümeni sertçe sola kırdıktan sonra gaz kolunu yavaşça geri çekti. Tekne kendi çevresinde tam bir tur atana kadar dümeni aynı konumda tuttu ve yat pruvanın açığında belirdi. Tekne

boşta çalışarak salına salına koya girerken, Pitt kıç tarafına gitti ve hiç vakit kaybetmeden *Bullet*'ın bağlı olduğu çekme halatını çözdü. Halatı araştırma aracına doğru fırlattıktan sonra küpeşteden eğilip Giordino'ya bağırdı.

"Beni burada bekle," dedi, aynı zamanda elleriyle yerinden kımıldamamasını işaret ederek.

Giordino başını sallayarak onayladı, sonra da akrilik kabinin içinde Pitt'in de görebileceği şekilde eliyle tamam işareti yaptı. Pitt geri dönüp koşarak kaptan köşküne giderken yeniden ateş açıldı, kurşunlar artık iş teknesinin pruvasına geliyordu. Kaptan köşküne ulaşan Pitt, dümeni ayarladı ve gaz kolunu sabit bir şekilde itmeye başladı. İskelenin ucuna doğru gidiyordu.

"Olduğun yerde kal, koca kız," diye mırıldandı yüksek sesle, lüks yata bakarak.

Deniz altı araştırma aracından kurtulan iş teknesinin hızı birkaç mil daha arttı. Pitt pruvayı iskelenin ucuna doğru tutmaya devam etti, elini henüz çekmek istemiyordu. Yattaki silahlı adamlara göre ise tekne sanki saatin tersi yönünde büyük bir daire çizip duruyormuş gibi görünüyordu. Tekne yatın elli metre kadar açığından paralel bir şekilde geçene kadar Pitt oyununa devam ettikten sonra dümeni bir kez daha sertçe kırdı.

Pruvayı yatın tam ortasına gelecek şekilde hizalayan Pitt dümeni düzeltti, sonra da sabit kalması için dümenin alt kısmına bir can yeleği sıkıştırdı. Pruvayı tarayan yeni yaylım ateşine aldırış etmeden, koşarak kaptan köşkünden kıç güvertesine çıkıp küpeşteden balıklama aşağıya atladı.

Mahmuzlanmak üzere olduklarını ilk fark eden yatın kaptanı oldu ve iskele halatlarını çözmeye yardım etmeleri için sağa sola bağırmaya başladı. Güvertede birkaç mürettebat belirdi ve iskeleye atlayarak aceleyle baş ve yan palamarları çözdü. Silahlı adamlardan biri tüfeğini bir kenara bırakıp güverteyi koşarak

geçtikten sonra kıç palamarının olduğu yere gitti. Palamarın iskeledeki kabaca bağlanmış ucunu çözmek için aşağıya atlamaktansa, yatın kıçındaki babaya sıkıca düğümlenmiş olan diğer ucunu açmaya çalıştı.

Baş ve yan palamarların çözüldüğünü gören kaptan dönüp bakınca üstüne gelen iş teknesiyle aralarında yirmi metre bile kalmadığını fark etti dehşet içinde. Kendini koruma içgüdüsüyle paniğe kapılan kaptan, dümenin başına geçti ve kıç palamarının da çözülmüş olduğunu umarak ikili gaz kolunu itti.

Ne var ki kıç palamarı çözülmemişti.

Yatın büyük dizel motorları kükredi ve çift pervane gemiyi ileriye doğru itti. Fakat yat kendisini iskeleye bağlayan kıç palamarı sonuna kadar gerilmeden önce ancak bir iki metre ilerleyebildi. Arkadaki koruma çığlık atarak geriye yuvarlandı, palamar gerilince birkaç parmağını neredeyse kaybediyordu.

Yat kendini kurtarmaya çalışırken kıç tarafındaki sular köpürüp duruyordu. Derken birdenbire palamar serbest kaldı; iskeledeki mürettebat cesur davranarak palamarı çözmüş, sonra da kendilerini korumak için yere eğilmişlerdi. Yat, yabani bir at gibi, bir anda ileri atıldı ve suları köpürterek hızla yol almaya başladı. Kaptan köprüdeki pencereden dışarıya baktı, dümeni kavrayan parmaklarının boğum yerleri bembeyaz olmuştu; kaçma girişiminin başarısızlıkla sonuçlandığını fark etmişti.

İnsansız iş teknesi, yata kıçın biraz ötesinde yandan sancak tarafına bindirdi. Teknenin küt, ağır pruvası yatın fiberglas gövdesini kolaylıkla parçalayarak diğer tarafını iskele kazıklarına yapıştırdı. Sancak tarafındaki yakıt ve hidrolik boruları ile yüksek devirli dişliler mengeneye sıkışmış gibi ezilirken ortalığı gıcırdayan metallerden çıkan ses kapladı. Çarpışmanın etkisiyle yatın kıçı iskeleye savruldu ve hızla dönmekte olan sol pervanesi kazıklardan birine takıldı. Yat son bir hamleyle ileri atılarak hem

iş teknesi hem de iskeleden kurtuldu, sonra da motorları sustu ve başıboş bir halde kıyıya doğru sürüklenmeye başladı.

Bu arada, Pitt çarpışmayı izlemek yerine suyun altında kendini zorlayarak yüzmüş, sadece nefes almak için bir anlığına yüzeye çıkmıştı. Ciğerleri ağrıyana kadar kendini zorlamaya devam etti, kulaç sayısı *Bullet*'ı serbest bıraktığı yere yaklaştığını gösteriyordu. Yavaşça yüzeye çıkan Pitt, soluklanırken iskeleye doğru baktı. Saldırının başarısı açıkça ortadaydı. Yatın çaresizlik içinde kıyıya doğru sürüklendiğini, motoru hâlâ yüksek devirde çalışan iş teknesinin ise darbe almış pruvası giderek suya batarken iskeleye çarpıp durduğunu görebiliyordu. Birçok kişi koşarak iskeleye gelmiş, olayı izliyor ve ne yapacağını bilmez halde bağrışıyordu. Pitt, kulaklarına o kargaşanın içinde haykıran bir kadın sesi geldiğinde, sırıtmaktan kendini alamadı.

O an için güvende olan Pitt, döndü ve gözleri suyun yüzeyini tarayarak koya yüzdü. Doğru yerde olduğuna emin olmak için çabucak kıyıdan kerteriz aldıktan sonra yavaşça çevresindeki sulara bakındı. Nereye bakarsa baksın, bütün görebildiği hafif dalgalı, karanlık sulardı ve aniden kendisini çok yalnız hissetti.

O gece ikinci kez *Bullet* kendisi olmadan kayıplara karışmıştı.

ROD ZEIBIG, OTOMATİK SİLAHLARLA AÇILAN İLK yaylım ateşini duyduğunda yüzünü buruşturdu. Tahta iskeleye dökülen mermi kovanlarının metalik sesiyle birlikte gizlice kaçma umutları da uçup gitmiş gibi görünüyordu. Onu daha fazla kaygılandıransa, yaylım ateşinin açıkça hedefi olan Pitt ile Giordino'nun güvenliğiydi.

Silah seslerinin birkaç dakika boyunca kesilmeden devam ettiğini duymak Zeibig'i şaşırttı. En sonunda merakı korkusuna üstün gelen arkeolog, iskelenin kenarına doğru eğilip yakıt varillerinin yanından gizlice baktı. İskelenin diğer ucuna doğru, yatın gövdesinin üst kısmını ve kıyıya doğru bağırıp duran birkaç adamı ancak görebiliyordu. İskelede, mürettebattan birinin telaşlı hareketlerle bir palamarla boğuştuğunu fark etti.

Zeibig, silahlar yeniden ateş açınca, eğilerek saklandığı kuytuya geri döndü. Çok geçmeden silahlar sustu ve korkunç bir

gürültü iskeleyi sarsarken, çevresindeki yakıt varilleri sallandı. Sonrasında daha fazla bağırış çağırış oldu. Arkeolog, karamsar bir ruh hali içinde, Pitt ile Giordino'nun son bir isyankâr hamleyle, kendilerini feda etme pahasına ölmüş olup olmadıklarını merak etti.

Boş gözlerle koya bakarak kendi kaderini düşünen Zeibig birden önündeki sularda bir dalgalanma olduğunu fark etti. Dipte belli belirsiz görünen yeşilimsi, donuk bir pırıltı vardı ve giderek daha da parlaklaşıyordu. Zeibig, gözlerine inanamayarak, *Bullet*'ın saydam kabininin tam önünde sessizce yüzeye çıkışını seyretti. Kontrol sistemlerinin başında tüm heybetiyle Al Giordino oturuyordu ve ağzının kenarında yanmayan bir puro sallanıyordu.

Arkeolog, araştırma aracına binmek için hızla harekete geçti ve araç tam olarak yüzeye çıkmadan önce, midye bağlamış bir iskele kazığından aceleyle aşağıya, suya indi. Aracın arka tarafına doğru yüzen Zeibig dıştaki balast tanklarından birine çıktıktan sonra sürünerek arka bölmeye doğru ilerledi. Giordino hemen bölmeyi açtı ve Zeibig'i içeri çekerek hiç vakit kaybetmeden bölmeyi yeniden kapadı.

"Seni gördüğüme sevindim delikanlı," dedi Zeibig, elektronik kontrol paneline su damlatmamaya dikkat ederek yardımcı pilot koltuğuna sığışırken.

"Eve yalnız başına dönmek hoşuma gitmezdi," diye karşılık verdi Giordino, aceleyle balast tanklarını doldurup aracı mümkün olduğunca hızlı bir şekilde dibe daldırmaya çalışıyordu. Gören biri olup olmadığına bakmak için başını kaldırıp iskeleye, yakıt varillerinin çevresine göz gezdirdi.

"Şu anda iskelenin bu ucunda hiç kimsenin aylaklık ediyor olacağını sanmıyorum," dedi Zeibig, suların yükselip akri-

lik kabinin tepesini örtmesini izlerken. Sonra endişeli bir sesle Giordino'ya döndü.

"Büyük bir gürültü duydum, sonra da silahlar sustu. Dirk?"

Giordino başını salladı. "Pitt *Bullet*'ın bağlı olduğu iş teknesini kaçırıp iskelenin diğer ucuna götürdü. Beni bıraktıktan sonra da dosdoğru demirli yata ilerledi."

"Sanırım başarılı oldu," diye karşılık verdi Zeibig somurtarak.

"Dirk'ü tanırım, son ana kadar teknede bekleyeceğini sanmıyorum. Aslına bakarsan, tam şu anda koyun ortasında kulaç attığına bir aylık maaşıma bahse girerim."

Zeibig'in gözleri parladı ve neşesi yerine geldi. "Peki ama onu nasıl bulacağız?"

Giordino pilot konsoluna sevgiyle dokundu. "*Bullet*'ın keskin gözetleyicilerine güveneceğiz," dedi.

Gözlerini navigasyon ekranından hiç ayırmayan Giordino, deniz altı araştırma aracını, Pitt'in onu iş teknesinden ayırdığı noktada kaydetmiş olduğu dolambaçlı bir rotada ilerletti. Tahmini konum hesabı sistemi, bir GPS gibi, onu tam olarak aynı konuma geri götüremezdi, ama yine de çok yakın olacaktı.

Giordino dokuz on metrelik bir derinlikte rotayı izledi ve ilk başlangıç noktasına yaklaşınca yavaş yavaş üç metreye çıktı. Daha sonra, itici gücü kademe kademe keserek aracın sabit bir konumda kalmasını sağladı.

"Silahlı adamların menzilinin dışında mıyız?" diye sordu Zeibig.

Giordino başını iki yana salladı. "Daha önce isabet almadığımız için şanslıydık. Hepsi tekneyi durdurmaya odaklanmıştı. Onlara ikinci bir şans vermenin hoşuma gideceğini sanmıyorum."

Elini uzatıp tepesindeki bir monitörün yanında bulunan birkaç anahtarı açtı. "Umalım da patron kıyının çok yakınlarına gitmiş olmasın."

Monitöre, araştırma aracının sonar sisteminden gelen veriler aktarılınca, kumlu, boş bir görüntü belirdi. Giordino sistemin frekansını değiştirdi ve tarama alanını daraltarak daha ayrıntılı bir görüntü sağladı. İki adam da büyük bir dikkatle ekranı inceliyor, ama yalnızca benekli gölgelerden oluşan düz bir ekran görüyorlardı. Sonra Giordino yan iticilerden birini çalıştırarak araştırma aracını saat yönünde hafifçe döndürdü. İleri yönlü sensörler koyun ortasını tararken görüntüde çok az değişiklik oldu. Derken, Giordino ekranın tepesinde küçük bir leke fark etti.

"Yaklaşık otuz metre ileride küçük bir şey var," dedi.

"Dirk mü?" diye sordu Zeibig.

"Eğer bir kaplumbağa, bir kayık ya da su yüzeyinde durabilecek olası başka bir milyon şeyden biri değilse," diye karşılık verdi.

İticileri ayarladı ve araştırma aracını hedefe doğru yönlendirdi, yaklaştıkça hedefin büyüdüğünü gördüler. Gölge sonar ekranının tepesine gelmeye başladı. Giordino artık hedefin neredeyse tam altında olduklarını biliyordu.

"Çıkıp bakmanın vakti geldi," dedikten sonra balast tanklarını yavaşça boşalttı.

Tekneden atladıktan sonra uzun dakikalar boyunca kendini zorlayarak suyun altında yüzen Pitt gücünü toplamak için sırtüstü yatarken, altındaki sularda hafif bir dalgalanma olduğunu hissetti. Dönüp bakınca, sadece birkaç metre uzağında hızla yüzeye çıkan *Bullet*'ın kabininin içindeki donuk ışıkları gördü. Yüzerek daha da yaklaşan Pitt, araç yüzeye çıktığında doğrudan akrilik kabinin tepesine gelecek şekilde yerini ayarladı. Giordino

Bullet'ın tepesinin yalnızca beş on santimetresinin suyun üstünde görünmesine izin vererek yüzeye çıkışı hemen durdurdu.

Pitt kabinin üstünde yüzüstü yatıp destek almak için kollarını açtı. Altında, Giordino'nun içinin rahatladığı belli olan bir gülümsemeyle kendisine baktığını, sonra da el işaretleriyle bir şeyi olup olmadığını sorduğunu görebiliyordu. Pitt iyi olduğunu belirten bir el işareti yaptıktan sonra koyun ortasını gösterdi. Giordino karşılık olarak başıyla onayladıktan sonra sıkı tutunmasını işaret etti.

Kolları ve bacaklarıyla akrilik kabini kucaklayan Pitt, araştırma aracı ilerlemeye başlayınca daha sıkı tutundu. Giordino ancak birkaç mil hızla ilerleyecek şekilde yavaş yavaş iticileri çalıştırdı. Pitt'e karın üstü sukayağı yapıyormuş gibi geliyordu. Küçük dalgalar yüzüne vuruyordu ve her birkaç saniyede bir nefes almak için boyun kaslarını zorlayarak başını yukarı kaldırması gerekiyordu. İskele ışıkları artık iyice uzakta kaldığında, Pitt parmaklarıyla elinden geldiğince sertçe akrilik kabini tıklattı. Aracın ileri doğru hareketi anında durdu ve birkaç saniye sonra, deniz altı araştırma aracı küçük bir kabarcık gölü oluşturarak tümüyle su yüzüne çıktı.

Pitt akrilik kabinin ucundan *Bullet*'ın gövdesine kaydıktan sonra arka bölmeye doğru gitti. Bir an duraklayıp son kez kıyıya doğru baktı. Uzakta, pruvası iyice suya batmış bir halde iskelenin yanında duran iş teknesini seçebiliyordu yalnızca. Daha yakında ise bir zodyaktaki birkaç adam sürüklenerek karaya oturmadan önce bir halatı iskeleden yata ulaştırmaya çalışıyordu. Pitt, içi biraz rahatlayarak, araştırma aracı avının kıyıdakilerin öncelik listesinde geride kaldığını görebiliyordu. Sonra, yanındaki bölme açıldı ve Giordino onu içeri davet etti.

"Geri gelip beni aldığınız için teşekkürler," dedi Pitt sırıtarak.

"Kral Al geride hiç kimseyi bırakmaz," diye böbürlendi Giordino. "Kıyıdaki ev sahiplerimizin başına yeterince iş çıkardığına güvenebilirim, değil mi?"

"Yatlarında kötü bir çizik var, bu da şu an için onları olayın dışında tutacaktır," diye karşılık verdi. "Bununla birlikte, sevgili Dr. Zeibig'i almış olduğuna göre, buralarda oyalanmanın hiçbir anlamı yok bence."

Pilot koltuklarına giden Giordino'yu takip etti ve hiç vakit kaybetmeden aracı suyun altına indirdiler. Sessiz bir şekilde, güvenli bir derinlikte, koyun dışına çıkıp sekiz yüz metre kadar açıldıktan sonra bir kez daha yüzeye çıktılar. Giordino *Bullet*'ı yüzeyde gitmek için hazırladı; çok geçmeden, Zeibig'in şaşkın bakışları altında, karanlık sularda otuz milden fazla bir hızla ilerlemeye başlamışlardı.

Aegean Explorer ile yapılan telsiz görüşmesiyle, geminin Gökçeada'nın güneydoğu ucunun açıklarında olduğunu doğruladılar. Otuz dakika sonra, ufukta araştırma gemisinin ışıkları açıkça görülüyordu. Daha da yaklaşınca, Pitt ile Giordino *Explorer*'ın karşı tarafında daha büyük ikinci bir geminin olduğunu gördüler. Giordino yaklaşırken *Bullet*'ın hızını kademe kademe azalttı ve aracı NUMA gemisinin sancak tarafına, orada bulunan bir vincin altına doğru yanaştırdı. Pitt, *Explorer*'ın sol tarafında, biraz açıkta durmakta olan ikinci geminin Türk Sahil Güvenliği'nden bir gemi olduğunu fark etti.

"Süvariler nihayet gelmiş gibi görünüyor," dedi Pitt.

"Siyah şapkalı iyi adamlara yolu memnuniyetle gösteririm," diye karşılık verdi Zeibig.

Bir zodyakta iki dalgıç göründü ve vinç kablosunu *Bullet*'a bağladıktan sonra gösterişli deniz altı araştırma aracı güverteye çekildi. Rudi Gunn kıç güvertesinde aracın yerleştirilmesine yardım etti ve arka bölmeye gitti. Pitt ile Giordino'nun önünde

araçtan çıkan Zeibig'i görünce sıkıntılı görünen yüzü neşeyle aydınlandı.

"Rod, sen iyi misin?" diye sordu, arkeoloğun güverteye inmesine yardım ederken.

"Evet, Dirk ile Al sayesinde. Yine de şunlardan kurtulmak için biraz yardım alabilirim," diye karşılık verdi, kelepçeli ellerini göstererek.

"Geminin makine atölyesinde onlardan kurtulmanı sağlayacak yardımı bulabilirsin," dedi Gunn.

"Yatın ve mürettebatın bulunduğu yerle ilgili bilgiler Al'da," dedi Pitt. "Kıyıda küçük bir operasyon üssü var. Koordinatları Türk Sahil Güvenliği'ne verebiliriz ya da *Explorer* ile birlikte onları oraya götürebiliriz."

"Korkarım, bu pek olası değil," diye karşılık verdi Gunn, başını iki yana sallayarak. "Sizi sağ salim güverteye alır almaz Çanakkale Boğazı'ndaki bir liman kenti olan Çanakkale'ye gitmemiz emredildi."

Deniz altı araştırma aracı ortaya çıkınca daha yakına gelen Türk gemisini işaret etti. Pitt gemiye doğru bakınca, küpeştesinde sıralanmış silahlı denizciler olduğunu ve silahlarını NUMA araştırma gemisine doğrulttuklarını ilk kez fark etti.

"Bu tehditkâr tavır da neyin nesi?" diye sordu. "İki adamımız öldürüldü, biri de kaçırıldı. Daha önce Sahil Güvenlik'e telsizle haber vermedin mi?"

"Verdim," diye yanıtladı Gunn ters ters. "Fakat burada olmalarının nedeni o değil. Anlaşılan, onları ilk olarak başka birileri aramış."

"Öyleyse bu silahlı gösteri niye?"

"Çünkü," dedi Gunn, gözleri öfkeden kıpkırmızı olmuştu. "Sualtındaki bir kültür kaynağını yağmalama suçundan tutukluyuz."

41

DOĞU AKDENİZ'E AKŞAM KARANLIĞI ÇÖKMÜŞ, *Osmanlı Yıldızı* Lübnan'ın başkentinin hemen kuzeyindeki Beyrut Limanı girişine ilerlerken, gökyüzü uçuk kırmızı bir renge boyanmıştı. Yaşlı yük gemisi hızla yol alıp Ege ve Akdeniz'i geçerek kırk sekiz saatten az bir sürede liman kentine ulaşmıştı. Yeni yapılmış, modern bir konteyner gemisi terminalini geçen yük gemisi, liman kompleksinden batıya döndü ve demirlemek için daha eski bir limana yavaş yavaş girdi.

Geç bir saat olmasına karşın, hâlâ çalışmakta olan bölgenin yerlisi liman işçilerinin birçoğu yük gemisi rıhtıma yanaşırken, güvertesindeki garip manzarayı gülümseyerek izledi. Ön ambarın yanına dikkatlice yerleştirilmiş ve apar topar yapıldığı belli ahşap kızağa yatırılmış hasarlı İtalyan yatı duruyordu. Tulum giymiş iki işçi, artık batmış olan iş teknesinin yatın gövdesinde açmış olduğu büyük, derin yarığı onarmak ve yamamakla meşguldü.

Maria geminin köprüsünün bir yanında sessizce oturmuş, kaptanın evrak ve para işlerini halletmek için gemiye çıkmış olan liman, gümrük ve ticaret temsilcilerinden oluşan küçük bir grupla yaptığı görüşmeleri izliyordu. Yerel bir tekstil dağıtımcısı kendi mallarının noksan gönderilmiş olmasından yakınırken araya girdi.

"Bir an önce yola çıkmak zorunda kaldık," dedi açık açık. "Aradaki farkı bir sonraki sevkıyatta alacaksın."

Gözü korkan dağıtımcı başıyla onayladıktan sonra geminin sahibi olan bu sert kadınla tartışmaya girmekten kaçınarak sessizce dışarı çıktı.

Rıhtımdaki vinçler hemen çalışmaya başladı ve çok geçmeden Türk tekstil ürünleriyle dolu metal konteynerler hızla gemiden indirildi. Köprüdeki yerine dönen Maria ilgisiz gözlerle çalışmaları izliyordu. Fakat külüstür bir Toyota kamyonetin gelip iskelede park ettiğini görünce oturduğu yerde doğruldu. Yolculuğu sırasında kendisine eşlik etmesi için erkek kardeşinin göndermiş olduğu yeniçeri korumalardan birine döndü.

"Buluşacağım adam şimdi iskelede park etti. Lütfen onu dikkatlice ara, sonra da kamarama getir," diye emir verdi.

Yeniçeri başını sallayarak onayladıktan sonra hızlı adımlarla köprüden çıktı. Koruma, kamyonetin sürücüsünün pejmürde kıyafetler giymiş, başına da eski püskü bir kefiye sarmış bir Arap olduğunu görünce biraz şaşırdı. Adamın siyah gözleri pırıl pırıldı, ama çenesinin sağ tarafında, daha çok gençken karıştığı bıçaklı bir kavganın hatırası olan uzun yara izi dikkati üstüne çekiyordu. Koruma, adamı iyice aradıktan sonra onu gemiye çıkardı ve Maria'ya ayrılmış olan büyük, şık kamaraya götürdü.

Türk kadın, adama oturmasını söylerken onu dikkatli gözlerle süzdükten sonra, yeniçeriyi kamarasından gönderdi.

"Buraya, benimle buluşmaya geldiğin için teşekkür ederim Zakkar. Gerçek adın buysa tabii," dedi.

Arap hafifçe gülümsedi. "Bana Zakkar diyebilirsin. Ya da seni memnun edecekse, istediğin isimle hitap edebilirsin."

"Yeteneklerin çok methedildi."

"Beni tutmaya çok az kişinin parasının yetmesi bu yüzdendir belki de," diye karşılık verdi, kirli kefiyesini çıkarıp yanındaki koltuğa koyarken. Adamın saçlarının Batılı tarzda, şık bir şekilde kesilmiş olduğunu gören Maria, paspal görüntüsünün yalnızca bir aldatmaca olduğunu fark etti. Sakal tıraşı olup takım elbise giyse, kolaylıkla başarılı bir işadamı sanılabileceğini düşündü, adamın çoğu zaman tıraşlı ve takım elbiseli gezdiğini bilmeden.

"İlk ödeme hazır mı?" diye sordu adam.

Maria ayağa kalkıp bir dolabın çekmecesinden deri bir omuz çantası çıkardı.

"Anlaştığımız gibi, yüzde yirmi beşi. Ödeme euro olarak. Kalanı, talimatlarına göre, bir Lübnan bankasına havale yapılacak."

Zakkar'a yaklaştı, ama çantayı hâlâ elinde tutuyordu.

"Bu operasyonun güvenliği sorgulanmamalı," dedi. "Tam anlamıyla güvenilmeyecek hiç kimse bu işe karışmayacak."

"Dediğin gibi olmasaydı, bugün hayatta olmazdım," diye karşılık verdi sakince. Çantayı işaret etti. "Adamlarım iyi para alacaklarsa, ölmeye bile razı olurlar."

"Bu gerekli olmayacak," dedi Maria, ona çantayı verirken.

Adam çantanın içine bakarken, Maria çalışma masasına gidip rulo yapılmış birkaç haritayı aldı.

"Kudüs'ü iyi bilir misin?" diye sordu, haritaları sehpanın üstüne koyarken.

"İsrail'de hatırı sayılır bir süre çalıştım. Patlayıcıları götüreceğim yer Kudüs mü?"

"Evet. Yirmi beş kilo HMX."

Plastik patlayıcının adı geçince, Zakkar kaşını kaldırdı. "Etkileyici," diye mırıldandı.

"Patlayıcıları yerleştirme konusunda yardımın gerekecek," dedi. "Belki biraz kazı çalışması yapmak gerekebilir."

"Elbette. Bu sorun olmaz."

Maria ilk haritayı açtı; Türkçe, "Eski Kudüs'ün Yeraltı Su Yolları," yazılı, eski bir haritaydı. Kenara koyduktan sonra, Kudüs'ün surla çevrili eski şehirinin büyütülmüş bir uydu fotoğrafını gösterdi. Kidron Vadisi'ne inilen tepedeki surun doğu yüzünde parmağını gezdirdi. Parmağı tepedeki büyük bir Müslüman mezarlığının üstüne gelince durdu; fotoğrafta tek tek beyaz mezar taşları görülebiliyordu.

"Seninle burada, bu mezarlıkta buluşacağız, iki gece sonra, tam on birde," dedi.

Zakkar fotoğrafı inceledi ve yakındaki, üst üste binmiş görünen çapraz yan yollar dikkatini çekti. Belleğine kazıdıktan sonra sorgulayıcı bir ifadeyle Maria'ya baktı.

"Bizimle orada mı bulaşacaksın?" diye sordu.

"Evet. Gemi buradan Hayfa'ya gidecek." Duraksadı, sonra kesin bir dille konuştu. "Operasyonu ben yöneteceğim."

Arap, operasyonda kendisini bir kadının yöneteceği düşüncesiyle az kalsın dalga geçecekti, ama sonra bu rezil durum karşılığında alacağı kayda değer ödülü düşündü.

"Patlayıcılarla birlikte orada olacağım," diye söz verdi.

Maria, yatağına gitti ve altında duran iki küçük tahta sandığı çekip çıkardı. Ağır sandıkların her birine tutturulmuş metal kulpları vardı ve ikisinin de üstüne İbranice. "Tıbbi Malzeme" yazılmıştı.

"HMX burada. İskeleye kendi korumalarımla taşıtacağım."

Arap paralı askere doğru gidip sert sert gözlerinin içine baktı.

"Son bir şey daha. Davamızda korkaklık istemiyorum hiçbir şekilde."

Zakkar gülümsedi. "İsrail topraklarında olduğu sürece, kimi ya da neyi yok ettiğin umurumda değil." Adam dönüp kapıyı açtı. "Kudüs'te görüşene kadar. Allah'a emanet ol."

"Sen de," diye mırıldandı Maria, ama Arap hemen arkasındaki yeniçeri ile birlikte koridorda ilerlemeye başlamıştı bile.

Patlayıcılar Arap'ın kamyonetine yüklendikten sonra, Maria oturup Kudüs fotoğrafını bir kez daha inceledi. Gözlerini eski mezarlıktan tepenin hemen üstünde bulunan hedef noktaya kaydırdı.

Fotoğrafı ve haritaları dolaba dikkatlice geri koyup kilitlemeden önce, bu kez dünyayı sarsacağız, diye düşündü kendi kendine.

RUDI GUNN, HIRÇIN BİR KEDİ GİBİ, KÖPRÜDE BİR AŞAĞI bir yukarı yürüyordu. Kafasındaki şişlik çoktan inmiş olmasına rağmen, şakağında hâlâ bir morluk vardı. Her birkaç adımda bir duruyor ve eski Çanakkale limanına bakarak içini rahatlatacak bir şeyler arıyordu. Hiçbir şey bulamayınca, başını iki yana sallıyor ve arşınlamaya devam ediyordu.

"Bu delilik. Üç gündür hapsedilmiş durumdayız. Ne zaman serbest bırakılacağız?"

Pitt, Kaptan Kenfield ile birlikte Türk kıyılarını gösteren bir haritayı inceledikleri masadan başını kaldırıp baktı.

"İstanbul'daki konsolosluğumuz hemen serbest bırakılacağımız konusunda beni temin etti. Eminim ki tam şu anda bile, yerel bürokrasinin yavaş işleyen çarkları arasında gerekli evrak işleri yapılmaya çalışılıyordur."

"Bütün bu durum korkunç," diye yakındı Gunn. "Biz burada kilit altında tutulurken, Tang ile Iverson'ın katillerinin ellerini kollarını sallayarak dolaşmalarına izin veriliyor."

Pitt onunla tartışamazdı, ama içinde bulundukları durumun tuhaflığını gerçekten anlıyordu. *Aegean Explorer* Türk Sahil Güvenliği ile temas kurmadan çok önce, yetkili kişiler iki telsiz ihbarı almışlardı. İlkinde, NUMA'nın Kültür Bakanlığı korumasında olan tarihi bir Osmanlı batığında yasadışı bir şekilde kurtarma çalışmaları yaptığı ihbar edilmişti. İkincisinde ise bu kurtarma operasyonu sırasında iki dalgıcın öldürüldüğü bildirilmişti. Türkler ihbarın kimler tarafından yapıldığını bulmakla uğraşmamışlar, ama *Aegean Explorer*'ın aramasından önce, kendilerince haklı olarak o iki ihbara göre hareket etmişlerdi.

NUMA gemisi Sahil Güvenlik gemisinin eşliğinde liman kenti Çanakkale'ye götürülüp bağlandıktan sonra, dosya yerel polise devredilmiş, bu da işi daha da karmaşık bir hale getirmişti. Pitt hemen İstanbul'daki Dr. Ruppé'yi arayarak batık alanında bulunmalarının Türk makamlarının resmi onayı dahilinde olduğunu belgelemesini istemiş, sonra da eşi Loren'a telefon etmişti. Loren bir an önce serbest bırakılmalarını ısrarla talep etmesi için hiç vakit kaybetmeden Dışişleri Bakanlığı ile yoğun bir temasa geçmişti; zaten polis de gemiyi aramış ve herhangi bir tarihi eser bulamayınca, tutuklamanın hiçbir dayanağı olmadığını yavaş yavaş kabul etmeye başlamışlardı.

Rod Zeibig kapıdan kafasını uzatarak içerideki kızgınlık dolu havayı dağıttı.

"Hey, çocuklar, bir dakikanız var mı?"

"Elbette," diye karşılık verdi Gunn. "Burada sinirden saçlarımızı tel tel yolmak dışında yaptığımız bir iş yok."

Zeibig elinde bir dosyayla içeri girdi ve harita masasına yöneldi.

"Belki bu sizi kendinize getirir. Senin şu dikilitaş hakkında elimde bazı bilgiler var."

"Görünüşe bakılırsa, artık benim değil," dedi Gunn dalgın dalgın.

"Okuduğun Latince yazıyı hatırlıyor musun?" diye sordu Pitt, kenara kayıp Gunn ile Zeibig'in oturması için yer açarken.

"Evet. Aslında gemiye döner dönmez aklımdakileri kâğıda dökmüştüm, ama bütün bu karmaşa sırasında bir kenarda kaldı. Nihayet bu sabah inceledim ve çevirisini yaptım."

"Bana Büyük İskender'in mezar taşı olduğunu söyle," dedi Gunn hevesle.

"Bu dediğin iki bakımdan yanlış, ne yazık ki. O taş tablet bir mezar taşı değil, *aslında* bir anıt. Üstelik İskender'in bahsi geçmiyor."

Dosyayı açıp içinde dikilitaşı gördükten sonra ilk fırsatta kendi elyazısıyla not düştüğü Latince yazılmış bir sayfa çıkardı. Gunn'a uzattığı sayfada ise daktilo edilmiş çevirisi vardı. Gunn önce içinden, sonra yüksek sesle okudu.

"Bölük Komutanı Plautius'un Anısına.
Scholae Palatinae ve Helena'nın sadık koruyucusu.
Buradan uzaklarda, denizdeki savaşta kaybettik kendisini.
İnanç. Onur. Bağlılık.

—Yazıcı Traianus"

"Bölük Komutanı Plautius," diye tekrarladı Gunn. "Bu Romalı bir askerin anısına yapılmış bir şey mi?"

"Evet," diye karşılık verdi Zeibig. "Buna bir de kökeni Romalılara dayanan ve İmparator Constantinius'tan bir armağan olan Al'ın tacını da ekleyin."

"Helena'ya sadık bir *Scholae Palatinae*," dedi Pitt. "*Scholae Palatinae* sonraki Roma imparatorlarının seçkin güvenlik gücüydü, hatırladığım kadarıyla, Muhafız Kıtası'na benzer bir şey. Helena dediği de Helena Augustus olmalı."

"Doğru," diye katıldı Zeibig. Dördüncü yüzyılın başlarında hüküm sürmüş I. Constantinius'un annesi. Helena milattan sonra 248-330 yılları arasında yaşadı, dolayısıyla taş ve taç da büyük olasılıkla aynı döneme ait."

"Traianus'un kim olduğuna dair bir fikrin var mı?" diye sordu Gunn.

"Yazıcı denilen bu kişi askeri bir görevli herhalde, genellikle vekil ya da yardımcı konumunda oluyorlardı. Roma veritabanlarını araştırdım, ama Traianus diye bir isim karşıma çıkmadı."

"Bence büyük gizem hâlâ olduğu gibi duruyor: Taç ve dikilitaş nereden geldi ve niçin bir Osmanlı batığındaydılar?"

Gunn Zeibig'i bırakıp iskelede gemiye doğru ilerleyen mavi üniformalı iki adama baktı, adamları görünce az da olsa neşesi yerine geldi.

"Güzel, güzel, yerel polisler geri döndü," dedi. "Umarım, yanlarında taşıdıkları bizim serbest bırakılma kâğıtlarımızdır."

Kaptan Kenfield polis memurlarını iskelede karşıladı ve gemiye çıkarlarken kendilerine eşlik etti, Pitt ile Gunn da ana salonda onlara katıldılar.

"Tahliye kâğıtlarınız elimde," dedi daha yaşlı olan polis, temiz bir İngilizce ile. Yuvarlak yüzlü, sarkık kulaklı, gür, siyah bıyıklı bir adamdı.

"Hükümetiniz oldukça ikna edici," diye ekledi hafif bir gülümsemeyle. "Gitmekte serbestsiniz."

"Öldürülen mürettebatımla ilgili soruşturma ne durumda?" diye sordu Kenfield.

"Davayı olası bir cinayet olarak yeniden açtık. Ancak, şu durumda, elimizde hiçbir şüpheli yok."

"Peki yat, *Sultana*?" diye sordu Pitt.

"Evet, o gemiyi gördük, Dirk'ü neredeyse parçalara ayırıyordu," diye vurguladı Gunn.

"Geminin sahibini araştırıp bulmayı başardık, sahibi bize sizin yanılmış olabileceğinizi söyledi," diye karşılık verdi polis. "*Sultana* şu anda Lübnan açıklarında seferde. Bu sabah geminin Beyrut Limanı'nda demirlemiş olduğunu gösteren fotoğraflar aldık e-posta yoluyla."

"*Sultana* ağır hasarlıydı," dedi Pitt. "Lübnan'a gitmiş olması mümkün değil."

Polislerden biri bir evrak çantasından birkaç fotoğraf çıkarıp Pitt'e uzattı. Fotoğraflarda eski bir tesise demirlemiş olan mavi yatın pruva ve sol tarafı görülüyordu. Fotoğrafların hiçbirinde, iş teknesinin yata bindirmiş olduğu sancak tarafının görünmediği Pitt'in dikkatinden kaçmadı. Son fotoğrafta, bir Lübnan gazetesinin o günkü tarihli sayısının yakın çekim görüntüsü, arka planda ise yat vardı. Gunn, Pitt'in üzerinden eğilip fotoğrafları inceledi.

"Kesinlikle aynı tekne gibi görünüyor," dedi istemeye istemeye. Pitt kendisine yatın adının açıkça göründüğü bir can yeleğinin fotoğrafını gösterince sadece başını sallayabildi. Pitt de onayladı, fotoğraflarda oynama yapıldığını gösteren hiçbir kanıt bulamamıştı.

"Yine de bu araştırma ekibimizden birinin kaçırıldığı ve yatın demirlediği kıyıdaki bir tesise götürüldüğü gerçeğini yalanlamıyor," dedi Pitt.

"Evet, müdürlüğümüz Kirte'deki polis komiseriyle temas kurdu, komiser tarif ettiğiniz liman tesisini incelemek için bir adam gönderdi." Dönüp yardımcısına başıyla işaret etti, o da çantasından kalın bir paket çıkarıp amirine uzattı.

Polis paketi Pitt'e verirken, "Kirte'de doldurulmuş raporun bir kopyasını almak istersiniz belki. Sizin için İngilizceye çevirttim," dedi, özür diler gibi bakarak. "Araştırmayı yapan memur, sizin tarif ettiğiniz gemilerin limanda olmadığını, hatta limanda hiçbir geminin olmadığını bildirmiş."

"İzlerini hemen silmişler demek ki," diye belirtti Gunn.

"Liman kayıtları sizin tarif ettiğinize benzer büyük bir yük gemisinin o gün erken saatlerde, tekstil ürünleri yüklemesi yapmak için iskelede olduğunu gösteriyor. Bununla birlikte, kayıtlara göre, gemi sizin tesislere gittiğinizi iddia ettiğiniz saatten en az sekiz saat önce limandan ayrılmış."

Polis, Pitt'e anlayışlı gözlerle baktı.

"Özür dilerim, şu anda yapabileceğimiz başka bir şey yok gibi, başka kanıtlar gelene kadar en azından," diye ekledi.

"Bunun oldukça kafa karıştırıcı bir vaka olduğunun farkındayım," dedi Pitt, yaşadığı hayal kırıklığını bastırarak. "Yine de eğer sakıncası yoksa, bana Kirte'deki liman tesisinin kime ait olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Anadolu İhracat adlı özel bir şirketin elinde. İletişim bilgileri raporda yazılı." Düşünceli bir ifadeyle Pitt'e baktı. "Yapabileceğim başka bir şey olursa, lütfen haberim olsun."

"Yardımlarınız için teşekkür ederim," diye karşılık verdi Pitt.

Polis memurları gemiden ayrılırken, Gunn başını iki yana sallıyordu.

"İnanılmaz. İki cinayet, bir adam kaçırma ve tek kabahatli biziz."

"Bu haksızlık, kesinlikle," dedi Kaptan Kenfield.

"Tek nedeni hileli bir masada oynuyor olmamız, bütün şartlar aleyhimize," dedi Pitt.

"Anadolu İhracat, Kirte polisini rüşvetle satın almış anlaşılan. Sanırım, az önceki polis arkadaşımız da bunun farkında."

"Bütün bu durum onlar için biraz utanç verici olsa gerek, o yüzden belki de sadece görünüşü kurtarmaya çalışıyorlardır," dedi Kenfield.

"Kendi işleriyle daha çok ilgilenseler iyi olacak," diye söylendi Gunn.

"Sen onlara Topkapı soygunundaki kadını tanıdığını söyledikten sonra, ellerinden gelen her şeyi yaparlar diye düşünmüştüm oysaki," dedi Kenfield, Pitt'e.

Pitt başını iki yana salladı. "O kadınla ilgili hiçbir şey söylemedim onlara."

"Niçin?" diye sordu Gunn kulaklarına inanamayarak.

"Türk sularındayken bu gemiyi daha fazla tehlikeye atmayı istemedim. 'Onlar', artık her kimse, neler yapabileceklerini doğrudan gördük. Ayrıca, yerel polisle hiçbir yere varılamayacağına dair belli belirsiz bir kuşku var içimde."

"Bu konuda büyük olasılıkla haklısın," dedi Kenfield.

"Fakat onların hiçbir şey olmamış gibi bu işten sıyrılmalarına izin veremeyiz," diye karşı çıktı Gunn.

"Hayır," diye kabul etti Pitt kararlı bir şekilde başını iki yana sallayarak. "İzin vermeyeceğiz."

❋ ❋ ❋

KÜLÜSTÜR SARI TAKSİ KÜKREYEREK ortaya çıktığında, halatlar çözülmüştü ve *Aegean Explorer* iskeleden yavaş yavaş ayrılıyordu. Rengi solmuş araç patinaj yaparak suyun kenarında durdu, arka kapı bir anda açıldı ve uzun boylu, ince ve güzel bir kadın dışarı atladı.

Kızının iskelede koştuğunu gördüğünde, Pitt köprüde duruyordu.

"Bu Summer," diye bağırdı kaptana. "Gemiyi durdur."

Pitt koşarak ana güverteye çıktığı anda, silindir şeklinde büyük bir spor çanta uçtu ve ayaklarının dibine indi. Hemen arkasından, küpeştenin kenarında ince bir çift el, sonra da bir tutam kızıl saç belirdi. Summer kendisini yukarı çekip ön güverteye çıktı. Pitt, çanta elinde, yaklaştı ve onu sımsıkı kucakladı.

"Biz de tam seni almak için geri geliyorduk," dedi gülerek.

Geminin iskeleye geri dönmek için manevra yaptığını fark eden Summer, babasına mahcup bir ifadeyle baktı.

"Özür dilerim," dedi nefes nefese. "Londra'dan gemiyi aradığımda, Rudi bana büyük olasılıkla bir iki gün daha burada olacağınızı söyledi. Fakat taksi iskeleye yaklaşırken, ayrılmak üzere olduğunuzu gördüm ve paniğe kapıldım. Gemiyi kaçırmak istemiyordum, gerçekten."

Pitt döndü ve köprüye el işaretleriyle artık ayrılabileceklerini belirtti. Sonra Summer'a kamarasına kadar eşlik etti.

"Seni birkaç gün daha görmeyi beklemiyordum," dedi Pitt.

"Londra'dan daha erken tarihli bir uçak buldum ve İstanbul'dan gelerek, sizi burada, Çanakkale'de yakalamanın daha iyi olacağını düşündüm." Konuşmaya devam ederken yüzü asıldı. "Bulduğunuz batığı duydum... Tang ile Iverson'a olanları da."

Summer'ın kamarasına girip çantasını yatağın üzerine bırakırken, "Aynı üzüntüyü paylaşıyoruz," dedi. "Niçin ana salona gidip kahve içmiyoruz, sana olanları anlatayım."

"Bu güzel bir teklif babacığım. Ben de sana İngiltere'de başıma gelenleri anlatırım."

"Sakın bana senin de sırların olduğunu söyleme," dedi gülümseyerek.

Summer, babasına büyük bir ciddiyetle baktıktan sonra karşılık verdi. "Hem de hayal bile edemeyeceğin bir sır."

III. BÖLÜM

HİLALİN GÖLGESİ

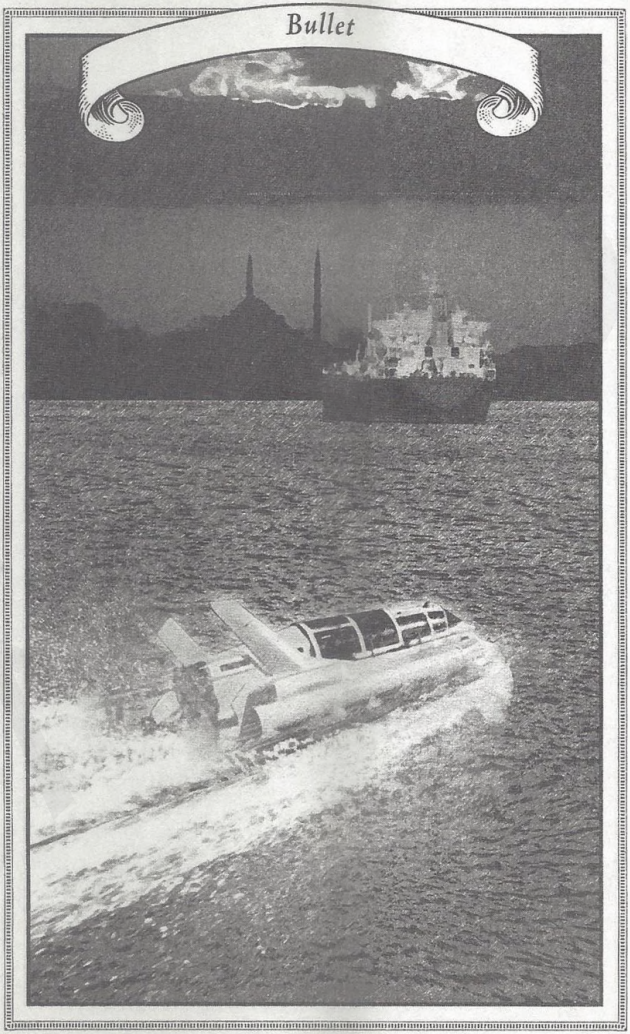
Bullet

"SOPHIE, SANA YENİ HABERLERİM VAR, ÖNEMLİ olabilir bence."

Sam Levine Tarihi Eserler Kurumu başkanının odasına aniden girerken neredeyse ayağı takılıp düşüyordu. Kayseriye'deki olayda yüzünde oluşan yaraların çoğu iyileşmişti, ama yanağında hâlâ Arap soyguncularla karşılaşmasından geriye kalan büyük bir yara izi vardı. Sophie masasında oturuyor, Tel Aviv polisinin bir mezar yağmacılığı hakkındaki raporunu okuyordu, ama başını kaldırıp ilgiyle baktı.

"Peki, seni dinliyorum."

"Çevredeki muhbirlerimizden biri, Tyron adlı genç bir Arap, Kidron'daki Müslüman mezarlığında bu gece olası bir kazı olacağını bildirdi."

"Kidron? Orası eski şehirdeki surun hemen üstünde. Artık iyice yüzsüzleşmeye başladılar."

"Eğer bilgi doğruysa. Gizli bilgi verme konusunda, Tyron'ın inişli çıkışlı bir performansı olmuştur."

"Peki, söylediğine göre küreklerin başında kim olacakmış?"

"Ondan bir tek isim aldım, Hassan Akais adlı önemsiz bir hırsız," diye yanıtladı Sam, Sophie'nin masasının karşısındaki bir sandalyeye otururken.

"Bir şey çağrıştırmıyor," diye karşılık verdi Sophie, söylenen ismi düşündükten sonra. "Tanımam mı gerekiyor?"

"Birkaç yıl önce, Yafa'daki bir baskında onu da içeri almıştık. Elimizde onu suçlamaya yetecek kadar kanıt yoktu, o yüzden serbest bırakıldı. Görünüşe göre, o zamandan beri ellerini kirletmemiş. Muhbirimize koyunlara bakması için para ödüyormuş, anlaşılan bizim çocuk bu geceki bir operasyonla ilgili konuşmalara kulak misafiri olmuş."

"Bana çok önemli değilmiş gibi geldi."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Fakat sonra bunu buldum," dedi Sam, Sophie'ye bir bilgisayar çıktısını uzatarak. "Adını sistemde tarattım ve ne çıksa beğenirsin, Mossad onun Mule'larla olası bağlantıları bulunduğundan şüpheleniyor."

Sophie eğilip raporu inceledi, bir anda ilgisi artmıştı.

"En iyimser görüşle bile, bağlantıları çok zayıf görünüyor," diye ekledi Sam. "Ama bilmek istersin diye düşündüm."

Sophie başıyla onayladı; raporu okumayı bitirmiş, ama Sam'e geri vermemişti.

"Şu Hassan ile konuşmak isterim," diye karşılık verdi en sonunda ölçülü bir sesle.

"Bu gece operasyon yapmak için sayımız biraz yetersiz. Lou ve ekibi yarına dek Hayfa'dalar, Robert da grip olduğu için evinde."

"Öyleyse bu iş seninle bana kalacak Sammy. İtirazın var mı?"

Sam başını iki yana salladı. "Eğer bu adamın Kayseriye ile bir ilgisi varsa, onu da istiyorum."

Akşamki buluşmaları için planlarını yaptıktan sonra, Sam kalkıp ofisten çıktı. Sophie polis raporunu okumaya yeniden başladığı sırada, aniden birinin kendisine baktığı hissine kapıldı. Başını kaldırıp bakınca, kapının dışında duran ve elinde büyük bir leylak demeti tutan Dirk'ü görünce çok şaşırdı.

"Affedersiniz, buralarda silahlı soyguncuların şefini arıyordum," dedi neşe saçan bir gülümsemeyle.

Sophie hemen koltuğundan kalktı.

"Dirk, önümüzdeki haftaya kadar boş olacağını düşünmemiştim," dedi parmak uçlarında yükselip yanağına bir öpücük kondururken.

"Üniversite, Kayseriye'deki kazıyı bu dönem için askıya aldı, o yüzden şimdilik işim bitti galiba," dedi, çiçekleri masasına koyarken. Sonra onu sıkıca kucakladı ve öptü. "Seni özledim," diye fısıldadı.

Sophie kızardığını hissetti, sonra ofis kapısının açık olduğunu hatırladı.

"Kısa bir mola verebilirim," dedi kekeleyerek. "Yemeğe çıkalım mı?"

Dirk başını sallayarak onaylar onaylamaz, onu ofisteki meraklı gözlerden kaçırıp yakındaki bir avluya götürdü.

"Eski şehirde açık havada bir şeyler yiyebileceğimiz güzel bir yer biliyorum. Yolda yiyecek bir şeyler alabiliriz," diye önerdi.

"Mükemmel görünüyor," dedi Dirk. "Kudüs'ü çok gezememiştim. Sokaklarda yapılacak bir yürüyüş, ilginç bir kentin ruhunu yakalamanın en iyi yoludur daima."

Sophie onun elini tutup Rockefeller Müzesi'nin bakımlı bahçelerinden geçirdi. Az ileride, Kudüs'ün eski şehirinin birkaç giriş noktasından biri olan Herodes Kapısı vardı. Kabaca iki buçuk

kilometre karelik bir alana yayılan eski şehir Kudüs'ün dinsel anlamda kalbiydi ve Kutsal Mezar Kilisesi, Batı Duvarı ve Mescid-i Aksa gibi çok önemli tarihsel simgeler orada bulunuyordu. Dört yüz yılı aşkın bir süre önce Osmanlı Türkleri tarafından yapılmış olan görkemli sur, bu tarihi bölgeyi çepeçevre kuşatıyordu.

Kapıdan geçip Müslüman Mahallesi'ne girince, Dirk, ne kadar kötü durumda ya da harap olursa olsun, şehirdeki her anıt, işyeri ve evin temeli gibi görünen kesilmiş kireçtaşının uzun yılların izleriyle bezeli güzelliğine hayran kaldı. Fakat dar sokaklarda ve ara yollarda karşılarına çıkan insanların çeşitliliği çok daha hoşuna gitti. Başında kefiye olan bir Filistinli ve beyaz cüppe giymiş bir Etiyopyalının hemen yanında karşıya geçmek için bekleyen bir Ermeni Yahudisini görünce, tüm dünyada eşi benzeri olmayan bir mozaiğe sahip bir toprağın üzerinde yürümekte olduğunun farkına vardı.

Sophie onu karanlık ve tozlu bir ara sokaktan geçirerek Arapça *souk* denen kalabalık bir pazaryerine çıkardı. Tezgâhların ve satıcıların arasında yolunu ustalıkla bulan Sophie, çeşitli tezgâhların önünde durup nohut köftesi, kuzu kebabı, kek ve değişik meyveler aldı.

"Biraz yerel lezzet istiyorum mu demiştin, işte burada," diye takıldı Sophie, aldığı yiyecekleri Dirk'e taşıtırken.

Onu birkaç blok daha yürüttükten sonra St. Anne Kilisesi'ne götürdü. Haçlılar tarafından yapılmış zarif, taş bir yapı olan kilisenin Müslüman Mahallesi'nin tam ortasında bulunması, bu kadim şehirde görülebilecek kendine özgü birçok özellikten birini temsil ediyordu.

"Güzel bir Yahudi kız beni bir Hıristiyan kilisesine mi götürüyor?" diye sordu Dirk gülerek.

"Aslında kilisenin arkasındaki bahçelere gidiyoruz. Bir sualtı kâşifinin görmekten hoşlanabileceğini düşündüğüm bir yer.

Bunun yanı sıra," diye ekledi göz kırparak. "Açık havada bir şeyler yemek için de çok güzeldir."

Kilisenin arazisine girdiler ve arka bahçelere gidip yaşlı çınar yapraklı akçaağaçların gölgesinde kendilerine bir yer buldular. Önlerindeki bir patika, az ilerilerinde, bir yerüstü madeni gibi, aniden alçalan ve çitle çevrili dik bir yarığa gidiyordu. Tuğla duvarlar, taş sütunlar ve eski kemerlerin kalıntıları yarığın dibinden yukarı yükseliyordu.

"Bu Bethesda Havuzu," dedi Sophie, artık kurumuş olan havuza bakarlarken. "Aslen Birinci ve İkinci Tapınak için bir su deposuydu, daha sonra banyo odaları inşa edildi. Elbette, İsa'nın burada sakat birini iyileştirdiği yazıldığı için, daha çok bir şifa merkezi olarak bilinirdi. Geriye su kaldığı söylenemez, ne yazık ki."

"İyi ki öyle olmuş," diye karşılık verdi Dirk. "Yoksa, yıkanmak için buraya üşüşecek turistlerle dolup taşardı."

Yüksek bir akçaağacın altında gözlerden uzak bir bank bulup oturdular ve lezzetli yiyecekleri birbirleriyle paylaşarak büyük bir iştahla yemeklerini yemeye başladılar.

"Söylesene, Dr. Haasis nasıl oldu?" diye sordu Sophie.

"Çok iyi, gerçekten. Kudüs'e yola çıkmadan önce daha bu sabah onu ziyaret ettim. Evde dinleniyor ama işinin başına dönmeye can atıyor. Bacağındaki yara o kadar kötü çıkmadı, o yüzden bir iki hafta içinde koltuk değneklerinden kurtulabilecek."

"Zavallı adam. Onun için çok üzüldüm."

"O da bana senin için kendisini kötü hissettiğini söyledi. Ajanlarının öyle tehlikeli bir durumda kalmasının kendi hatası olduğunu düşünüyor sanki."

Sophie başını iki yana salladı. "Bu saçma. Silahlı bir terörist grubunun saldıracağını, tıpkı bizim gibi, onun da bilmesi mümkün değildi."

"Cömert bir ruhu var," dedi Dirk, meyve sepetinden taze bir incir seçerken. "Bu arada, İsrail Güvenlik Teşkilatı birkaç gün boyunca beni iyice sorguladı. Bana kötü adamları yakalamaya yaklaştığını söyleyebilirsin umarım."

"Şin Bet olarak bilinirler, soruşturmayı onlar üstlendiler, ama korkarım kanıtlar çoktan kayboldu. Saldırganların kamyoneti çalıntı bir araç çıktı. Nahariye yakınlarında denizde bulundu. Şin Bet soyguncuların Kayseriye'den ayrıldıktan sonra muhtemelen Lübnan'a geçtiklerini düşünüyor. Hizbullah ile bağları olduğu bilinen bir kaçakçılık operasyonuyla ilişkili olduğuna inanıyorlar. Yakalamayı bırak, kimliklerini belirlemek bile çok güç olacak ne yazık ki."

"Kimin için çalışıyor olabileceklerine dair bir fikrin var mı?"

"Aslında yok. Bir sürü araştırma yaptım ve birkaç şüpheli buldum, ama yeterli kanıt yok. Sam ile ben yapabileceğimiz her şeyi yapıyoruz," dedi, ölen ajan Holder aklına gelince, sesi giderek kısıldı.

Dirk uzanıp elini tuttu ve sıkıca kavradı.

"Böyle bir şeyle başa çıkmak zorunda kalacağım hiç aklıma gelmemişti," diye devam etti, yaşlı gözlerle.

Dirk'ün gözlerinin içine baktı ve elini sıktı. "Burada olmandan çok memnunum, gerçekten," dedi, sonra uzanıp onu öptü.

Birbirlerine sokulup sarılarak uzun bir süre oturdular, Sophie Dirk'ün kollarında kendisini yeniden güvende hissediyordu. Bethesda'nın boş havuzlarına bakan genç kadın, nihayet işiyle yüzleşecek gücü yeniden kazandı. Derin bir nefes aldıktan sonra, yaşlı gözlerle bakarak gülümsedi.

"Havadaki yasemin kokusunu alabiliyor musun?" diye sordu. "Bu kokuyu oldum olası sevmişimdir. Bana çocukluğumu anımsatıyor, mutlulukla dolu bütün o günleri."

"Yine öyle olacak," diye söz verdi Dirk.

"Geri dönmeliyim," diye fısıldadı sonunda, kolları hâlâ Dirk'e dolanmış durumdaydı.

"Seni bekliyor olacağım," diye karşılık verdi Dirk.

Sophie aniden o gece Sam ile yapmayı planladıkları operasyonu hatırladı.

"Akşam yemeği yiyebiliriz, ama ne yazık ki bu gece çalışmak zorundayım. Bir ihbarı değerlendireceğiz. Lübnanlı kaçakçılarla bağlantısı olabilecek bir tarihi eser hırsızıyla ilgili ihbar aldık."

"Ben de gelebilir miyim?"

Sophie başını iki yana sallamaya başladı, sonra vazgeçti. "Sayımız çok az. Sadece Sam ile ben, o yüzden dışarıdan bir destek işimize yarayabilir. Fakat bu kez kahramanlık yok."

"Sessiz bir gözlemci, işte ben. Söz veriyorum," dedi, gülümseyerek.

Birlikte ayağa kalktılar ve kuru havuzlara son kez baktılar. Sophie, her ne kadar nedenini bilmese de, oradan ayrılma konusunda içine bir isteksizlik düştüğünü hissetti. En sonunda Dirk'ün elini tuttu ve kalbinin derinliklerinde girdap gibi dönen karmaşık duygularla boğuşarak, onu ağır ağır havuzlardan uzaklaştırdı.

OSMANLI YILDIZI YAVAŞ YAVAŞ İSRAİL'İN HAYFA Limanı'na girdi; ömrünün sonuna yaklaşmış olan yaşlı yük gemisi sakin batı terminalinin ucundaki bir demirleme yerine gönderildi. Boşaltılacak çok az tekstil ürünü kaldığı için, Türk mürettebat birkaç saat içinde geminin bütün yükünü kolayca indirebilirdi. Fakat, hepsi, boşaltma işini, o gecenin ilerleyen saatlerine dek sürecek şekilde ağırdan almaları için kesin talimat almıştı.

Limanın gümrük idaresinde sahte pasaport gösteren Maria ile yeniçerilerden biri, daha sonra bir otomobil kiralayıp Hayfa'dan çıktılar. Tatildeki evli bir çift numarası yapan ikili, ülkenin büyük bir bölümünü, pek sorgulanmadan geçti. Bununla birlikte, Kudüs'e doğru ilerlerken riske girmediler. Maria, Batı Şeria'ya girmekten ve koltuğunun altında duran, içinde bir silah, nakit para ve bir çift gece görüş gözlüğünün bulunduğu bel

çantasını güvenlik noktalarında aramaya tabi tutulmaktan kaçınmak için dolambaçlı bir yol izledi.

Maria HMX patlayıcılarını ülkeye sokmaya ve Kudüs'e getirmeye çalışmanın başka bir mesele olduğunun pekâlâ farkındaydı. Zakkar ve Mule'lardaki arkadaşları, alacakları hatırı sayılır ücret karşılığında, bu riske girebilirlerdi. Arap kaçakçı Maria'ya patlayıcıların önce kamyonla, sonra yaya olarak nasıl taşınacağını dikkatli bir şekilde ana hatlarıyla anlatmıştı; hatta, patlayıcıları, İsrail güvenlik güçleri tarafından ortaya çıkarılmadan varış noktasına ulaştırmak için, bir noktada bir sürüdeki koyunların karınlarına kayışla bağlayacaklardı.

Yine de bu, kalkıştıkları zorlu işin daha yarısıydı sadece. Türk kadının şahsen yapması gereken bir o kadar önemli başka bir işi vardı. Bir turist haritasının yardımıyla, Kudüs'ün işlek caddelerine girip eski şehre uğramadan geçerek batıdaki daha yeni yerleşim yerlerinden birine ilerlediler. Yakın zamanda açılmış Waldorf Astoria Oteli'ni bularak otomobili caddeye park ettiler ve güneye doğru yürüdüler. Tıka basa dolu bir dizi son moda turistik dükkânı geçtikten sonra, pencerelerinde boncuklu sinekliklerin olduğu küçücük bir çayevini bulup içeri girdiler.

Maria, loş kafede, köşedeki bir masada, sakallı bir adamın ayağa kalkıp onlara bakarak gülümsediğini fark etti; adam gülümseyince ön dişlerinden birinin altın kaplama olduğunu görmüştü. Maria, arkasında yeniçeri ile birlikte ona yaklaştı.

"El Kâtip?" diye sordu.

"Hizmetinizdeyim," diye karşılık verdi Filistinli, Maria'ya doğru eğilip, başıyla selam verirken. "Bana katılmaz mısınız?"

Maria başını sallayarak onayladı ve yanında yeniçeri ile birlikte masaya oturdu. El-Kâtip onların karşısındaki sandalyeye geçerek ikisine de birer fincan çay doldurdu. Maria, adamın güneşte kuruyup sertleşmiş bir cilde ve yaşlı bir tarihi eser yağma-

cısının nasır tutmuş ellerine sahip olduğunu fark etti; doğruydu, adam bir tarihi eser yağmacısıydı.

"Kudüs'e hoş geldiniz," dedi, fincanını kaldırırken.

"Teşekkür ederim," diye karşılık verdi Maria, yakınlarında hiçbir meraklı gözün bulunmadığından emin olmak için çevresine bakınarak.

"Yapman için tutulduğun işi bitirdin mi?" diye sordu kısık bir sesle.

"Evet, çok kolay oldu," diye yanıtladı Filistinli, yeniden gülümseyerek. "Kemerli su yolu tam olarak sizin olduğunu söylediğiniz yerdeydi. Tarihi bir kemerin yerini bu kadar doğru tahmin etmek, işte bu çok şaşırtıcı. Araştırma verilerini nereden elde ettiğinizi sormamda sakınca var mı?"

Gülümseme sırası Maria'nındı.

"Senin de bildiğin gibi, eski şehrin çevresindeki şimdiki surlar on beşinci yüzyılın başlarında Muhteşem Süleyman tarafından yaptırıldı. Mühendisleri surların yapılacağı hattın ayrıntılı bir haritasını çıkarmışlardı, var olan engellerin yerlerini de belirterek. Türkiye'de bulduğumuz haritalar, Herodes döneminde inşa edilmiş ve uzun zamandır kayıp ya da gizli olan birçok ayrıntının yanı sıra, kullanılmayan kemerli su yollarıyla dolu."

"Harika bir keşif, biraz incelemek çok hoşuma giderdi," dedi El Kâtip büyük bir arzuyla.

"Ne yazık ki bu seyahatimde o belgeleri yanımda getirmedim," diye yalan söyledi. "Ailemin çok geniş bir Osmanlı tarihi eserleri koleksiyonu var ve o haritalar daha büyük bir arşivin parçasıydılar." Onların hepsinin Ankara'daki bir müzeden çalınmış olduğunu söylemeyi atladı.

"Son derece değerli tarihi belgeler herhalde. Bu kazının amacını sorabilir miyim?"

Maria soruyu dikkate almadı. "Su yolunun ağzını genişletmeyi başarabildin mi?" diye sordu karşılık olarak.

"Evet, istediğiniz gibi yaptım. Ağzı oldukça büyüttüm, sonra da yamaca doğru bir iki metrelik bir çukur kazdım. Giriş çalı çırpıyla güzelce gizlendi."

"Mükemmel," diye karşılık verdi Maria, sonra da çantasına uzanıp içinden İsrail şekelleriyle dolu bir zarf çıkardı. Dolgun zarfı masaya koyarken, El Kâtip'in gözleri büyüdü.

"İşi zamanında bitirdiğin için özel bir prim de var," dedi.

"Çok teşekkür ederim," dedi Filistinli, zarfı aceleyle cebine tıkıştırırken.

Maria çayını bitirdikten sonra, "Şimdi bize kazı yerini göstereceksin," dedi.

El Kâtip sıkıntıyla saatine baktı. "Bu gece parlak bir ay var, ama birazdan karanlık çökecek."

Sonra Maria'nın gözlerindeki soğuk, kararlı bakışı gördü ve geri adım attı.

"Elbette, istediğiniz buysa," diye kekeledi. "Aracınız var mı?"

Adam hesabı ödedikten sonra üçü kiralık aracı park ettikleri yere gitti. El Kâtip'in gösterdiği yollardan giden Maria, eski şehrin güney ucundan döndükten sonra kuzeye, Kidron Vadisi'ne saptı. Filistinli onu eski bir Müslüman mezarlığının kenarına yönlendirdi; orada Maria otomobili yıkılacakmış gibi duran harap haldeki taş bir deponun arkasına gizledi.

Yeniçeri otomobilin arkasından elektrikli fenerlerle dolu bir çanta ve bir kazma alırken, çökmekte olan alacakaranlıkta gölgeleri kayboldu. O ve Maria, alçak bir taş duvarın üstünden atlayıp griye çalan mezarlıkta dolanarak ilerleyen Filistinliyi takip etti. Saat geçti ve ortalıkta kimse yoktu, buna rağmen, grup, ortadaki bir camiden ve doğuya giden bir yan yoldan kaçınarak, uzaktaki

batı bölümünden gidiyordu. Yeniçeri kazmayı, yürürken sivri ucunu koltuk altına saklayarak, elinden geldiğince gizliyordu.

Doğularında, büyük bir Yahudi mezarlığının ve birkaç kiliseyle bahçenin hâkim olduğu Zeytin Dağı yükseliyordu. Hemen batılarındaki yamaçta ise eski şehri çevreleyen yüksek sur uzanıyordu. Surun orada, günümüzde Harem'üş-Şerif ya da Beyt-ül Mukaddes'in bulunduğu Tapınak Tepesi vardı. Bu kutsal toprakların ortasında ise İbrahim Peygamber'in oğlunu kurban etmeye hazırlandığı kayanın bulunduğu yüksek bir yapı olan Kubbetü's-Sahra duruyordu. İslam geleneğinde, Hz. Muhammed'in Miraç'a bu kaya üzerinden yükseldiğine ve kayanın üstünde ayak izi olduğuna da inanılıyordu. Maria Müslümanlarca kutsal kabul edilen mabedin solan ışıkta kahverengiye çalan büyük altın kubbesinin tepesini ancak seçebiliyordu.

El Kâtip, on altıncı yüzyılda ölmüş bir Müslüman olan Emir'in gösterişsiz mezar taşına gelince sola döndü. Düzgün olmayan bir dizi mezarın sonuna geldikten sonra eski şehre doğru dik bir şekilde yükselen kayalık yamaca tırmanmaya başladı. Maria el yordamıyla çantasından bir fener bulup çıkardı, ama açmadı; yaşlı adamın arkasında, kayaların üstünde neredeyse düşe kalka ilerledikten sonra bir düzlüğe çıktılar ve El Kâtip yavaşladı.

"Yaklaştık," diye fısıldadı.

Kendi cep fenerini açan adam onları yamaçta biraz daha tırmandırdı, en sonunda bir çift bodur ağaççığın yanına gelince durdu. Nefes nefese kalan Maria iki bitkinin de aslında ölü olduğunu, taşlardan yapılmış küçük bir tümseğe köklerinden tutturulduğunu fark etti. Ölü ağaççıkların arkasında, düzgün bir kireçtaşı yığını vardı.

"Bunun arkasında," dedi El Kâtip, feneriyle bitkileri işaret ederek. Döndü ve kimsenin gözlemediğinden emin olmak için, gergin bir halde yamaca göz gezdirdi.

"Bu bölgede arada sırada devriyeye çıkarlar," diye uyardı.

Maria gece görüş gözlüklerini çıkardı ve çevreyi dikkatlice inceledi. Yakındaki kentin sesleri vadide süzülüyor, çevredeki tepelerde ışıklar titreşiyordu. Fakat aşağıdaki mezarlık tümüyle boştu.

"Çevrede kimse yok," diye belirtti.

El Kâtip başını sallayarak onayladıktan sonra dizlerinin üstüne çöküp taşları yavaşça kenara çekmeye başladı. Küçük bir açıklık belirince, Maria yeniçeriye yardım etmesini söyledi. İki adam, birlikte, gizlenmiş girişi hızla açınca, ortaya yüksekliği yaklaşık bir buçuk metre olan dar bir geçit çıktı. Her şey temizlendikten sonra, Filistinli ayağa kalkıp soluklandı.

"Su yolu aslında oldukça dardı," dedi Maria'ya, eliyle küçük bir daire çizerek. "Genişletmek için bir hayli kazmak gerekti."

Maria'nın, yapının yapılış hikâyesini düşünürken, adama acıyarak baktığı söylenemezdi. Yamaçta bulunan bu su yolu ağzının çok daha incelikli bir mühendisliğin ürünü olduğunu biliyordu. Neredeyse iki bin yıl önce, Herodes'in emri altındaki Romalı mühendisler, uzaktaki El Halil tepelerinden Tapınak Tepesi'nde inşa edilmiş Antonia kasabası ve kalesine temiz su getirmek için kullanılan bir dizi kemerli su yolu yapmışlardı. Maria, bu su yollarının hepsinin, önünde duran tıknaz Filistinliden çok daha sağlam ve dayanıklı işçiler tarafından yapıldığını düşündü.

Maria fenerini girişin ağzına doğrultup açtı. Fenerin ışığında, yamacın içine doğru bir buçuk metre kadar uzanan dar bir tünel göründü. Arka tarafta, zemin seviyesinde bulunan ve duvara doğru derinleşerek ilerleyen dar su yolu ağzını görebiliyordu. Tünel düzgün bir şekilde açılmıştı ve Maria, El Kâtip'in kazıyı ustalıkla yapmış olduğunu görebiliyordu.

"İyi iş çıkarmışsın," dedi adama, ışığını kapatırken. Sonra yeniçeriden kazmayı alıp Filistinliye verdi.

"Şimdi yaklaşık bir metre daha kazmanı istiyorum," dedi.

İyi para almış olan tarihi eser avcısı, bir yandan o an verilen işin nedenini merak ederken, bir yandan da yeni bir prim alacağı umuduyla, hevesle başını sallayarak onayladı. Yeniçeriden fener aldıktan sonra, tünelin arkasına doğru gidip taş duvarı kazmaya başladı. Yeniçeri de arkasından gitmiş, eldivenli elleriyle El Kâtip'in ayaklarının dibinde biriken toprak ve taş parçalarını çıkarıyordu.

Maria girişte dururken, El Kâtip durmadan çalışıyordu; yaklaşık yirmi dakikadır kazma sallıyor ve tüneli adım adım derinleştiriyordu. Nefes nefese kalan adam önündeki duvara sert bir darbe indirince, kazmanın sapında garip bir hafiflik hissetti. Kazmayı birden geri çekti ve duvarın arkasındaki bir boşluğa açılan bir delik açmış olduğunu fark etti. Şaşıran Filistinli durdu ve feneri boşluğa tuttu. Küçük delikten bütün görebildiği yalnızca karanlık bir boşluktu, ama oradan gelen temiz, serin hava akımına çok şaşırdı.

Gücünü yeniden toplayan adam, seri ve sert kazma darbeleriyle duvara vurmaya başladı ve çok geçmeden deliği bir insanın geçebileceği kadar genişletti. Biriken toprağı ve taş parçalarını kenara iterek, feneri boşluğa tutunca, önünde geniş, yüksek tavanlı bir mağara olduğunu gördü şaşkınlık içinde.

"Yüce Allahım," dedi, nefesi kesilmiş bir halde, sonra da kazmayı kenara atıp dipteki duvarlara dikti gözlerini.

Elektrikli fenerin ışığı yüzünden, duvarlar mermer beyazı renginde görünüyordu. Işıkta, oymacı keskilerinin satır satır izleri bile ortaya çıkmıştı. El Kâtip'in tecrübeli gözleri duvarın kireçtaşı olduğunu fark etti; büyük taş blokların kesilip elle çıkarıldığı yeri gösterdi.

"Bir taşocağı, aynı Zedekiah Mağarası gibi," dedi, Maria ve yeniçeri kendi fenerleriyle içeri girerken.

"Evet," diye karşılık verdi Maria. "Tek farkı, İkinci Tapınak yıkıldığında bu da tarih sayfalarından silinip gitti."

Eski şehrin surlarının altında, yaklaşık bir buçuk kilometre mesafede, Büyük Herodes'in çok sayıda mühendislik projesi için kireçtaşlarını kesen kölelerin oymuş olduğu, bir başka büyük mağara daha vardı. Adını son Yahuda Kralı Zedekiah'tan alan bu mağaranın Nabukodonosor'un ordularından saklanmak için kullanıldığı da rivayet edilirdi.

İki fener daha gelince, taşocağında, bir elin parmakları gibi karanlığa doğru uzanan çok sayıda geçit olduğunu fark ettiler. El Kâtip, görebildiği kadarıyla, dosdoğru doğuya uzanan büyük bir ana tünel olduğunu fark etti.

"Bu tünel Harem'üş-Şerif'in altına kadar uzanıyor olmalı," dedi endişeli bir şekilde.

Maria karşılık olarak başını sallamakla yetindi.

"Peki ya Kubbetü's-Sahra'nın altına?" diye sordu, sesinden gergin olduğu çok açıktı.

"Kubbetü's-Sahra'nın kutsal kayası temel kayaçta bulunuyor, ama bu ana tünel yapının altında yer alıyor. Diğer bir tünel de bölgedeki başka noktaların yanı sıra Mescid-i Aksa'nın da yakınından geçiyor. Elbette, Süleyman'ın haritaları doğruysa, gerçi şimdiye dek hep doğru çıktılar."

Filistinlinin rengi atarken, baştaki heyecanı yerini büyük bir korkuya bıraktı.

"Kutsal kayanın bulunduğu bölgenin altında daha fazla ilerlemek istemiyorum," dedi ağırbaşlılıkla.

"Bu gerekli olmayacak," diye karşılık verdi Maria. "Senin işin bitti."

Konuşurken, çantasından küçük bir Beretta tabanca çıkarıp şaşkın ve korkmuş bir halde duran Filistinliye doğrulttu.

Erkek kardeşinin aksine, Maria birinin canını alırken öfke ya da heyecan hissetmiyordu. Aslında hiçbir şey hissetmiyordu. Cinayet işlemek onun için duygusal bakımdan çoraplarını değiştirmek ya da bir kâse çorba içmekten farksızdı. İki kardeş, çocukluk dönemi istismarı ve genetik homojenliğin ürünü olan antisosyal kişilik bozukluğunun iki farklı ucunda yer alıyorlardı, ama ikisi de sonucunda vicdansız birer katildi.

Tabanca iki kez patladı; silah sesleri yeraltı odasında gürültüyle yankılanırken, El Kâtip'in göğsüne bir çift kurşun isabet etti. Tarihi eser avcısı dizlerinin üstüne çöktü, gözlerinden bir anlığına olan bitene anlam veremediğini gösteren bir bakış geçti, sonra da cansız bir halde yere serildi. Maria soğukkanlılıkla adama doğru gidip cebinden içi para dolu zarfı aldı ve çantasına tıkıştırdı. Sonra saatine göz attı.

"Patlayıcılar gelmeden önce, bir saatten az zamanımız var," dedi yeniçeriye. "Hadi, taşocağını inceleyip yerlerimizi seçelim."

Adamın cesedine doğru giden Maria, onun fenerini de aldıktan sonra hiç vakit kaybetmeden karanlığa daldı.

SOPHIE, ESKİ ŞEHRİN KUZEYDOĞU DUVARININ dışındaki küçük, tozlu arsaya girip kapalı bir giyim mağazasının arkasına park ettiğinde, saat neredeyse on olmuştu. Yolun karşısında, alçak bir tepenin aşağısında, Kidron Vadisi'nin kayalık çıkıntılarının bir parçası olan geniş kanyon boyunca güneye doğru kıvrıla kıvrıla uzanan Müslüman mezarlığının kuzey ucu vardı. Kontağı kapayan Sophie yolcu koltuğundan kendisine bakmakta olan Dirk'e döndü.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu. "Gece operasyonlarının çoğu boşuna bir uğraştır genellikle."

Dirk başını sallayıp onaylarken gülümsedi. "Güzel bir kızla ay ışığı altında dolaşma fırsatını kaçırmak istemem."

Sophie gülmemek için kendini tuttu. "Bir gözetim görevinde romantik bir şeyler bulabilecek tanıdığım tek kişi sensin."

Fakat benzer duygular yaşadığını kabul etmek zorundaydı. Yafa Kapısı'ndaki sakin bir Ermeni kafesinde samimi bir akşam yemeği yemişlerdi ve gece ilerledikçe Sophie'nin içinde operasyonu iptal edip, onun yerine Dirk'ü dairesine davet etme arzusu giderek büyümüştü. Bununla birlikte, ajan Holder'ın katilleri hakkında olası bilgi edinme ihtimalinin çok daha önemli olduğunu bildiği için, o duyguyu bastırmıştı.

"Sam de gelir artık neredeyse," dedi saatine göz atarak, sonra da aracın camından dışarıya baktı.

Bir dakika sonra, titreşime aldığı cep telefonu çalınca açtı ve heyecanlı heyecanlı İbranice bir şeyler konuştu.

"Sam'di," dedi telefonu kapadıktan sonra. "Bir trafik kazası geçirmiş."

"İyi mi?"

"Evet. Anlaşılan, Hıristiyan hacılarla dolu bir minibüs aracına bindirmiş. Sam iyi, ama otomobili bir hayli hasar görmüş. Birkaç yaşlı turistin yaralanmış olabileceğini düşünüyor, o yüzden işleri yoluna koyması zaman alacak. Bir saatten önce buraya gelebileceğini sanmıyor."

"Öyleyse, onsuz başlasak iyi olur bence," diye karşılık verdi Dirk, kapıyı açıp otomobilden çıkarken. Sophie de onu takip etti ve bagajı açıp bir gece görüş dürbünü çıkararak boynuna taktı. Sonra eğilip bagajda duran büyük ve uzun deri bir çantayı açtı. Çantanın içinde, beylik bir eski Tavor TAR-21 tüfeği vardı. Sophie tam dolu bir şarjörü takıp ilk mermiyi fişek yatağına sürdükten sonra silahı omzuna astı.

"Bu kez hazırlıklıyız, gördüğüm kadarıyla," diye belirtti Dirk.

"Kayseriye'den sonra, artık daha iyi silahlanacağım," dedi Sophie, sesi kararlılık doluydu.

"Lübnanlı kaçakçıların buna bulaştığından kuşkulanıyorsan, niçin bu işi Şin Bet'e bırakmadın?"

"Bu ihbar," diye karşılık verdi. "Bana biraz uydurma geldi. Büyük olasılıkla karşımıza kimse çıkmayacak, çıkacaksa da ayaktakımından çoluk çocuk çömlek avcılarıyla karşılaşacağız muhtemelen."

"Kimse çıkmazsa benim hoşuma gider," dedi Dirk göz kırparak Sophie'nin elini tutarken.

Yolu geçip mezarlığa inen yokuştan inmeye başladılar. Sophie durup dürbünüyle ortalığı taradı.

"Biraz daha inmemiz gerekecek," dedi sessizce.

Yokuş aşağı on, on beş metre daha yürüdükten sonra neredeyse bütün mezarlığı apaçık görmeye olanak tanıyan alçak bir tepenin üstünde durdular. Çevrelerinde, ay ışığının altında Müslümanların düz mezar taşları, kum rengi bir örtünün üstüne saçılmış beyaz dişler gibi, hafifçe parlıyordu. Sophie düz bir kaya çıkıntısına oturup gece görüş dürbününü kullanarak aşağıdaki araziyi dikkatlice inceledi. Batı Duvarı'nın diğer tarafında gecenin o geç saatinde futbol oynayan birkaç çocuk olduğunu gördü, ama mezarlıkta kimse yoktu. Tam doğu tarafını taramaya başlamışken, Dirk'ün yanına geldiğini ve kolunu beline doladığını hissetti. Yavaşça dürbünü indirdi.

"Dikkatimi dağıtıyorsun," diye hafifçe karşı çıktıktan sonra elini Dirk'ün ensesine koyup onu tutkuyla öptü.

Birkaç dakika boyunca sarmaş dolaş kaldılar, ama birden belli belirsiz ayak sesleri duyup birbirlerinden ayrıldılar. Sophie hemen bir kez daha tepenin aşağısına baktı.

"Ellerinde büyük sırt çantaları olan üç adam var," diye fısıldadı. "İkisi ya kürek ya da muhtemelen silah taşıyor sanki, emin değilim."

Dürbünü indirip tepenin yukarısına baktı. "Sam'e ihtiyacımız var," dedi sabırsızlıkla.

"Gelmesine daha yarım saat var," dedi Dirk, saatine bakarak.

Üç adamın ayak sesleri, mezarlığın ortasına yaklaştıkça giderek arttı. Sophie Glock tabancasını kılıfından çıkarıp Dirk'e uzattı.

"Onları yakalayacağız," diye fısıldadı. "Sonra gelip tutuklamaları için Kudüs polisini arayacağım."

Dirk, tabancayı alıp dolu olup olmadığını kontrol ederken başını sallayarak onayladı. Durdukları yerden sessizce indikten sonra ağır ağır tepenin aşağısına ilerlemeye başladılar. Görünmemek için sağlarındaki büyük mezar taşlarının arkasına gizlenerek gidiyorlardı. Saklanmalarına olanak tanıyan yüksek bir mezara yaklaşarak arkasına doğru santim santim ilerlediler ve diz çöküp beklediler.

Üç sözde mezar soyguncusu onlara yaklaşırken dakikalar çok yavaş geçti. Adamlarla aralarında birkaç metre kalınca, Sophie sessizce fenerini tüfeğin namlusuna iliştirip hiç kıpırdamadan durdu. Dirk'e bakıp başıyla işaret ettikten sonra birden ayağa fırladı. Adamların arkasına geçti, feneri açtı ve Arapça bağırdı. "Kımıldamayın! Ellerinizi havaya kaldırın!"

Üç adam döndü ve pusuya düştüklerini anlayınca donup kaldılar; Sophie fenerin ışığını yüzlerinde gezdirirken gözlerini kısıyorlardı. Namluları yere dönük birer AK-74 taşıyan ikisi ona tehditkâr bir ifadeyle baktı. Biri kısa boylu, eski püskü şeyler giymiş, gözkapakları düşük bir adamdı ve Sophie onun hakkında ihbar yapılan, Hassan Akais olarak tanıdığı adam olduğunu anladı. İkincisi de bir o kadar sefil görünüyordu ve dikkat çekici biçimde eğik bir burnu vardı. Fakat, üçüncü adam, Sophie'nin içini ürpertmişti. Üçlünün lideri olduğu açıkça belli olan adam, çenesinin sağ tarafındaki derin yara izinin üstünde dans eden araştırmacı gözlerle hiç istifini bozmadan soğukkanlılıkla Sophie'ye

bakıyordu. Kayseriye'de, Dedektif Holder'ın öldüğü saldırıyı yöneten ve gözlerinin içine düşmanca bakan adamın yüzüydü bu.

Sophie adamı tanıyınca elleri titredi ve fenerin ışığının teröristin yüzünde titremesine neden oldu. Tereddüdünü hisseden Akais hızla silahını Sophie'ye doğrulttu. Parmağı tetiğe uzanırken, mezarlıkta bir silah sesi gürültüyle yankılandı. 9 mm'lik bir mermi kolunun ön kısmını delerken silahlı adamın bileği kırmızıya bulandı.

Adam acıyla yüzünü buruşturup tetiği bıraktı ve sağlam eliyle kanayan kolunu kavradı. Boş boş Sophie'ye baktıktan sonra onun bir iki adım yanında, kolunu uzatarak otomatik tabancasını doğrultmuş olan Dirk'ü fark etti.

"Silahlarınızı bırakın, yoksa bir dahakine biraz daha yukarıya nişan alacağım," diye emretti Dirk.

Uzun, dağınık sakallı diğer Arap AK-74'ünü hemen yere bıraktı, ama yaralı adam kımıldamadı. Nefret dolu gözlerle Dirk'e bakıyordu. Sonra birden yüzündeki ifade yumuşadı ve Dirk'ün omzunun üstünden geriye doğru bakarken, dişlerini gıcırdatarak sırıttı.

"Silahını bırakmak zorunda olan sensin, ne yazık ki," diye sert bir kadın sesi geldi karanlığın içinden. "Ellerinizi, görebileceğim bir şekilde havaya kaldırın."

Dirk sesin geldiği yöne dönünce, silahını Sophie'nin kafasının arkasına dayamış, tam arkasında duran kısa saçlı bir kadın gördü. Koyu renk, gündelik bir kıyafet giydiğini, ama onun da alnına kaldırdığı kendi gece görüş gözlükleri olduğunu fark etti. Dirk bir anda başka birinin daha varlığını hissetti ve boynunu hafif çevirince, karanlığın içinde kendi başına doğrultulmuş bir silahı tutan başka bir adamın gölgesini gördü.

Sophie, tüfeğini yere bırakırken, ona özür dilercesine baktı. Pek seçeneği olmayan Dirk, Türk kadına masum masum gülümsedi, sonra da tabancasını yavaşça yakındaki bir mezara fırlattı.

DIRK VE SOPHIE SİLAH ZORUYLA TEPENİN KENARINDAN yukarı çıkarıldı ve dar geçide sokuldular. Peşlerinden gelen Arap teröristler gibi, artık birkaç fenerin soluk ışığının aydınlattığı, diğer taraftaki büyük taşocağını görünce şaşırdılar. Sophie, Zedekiah Mağarası'nı birkaç kez ziyaret etmişti ve Tapınak Tepesi'nin altında, bir o kadar geniş bir taşocağının daha olmasını büyük bir hayretle karşılamıştı. Fenerlerden birinin yanında, yüzüstü yatan El Kâtip'in kana bulanmış, cansız bedenini fark edince, şaşkınlığı korkuya dönüştü. Arap terörist liderin kendisini tanımış olması korkusunu daha da artırıyordu.

"Uzun olanı... Kayseriye'deki saldırıyı yöneten oydu," diye fısıldadı Dirk'e.

Dirk başıyla onayladı, tam teçhizatlı grubun bir iki eski mezardan daha önemli bir şeyin peşinde olduğunun farkındaydı zaten. Yeniçeri onları silah zoruyla alçak bir taş basamağa götü-

rerek ölü Filistinlinin yanına oturttu. Maria, üç Arap'tan ağır sırt çantalarını alırken onlara aldırış etmedi.

"Hepsi burada mı?" diye sordu Zakkar'a.

"Evet, yirmi beş kilonun tamamı, fünyeler ve patlatıcılarla birlikte," diye yanıtladı Arap. Gözlerini yüksek tavana dikti. "Amacın Kubbetü's-Sahra'yı mı havaya uçurmak?"

Maria ona soğuk soğuk baktı. "Evet, Mescid-i Aksa'yı da. Senin için sorun mu?"

Arap başını iki yana salladı. "Bizim topraklarımızda büyük bir öfkeye neden olacaksın. Fakat belki de Allah yolunda böylesi daha hayırlı olacaktır."

"Daha hayırlı olacak," diye karşılık verdi Maria, kısa ve net bir şekilde.

Dizlerinin üstüne çöküp aceleyle patlayıcıları inceledikten sonra ayağa kalktı. Sophie ile Dirk'ün hareketlerini izlediğini fark edince suratı asıldı.

"Az kalsın, görevimizi açığa çıkaracaktın," dedi tıslarcasına Zakkar'a.

Arap başını iki yana salladı. "Onlar mezar hırsızlarını arayan tarihi eser kaçakçılığı bölümünün ajanları," dedi, Sophie ile Dirk'ü tanıdığını itiraf etmeksizin. "Sıradan bir görev sadece. Hemen şimdi öldürmeye ne dersin?" diye sordu, başıyla onların olduğu tarafı işaret ederek.

"Demek, İsrailli arkeologlar?" Maria kendi sözlerinin üzerinde düşündü. "Hayır, onları öldürmeyeceğiz. Patlamada 'kazara' ölecekler," dedi kötü kötü sırıtarak. "Mükemmel birer günah keçisi olacaklar."

Eliyle yeniçeriye yaklaşmasını işaret ettikten sonra yeniden Zakkar'a döndü.

"İki adamın nöbette kalsın" dedi, saatine bakarak. "Patlayıcıları yerleştirmenin zamanı geldi, saat birde patlatmak istiyorum."

Maria bir fener alırken, yeniçeri de sırt çantalarının ikisini kaptı. Zakkar iki adamıyla bir şeyler konuştuktan sonra, diğer çantayla birlikte bir fener alıp geçitlerden birinde gözden kaybolan Maria'nın peşine takıldı.

"Kubbetü's-Sahra'nın yok edilmesi korkunç bir katliam dalgasının önünü açacaktır," diye fısıldadı Dirk'e Sophie.

"Susun!" diye bağırdı sakallı Arap, silahını Sophie'ye doğru sallayarak.

Adı Akais olan yaralı adam, kolunu tutarak yakındaki bir kayanın üstüne oturdu. Kurşun ana damarlardan birine gelmemişti ve kefiyesi ile kanın akışını yavaşlatmış, şimdi de kolunun çevresine sıkıca sarmıştı. Kendi başına tepeyi rahatlıkla çıkıp taşocağına girmişti, ama artık kan kaybının neden olduğu orta dereceli bir şok yaşıyordu. Arada sırada, Dirk'e öfkeyle bakıyor, sonra gözleri sanki kilometrelerce uzağa bakar gibi oluyordu.

Dirk gözlerini taşocağına dikmiş sırtlarına bir kurşun yemeden kaçabilmenin bir yolunu arıyordu. Fakat görünüşe bakılırsa kaçış yolu seçenekleri çok sınırlıydı. Birkaç kez ölü Filistinliye bakan Dirk'ün dikkatini geriye kalan iki fener çekti. Biri adamın cansız bedeninin yanında, kendi bulunduğu yerden üç metre kadar uzakta yerde duruyordu. Sakallı adam diğer ışığı yavaşça döndürüp mağaradaki bir taşın üstüne koydu.

Dirk Sophie'nin dikkatini çekip sakallı adamın olduğu tarafı işaret etti. Sonra elinin tersiyle çenesini ovuyormuş gibi yaparak fısıldadı.

"Fener... söndürebilir misin?"

Sophie ışığa ve yanındaki nöbetçiye baktıktan sonra kararlı bir bakışla belli belirsiz başını sallayarak onayladı. Loş ışıkta, seçebildiği kadarıyla her kesmeyi ve oymacı izini inceleyerek mağaranın duvarlarını dikkatlice süzdü. Nöbetçinin arkasındaki

duvarlardan birinde, aradığını buldu; öyküsünü dayandırabileceği, diğer izlerden farklı bir işaret.

Kendini kaptırmış gibi yaparak, büyük bir merakla bulduğu noktaya dikti gözlerini; çok geçmeden nöbetçi bakışını yakaladı ve nereye baktığını görmek için döndü. Gözlerini duvardaki noktadan hiç ayırmayan Sophie, yavaşça ayağa kalkıp ileri doğru bir adım attı.

"Kımıldama," dedi Arap tıslarcasına, tekrar ona dönerek.

Sophie, işi kendini vurduracak noktaya getirmeden, onu görmezlikten gelmek için elinden geleni yaptı.

"Bu taşocağı iki bin yıllık, üstelik Kubbetü's-Sahra'nın tam altında," diye mırıldandı. "Şurada Peygamber'in bir işaretini görüyorum galiba."

Nöbetçi şüpheyle ona, sonra da Dirk'e göz attı. NUMA mühendisi ona elinden geldiğince bir şey belli etmemeye çalışarak ilgisizce baktı. Feneri alan Arap, tüfeğini adamla kadına doğrultmaya devam ederek yavaşça geri geri duvara doğru gitti. Duvara ulaşınca, keskiyle oyulmuş kireçtaşına birkaç kez aceleyle göz gezdirdi. Taşın yüzeyinde, göz hizası boyunca devam eden paralel bir çift keski izi vardı ve kesikler arasında kömür rengi, soluk bir işaret görülüyordu. Silahlı adam boş gözlerle işarete baktı, sonra dikkatini Sophie'ye verdi.

"Evet, o," dedi, çekinerek ileri doğru bir adım daha atarken. Silahlı adam tepki göstermeyince, dikkatli adımlarla ona doğru yürümeye devam etti.

"Bir numara yapacak olursan, önce arkadaşın ölür," dedi Arap, silahını Dirk'e doğru tutmaya devam ederek. Sonra dönüp arkadaşına bağırdı.

"Hassan, tetikte ol."

Yaralı adam başını hafifçe sallayıp onayladığını belli etti.

"Şimdi, göster bana," diye devam etti silahlı adam, duvardan çekilirken Sophie'ye konuşarak.

Sophie ağır adımlarla duvara yaklaşıp bir elini yüzeye, keski izlerinin ve işaretlerin yanına koydu. Benzer keski izlerini Zedekiah Mağarası'nda da görmüştü ve bu izlerin, nedeni her ne ise taşocağında çalışanların hiç kesip çıkarmadığı bir kireçtaşı levhasının hazırlık işaretlerinden başka bir şey olmadığını biliyordu. Rengi solmuş kömür izi de muhtemelen kullanılmamış taş için sayısal bir işaret ya da yer göstericiydi. Bununla birlikte, Sophie o izden çok fazla yararlandı.

"Yukarıda, Kubbetü's-Sahra'daki ayak izi gibi, ben bunun da Muhammed'in Miraç'a yükselmesiyle ilgili bir işaret olabileceğini düşünüyorum," dedi, kanatlı bir bineğin üstünde göğün yedi katında yaptığı yolculuğa gönderme yaparak. "Bu ışıkta tam çıkaramıyorum gerçi. Feneri ödünç alabilir miyim?"

Konuşurken korumaya hiç bakmadı, onun yerine bir elini adama doğru uzatırken duvardaki oymayla ilgileniyormuş gibi yaptı. Adam içgüdüsel bir hareketle feneri kadına uzatırken, farkında olmadan tüfeğini de başka yöne çevirdi. Feneri alan Sophie, gözlerini kömür rengi işaretten ayırmadan, ışığı duvara doğru tuttu.

"Bak, şurada," dedi sessizce eliyle kayayı işaret ederek. Sonra, elini belli etmeden fenerin üstünde kaydırıp parmaklarıyla yoklayarak güç anahtarını aradı. İşaretparmağıyla anahtarı bulduktan sonra feneri kapadı ve olduğu yerde kıpırdamadan kaldı.

Uzaktaki fenerin sarı pırıltısı altında, Arap onu hâlâ rahatça görebiliyordu. Adam hırıldar gibi konuşarak ona bir şeyler yapmasını söylemeye başladı, sonra gözucuyla ani bir hareket hissetti.

Dirk o anı sessizce beklemişti. Sophie feneri söndürür söndürmez, oturduğu kayadan fırladı. Arkasından kurşunların geleceğini biliyordu, o yüzden iki adım atıp fenere atladı.

Hayal kırıklığına uğramadı. Sakallı adam silahını kaldırıp anında ateş etti. Fakat Dirk daha önce yere yatmıştı ve kurşunlar vınlayarak başının üstünden geçti. Yere düşerken elini uzatan Dirk diğer eliyle feneri yakaladı. Anahtarını bulmak için uğraşmadı, tek yaptığı feneri yere fırlatmak oldu; fenerin camı, ampulü paramparça olmuştu.

Mağara, o anda Arap'ın arka arkaya ateşlenen tüfeğinin namlu ağzından görülen kıvılcımların dışında tümüyle karanlığa gömüldü. Öfkeye kapılan silahlı adam Dirk'ü yaylım ateşine tuttu, kurşunlar kireçtaşı duvarlardan sekerek sıçrarken taşocağında gök gürültüsü gibi yankılandı.

Açılan ateş Dirk'ün son olarak bulunduğu yeri hedef alıyordu, ama Dirk hiç vakit kaybetmeden fenerden uzaklaşmış ve yerde hızla sürünerek girişteki geçide doğru ilerlemişti. Altı metre kadar süründükten sonra durdu ve zeminde el yordamıyla ilerleyerek daire çizdi. Ateş kesildiğinde, Dirk aradığı şeyi bulmuştu – Filistinlinin cansız bedenini. Daha doğrusu, adamın ayaklarının dibinde duran kazmayı.

Barut kokusu havaya yayılırken mağaraya rahatsız edici bir sessizlik çöktü. Dirk'ü öldürmüş olduğuna kesinlikle inanan silahlı Arap döndü ve az önce Sophie'nin durmakta olduğu yere doğru ateş açtı. Fakat namlu ağzından çıkan ateşin verdiği ışıkta, kadının artık orada olmadığını gördü.

Yolunu bulmak için bir elini duvar boyunca gezdiren Sophie, silahlı adam Dirk'e ateş ederken akıllıca bir hareketle ona doğru koşup yanından geçmişti. Ateş kesildiğinde, feneri elinde hâlâ sımsıkı tutarak ve kalbinin o kadar gürültülü çarpmamasını dileyerek hiç kıpırdamadan durdu.

"Hassan, ışığın var mı?" diye bağırdı Arap.

Yaralı adam yavaş yavaş kendine geliyordu ve sendeleyerek ayağa kalktı.

"Ben buradayım, girişin yanında. Bu tarafa ateş etme," dedi yalvarırcasına zayıf bir sesle.

"Işık?" diye bağırdı tekrar arkadaşı.

"Sırt çantamda, ama nerede olduğunu göremiyorum," diye karşılık verdi Akais, ayaklarının çevresini el yordamıyla arayarak.

"Sırt çantalarını ötekiler aldı," diye karşılık verdi diğer adam öfkeyle.

Dirk, bu konuşma sırasında hamlesini yapmak için harekete geçmişti. Kazmayı omzuna kaldıran Dirk sessizce girişe, yaralı adamın sesinin geldiği yere doğru ilerledi. Sendeleyen adamı indirmek kolay olacaktı. Biraz şansla, Dirk kazmayı tüfeğiyle değiş tokuş edebilecek ve diğer adamı, daha neler olduğunu anlamadan vurabilecekti.

Adamların arasındaki konuşma bittiğinde, Dirk hâlâ yaralı adamdan birkaç adım uzaktaydı. Kazmayı ona körü körüne sallayabilirdi, ama yerini belli etmeden bunu yapması mümkün değildi. Bir anlığına durdu ve ileriye doğru sessizce bir adım attı, sonra bir adım daha. Fakat o kötü halinde bile, Akais yakınlarında birinin olduğunu hissetti.

"Salaam?" diye sordu aniden.

Ses yakından geliyordu, Dirk fark etmişti bunu, kazmayı savurabileceği kadar yakından hem de. İleriye doğru olabildiğince sessiz bir adım daha attı ve savurmak için kazmayı kaldırdı, ama tam o anda mağaraya bir fener girdi. Dirk dönüp bakınca, bir elinde fener, diğer elinde tabanca olan Maria'yı gördü. Doğrudan Dirk'e bakan kadın, tabancasını soluna doğru kaldırıp, yalnızca

birkaç adım uzakta, duvarın yanına çömelmiş olan Sophie'nin kalbine nişan aldı.

"Kazmayı bırak, yoksa ölür," dedi Türk kadın.

Sophie ona ümitsiz ve üzgün bir halde bakarken, Dirk istemeye istemeye de olsa kazmayı yere bıraktı. Sophie'nin korkudan büyümüş gözlerinin içindeki bakış hatırladığı son şey oldu. Hassan tüfeğinin dipçiğini Dirk'ün başının arkasına indirdi ve Dirk yere çökerek bir karanlık denizinde kayboldu.

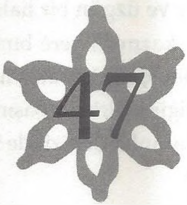

ÇOK YOL YAPMIŞ BEYAZ TAKSİ TOZLU ARSAYA DÖNÜP Sophie'nin arabasının yanında durdu. Sam Levine aceleyle taksiciye parasını verdikten sonra araçtan indi. Taksi gecenin içine dalarken, Sam, Sophie'ye telefon etmeyi denedi. Sophie'nin telefonu açmamasına şaşırmayan Sam, ona nerede olduğunu bildiren bir mesaj gönderdi. Mesaja da cevap alamayınca, genç kadının görev sırasında genellikle telefonunu kapadığını bildiği için, mezarlığa doğru yola koyuldu.

Geçirdiği kaza yüzünden yan tarafı ve kalçası ağrıdığı için, biraz aksayarak sokağı geçti. Kazanın kargaşası sırasında, gece görüş teçhizatını hasarlı aracının bagajında unutmuştu, ama otomatik tabancası üstündeki kılıfında duruyordu. Yavaş ve sessiz bir şekilde ilerlerken, operasyonu bozmasına fırsat kalmadan Sophie'nin kendisini göreceğine ve yerini belirleyeceğine güveniyordu.

Yokuştan aşağıya inerken, yavaş yavaş hareket ederse herhangi bir sorun yaşamayacağını fark etti. Fakat uzun bir adım atınca bacağında bir sancı hissedip acıyla yüzünü buruşturdu ve çareyi mezarlığa giden yokuştan inerken kısa kısa adımlar atmakta buldu.

Eski mezarların yanında ağır hareketlerle ilerlerken, mezarlık sessiz ve boş görünüyordu. Her bir iki metrede bir durup çevreyi yokluyor ve dinliyor, Sophie'nin bir anda sessizliğin içinden çıkıp omzuna dokunmasını umuyordu. Fakat Sophie hiç görünmedi.

Birkaç adım daha attıktan sonra, bu kez uzaktan gelen bir ses duyarak yeniden durdu. Mezarlığın ortasından gelen ve yuvarlanarak birbirine çarpan taşların çıkardığı bir sesti. Sam parmak uçlarına basarak çıt çıkarmadan biraz daha yaklaştıktan sonra alçak bir duvarın arkasında durdu. Tepeden yuvarlanan taşların sesi gelmeye devam etti. Ay ışığı altında, duvarın üstünden dikkatlice bakınca, ampulü onlarca yıl önce bozulmuş bir lambanın kısa, taş direğinin yanındaki bir mezarın orada hareket eden birkaç gölgeyi seçebiliyordu.

Tarihi eserler ajanı tabancasını çıkardıktan sonra oturup bekledi. Sophie'nin nerede olduğunu ve niçin bir tutuklama yapmadığını düşünürken birkaç dakika geçti. Belki de operasyondan vazgeçmiştir, diye düşündü, ama bu onun kendi görevini yapmasının önünde bir engel değildi.

Yüzünü ekşiterek duvarın üstüne tırmanan Sam, yokuş aşağı aksaya aksaya mezar soyguncularına doğru ilerledi. Taşların sesi kesildi, Sam birkaç kişinin mezarlığın güney ucuna geri gittiğini görebiliyordu. Koşmayı denese de eklem yerlerindeki acı çok geçmeden yavaşlamasına neden oldu ve ayaklarını sürüyerek yürümek zorunda kaldı. Giderek artan bir umutsuzluk duygusuyla, durdu ve bağırdı: "Kıpırdamayın!"

Verdiği emir ters etki yaptı. Soyguncuları, durmak yerine, daha hızlı kaçmaya itti. Sam, onların mezarlıkta koşup güney sınırından geçerken hızlanan ayak seslerini duyabiliyordu. Çok geçmeden, çalışmaya başlayan bir değil, iki arabanın sesi gecenin sakinliğini bozdu, ardından her iki aracın hızla kaçarken lastiklerinden çıkan ses duyuldu.

Sam, uzaklaşan stop lambalarına bakarken, büyük bir şaşkınlık içinde başını iki yana salladı. Sonra yeniden amirini düşündü.

"Sophie, orada mısın?" diye bağırdı.

Fakat ona yanıt veren yalnızca boş mezarlığın sessizliği oldu.

Yavaş yavaş lamba direğine yürüdükten sonra, aceleyle kazılmış bir çukur bulacağını sanarak yandaki mezara geçti. Çukur bulmak yerine, mezarı kaplayan düzgünce yapılmış bir taş tümsek olduğunu görünce çok şaşırdı. Soyguncuların, yaptıkları işi gizlemeleri normal değildi, bunu biliyordu. Merak içinde, tümseğin üstündeki taşların birkaçını kaldırdı. Ay ışığının altında bir insan eli ortaya çıkınca neredeyse geriye yuvarlanıyordu.

Daha ihtiyatlı davranarak, taşları yavaş yavaş kenara çekmeye devam etti; en sonunda, Filistinlinin cansız bedeninin bir kısmı açığa çıktı. Midesinde ani bir bulantı hissederek cesede bakakalan Sam, ne tür sapkın hırsızların mezarlığa birini gömmek için gelmiş olduğunu merak etti.

GÖZ KAPAKLARI KAPALI OLMASINA RAĞMEN, Dirk'ün gözlerinde sanki hafif bir ışık yanıyor gibiydi. Fakat, kafasında dalga dalga zonklayan ağrı hiç de öyle hafif değildi.

Herkülvari bir çaba göstererek ağır ağır gözkapaklarından birini açmak için kendini zorladı, yüzünün birkaç santimetre ötesinde duran parlak fenere yavaşça odaklanırken iki büklüm bir haldeydi. Bilinci tam olarak geri gelen Dirk, altındaki soğuk, sert kireçtaşı zeminin verdiği rahatsızlığı fark etti. El yordamıyla yerde tutunacak bir şeyler ararken, kollarını da hafifçe hareket ettirebilmeyi başarmıştı.

Derin bir nefes aldıktan sonra, kollarına dayanıp bacaklarını yukarı çekerek sonunda oturur pozisyona gelene dek gövdesini yerden kaldırdı. Gözlerinde sayısız yıldız dönmeye başladı; neredeyse yeniden bayılacaktı, ama derin derin nefes alarak bunu

atlattı. Baş dönmesi ve bulantısı geçene dek birkaç dakika dinlenen Dirk, sırtının uyuşmuş olduğunu hissetti. Eliyle başının arka tarafını ve ensesini ovuştururken, parmakları kurumuş kanla kaplı sızlayan bir noktaya denk geldi.

Çevresinin farkına varmaya başlarken, aklı da yavaş yavaş çalışmaya başladı. Boş mağarada yalnız başına oturan Dirk, hemen Sophie'ye seslendi zayıf bir sesle. Çınlayan kulaklarına yalnızca sessizlik karşılık verdi. Feneri alıp acı içinde ayağa kalktı; bir sarhoş gibi yalpalarken kafasındaki zonklama da giderek artıyordu.

Gücünü ve dengesini giderek yeniden kazanırken, önce mağaraya bakındı, sonra da sürünerek girişten dışarı çıktı. Çevresindeki mezarlık karanlık ve sessiz görünüyordu, o yüzden vakit kaybetmeden taşocağına geri döndü.

Yeniden Sophie'ye seslendi; bu kez, mağarada yankılanan daha güçlü bir sesle. Tünellerin birinin ucundan, yanıt olarak belli belirsiz bir pat sesi duyduğunu sandı. Her ne kadar kulakları hâlâ ağır işitse de, ses, eğer gerçekse, sağındaki büyük tünelden gelmiş gibiydi. Bu, Maria ile adamının patlayıcılarla içine girdikleri tüneldi.

Bir buçuk, iki metrelik tünele girerken eğilmek zorunda kalan Dirk, zonklayan başının izin verdiği ölçüde hızlı hareket ediyordu. Tünelin, başının birkaç metre üstündeki Harem'üş-Şerif'in topraklarını ikiye bölerek, tepeye doğru iki yüz metreden fazla devam ettiğinin farkında değildi. Bombacılar için daha önemli olanı ise, Kubbetü's-Sahra'ya yakın olmasıydı; yerin altından, kutsal kayanın kendisine birkaç metre mesafeye kadar uzanıyordu.

Tünel, arada sırada kireçtaşı parçalarının düzgünce çıkarılmış olduğu küçük odacıkların yanından geçerek kıvrıla kıvrıla ilerliyordu. Dirk, dar bir dirsekten dönünce, tünelin ilerisinden çok zayıf bir ışık geldiğini fark etti. Bir an bile düşünmeden, hızını

artırmak için kendini zorladı; büyük bir güç harcayarak attığı her adımda, kafasının içinde zonklayıp duran ve şiddetlenen ağrıya aldırış etmiyordu.

Küçük, dikdörtgen bir odadan ağır adımlarla koşarak geçip yeniden tünelin düz bir bölümüne çıkınca, uzaktaki ışık da parlaklaşmaya başladı. Kendine doğru çağıran ışığın peşine düşen Dirk, tökezleyerek tünelden çıkıp bir kâse gibi yuvarlak olan son odaya ulaştı. Odanın ortasında elektrikli fenerlerden biri duruyordu. Sağında, merkezinden birkaç patlatıcı telinin sarktığı, bastırarak duvara yapıştırılmış, açık renk, macuna benzer bir malzemeden oluşan bir yığın gördü. Solunda Sophie yatıyordu, ağzı kapatılmış, el ve ayak bilekleri sırt çantalarından birinin askılarıyla bağlanmış bir halde yerde debelenip duruyordu. Dizlerinin üstüne büyük bir kaya parçası konmuştu, o yüzden yerden kalkamıyordu. Dirk'ü görünce, parlayan gözlerindeki korku hemen yok oldu.

"Bakıyorum da bensiz çok eğleniyorsun," dedi bitkin bir halde sırıtarak.

Fakat ona yanıt verme fırsatı tanımadı. Bacaklarının üstündeki kaya parçasını kaldırdıktan sonra omzuna aldı ve boştaki eliyle iki feneri birden kaptı. İçinde yeni bir güç bulan Dirk, Sophie'nin başını alçak tavana çarpmamaya dikkat ederek tünelde geriye doğru hızla ilerlemeye başladı.

Yeniden başı dönmeye ve düşecekmiş gibi olmaya başladığında, ana mağaraya olan mesafenin yarısından fazlasını kat etmişti. Küçük odaya ulaşınca, Sophie'yi yavaşça yere indirdi ve ağzındaki tıkacı çıkardıktan sonra soluklandı.

"Berbat görünüyorsun," dedi Sophie. "Kötü mü yaralandın?"

"Benim bir şeyim yok," dedi hırıltılı bir sesle. "Asıl sorunları olan sendin."

"Saat kaç?" diye sordu aceleyle.

"Bire beş var," diye yanıtladı Dirk, saatine bakarak.

"Patlayıcılar. Kadın saat birde patlayacak şekilde ayarlandıklarını söyledi."

"Bırak patlasınlar. Hadi, buradan çıkalım bir an önce."

"Olmaz."

Sophie'nin sesindeki sertlik Dirk'ü çok şaşırttı. İstekten çok bir emir gibiydi.

"Kubbetü's-Sahra ve cami yıkılacak olursa, bu olay ülkem için felaket olacaktır. Daha önce hiçbirimizin görmediği bir savaş çıkacaktır kesinlikle."

Dirk, Sophie'nin siyah gözlerine bakınca, kararlılık, umut, sevgi ve çaresizlik gördü. Saniyeler geçerken, böyle bir konudaki tartışmayı kazanamayacağının farkındaydı.

"Patlatıcıları etkisizleştirebilirim sanırım," dedi onun ellerini çözerken. "Ama, sen buradan çıkmak zorundasın. Fazladan bir fenerimiz var. Ayaklarını çöz ve çıkışa doğru git."

Geri dönüp koşmaya başlayacakken, Sophie onu gömleğinden yakaladı ve kendine çekerek, kısa ama tutkulu bir şekilde öptü.

"Dikkatli ol," dedi. "Seni seviyorum."

Aklı karmakarışık olan Dirk, hızla koşmaya başladı. Sophie'nin sözleri bütün acısını dindirmiş gibiydi ve tünelde neredeyse son sürat ilerlediğini fark etti. Saniyeler içinde, son odaya girdi ve plastik patlayıcılara yaklaştı.

Bir deniz mühendisi olarak, sualtında patlayıcıların kullanıldığı kurtarma projelerinde çalışmış olduğundan, bu konuda temel bilgilere sahipti. HMX patlayıcılarını bilmiyor olmasına rağmen, önünde duran patlatma mekânizması yaygın kullanılan bir düzenekti. Bir tek elektronik zaman ayarlı fünye bir telle, patlayıcıların içine yerleştirilmiş olan patlatma kapsüllerine giriyordu.

Saatine baktı; bire üç vardı.

"Erken patlayayım deme," diye mırıldandı kendi kendine, ışığı duvara tutarken.

Başka fünye olup olmadığına bakmak için aceleyle patlayıcıları inceledi, önünde duran HMX miktarının bir gökdeleni yerle bir etmeye yeteceğinden haberdar değildi. Sadece bir fünye olduğunu görünce, tutup duvardan hızla çekti. Fünye, bağlı olduğu patlatma kapsülleriyle birlikte, HMX'ten kolay bir şekilde çıktı. Elinde sallanıp duran patlatıcı aygıtla birlikte, Dirk tünelde geriye doğru koşmaya başladı.

Çok geçmeden artık karanlık ve boş olan dikdörtgen odaya ulaştı ve orada Sophie'yi göremeyince, sözünü dinleyip kaçmış olduğunu anlayarak rahat bir nefes aldı. Bir an durup fünyeyi odanın dibindeki duvara fırlattıktan sonra tekrar tünele daldı. Rahatlamanın verdiği his ve azalan adrenalinle birlikte, ana odaya girdi, kafasındaki ağrı yeniden artmaya başlamıştı. Karanlık mağaradan geçerken Filistinlinin cesedinin artık orada olmadığını ilk kez fark etti.

Tünelin ağzından zar zor geçerek dışarıya çıkan Dirk, dışarıda kendini karşılayan temiz havayı derin derin nefes alarak ciğerlerine doldurduktan sonra çevresine bakınarak Sophie'yi aradı. Onu ya da fenerini göremeyince, bir an için kendi fenerini söndürerek adını seslendi. Fakat Sophie'nin ne feneri görüldü, ne de sesi duyuldu.

O anda, sanki karnına şiddetli bir darbe almış gibi, içini çok kötü bir duygu kapladı. Cami. Sophie Kubbetü's-Sahra'nın ve caminin yıkılacağını söylemişti. Öyleyse cami için ikinci bir patlayıcı mekânizmasının kurulmuş olması gerekiyordu ve Sophie içeride onu etkisiz hale getirmeye çalışıyordu.

Dirk ok gibi fırlayarak tekrar geçide daldı. Ana mağaranın içinde, Kubbetü's-Sahra'nın altına uzanan tünelin solundan yamaca doğru giden üç küçük tünel daha vardı. Dirk her birinin

girişine koşup karanlık geçitlere doğru Sophie'nin adını haykırdı. Son tünelin girişinde, hiçbir şey anlamasa da bir şeyler duydu ve genç kadının yumuşacık sesinin uzaktan geldiğini fark etti. Hemen tünele daldı ve keski ile yontulmuş geçit boyunca büyük bir hızla koşmaya başladı.

Yalnızca birkaç adım atmıştı ki uzaktan, patlayan kestanefişeklerinin kısa kısa duyulan sesine benzeyen hafif bir patlama sesi duydu. Kubbetü's-Sahra'nın altında duvara fırlatmış olduğu ve o anda dikdörtgen odada hiçbir şeye zarar vermeksizin ateşlenmiş olan patlatıcıların sesiydi.

İkinci patlayıcıların her an ateşlenebileceğini fark edince, kalbi deli gibi atmaya başladı.

"Sophie... çık oradan... hemen!" diye bağırdı kalbi sıkışırken nefes nefese.

Tünelin ilerisinde, fenerin belli belirsiz parıltısını görebiliyordu ve giderek yaklaştığını biliyordu. Sonra, ilkine benzeyen o kısa kısa, hafif patlama seslerini duydu ve acı dolu bir kalple kendini yere attı.

Patlama, kulakları sağır eden bir gümbürtüyle birlikte, yeri bir deprem gibi sarstı. Saniyeler sonra, patlayan gazların yayılan kuvveti, önüne kattığı bir toz ve taş bulutunu savurarak kükreyen bir rüzgârla tünele doldu. Dirk vücudunun havalanıp duvara çarptığını ve nefessiz kaldığını fark etti. Kayaya bindiren ve boğucu bir toz bulutunun altında kalan Dirk, çevresindeki dünyanın bir kez daha karanlığa gömüldüğünü hissetti.

DIRK, SOPHIE'Yİ ARARKEN KISA BİR SÜRELİĞİNE geçitten çıktığında, Sam sırtını yamaca dayamış, Filistinlinin cesedini inceliyordu. Başka birinin Sophie'nin adını seslendiğini duyan tarihi eserler ajanı geri döndü ve Dirk'ün tekrar geçitte kaybolan fenerinin ışığını son anda yakaladı. Bir kez daha telefonunu çıkarıp Sophie'ye ulaşmayı denedikten sonra ağır ağır tepeye çıkmaya başladı.

Patlayıcılar ateşlendiğinde, taşocağının girişinden yalnızca birkaç metre uzaktaydı. Bulunduğu noktada, sadece boğuk bir patlama sesi duydu ve ayaklarının altındaki toprak hafifçe titredi. Saniyeler sonra, küçük geçitten dışarıya bir duman ve toz bulutu fışkırdı.

Girişe yaklaştı ve havanın temizlenmesini beklerken, çalılıların üstüne atılmış bir fener gördü. Feneri açtıktan sonra, dikkatli adımlarla geçide girdi. Ana mağaraya ulaşınca, afalladı; Tapınak

Tepesi'nin altında, kayıtlara geçmemiş büyük bir taşocağı olduğunu görünce çok şaşırmıştı.

Hava hâlâ toz ve dumanla kaplı olduğu için, Sam içeriyi incelerken koluyla burnunu kapatmak zorunda kaldı. Dört tünelin her birine kafasını uzatıp baktı, yoğun bir duman bulutunun çıktığı son tünelin girişinde durakladı ve içeriden, yuvarlanan taşların yankılanarak gelen seslerini duydu.

Yavaşça tünelin içinde ilerleyen Sam, geçidin bir hayli aşağısında başka bir ışık olduğunu fark etti. Adımlarını hızlandıran ajan, patlamanın yarattığı sarsıntı yüzünden duvarlardan düşen toz, toprak ve taş parçalarından oluşan bir yığınla karşılaştı. Yığının üstünden dikkatlice geçtikten sonra yamacın içine, derinlere doğru ilerledi. Karanlık tünel birkaç metre boyunca düz devam etti ve Sam bir anda önünde parlayan feneri gördü.

Burun deliklerini dolduran toz yüzünden öksürürken yüzünden ter boşandı. Aşınmış, sivri uçlu iri bir kaya parçasının yanından geçtikten sonra tökezleyerek tünelden çıkıp düşmüş bir kaya parçasının üstünde duran fenerin aydınlattığı büyük bir odaya girdi. Oda yeraltındaki bir çakıl ocağını andırıyordu; her yerde küçük kaya parçalarından oluşan tümsekler vardı. Patlamanın eseri olan bu enkazın en yoğun olduğu yerin hemen üstünde, tavanda büyük, biçimsiz bir delik açılmıştı. Hâlâ her yerde, fenerin ışığına rağmen görüşü engelleyen, yoğun, beyaz bir duman vardı.

Odanın karşı ucunda, Sam belli belirsiz bir hareket fark etti.

"Sophie?" diye seslendi, bir yandan endişeyle tabancasının kabzasına uzanırken.

Dumanın ortasında, hayalet gibi bir şekil belirdi. Sam, ortaya çıkanın Dirk olduğunu fark edince rahatladı. Fakat, Dirk'ün kollarında Sophie'nin pelte gibi duran vücudunu taşıdığını görünce, o rahatlama kayboldu.

"O iyi mi?" diye sordu sessizce.

Sam tedirgin adımlarla yaklaştı ve Dirk'ün genç kadının başını ve gövdesini bir ceketle örtmüş olduğunu gördü. Ancak o zaman Sophie'nin kollarıyla bacaklarının biçimsiz bir şekilde sallandığını, kan ve tozla karışık ince bir tabakayla kaplanmış olduğunu fark etti.

Bir açıklama bekleyerek Dirk'e baktı ve o anda ürperdi. Dirk'ün perişan halini görür görmez Sophie'nin iyi olduğuna dair bütün umutları yok oldu. Dirk, harap olmuş, kanlı bir yüzle, gözleri boş ve cansız, öylece durdu. Hayat sanki damarlarından çekilmiş gibiydi ve Sam aynı anda Sophie'nin öldüğünü anladı.

HAREM'ÜŞ-ŞERİF'İN ALTINDAKİ PATLAMA, DAHA duman bile dağılmadan, neredeyse tümüyle örtbas edilmişti. Maria'nın öncelikli hedefi Kubbetü's-Sahra olmuştu ve patlayıcıların büyük bölümünü yerleştirmiş olduğu yer orasıydı. Fakat Dirk, patlatıcı kapsülleri çıkardığında etkisiz hale geldikleri için infilak etmemişlerdi. İnfilak eden, Mescid-i Aksa'nın altına yerleştirilmiş, daha az miktarda patlayıcı madde bulunan ikinci bombaydı, onun verdiği zarar da en az düzeyde olmuştu.

Sekizinci yüzyılda yapılmış olan caminin altındaki toprak sallanmış ve camları titremişti, ama camiyi yıkacak hiçbir ateş topu toprak üstüne çıkmamıştı. Oradaki patlayıcılar ateşlenmeden saniyeler önce, Sophie büyük bir bölümünü ayırıp üzerindeki fünyeleri çıkarmayı denemeden tünele atmıştı. Etkisi azalan patlama yalnızca caminin arkasındaki bir şadırvanın temelinde bir çatlak oluşmasına neden olmuştu. Öyle ki patlama

ilk başta Harem'üş-Şerif'in bekçilerinin dikkatini bile çekmemiş, Kudüs'ün başka bir yerinde olduğunu düşünmüşlerdi.

Taşocağının içinde, Sam Levine çok hızlı harekete geçmişti. Polisler ve sağlık görevlileri hemen gelmiş, Dirk'ü tedavi ederken, Sophie'nin cansız bedenini morga kaldırmışlardı. Şin Bet ajanları da bir o kadar hızlı davranmıştı. Taşocağı baştan aşağı aranmış, geriye kalan patlayıcılar dikkatlice emniyet altına alınıp temizlenmişti. Sonra da Harem'üş-Şerif'tekiler neler olup bittiğini bile fark etmeden, her yer mühürlenmişti.

Saldırı teşebbüsü haberi Kudüs'e hızla yayıldı ve büyük bir kargaşaya neden oldu. Kudüs'teki Müslümanlar saldırıyı kınarken, kentin Yahudileri ise Tapınak Tepesi'nin kutsallığına yapılan bu saygısızlıktan dehşete düştüler. Her grup birbirini suçladı, her yerde sinirler gerildi. İnsanların önünde savunmacı olan, perde arkasında ise kentteki güvenliği sıkılaştıran İsrail hükümeti, Kudüs'ün Müslüman liderlerini gizlice taşocağına getirdi ve orada bölgeye gelecekte olabilecek saldırılara karşı kalıcı olarak barikat kurulması konusunda anlaştılar.

Sokaktaki öfke dinmedi, ama fazla bir taşkınlık olmadı. Günler geçtikçe, gerilim de azaldı; kimse saldırının sorumluluğunu üstlenmezken, asıl bombacılar hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldu.

GENERAL BRAXTON BİR TEK KELİME ETMEDEN CIA raporunu okudu. Ulusal İstihbarat direktörünün arada sırada kıpırdayan bıyığı bir tepki belirtisiydi yalnızca. Masasının karşısında, istihbarat subayı O'Quinn ile CIA'in İsrail uzmanlarından biri gözlerini yere dikmiş, sessizce oturuyorlardı. Braxton'un, burnunun ucunda duran oldukça eski moda sayılabilecek okuma gözlüğünü çıkardığını görünce, hemen doğruldular.

"Şimdi şunu bir anlayalım," dedi general pürüzlü sesiyle. "Bazı kaçıklar Kudüs'ün yarısını neredeyse havaya uçuruyorlardı ve ne Mossad, ne de Şin Bet'in elinde bu işi kimin yaptığına dair bir ipucu var, öyle mi? Olayın aslı bu mu, yoksa İsraillilerin bize söylediği mi sadece bu kadar?"

"İsrailliler bu soruşturmada açıkça güven eksikliği yaşıyorlar," diye yanıtladı CIA'in adamı. "Mule'lar olarak bilinen Lübnanlı bir silah ve uyuşturucu madde kaçakçısı çetenin en

azından kısmen sorumlu olduğuna inanıyorlar. Mule'ların Hizbullah ile bağları olduğu biliniyor, o yüzden İsrail'in Gazze'de devam eden sorunlarına misilleme olarak Kudüs'ü hedef almış olmaları mümkün. Olaya karışan Amerikalı, bombacılardan birini teşhis etmiş ve yakın zamanda Kayseriye'deki bir terör olayına da bulaştığını bidirmiş."

"Bu Amerikalı bizim ajanlarımızdan mı?" diye sordu Braxton.

"Hayır, NUMA ile çalışan bir deniz mühendisi. Hayfa'daki bir İsrail askeri hastanesinde yatıyor, ufak tefek yaraları var."

"Deniz mühendisi? Kudüs'teki patlamada ne işi varmış?"

"Patlamada ölen tarihi eserler ajanıyla duygusal bir ilişki yaşıyormuş anlaşıldığı kadarıyla. Kadına sıradan bir görevde eşlik ederken kendisini bu olayın içinde bulmuş. Sonuca bakarsak, karışması da iyi olmuş, çünkü Kubbetü's-Sahra'nın altındaki asıl patlayıcıları etkisiz hale getiren kişi o."

"Efendim, aslında bu olayı ucuz atlattık," dedi O'Quinn. "Eski şehrin büyük bölümü bir yana, Kubbetü's-Sahra'yı yerle bir etmeye yetecek kadar patlayıcı yerleştirilmiş. Bölgede, daha önce hiç görmediğimiz boyutta bir düşmanlık ve nefreti tetikleyebilirdi bu olay. O mabet imha edilmiş olsaydı, bugün İsrail'in üzerinde füzelerin uçuyor olacağından eminim."

Braxton, delici gözlerle O'Quinn'e bakarak homurdandı. "Patlayıcılar konusuna geldiğimize göre şunu konuşalım, anladığım kadarıyla, senin burnuna bu patlayıcılarla ilgili hiç de hoş kokular gelmiyor, bizde üretilen bazı maddeler olduğunu düşünüyorsun."

"İsraillilerden patlamamış olan mühimmattan örnek alındı ve laboratuvar testlerinde gerçekten HMX olduğu doğrulandı. Bu madde, Amerikan ordusu ile resmi sözleşmeli çalışan Amerikalı

bir üretici tarafından imal edilmişti," diye belirtti O'Quinn ciddiyetle.

"Üstüne kan bulaşmış o patlayıcılar bize mi ait?" diye kükredi general.

"Korkarım öyle. Biraz araştırma yaptık ve öyle görünüyor ki Kudüs'ten alınan örnek, doksanların başlarında nükleer silah programlarında kullanmaları için Pakistan'a gizlice satmış olduğumuz birinci sınıf HMX sevkıyatıyla uyuşuyor. Pakistanlılar o zamanlar sevkıyatın hemen sonrasında bir HMX konteynerinin kaybolduğunu doğrulamışlardı. Orduda karaborsaya çalışan kişilerin o partiyi ülke dışındaki alıcılara satmış olduğuna inanılıyor, ama bu yıla dek kullanılmış olduğuna dair hiçbir kanıt yok."

"Bütün bir HMX konteyneri. İnanılmaz," dedi Braxton.

"O konteynerde muhtemelen üç buçuk tondan fazla yüksek güçlü patlayıcı madde olmalı. Bu da dikkate değer bir yok edici güç anlamına geliyor."

General gözlerini kapadı ve başını iki yana salladı. "Sanırım, bu saldırı diğer cami bombalama olaylarıyla bağlantılı?" diye sordu gözlerini açmadan.

"Kahire'deki El-Azhar Camii ile Bursa'daki Yeşil Cami'nin her ikisinde de HMX kullanıldığını biliyoruz. İki olayda da, saldırının sorumluluğunu kimse üstlenmedi. Patlamaların yerel hiçbir ayrılıkçı grupla bağlantısı olduğuna dair de hiçbir kanıt yok. Görünüşe bakılırsa, Kudüs'te de benzer bir durumla karşı karşıyayız."

"Peki ya mezarlıkta bulunan şu ölü Filistinli?"

"Bilinen hiçbir terör olayı ile ilişkisi olmayan, ikinci, üçüncü sınıf bir tarihi eser arayıcısı," diye karşılık verdi CIA'in adamı. "Taşocağının bulunmasıyla bir parça ilgisi olabilir, ama asıl saldırıda bir rol oynamış olduğuna inanılmıyor."

"Bu da bizi yine yanıtsız kalan o kim ve niçin sorusuna götürüyor."

O'Quinn generale karamsar gözlerle baktı. "Saldırıların hiçbirinin sorumluluğunu üstlenen olmadı ve korkarım elimizde sağlam bir iz yok," dedi. "Joe'nun da doğrulayabileceği gibi, istihbarat birimleri, radikal Hıristiyan ve Musevi gruplardan, el-Kaide ve diğer fanatik Müslüman gruplarına kadar, kapsamlı olarak şüphelileri inceliyorlar. Yabancı istihbarat birimlerine güveniyoruz, ama onların elinde de bu noktada güçlü bağlantılar yok."

CIA'in adamı başıyla onayladı. "General, hedeflerin tümü Sünni Müslüman dünyasında teolojik öneme sahip yerler. Bizce bu saldırıların Şii bir kaynaktan doğuyor olması güçlü bir olasılık. Kudüs saldırısındaki olası Hizbullah bağlantısı da bu teoriyi destekliyor. Teşkilat içinde saldırıları gerçekleştirenlerin, dikkati silah programlarından başka yöne çekmeye çalışan İranlılar olduğuna inananların çok olduğunu ve bu olasılığın giderek kuvvetlendiğini size söylemem gerek."

"Belki olasılık belki," diye katıldı Braxton. "Ama, ellerinde bu kirle yakalanmaları, kesinlikle ateşle oynadıkları anlamına gelecektir."

O'Quinn sessizce başını iki yana salladı.

"Ben bu düşünceye katılamayacağım efendim," dedi. "Bu bombalamalar İranlıların kendine özgü niteliklerini taşımıyor. Bu olanların hepsi fazlasıyla radikal."

"Bana devam edecek başka bir yol verdiğin de söylenemez O'Quinn," diye homurdandı general. "Ya şu Türk'e, Müftü Battal'a ne dersin, hani seni telaşlandıran adam?"

"Korktuğumuz gibi, başbakanlık yarışına giriyor. Köktenci toplumda bu bombalamaların uyandırabileceği her öfke ona ve partisine kesinlikle yarayacaktır. Bu da söz konusu saldırıların

genel terörist saldırılardan çok, belli politik amaçlarla ilgili olabileceği anafikrini ön plana çıkarıyor. Battal'a gelince, etkinliklerini yakından izliyoruz, ama şimdiye dek herhangi bir zora başvurma taktiği kullandığına tanık olmadık henüz."

"Yani orada da elinizde bir şey yok. Belki de siz çocukların düşünmesi gereken soru bir dahakine nereyi vurmayı amaçladıklarıdır."

"Hedeflerin önem bakımından derecesinin giderek yükseldiği apaçık," dedi O'Quinn.

"Hepimizi korkutması gereken durum, bu son ortaya çıkışlarında elde edemedikleri şeyi belki de bir sonrakinde elde etmeyi planlıyor olmalarıdır."

"Mekke'deki Kâbe'nin olası bir hedef olması mümkün. Suudilere güvenliği artırmalarının tavsiye edildiğinden emin olacağım," dedi O'Quinn.

"Bu konu üstünde fazla mesai yapan analistlerimiz var," diye ekledi CIA'in adamı. Sonra da gerçek bir Washington çaresizlik ağzıyla sözlerini toparladı. "Elimizden gelen her şeyi yapıyoruz."

Braxton bu yorumu duymazlıktan geldi dik dik bakarak. "Size ne yapacağınızı söyleyeyim," dedi Braxton, masasına doğru eğilip iki istihbarat görevlisine de öfkeyle gözünü dikerek. "Bunu sona erdirmek çok basit bir iş aslında. Bütün yapmanız gereken şu," dedi, öfkesi yoğunlaşıp sesi giderek yükselirken. "Bana o patlayıcıların geri kalanını bulun!"

OSMANLI YILDIZI, ÖĞLEDEN SONRA GEÇ SAATLERDE, ağır ağır Çanakkale Boğazı'nın kuzeyindeki koya girdikten sonra, artık boş olan uzun iskeleye demirledi. Yanındaki dalgalı suların altında, batmış iş teknesi hâlâ kumlu dipte duruyor, kendisini derinlerden çıkaracak vinci ve dalış ekibini bekliyordu.

Geminin köprüsünde duran Maria, erkek kardeşinin iskelede park etmiş olan Jaguar'ını görünce şaşırdı. Çelik, geminin iskeleye yanaşmasını izledikten sonra, palamarlar bağlanırken Jaguar'ın arka koltuğundan çıktı. Koltuğunun altında duran evrak çantasıyla iskeleye çıkarak gemiye bindi.

"Benimle burada buluşmanı beklemiyordum Özden," dedi Maria selam yerine.

"Zaman kısa," diye karşılık verdi adam, endişeyle karışık bir heyecanla köprüye bakarak. Bakışı fark eden kaptan ve dümenci

hızlı adımlarla köprüden çıkarak Çelik'i kız kardeşiyle yalnız bıraktılar.

Çelik sırıttı. "Yerel polise çıkarlarımızı gözetmesi için hatırı sayılır bir ödeme yapıldı. Karşılık olarak üstünkörü bir ziyaret yaptılar ve ambarlardan uzak durdular." Polis müfettişlerinden bahsetmek, aklına, NUMA elemanlarının kendisine yaptığı saldırıyı getirdi ve farkında olmadan elini kafasına götürüp Pitt'in vurduğu noktayı ovuşturdu.

"O Amerikalılar bu işe karışmalarının cezasını ödeyecekler," dedi gırtlaktan gelen bir sesle. "Fakat ilkönce ele almamız gereken daha önemli meselelerimiz var."

Maria kendisini Kudüs'teki başarısızlık yüzünden uğrayacağı şiddetli tepkiye hazırladı, ama beklediği patlama hiç gerçekleşmedi. Çelik sessizce gözlerini ön camdan dışarıya, boş iskeleye dikti.

"*Sultana* nerede?"

"Onarım işinin bitmesi için Beyrut'ta bıraktım. Mürettebat birkaç gün içinde yatı İstanbul'a getirecek."

Çelik başıyla onayladıktan sonra, kız kardeşine yaklaştı.

"Şimdi, söyle bana Maria, görev niçin başarısız oldu?"

"Ben de emin değilim," diye yanıtladı sessizce. "İlk bomba patlamadı. Çoklu fünye sistemi kullanmıştık ve düzeneğin gereği gibi hazırlandığına eminim. Dışarıdan müdahale edilmiş olmalı. İkinci bomba da daha fazla hasar vermiş olmalıydı. Ölen İsrailli arkeoloğun bir şekilde patlayıcıların bir kısmını etkisiz hale getirmiş olduğundan kuşkulanıyorum."

"Sonuç hayal kırıklığı," diye karşılık verdi Çelik, alışıldık sertliğini ve iğneleyici sözlerini bastırarak. "Sağ salim geri dönmene şükrediyorum."

"Lübnanlı kaçakçıları geri dönerken Trablus'a bıraktık, o yüzden İsraillilerin araştıracakları hiçbir yer ve takip edecekleri hiçbir iz yok."

"Sen izlerini her zaman iyi gizlersin Maria."

Erkek kardeşinin alışılmadık sakin tavrına rağmen, Maria onun yüzündeki sıkıntıyı görebiliyordu.

"Müftü nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Kampanyasını profesyonel bir politikacı gibi yürütüyor ve meclisteki en önemli milletvekillerinden bazılarının açık desteğini almayı başardı. Fakat anketlere göre en az yüzde beş geride hâlâ ve seçime sadece sayılı günler kaldı." Ona uyarır gibi baktı. "Kudüs saldırısı bize kazanmamız için gerekli olan yükselişi sağlayamadı."

"Belki de bizim kontrolümüzün ötesindedir," dedi.

Maria'nın sözleri Çelik'in içinde bastırıp durduğu öfkeyi birdenbire açığa çıkardı.

"Hayır!" diye bağırdı. "Çok yaklaştık. Bu fırsatı kaçıramayız. Aile imparatorluğumuzun eski haline gelmesi söz konusu," dedi, planladığı büyük yükselişinin gücünü tadıyordu neredeyse. Çılgına dönmüş gözler alev alev yanmaya başladı ve yüzü hiddetten kıpkırmızı oldu. "Bu şansın parmaklarımızın arasından kayıp gitmesine izin veremeyiz."

"Haliç?"

"Evet," diye yanıtladı Özden, evrak çantasını açıp içinden bir harita çıkarırken. "Kaçırma olayı bu gece gerçekleşmeli," dedi, ona bir dosya uzatarak. "Hedef geminin programı ve rotası zarfta. Hazır olabilecek misin?"

Maria erkek kardeşine endişeyle baktı.

"Evet, hazır olacağımı sanıyorum," dedi sessizce.

"Güzel. Bu operasyonda destek kuvvet olarak yer alacak, gemiye çıkmayı bekleyen bir yeniçeri ekibi var. Sana güveniyorum."

"Özden, bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sordu. "Risk çok yüksek. Kendi vatandaşlarımızdan birçoğunun hayatını kaybetmesi anlamına gelecek. Üstelik başarılı olamadığımız takdirde doğacak sonuçlarından da korkuyorum."

Çelik gözlerini deliliğin doruğunda bir bakışla kız kardeşine çevirdi, sonra da kararlılıkla başını sallayıp onayladı.

"Tek yol bu."

ABEL HAMMET, BATAN GÜNEŞİN, AKDENİZ'İN AYLAK dalgaları üstünde ateşten toplar gibi parlayan ışıklarını izliyordu. Açık bir köprü kanadında duran İsrail gemisinin kaptanı, hoş bir akşam yelini beraberinde getirerek ufukta yavaş yavaş sulara gömülen güneşi seyretti. Serinleyen havayı derin derin içine çeken kaptan, ilerideki kıyı şeridinden gelen çam ağaçlarının kokusunu ayırt edebiliyordu. Gemisinin uzaktaki pruvasının üzerinden bakınca, güney Türk kıyısında göz kırpıp duran birkaç ışığı seçebiliyordu. Kısa bir süre ferahlayan kaptan, vardiyasını bitirmek için *Dayan*'ın köprüsüne geri döndü.

Uzunluğu yüz metreden biraz az olan *Dayan*, Basra Körfezi'nden petrol taşıyan dev tankerlerle karşılaştırıldığında, nispeten küçük bir tankerdi. O basit yük gemilerinin çoğu özelliğini paylaşmakla birlikte, aslında biraz farklı bir yük taşıma amacıyla özel üretilmişti: temiz su. Yeni yapılan bir ticari anlaşmaya göre

İsrail hükümeti kuru, susuz topraklarına su nakletmek için birbirinin aynısı olan üç gemi yaptırmıştı.

İsrail'den, Akdeniz üzerinden, dört yüz kilometre kadar uzakta olan Türkiye, bu kıraç bölgede, gerçekten de fazlasıyla temiz su kaynağına sahip az sayıdaki ülkeden biriydi. Birçok zengin su kaynağının yanı sıra, hem Dicle hem de Fırat'ı besleyen kaynakların kontrolünü elinde bulunduran Türkiye, gelecek yıllarda önemi daha da artacak stratejik bir konumda bulunuyordu. Bunu yeni bir ihraç ürünü olarak kullanmaya başlayan ülke, İsrail ile deneme niteliğinde ticari bir anlaşma yaparak suyunun küçük bir bölümünü satmayı kabul etmişti.

Dayan dört milyon litreye yakın su taşıyordu ve Hammet bunun İsrail'in su kaynağına katkısının okyanusta bir damla kadar olduğunun farkındaydı, ama Akdeniz üzerinden haftada iki kez yapılan nakliyat eninde sonunda birikecekti. Onun için, bu kolay bir görevdi ve hem o hem de dokuz kişiden oluşan mürettebatı bu işten keyfi alıyordu.

Dümen köşkünün ortasında duran Hammet, bir navigasyon ekranında geminin seyrini izliyordu.

"Hızı üçte iki düşürün," diye emretti kaptan dümenciye. "Manavgat'tan elli mil uzaktayız. Şafaktan önce varmamızın bir anlamı yok, pompa istasyonunda o saatte daha kimse olmayacağına göre."

Dümenci emri tekrarladı ve geminin tek motorunun hızı düşürüldü. Tankları boş olduğu için hızlı yol alan tanker hızını yavaş yavaş on iki deniz milinden sekiz deniz miline indirdi. Birkaç saat sonra gece yarısı yaklaşırken, ikinci kaptan görevi devralmak için güvertede belirdi. Hammet uyumaya gitmeden önce son kez radara baktı.

"İskele tarafımızın açığında arkamızdan gelmekte olan bir gemi var, onun dışında deniz bomboş," dedi ikinci kaptana. "Bizi sahilden uzak tut, yeter Zev."

"Tamam kaptan," diye karşılık verdi adam. "Bu gece gemi çok yüzmeyecek."

Hammet güverte altındaki kamarasına çekildi ve hemen uykuya daldı. Fakat, kısa bir süre sonra, ters bir şeyler olduğunu hissederek uyandı. Başını sallayarak üzerindeki mahmurluğu atmaya çalışan kaptan, seyir halindeyken normalde olduğu gibi geminin motorunun gürültüsünün duyulmadığını ve güvertede yarattığı o titremenin olmadığını fark etti. Gemiyle ilgili bir rota sorunu ya da mekanik bir problem yaşandıysa, kimsenin gelip kendisini uyandırmamış olmasının tuhaf olduğunu düşündü.

Üzerine bir sabahlık geçiren kaptan, kamarasından çıkıp köprüye giden merdiveni tırmandı. Karanlık dümen köşküne giren Hammet şaşkınlıktan donakaldı. Birkaç adım önünde, ikinci kaptanı küçük bir kan gölünün ortasında yüzüstü yatıyordu.

"Neler oluyor burada?" diye bağırdı dümenciye.

Dümenci ona fal taşı gibi açılmış gözlerle baktı. Köprünün loş ışıklarının altında, Hammet, genç adamın yüzünün yan tarafında derin bir yara olduğunu görebiliyordu. Sonra kaptanın gözleri birdenbire ön cama kaydı, başka bir geminin ışıklarının tankerin sol yanına tehlikeli biçimde yakın olduğunu fark etti.

"Dümen sağa!" diye bağırdı dümenciye, arkasından gelen hışırtıya aldırış etmeden.

Arkasındaki duvardan, başını ve yüzünü örten kapkara bir kar maskesi takmış, siyah kıyafetler giymiş uzun boylu biri çıktı. Adamın elinde bir tüfek vardı ve omuz hizasına kaldırmıştı. Dümenci, Hammet'ın emrine kulak asmadı, yakınlaşan silahlı adama bakakalmıştı. Hammet dönüp baktığı anda yüzüne doğru gelen tüfeği gördü. Tüfeğin dipçiği yüzüne inerken inanılmaz bir hızla bir acı dalgasının yayıldığını hissetti. İki büklüm dizlerinin üstüne çöktü ve her şey kararıp acısı dinerken yerde yatan ikinci kaptanına katıldı.

"RIDLEY, DOSTUM, İÇERİ GEL, İÇERİ GEL."

Yakın bir zaman diliminde Bannister'ı ikinci kez Tel Aviv'deki dairesinde karşılarken, Şişman Adam'ın sesi kesik kesik ve fazlasıyla hırıltılı çıktı.

"Teşekkür ederim Oscar," diye karşılık verdi arkeolog, son ziyaretinde büyük ölçüde kaybetmiş olduğu güven havasından destek alarak.

Gutzman onu yandaki bir masada ince yapılı, iyi giyimli bir Arap'ın oturduğu ve bazı belgeleri incelediği bir salona götürdü. Adam başını kaldırıp şüpheci bir bakışla Bannister'a göz attı.

"Bu, Alfar, koleksiyon yöneticilerimden biri," dedi Gutzman, gülünç sayılabilecek bir el hareketiyle işaret ederek. Bannister'ın yüzündeki temkinli ifadeyi fark edince, ekledi. "Endişe etme. Ondan sır çıkmaz."

Gutzman en sevdiği koltuğa gidip devrilircesine oturdu.

"Şimdi, beni bu kadar çabuk yeniden aramanı gerektirecek kadar önemli olan ne?" diye sordu.

Bannister, avını öldürmeye hazırlanırken, sessizce konuştu.

"Oscar, tarihin izini sürmenin en iyi ihtimalle spekülatif bir iş olduğunu sen de benim kadar iyi bilirsin. Çok önemli bir keşif için günler, haftalar, hatta yıllar boyu araştırma yapabiliriz, ama sonucunda ellerimiz yine de boş kalabilir. Elbette, bu yolculuk sırasında önemli bulgular, arada sırada da insanın hayal gücünü çalıştırmaya başlayan heyecan verici parçalar karşımıza çıkabilir. Çabanın çoğu ise genellikle boşu boşuna olur. Fakat nadiren de olsa, bazı durumlarda yıldızların aynı hizaya gelmesi ve göklerden düşen, hiç görülmemiş bir armağan bulunması da her zaman ihtimal dahilindedir."

Etkiyi artırmak için koltuğunda öne doğru eğildi ve Şişman Adam'ın gözlerinin içine baktı.

"Oscar, ben böyle bir keşfin sınırında olabileceğime inanıyorum."

"Tamam da nedir bu evlat?" dedi Gutzman hırıltıyla soluyarak. "Benimle oynama."

"Kısa bir ziyaret için Londra'daydım ve yıllardır tanıdığım bir tarihi eser tacirine uğradım. Yakın zamanlarda eline yıllar önce Anglikan Kilisesi'nin arşivlerinden çalınmış bazı gizli parçalar geçmiş," diye yalan söyledi ve yine etkiyi artırmak için durakladı.

"Devam et."

"Bu parçaların arasında Haçlılar döneminde Kutsal Topraklar'dan alınmış tarihi eserler, orijinal sanat eserleri, mücevherler var." Bannister dikkatli gözlerle sağına soluna bakınarak salona göz gezdirdikten sonra kısık bir sesle ekledi. "Manifesto'nun orijinal bir kopyası da buna dahil."

Gutzman'ın gözleri yuvasından fırladı.

"Sen... sen ciddi misin?" diye sordu kulak tırmalayan bir sesle. Heyecanını gizlemeye çalışıyordu, ama aşırı heyecandan yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"Evet," diye yanıtladı Bannister, papirüs belgenin kasten kötü çekilmiş bir fotokopisini çıkararak. "Orijinalini kendim görmedim, ama hakiki olduğuna eminim."

Gutzman tek kelime etmeden, birkaç dakika boyunca sayfayı inceledi. Salonun sessizliğini bozan tek şey titreyen parmaklarının kâğıttan çıkardığı hışırtıydı.

"Gerçekten var," dedi en sonunda sakin bir sesle. "İnanamıyorum, Tanrı'nın yardımıyla bu da oldu sonunda." Yaşlı adam Bannister'a sert sert baktı. "Bu tacir, onu bana satacak mı?"

Bannister başını sallayarak onayladı. "Elindekinin ne olduğu düşünülürse, sessiz sedasız satmak zorunda. Sadece beş milyon sterlin fiyat biçmiş olmasının nedeni de bu zaten."

"Beş milyon sterlin!" Gutzman sövüp saydı, ama bu bir öksürük nöbetine yakalanmasına neden oldu. Yeniden düzgün nefes alıp vermeye başladığında, Bannister'ın gözlerinin içine baktı.

"Bunu asla ödemeyeceğim," dedi, gür bir sesle.

Bannister'ın rengi biraz soldu, bu yanıtı beklemiyordu. "Sanırım fiyat görüşülebilir Oscar," diye geveledi. "Hem tacir belgenin karbon tarihlemesinin masrafını kendisinin karşılayacağını da belirtti."

Mezar hırsızlarından politikacılara kadar, birçok kişiden tarihi eser almış olan Gutzman nasıl pazarlık yapacağını iyi biliyordu. Dahası, kendisiyle oyun oynandığının farkındaydı ve Bannister'ın sesindeki tereddüt dikkatinden kaçmamıştı.

"Burada kal," dedi Şişman Adam, sendeleyerek koltuğundan kalkıp salondan çıkarken.

Elinde kalın bir dosyayla hemen geri döndü. Gutzman oturdu ve dosyayı açtı, içinde plastik kılıflar içinde bir fotoğraf koleksiyonu vardı. Fotoğraflarda yaşına ve tarzına göre sınıflandırılmış, irili ufaklı eski tarihi eserler görülüyordu. Bannister değerinin yüz binlerce dolar tuttuğunu bildiği heykelleri, oymaları ve çömlek işlerini tanıdı. Gutzman dosyanın sonuna geldikten sonra birkaç fotoğraf çıkarıp Bannister'a uzattı.

"Şunlara bir bak," dedi burnundan soluyarak.

"Koleksiyonunun bir parçası mı?"

"Evet, Portekiz'deki depomdan."

Bannister fotoğrafları inceledi. İlkinde, paslı kılıçlar ve mızrak uçlarından oluşan küçük bir koleksiyon görülüyordu. İkinci fotoğrafta Bannister'ın Roma Heddernheim tipi olduğunu bildiği demirden bir asker miğferi vardı. Sonraki fotoğrafta üzerinde kartal, akrep ve taç simgesi bulunan ince bir bronz panel görülüyordu. Son fotoğraf ise Bannister'ın ayırt edemediği bir objeydi. Bir kenarından bükülüp eğilmiş büyük, köşeli bir metal parçası gibi görünüyordu.

"Nadir bulunur bir Roma silah ve teçhizat koleksiyonu," dedi Bannister. "Tahminimce kartal ve akrep rölyefleri bir savaş sancağının parçası."

"Çok iyi Ridley. Fakat, sıradan bir sancak değil, Büyük Constantinius'un seçkin Romalı muhafızları *Scholae Palatinae*'nin arması. Bu son objeden ne anlam çıkarıyorsun dostum?"

Bannister fotoğrafı tekrar inceledi, ama başını iki yana salladı.

"Ne yazık ki hiçbir şey çıkaramıyorum."

Gutzman küçük bir zafer kazanmış gibi gülümsedi. "Bir imparatorluk kadırgasının bronz mahmuzu. Büyüklüğüne bakılacak olursa, muhtemelen bir Liburnia tarzı *birem*'e ait."

"Evet. Şimdi anlıyorum. Uç kısmı bir çarpışmanın etkisiyle düzleşmiş. Nereden buldun bunu?"

"Anlatılanlara inanacak olursak, başka bir geminin, dördüncü yüzyıldan bir Kıbrıs yağmacı gemisinin gövdesine takılıp kalıyor. Büyük hasar alan gemi ince kumlu, korunaklı bir alanda batıyor. Bazı tarihi eserler oldukça iyi korunuyor. Çok geçmeden yerel dalgıçlar tarafından, devlete bağlı çalışan arkeologlar olay yerine gelmeden önce, batık temizleniyor bile. Yetkililer daha nelerin alınmış olduğunu fark etmeden, varlıklı bir koleksiyoncu eserlerin çoğunu kapıyor."

"İzin ver, o varlıklı koleksiyoncunun kim olduğunu tahmin edeyim," dedi Bannister sırıtarak.

Gutzman kahkahayı koyuverdi. "İyi bir tüyo aldım ve şansım yaver gitti," dedi sırıtarak.

"Bunlar son derece güzel parçalar Oscar. Fakat niçin bunları bana gösteriyorsun?"

"Bu tarihi eserleri yıllar önce aldım. Yıllardır da Manifesto söylentisini düşünüp duruyorum. Gerçek mi? Var olması mümkün olabilir mi? Sonra, bir gece bir rüya gördüm. Manifesto'yu ellerimde tutuyordum, tıpkı senin bugün verdiğin kopyasını tuttuğum gibi. Çevremde Roma silahları ve tarihi eserleri görüyorum. Fakat herhangi bir tarihi eser değil. Bunları görüyorum," dedi resimleri göstererek.

"Peşinde koştuğumuz gerçek çoğu kez rüyamıza girer," dedi Bannister. "Cidden Manifesto ile bu Roma eserleri arasında bir bağ olduğunu mu düşünüyorsun? Herhangi bir gemiden gelmiş olamazlar mı?"

"Herhangi bir gemide *Scholae Palatinae* bulunmazdı. Anlasana, onlar, Maxentius'u bozguna uğratıp imparatorluğu birleştirdiği Milvian Köprüsü Savaşı'nda Constantinius tarafından ortadan kaldırılan Muhafız Kıtası'nın halefleriydi. Hayır, o Kıbrıs

gemisinin imparatorluğun emrindeki bir kadırgayla birbirine girdiği bence çok açık."

"Gemi tarihsel bakımdan aynı döneme mi ait?"

Gutzman yine gülümsedi. "Teçhizat, silahlar ve diğer tarihi eserlerle birlikte, gemi de yaklaşık olarak milattan sonra 330 yılına tarihleniyor tutarlı bir şekilde. Ayrıca bu da var," dedi, fotoğraflardan birindeki yıpranmış, eski bir Roma kalkanını işaret ederek.

Bannister fotoğraflara ilk baktığı sırada onu gözünden kaçırmıştı, ama bu kez mızrak uçlarının yanında duran ve ortasında soluk bir Chi-Rho haçı olan kalkanı fark etti.

"Bu Constantinius'un haçı," diye mırıldandı Bannister.

"Sadece bu değil, Kayseriye'de bulunan papirüsler de bu teoriyi oldukça destekliyor," dedi Gutzman. "O rüya gerçek Ridley. Eğer senin şu Manifesto hakikiyse, Helena'nın sesini kendi tarihi eserlerimde çoktan duymuşum demektir."

Bannister'ın gözleri bu olasılık karşısında merakla parladı.

"Söylesene Oscar," dedi açıkça. "Batık nerede bulundu?"

"Gemi Kıbrıs'ın güney kıyısında, Pissouri kasabasının yakınlarında bulundu. Belki de gerçek Manifesto'da belirtilen yükün o civarda gömülü olması imkânsız değildir?" dedi kaşlarını kaldırarak. "Öyle bir durumda, *bu* göklerden gelen bir hediye olurdu, değil mi Ridley?"

"Gerçekten de," dedi arkeolog düşünceli düşünceli. "Yüzyılların keşfi olurdu."

"Fakat, ne yazık, aceleci davranıyoruz. Önce Manifesto'yu incelemeli ve hakiki olup olmadığını görmeliyim. Londralı arkadaşına söyle, o belge için yüz bin sterlin ödemeye hazırım. Bununla birlikte, önce karbon tarihlemesi yapılmasını ve şahsen incelemeyi istiyorum," dedi ayağa kalkarak.

"Yüz bin sterlin mi?" diye karşılık verdi, kulak tırmalayan bir sesle.

"Evet, bir peni fazla vermem."

Yaşlı koleksiyoncu Bannister'ın omzuna vurdu. "Önce bana geldiğin için teşekkür ederim Ridley. Burada olağanüstü şeylere gidecek bir yolda olduğumuza inanıyorum."

Bannister kapıya doğru yürürken hayal kırıklığı içinde başını sallayarak onaylayabildi sadece. Gutzman, adamın asansörle aşağıya indiğinden emin olduktan sonra, salona geri dönüp Alfar'a yaklaştı.

"Konuşmamızı dinledin mi?" diye sordu Şişman Adam.

"Evet, Bay Oscar. Her kelimesini," diye karşılık verdi kaba bir aksanla. "Fakat bu Manifesto'yu niçin satın almadığınızı gerçekten anlamıyorum."

"Çok basit Alfar. Manifesto'nun Londralı bir simsarın değil, bizzat Bannister'ın elinde olduğuna kesinlikle eminim. Bana numara yaparak çok büyük bir fiyat farkıyla satmaya çalışıyor ve bunda başarılı olabilirdi."

"Öyleyse neden ona elindeki Roma tarihi eserlerinden bahsettin?"

"Geleceğe yatırım yapmak için. Anlasana, onun keşfetmeye yönelik Tanrı vergisi bir yeteneği var. Şimdi Manifesto'yu satma konusunda buradan bozularak ayrıldı, ama aynı zamanda, tıpkı benim gibi, o da bu tarihi eserlerin gerçekten var olma olasılığı karşısında şaşkına dönmüş durumda. Egosunun onu hemen oraya götüreceğinden eminim. Belki aptalca bir kumar, ama denemeye değmez mi? Bannister hem işini iyi bilir hem de şanslıdır. Eğer bulunacaksa, bunu yapacak adam Bannister'dır. Öyleyse, bizim için bulmasına neden izin vermeyelim?"

"Siz zeki bir adamsınız Bay Oscar. Fakat Bannister'ı nasıl kontrol edeceksiniz?"

"Zakkar ile temas kurmanı istiyorum. Ona kendisi için basit bir izleme işim olduğunu söyle, ücreti de oldukça iyi olacak."

"Mümkün olursa, birkaç ay İsrail'e ayak basmak istemediği haberini bırakmıştı."

"Baskıyı hissediyor, öyle mi?" dedi Gutzman kendi kendine gülerek. "Sorun değil. Ona kaygılanmamasını söyle, iş İsrail'de olmayacak. Parayı kazanmak için gitmesi gereken yer Kıbrıs."

Okay

HAMMET, GÖZLERİNİ AÇMA ÇABALARININ SONUCUNDA kendisini karşılayan parlak floresan ışıkların gözlerini kamaştırmasıyla yüzünü buruşturdu. Fakat yaşadığı bu rahatsızlık, başının arkasında zonklayıp duran keskin acıyla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Bir kez daha gözkapaklarını açmak için kendisini zorlarken, nerede olduğunu çıkarmaya uğraşıyordu. İlk yanıt açıktı: Tepesindeki bir dizi ışığa bakarak sırtüstü yerde yatıyordu.

"Kaptan, nasılsın?" diye sorduğunu duydu, *Dayan*'ın ikinci kaptanının bildik sesinin.

"Üstümden bir tren geçmiş gibi," diye yanıtladı Hammet, çevresini görmek için başını kaldırırken.

Görüşü düzeldikçe, keten örtülerin dürülerek başının altına eğreti bir yastık yapıldığını ve geminin yemekhanesindeki bir masada yatmakta olduğunu fark etti. Mürettebatı çevresinde toplanmış, yüzlerinde korku ve endişeyle bakıyorlardı. Birden içinde

bulunduğu durumdan mahcubiyet hisseden kaptan, dirseklerine dayanarak masadan yavaşça inerken, ikinci kaptanı da bir sandalye çekerek onun oturmasına yardım etti. Ani bir mide bulantısı hisseden Hammet, ikinci kaptanına baktı ve bir baş hareketiyle teşekkür etti.

O an ilk kez ikinci kaptanının başına sarılmış kanlı bir bandaj olduğunu ve normalden iki kat daha solgun göründüğünü fark etti.

"Öldüğünü düşünmüştüm," dedi Hammet.

"Biraz kan kaybettim, ama idare ederim. Sen bizi daha çok kaygılandırdın, bütün geceyi uyuyarak geçirdin."

Tankerin kaptanı yakındaki bir lomboza doğru bakınca, sabah güneşinin ilk ışıklarının içeriye süzüldüğünü gördü. Sonra aniden geminin motorunun çalışmadığını ve demirlemiş olduğunu fark etti. Bölmede, birkaç metre ötede, siyahlar giyinmiş iki adamın giriş kapısının iki yanında oturmakta olduğunu görünce şaşırdı. Tehditkâr bakışlarla kendisine bakan iki adam otomatik tüfeklerini kucaklarına koymuşlardı.

"Nasıl bindiler gemiye?" diye sordu Hammet sessizce.

"Emin değilim," diye yanıtladı ikinci kaptan. "Yük gemisinden küçük bir botla gelmiş olmalılar. Biz daha ne olduğunu anlamadan, bir grup silahlı adam köprüye daldı."

"İmdat çağrısı gönderebildiniz mi?"

İkinci kaptan başını sertçe iki yana salladı. "Vakit yoktu."

Hammet çevresinde oturan mürettebatına baktı ve üçüncü kaptanının aralarında olmadığını fark etti.

"Cook nerede?"

"Erkenden köprüye götürdüler. Tahminimce, dümenin başında olmadı."

Kısa bir süre sonra, yemekhanenin kapısı açıldı ve üçüncü kaptan başka bir silahlı adam tarafından kaba bir şekilde içeri

itildi. Yanağında büyük bir morluk olan genç üçüncü kaptan masaya gelip Hammet'a yaklaştı.

"Sizi iyi gördüğüme sevindim kaptan," dedi.

"Neler anlatabilirsin?" diye sordu Hammet.

"Efendim, beni silah zoruyla dümene geçirdiler. Bütün gece, *Osmanlı Yıldızı* adlı siyah bir yük gemisinin peşinde, tam yol kuzeye ilerledik. Şafağa doğru, küçük, korunaklı bir koyda, onun yanına demirledik. Hâlâ Türk sularındayız, Çanakkale Boğazı'nın on mil kadar kuzeyinde."

"Bu insanların kim olduğuna dair bir fikrin var mı?"

"Hayır efendim. Türkçe konuşuyorlar, ama hiçbir talepleri olmadı. Boş bir su tankerini kim, niye kaçırsın, aklım almıyor."

Hammet başını sallayarak onaylarken, o da sessiz sedasız aynı şeyi düşünüyordu.

❋ ❋ ❋

İSRAİL TANKERİNİN MÜRETTEBATI, gemi mutfağına girmeleri dışında, başka pek bir şey yapmalarına izin verilmeden, yirmi dört saat daha gemide tutuldu. Hammet birkaç kez nöbetçilere yaklaşıp bir şeyler sormayı ya da istemeyi denediyse de her defasında bir silahın dipçiği gösterilerek sessizce terslendi. Bütün gün ve gece boyunca, işçilerin ve makinelerin, ön güvertede yankılanan seslerini duydular. Lombozdan gizlice bakan Hammet, bir vincin yük gemisinden tankere kasalar yüklediğini görmüştü.

En sonunda, günün ilerleyen saatlerinde, fazladan birkaç silahlı adam daha gelince gemiden çıkarıldılar ve geminin yüklenmesine yardım etmeleri emredildi. İskelede silah zoruyla yürütülen Hammet, gemisine neler yapıldığını görünce dehşete düştü. Saldırganlar ön güvertede bir çift büyük delik açmışlardı.

Tankerin önde, birbirinin aynısı olan ve her biri beş yüz elli tondan fazla su alan iki tankı, artık yarı yarıya açılmış bir sardalye konservesi gibi görünüyordu. Kaptan, yük gemisinden boşaltıldığını gördüğü kasaların açılmış tankların her birinin çevresine dizildiğini görebiliyordu.

"Aptal herifler tankerimizi şilebe çevirmişler," diye söylendi, kıyıda götürülürken.

Mürettebatı zorla güney ambarına götürülüp orduya ait bir konteynerden küçük patlayıcı madde kutuları taşımaları kendilerine söylendiğinde duyduğu dehşet daha da arttı. Mürettebat yeniden tankere götürülüp patlayıcıları açık iki tankerin ortasına yerleştirdiler. Hammet gemiye daha önce yüklenmiş olan kasalara bakma fırsatı buldu ve "Amonyum Nitrat Fuyloyl" yazılı yaklaşık yirmi beş kiloluk çuvallarla dolu olduklarını gördü.

"Gemiyi havaya uçurmayı amaçlıyorlar," diye fısıldadı ikinci kaptanına, ikinci bir HMX partisini daha taşımak için geri götürülürlerken.

"Biz içindeyken sanırım," diye karşılık verdi ikinci kaptan.

"Birimizin kaçmayı denemesi gerek. Bu çılgınlığı durdurmak için yardım bulmamız gerek."

"Kaptan olarak, eksikliği ilk fark edilecek kişi siz olursunuz."

"Başında o kanlı sargıyla, sen de çok uzağa gidemezsin," dedi Hammet.

"Ben denerim," diye bir ses geldi arkalarından. Tankerin dümencisi, ufak tefek biri olan Green adlı adamdı konuşan.

"Ambar karanlık Green," dedi Hammet. "Bak bakalım, bir kuytu bulup gözden kaybolabilecek misin?"

Fakat nöbetçiler bir kaçış olasılığına karşı hazırlıklıydılar ve Green'e her oyalandığında ya da diğerlerinden ayrılmayı her denediğinde sıraya geçmesini emrettiler. Dümenci de istemeye istemeye patlayıcıları taşıyanlara katıldı.

Mürettebat, konteynerdeki patlayıcılar gittikçe azalana kadar, zorla çalışmaya devam etti. Köprüye geçmeden önce tankerin güvertesinden mürettebatın hareketlerini gözleyen tulum giymiş siyah gözlü bir kadın Hammet'ın dikkatini çekti. Son parti olduğunu bildiği patlayıcıları almak için ambara döndüklerinde, Hammet dümencisine döndü.

"Konteynerin içindeyken geride kalmayı dene," diye fısıldadı.

Kaptan, nöbetçilerden biri yavaş yavaş kendilerine doğru gelip bağırmadan önce, bütün mürettebatına aceleyle konteynere doluşmalarını söyledi. Bu Green'e gizlice konteynerin arkasına süzülme şansı tanıdı. Dümenci hemen konteynerin üst rafına tırmandıktan sonra, iyice kenara yapıştı, ufak tefek vücudu aşağıdan neredeyse hiç görünmüyordu. Hammet diğer mürettebata kalan son patlayıcıları taşıttı, sonra da avuçlarını açarak konteynerden çıktı.

"Başka kalmadı," diyerek en yakındaki nöbetçiye ve ambarda ilerleyen diğerlerine katıldı.

Hızlı adımlarla yürüyen kaptan, nöbetçi konteynere gidip içeriyi kontrol ederken, boynunu uzatıp bakmaktan kendini alamadı. Konteynerin boş olduğundan emin olan nöbetçi, dönüp kapıyı çarparak kapadı. Hammet, içinden dua ederken nefesini tutarak diğerleriyle yürümeye devam etti. Fakat Hammet, ayak uçlarına kadar hissettiği korkunç bir gürültüyle çekilip kapatılan kalın sürgünün sesini duyunca, umutlarını kaybetti.

KÜÇÜK UÇAĞIN LASTİKLERİ, ÇANAKKALE BOĞAZI'NIN güneydoğusundaki kıyıya yakın Çanakkale Havalimanı'nın kuru pistine indiğinde bir toz bulutu kaldırdı. Uçak, belirlenen terminale doğru dönüp iki motoru yavaş yavaş susarak durdu. Summer önündeki bir engelin arkasından, erkek kardeşinin son yolcularla birlikte uçaktan inişini izledi. Kardeşi biraz aksayarak yürüyordu ve birkaç küçük sargısı vardı, ama onun dışında sağlıklı görünüyordu. Fakat yaklaşınca, Summer onun yaralarının en kötüsünü içinde taşıdığını anladı.

"Hâlâ tek parçasın, bakıyorum," dedi ona sarılarak. "Türkiye'ye hoş geldin."

"Teşekkür ederim," diye karşılık verdi alçak sesle.

Her zamanki pozitif enerjisi ve neşeli tavrı gitmişti. Gözlerinin rengi bile daha koyu görünüyor, diye düşündü Summer. Acılı ya da yaslı değil, soğuk ve neredeyse öfkeli gibi gelmişti

ona ya da öyle ummuştu. Daha önce kardeşinde hiç görmediği bir ifadeydi bu. Nazikçe kolunu tuttuktan sonra onu bagaj teslim yerine doğru götürdü.

"Kubbetü's-Sahra'daki saldırıyı gazetelerden okuduk, senin de orada olduğunu hayal bile etmemiştik," dedi sessizce. "Sonra babamın kulağına, senin de orada olduğun ve patlamayı önlediğin yönünde dedikodular geldi."

"Bombalardan sadece birini etkisizleştirebildim," dedi acıyla. "İsrail güvenlik güçleri haberlerde adımın geçmesini engelledi ve beni bir askeri hastaneye kaldırıp tedavi ettiler. Sanırım bir Amerikalının orada bulunmasının ülkedeki politik durumu karmaşıklaştırmasını istemediler."

"Neyse ki ciddi yaralanmamışsın." Sustu ve kardeşine endişeyle baktı. "İsrailli arkadaşına olanları duydum, çok üzgünüm."

Dirk başıyla onayladı, ama hiçbir şey söylemedi. Çok geçmeden bagaj teslim yerine ulaştılar ve eşyasını aldılar. Park yerindeki ödünç alınmış küçük bir kamyonete doğru ilerlerken, Summer, "Alınacak bir kargomuz daha var," dedi.

Havalimanının karşı tarafına doğru kamyoneti süren Summer, "Uçak Kargosu" yazılı köhne bir ambara gitti. NUMA adına gelen kargoyu isteyen Summer'a bir çift küçük paket verildi, sonra da iki adam küçük bir kasa çıkarıp kamyonetin arkasına yükledi.

"Kasada ne var?" diye sordu Dirk, ayrılırlarken.

"Yeni bir şişme bot. *Aegean Explorer* bir batık üstündeki arbede sırasında botlarından ikisini kaybetti."

Summer, Dirk'e Osmanlı batığının bulunması, iki NUMA bilim insanının ölümü ve Zeibig'in kaçırılması hakkında bildiklerini anlattı.

"Türkler yattaki adamları tutuklamamış mı?" diye sordu Dirk.

Summer başını iki yana salladı. "Babam yerel yetkililerin tepkisine çok öfkeli. *Explorer* birkaç gün alıkondu ve Tang ile Iverson'ın ölümlerinden sorumlu tutuldular."

"Adalet güçlülerin lehine karar verir. Tang ile Iverson hakkındaki haberler çok üzücü. Onlarla birkaç projede çalışmıştım. İkisi de iyi adamdı," dedi, ölüm lafı geçince aklı Sophie'ye kayıp sesi giderek kısılırken.

"Bu da yetmezmiş gibi, alg patlaması araştırması da darmadağın oldu. Gemide olması gereken Çevre Bakanlığı'nın temsilcisi bazı ailevi nedenlerden dolayı yok. Bu arada, Rudi ile Al yeni AUV konusunda sıkıntı yaşadılar." Dirk'ün gelişinin herkesi neşelendireceğini söylemek istedi, ama o anki haline bakılırsa öyle olmayacağının farkındaydı.

Summer, Çanakkale Limanı'na girdi ve birkaç büyük balıkçı teknesinin yanına demirlemiş olan *Aegean Explorer*'ı buldu. Kardeşini gemiye çıkarıp Pitt, Gunn ve Giordino'nun Kaptan Kenfield ile birlikte yolculuk programını konuştukları salona götürdü. Kız kardeşiyle birlikte içeri giren küçük Pitt'i samimi bir şekilde karşıladılar.

"Baban sana patlayıcılarla oynamamayı öğretmedi mi?" diye takıldı Giordino, Dirk'ün elini oldukça sert bir şekilde sıkarken.

Dirk zorla gülümsedikten sonra, babasına sarıldı ve masaya oturdu. "Summer bana bir Osmanlı batığı bulduğunuzu anlattı," dedi. Sesinin tonundan aklının başka bir yerde olduğu çok açıktı.

"Bir sürü bela getiren bir batık," diye karşılık verdi Pitt. "Yaklaşık olarak 1570 yılına tarihleniyor ve gemide olağandışı bazı Roma tarihi eserleri var."

"Ne yazık ki o tarihi eserlerden geriye kalan yalnızca fotoğraflar," diye ekledi Gunn üzgün bir ifadeyle.

"Elbette, bunların hepsi Summer'ın keşfinin yanında solda sıfır kalır," dedi Pitt.

Dirk kız kardeşine döndü. "Ne keşfi?" diye sordu.

"Yani sana anlatmadı mı?" dedi Giordino.

Summer mahcup bir ifadeyle Dirk'e baktı. "Zaman olmadı sanırım."

"Bu nasıl bir alçakgönüllülük," dedi Gunn, masanın üstündeki kâğıtları karıştırarak aranırken. "İşte, Summer'ın orijinal belgesinden bir kopya çıkardım," dedi, Dirk'e bir kâğıt parçası uzatarak.

Dirk kâğıdı alıp dikkatlice okudu:

Cambridge Üniversitesi
Arkeoloji Bölümü

Çeviri (Kıptice)
İmparatorluk Gemisi *Argon*
İmparator Constantinius'a Özel Teslimatın Manifestosu
Bizans

Manifesto:
İsa Mesih'e ait kutsal emanetler, küçük bir gardırop dahil; ayrıca:
Pelerin
Bir tutam saç
Petrus'a Mektup
Büyük kript taşı
Sunak – Nasıralı Kilisesi'nden
İsa'nın günümüzde yapılmış bir resmi
İsa'nın kemiklerinin konduğu sandık.

Kayseriye'de, 14. Lejyoner Bölüğü'ne teslim edilmiştir
Septarius, Filistin Valisi

"Bu gerçek mi?" diye sordu Dirk.

"Orijinali papirüse yazılı. Bir an da olsa gördüm," diye yanıtladı Summer başını iki yana sallayarak. "O yüzden var olduğunu biliyorum. Bu tanınmış bir Cambridge'li arkeolog ve etimoloğun 1915'te yaptığı çevirisi."

"İnanılmaz," dedi Dirk, bütün dikkati belgeye yoğunlaşmıştı. "Bunların hepsi şahsen İsa ile ilişkili şeyler. Ölümünden sonra Romalılar tarafından toplanmış ve yok edilmiş olmalı."

"Hayır, tam tersine," dedi Summer. "Milattan sonra 327'de, Büyük Constantinius'in annesi Helena'nın eline geçmişler. Manifesto'da belirtilen emanetlerin hepsi kutsaldı ve büyük ihtimalle Roma İmparatorluğu'nun Hıristiyanlığı kabulünü kutlamak için Bizans'a gönderildi."

"Bunu İngiltere'de bulduğuna hâlâ inanamıyorum," dedi Gunn sonunda.

"Hepsi HMS *Hampshire* dalışımız sayesinde," diye açıkladı Summer. "Anlaşıldığı kadarıyla, Feldmareşal Kitchener, 1870'lerde Filistin'de bir araştırma görevini yerine getirirken bu papirüs belgeyi ele geçiriyor. Onlarca yıl sonra çevirisi yapılana dek belgenin anlamı gizli kalıyor. Manifesto'nun bulunmasına yardım eden ve Kitchener konusunda otorite olan Julie Goodyear, Anglikan Kilisesi'nin bu belge yüzünden Kitchener'ı öldürmüş olabileceğini düşünüyor."

"Sanırım, korkularını anlayabilirsin," dedi Giordino. "İsa'nın kemiklerinin konduğu sandığın bulunması bir çuval incirin berbat olması anlamına gelecekti kesinlikle."

"Bizim Osmanlı batığında bulduğumuz Roma tarihi eserleriyle aralarında ilginç bir bağ var, onlar da Constantinius ve Helena dönemine tarihleniyorlar," diye belirtti Gunn.

"Yani İsa'ya ait bu şeyler Kayseriye'den kalkan bir Roma gemisine mi konmuş?" diye sordu Dirk.

Summer başıyla onayladı. "Helena'nın Kudüs'e bir yolculuk yaptığı ve orada gerçek haçı, yani İsa'nın gerildiği çarmıhı bulduğunun iddia edildiği biliniyor. Çarmıhın parçaları bütün Avrupa'daki kiliselerde bulunuyor. Bilindik bir öyküde, çarmıhın çivilerinin nasıl eritilip Constantinius için yapılan bir miğfere ve geme katıldığı anlatılır. Dolayısıyla, Helena ve çarmıh sağlam bir şekilde Bizans'a ulaşıyor. Bununla birlikte, bu kutsal emanetlerden bahsedilmiyor," diye ekledi, listeyi işaret ederek. "Ayrı olarak, başka bir gemiyle gönderilmiş ve anlaşılan uzun yıllar önce tarih sayfalarından silinmiş olmalı. İsa'nın bir tablosunu görebilmiş olsak, bunun yaratacağı etkiyi düşünsene."

Herkesin hayalinde Hıristiyanların peygamberi canlanırken salona sessizlik çöktü. Yani, Dirk dışında, herkes. Onun gözleri Manifesto'nun altındaki yazıya takılıp kalmıştı.

"Kayseriye," dedi. "Bu, yükün Roma lejyonerlerinin korumasında, Kayseriye'den ayrıldığını gösteriyor."

"Senin çalıştığın yer de orasıydı, değil mi?" diye sordu babası.

Dirk başını sallayarak onayladı.

"Taşa yazılı bir gemi yolculuğu planı bırakmamışlar, değil mi?" diye sordu Giordino.

"Hayır, ama o döneme ait bazı papirüs belgeler bulma şansına sahip olduk. İçlerinde en ilginci Kıbrıslı bazı korsanların yakalanıp öldürülmesini anlatanıydı. İlginç olansa, anlaşıldığı kadarıyla, korsanların, yakalanmadan bir süre önce, denizde bir lejyoner bölüğüyle savaşmış olması. Kayseriye'de birlikte çalıştığım Dr. Haasis, Roma lejyonerlerinin hatırladığım kadarıyla, Platus adlı bir bölük komutanının yönetiminde, *Scholae Palatinae* denen bir gruptan olduklarını söylemişti."

Gunn neredeyse sandalyesinden düşüyordu.

"Ne... adı ne dedin?" diye kekeledi.

"Platus, ya da belki de Platius."

"Plautius?" diye sordu Gunn.

"Evet, doğru. Nereden bildin?"

"Bu benim taşımın, şey, batık alanında bulunan taşın üstündeki isimdi. Görünüşe bakılırsa, bir deniz savaşında ölmüş olan Plautius anısına bir taştı."

"Taşın nereden geldiğine dair elinizde hiçbir ipucu yok mu?" diye sordu Dirk.

Gunn başını iki yana sallarken, Zeibig'in yüzünde birden heyecan dolu bir ifade belirdi.

"Dirk, Kıbrıslı korsanlar mı demiştin?" diye sordu.

"Papirüs kayıtlarında öyle yazıyordu."

Zeibig bazı kâğıtları karıştırdı ve üstünde araştırma verilerinin olduğu bir sayfayı aldı.

"Altın tacın üstünde yazan Romalı senatör, Artrius? Dr. Ruppé onun kısa bir süre Kıbrıs valisi olarak görev yaptığını gösteren bir tarihsel araştırma göndermişti."

Pitt'in yüzünden hafif bir gülümseme geçti. "Kıbrıs, işte kaçırdığımız ipucu. Kıbrıslı korsanlarla ilgili tarihi kayıtlar doğruysa, dikilitaşın üstünde yazan ismin, yani Traianus'un da Kıbrıs'ta olduğunu bulacağımıza bahse girerim. Hatta belki de Vali Artrius'a rapor verdi."

"Kesinlikle," diye katıldı Giordino. "Traianus büyük olasılıkla altın taç gemiyle geldikten sonra bir anıt dikmek için validen emir almıştı."

"Fakat Roma tacı ve taşının bir Osmanlı batığında ne işi vardı?" diye sordu Dirk.

"Sanırım, bu konuda bir teorim var," dedi Zeibig. "Hatırladığım kadarıyla, tarihsel olarak Kıbrıs, Roma İmparatorluğu'nun çöküşünden sonra çok uzun zaman Venediklilerin kontrolünde kaldı. Fakat Osmanlılar 1570 civarlarında gelip adayı ele geçirdi; 1570, yani bizim batığımızla yaklaşık olarak aynı tarihte. Altın

tacın ve taş tabletin, İstanbul'daki sultana gemiyle gönderilen antik birer savaş ganimeti olduğu tahmininde bulunabilirim."

"Manifesto'ya bakılacak olursa, Plautius'un Helena adına dinsel emanetleri taşımakla görevlendirildiğini varsayabiliriz," dedi Gunn. "Dirk'ün papirüs keşfinin yanı sıra, batıktan çıkarılan dikilitaş da onun Kıbrıs açıklarında korsanlarla savaşırken hayatını kaybettiğini doğruluyor. Bütün bu olayların aynı yolculuk sırasında gerçekleşmiş olması mümkün mü?"

"Muhafız Kıtası gibi, bu *Scholae Palatinae*'nin üyelerinin de olağandışı durumlar haricinde imparatorun makamından çok uzakta olmayacaklarına bahse girerim," dedi Pitt.

"Annesini, Kudüs'e yolculuk yaparken korumaları gibi," dedi Summer.

"Bu da altın tacı açıklıyor," dedi Giordino. "Artrius'a, Kıbrıs valiliği sırasında, Plautius'u öldüren korsanları yakalamasını takdir etmek için Constantinius tarafından gönderilmiş bir ödül olabilir pekâlâ."

"Kutsal emanetleri çalanlar da aynı korsanlar mı?" diye sordu Gunn. "Asıl soru bu. Kutsal emanetlere ne oldu?"

"Manifesto'da yazılı emanetler hakkında üstünkörü bir tarihsel araştırma yaptım," dedi Summer. "Gerçek haçtan olduğu iddia edilen parçalar bütün Avrupa'da onlarca kiliseye dağılmış durumda, fakat Manifesto'da sözü edilen emanetlerin herhangi biri hakkında, ne bugün ne de geçmişte ortaya konan, elle tutulur bir kayıt bulabildim."

"Yani, Plautius ile birlikte yok oldular," dedi Gunn.

"Kayseriye'deki kayıtlarda, korsanların yakalandıkları ve kendi gemileriyle limana getirildikleri anlatılıyordu," diye belirtti Dirk. "Geminin güvertesi kan gölüne dönmüş durumdaymış ve gemide bazı Roma silahları bulunmuş. Anlaşıldığı kadarıyla

Plautius ile savaşmışlar, ama onun gemisine ne olduğu belli değil. Ya da kutsal emanetlere."

"Bu, muhtemelen Plautius'un Roma kadırgasının battığı anlamına geliyor," dedi Pitt.

Salondaki diğer kişiler bu fikir karşısında gözle görülür şekilde heyecanlandılar, çünkü biri önemli bir batık bulabilecekse, onun, önlerinde oturan yeşil gözlü adam olduğunu biliyorlardı.

"Baba, Türklerin projesi tamamlandıktan sonra aramayı deneyebilir miyiz?" diye sordu Summer.

"Düşündüğünden daha erken olabilir," dedi Gunn.

Summer dönüp ona şaşırmış bir ifadeyle baktı.

"Çevre Bakanlığı, Sakız Adası yakınlarında bir yer olan Çiftlik köyündeki büyük bir kimyasal tesisin önemli miktarlarda atığı denize boşalttığını tespit ettiklerini bize bildirdiler," diye açıkladı Pitt. "Rudi akıntıları inceledi, Osmanlı batığının olduğu bölgede haritasını çıkarmakta olduğumuz ölü kuşakla arasında güçlü bir korelasyon var gibi görünüyor."

"Yüzde doksan beşten yüksek bir olasılığı işaret ediyor," diye onayladı Gunn. "Türkler bizden kibarca bir yıl sonra gelmemizi ve örnek testler yapmamızı istediler, ama bu noktada artık araştırmamızı genişletmemiz gerekmiyor."

"Bu, Osmanlı batığına geri döneceğimiz anlamına mı geliyor?" diye sordu Summer.

"Dr. Ruppé, İstanbul Arkeoloji Müzesi'nin nezaretinde yapılacak resmi bir kazı çalışması organize ediyor," dedi Pitt. "Kültür Bakanlığı'ndan gerekli onayları alana kadar, bize bölgede daha fazla çalışma yapmaktan kaçınmamızı önerdi."

"Öyleyse, Roma kadırgasını bulmaya çalışabiliriz," dedi Summer heyecanla.

"Burasının hemen güneyindeki küçük bir bölgeyi değerlendirme konusunda başımız dertte," dedi Pitt. "O işi iki üç gün

içinde tamamlamış olmalıyız. Eğer AUV'miz çalışırsa tabii ki," dedi, yan tarafındaki Gunn'a bakarak.

"Bak, ne hatırladım," dedi Summer. "Yedek parçalarınız bende."

İki küçük paketi Gunn'a fırlattı ve Gunn aceleyle ilkini açıp içine baktı.

"Yeni devre kartımız," diye karşılık verdi sevinçle. "İşte bu bizi yeniden sulara döndürecek."

Diğer pakete baktıktan sonra, onu Pitt'e verdi.

"Bu sana gelmiş patron."

Pitt başıyla onayladıktan sonra, masadakilere baktı. "Madem yeniden çalışan bir AUV'miz var, Türkiye'deki araştırma projemizi bitirelim öyleyse," dedi sırıtarak. "Çünkü Kıbrıs'a yapılacak uzun bir yolculuğumuz var."

❋ ❋ ❋

BİR SAAT SONRA, *Aegean Explorer* yavaşça Çanakkale Limanı'ndan çıktı. Pitt ile Giordino köprüden, Kaptan Kenfield'ın gemiyi Çanakkale Boğazı'nın girişinden çıkarıp, Türk kıyı şeridi boyunca güneye doğru yönlendirmesini izlediler. *Explorer* işlek boğazdan güvenli bir şekilde çıktıktan sonra, Pitt oturdu ve küçük paketi açtı.

"Evden kurabiye mi gönderdiler?" diye sordu Giordino, Pitt'in karşısına otururken.

"Pek sayılmaz. Hiram'a *Osmanlı Yıldızı* ve *Sultana* hakkında biraz araştırma yaptırttım."

"Hiram" dediği, NUMA'nın bilgisayar kaynakları bölümünün başkanı olan Hiram Yaeger'dı. Washington'daki NUMA merkez binasında, bütün dünyada ayrıntılı oşinografi ve hava veri-

lerini takip eden ileri teknolojiye dayalı bir bilgisayar merkezini yönetiyordu. Yetenekli bir bilgisayar korsanı olan Yaeger'ın sırlar konusunda iyi koku alan bir burnu vardı, ayrıca ihtiyaç duyduğunda yasadışı yollardan bilgiye ulaşmak onu hiç rahatsız etmiyordu.

"Denizin dibinde görmek istediğim iki gemi," dedi Giordino. "Yaeger bir şeyler bulabilmiş mi?"

"Öyle görünüyor," diye yanıtladı Pitt, birkaç sayfalık belgeyi incelerken. "Her iki gemi de anlaşılan bir paravan şirket adına Liberya kayıtlı. Yaeger, polisin de sözünü ettiği, Anadolu İhracat adlı özel bir Türk işletmesine dek izini sürmeyi başarmış. Bu şirket, bütün Akdeniz'deki ticari ortaklarına Türk tekstil ürünleri ve diğer ürünlerin sevkıyatını yaptığı uzun bir geçmişe sahip. İstanbul'da kendine ait bir depo ve bir ofis binasının yanı sıra, Kirte köyü yakınlarında kıyıda bir yükleme tesisi de var."

"Evet, son dediğin tesisi çok iyi biliyorum," dedi Giordino sırıtarak. "Kim işletiyormuş bu şirketi peki?"

"Sicil kayıtlarında, bir çiftin adı var, Özden Çelik ve Maria Çelik."

"Sakın söyleme... Bir Jaguar kullanıyorlar ve tekneyle insanları ezmekten hoşlanıyorlar."

Pitt, Yaeger'ın bir Türk ticaret birliği konferansından almış olduğu Çelik'e ait bir fotoğrafı uzattı. Sonra, Çelik'in mülkiyetinde olan yerlerin uydu fotoğraflarını paylaştı.

"Adamımız bu," dedi Giordino, ilk fotoğrafa bakarken. "O ve eşi hakkında başka ne biliyoruz?"

"Maria kız kardeşi. Veriler biraz sınırlı. Yaeger, Çelik'lerin hiç dikkat çekmemeye çalışan gizemli tipler olduğunu belirtiyor. Herhangi bir şey bulabilmek için ciddi araştırmalar yapmak zorunda kaldığını söylüyor."

"Bulmuş mu peki?"

"Şunu dinle. Soyağacı araştırmasına göre, her iki Çelik de VI. Mehmed'in torun çocukları."

Giordino başını iki yana salladı. "Ne yazık ki o ismi bilmiyorum."

"VI. Mehmed Osmanlı İmparatorluğu'nun son padişahıydı. Atatürk'ün 1923'te cumhuriyeti ilan etmesine uzanan süreçte, 1922'de tahttan indirildi ve beraberindekilerle birlikte ülke dışına kaçtı."

"Artık zavallı adamın elinde gösteriş yapmak için perişan bir yük gemisi dışında hiçbir şeyi yok desene. Burnundan soluması boşuna değil."

"Görünüşe bakılırsa bundan çok fazlasına sahip," dedi Pitt. "Yaeger bu çiftin ülkedeki en zengin kişiler arasında olabileceğine inanıyor."

"Tahminimce, Osmanlı batığı konusundaki fanatizmini bir parça açıklar bu."

"Topkapı soygunu arsızlığını da. Yine de başka bir sebep olmalı."

"Ne gibi?"

"Yaeger İstanbul'daki bir pazarlama kuruluşuyla olası bir finansal bağ bulmuş. Bu kuruluş önümüzdeki seçimlerde Müftü Battal'ın adaylığını desteklemeye yardım ediyor."

Pitt okumakta olduğu sayfayı bıraktı. "Rey Ruppé İstanbul'da bize bu müftüden bahsetmişti. Çok geniş bir köktenci yandaş kitlesine sahip ve bazı ortamlarda tehlikeli bir güç olarak görülüyor."

"İnsanın zengin arkadaşlarının olmasının hiçbir zararı yok. Benim merak ettiğim Çelik'in bununla ne ilgisi var?"

"Aydınlatıcı bir yanıtı olabilecek bir soru," dedi Pitt.

Raporun son sayfasını da bıraktı ve Giordino uydu fotoğraflarına bakarken bu varlıklı Türk'ü ve acımasız kız kardeşini düşündü.

"Bakıyorum da *Osmanlı Yıldızı* yuvasına dönmüş," dedi Giordino. "Bir Yunan tankerinin onun yanında ne işi olduğunu merak ediyorum."

Fotoğrafı incelemesi için masanın üstünde kaydırarak Pitt'e gönderdi. Pitt artık tanıdık gelen koyun tepeden çekilmiş fotoğrafına baktı ve iskeledeki yük gemisini gördü. İskelenin diğer ucunda, sancak direğinde güçlükle görülebilen mavi-beyaz bayrağıyla küçük bir tanker duruyordu. Bayrak Pitt'in gözüne takıldı ve kısa bir süre inceledikten sonra harita masasından bir büyüteç aldı.

"Yunan bayrağı değil," dedi. "Tanker İsrail'den."

"İsrail'in kendine ait tanker filosu olduğundan haberim yoktu," dedi Giordino.

"İsrail tankeri mi dediniz?" diye sordu Kaptan Kenfield, köprüden konuşmaya kulak misafiri olarak.

"Al, Türk dostlarımızın koyunda demirlemiş bir tane buldu," dedi Pitt.

Kenfield'ın rengi attı. "Biz limandayken, bir İsrail tankerinin Manavgat yakınlarında kıyıdan açıktayken kaybolduğu hakkında bir ikaz yapıldı. Aslında bir su tankeri."

"Birkaç hafta önce bir tane gördüğümü hatırlıyorum," diye belirtti Pitt. "Kayıp gemi ne büyüklükte?"

"Geminin adı *Dayan*'dı sanırım," dedi bir bilgisayara gidip hızlı bir araştırma yaparken. "Sekiz yüz grostonluk ve doksan beş metre uzunluğunda."

Geminin fotoğrafını görebilmeleri için bilgisayarın ekranını Pitt ile Giordino'ya doğru döndürdü. Tamamen aynıydı.

"Bu fotoğraflar çekileli yirmi dört saat olmadı," dedi Giordino, basılı olduğu kâğıdın üstündeki tarih damgasına bakarak.

"Kaptan, güvenli uydu telefonunuz çalışıyor mu?" diye sordu Pitt.

"Sorunsuz çalışıyor. Arama mı yapmak istiyorsunuz?"

"Evet," diye yanıtladı Pitt. "Sanırım, Washington'u aramanın zamanı geldi."

"O'QUINN, NE İYİ ETTİN DE GELDİN. LÜTFEN, İÇERİ girip otur."

İstihbarat subayı, Amerika Birleşik Devletleri başkan yardımcısının Eisenhower İdari Ofis Binası'nın ikinci katındaki giriş salonunda kendisini karşılayıp ofisine bizzat götürmesine çok şaşırdı. Washington protokolü kesin bir biçimde, onu ülkenin İki Numaralı Adamı'nın kutsal yuvasına bir sekreterin ya da bir yardımcı refakatçinin götürmesini gerektiriyordu. Fakat James Sandecker bu tür törenlerden pek hoşlanmayan eşine ender rastlanır kişilerdendi.

Emekli bir Donanma amirali olan Sandecker onlarca yıl önce Ulusal Sualtı ve Denizcilik Kurumu NUMA'yı kurmaktan ve bu kurumu etkin güce sahip bir oşinografi birimi haline getirmekten sorumlu olan kişiydi. Yönetimi Pitt'e devredip dünya okyanuslarını koruma amacına daha iyi hizmet edebileceğini

umduğu başkan yardımcılığı görevini kabul ederek herkesi şaşırtmıştı. Dalgalı kızıl saçlı ve top sakallı, ufak tefek ama sert biri olan Sandecker, başkentte lafını esirgemeyen, açıksözlü ve bütün bunlara rağmen çok büyük saygı duyulan bir adam olarak tanınıyordu. İstihbarat brifinglerinde, başkan yardımcısının bir konuyu ne kadar çabuk ve dikkatle incelediğini ya da bireysel olarak meselenin özüne inmek için yaptıklarını görmek O'Quinn'i çoğu zaman şaşırtmıştı.

Başkan yardımcısının büyük ofisine giren O'Quinn, duvarlarda dizili olan eski gemilerin, yarış yatlarının görüldüğü eski yağlıboya tablo koleksiyonuna hayranlıkla baktı. Sandecker'ı takip ederek masasına gitti ve karşısındaki koltuğa oturdu.

"Denizi çok özlüyor musunuz, sayın başkan yardımcısı?"

"Denize açılmayı bir masanın arkasında olmaya tercih etmediğim bir gün bile yok," diye karşılık verdi Sandecker, çekmecesinden büyük bir puro alıp dişlerinin arasına sıkıştırırken. "Türkiye'deki olayları gözlüyor musun?" diye sordu doğrudan.

"Evet efendim. Bölge görevimin bir parçası da bu."

"Özden Çelik denen kaçık hakkında ne biliyorsun?"

O'Quinn bir an düşünmek zorunda kaldı. "Suudi kraliyet ailesinin fertleriyle ilişkileri olan bir Türk işadamı. Müftü Battal'ın köktenci bir partiye finansal destek sağlamaya yardım ediyor olabileceğini düşünüyoruz. Niçin sordunuz?"

"Anlaşılan, başka işler de çeviriyor. İki gün önce kaybolan İsrail tankerinden haberin var mı?"

O'Quinn, günlük brifing toplantısında olayın bahsinin geçtiğini hatırlayarak başıyla onayladı.

"O gemi, Çanakkale Boğazı'nın birkaç kilometre kuzeyinde, Çelik'in kontrolünde bulunan küçük bir liman tesisinde görüldü. Ayrıca, Topkapı Sarayı'ndan Müslümanların kutsal emanetlerinin

çalınması olayının arkasında Çelik'in olduğuna dair güvenilir bir haber aldım." Sandecker, tankerin uydu fotoğrafını masasının üzerinden kaydırarak O'Quinn'e gönderdi.

"Topkapı?" diye tekrarladı O'Quinn, iki kaşı da havaya kalkarak. "Topkapı soygunu ile yakın zamanda gerçekleşen El-Azhar Camii ve Kudüs'teki Kubbetü's-Sahra saldırıları arasında bir bağ olabileceğine inanıyoruz."

"Başkan da bu olasılığın farkında."

O'Quinn uydu fotoğrafını inceledi.

"Sakıncası yoksa efendim, bu bilgiye nasıl ulaştığınızı sorabilir miyim?"

"NUMA'dan Dirk Pitt. İki bilim insanı Çelik tarafından öldürüldü, üçüncüsü ise kaçırılarak aynı tesise götürüldü," diye karşılık verdi Sandecker, fotoğrafı işaret ederek. "Pitt adamını kurtardı ve tesiste plastik patlayıcılarla dolu bir konteyner buldu. Tam olarak söylemek gerekirse, orduya ait HMX."

"HMX cami bombalamalarında tespit ettiğimiz patlayıcı madde bileşiği," dedi O'Quinn heyecanla.

"Evet, Başkanlık brifinginden hatırlıyorum bunu."

"Çelik, Müftü Battal adına çalışıyor olmalı. Bizim patlayıcılarımızın kullanıldığı ve sorumluluğunu kimsenin üstlenmediği cami saldırılarının Ortadoğu'da, özellikle de Türkiye'de köktenci bir öfke uyandırma girişimi olduğu bence açık. Amaçları Battal'ı başa getirmek için halkın fikrini yönlendirmek olmalı."

"Mantıklı bir gerekçe. Kaçırılan İsrail tankerinin kaygı konusu olmasının nedeni de bu."

"Türk hükümetiyle temas kurduk mu?"

"Hayır," diye yanıt verdi Sandecker başını iki yana sallayarak. "Başkan bizim tarafımızdan yapılacak herhangi bir hareketin, yaklaşan seçime bir Amerikan müdahalesi olarak yorumla-

nabileceğinden kaygı duyuyor. Açık söylemek gerekirse, Battal'ın uzantılarının halihazırdaki hükümet içinde ne kadar derinlere ulaşabildiğini bilmiyoruz. Risk çok yüksek, yarış çok yakın, seçimi onun partisinin kazanmasını sağlayabilecek olası bir geri tepme olasılığını göze alamayız."

"Fakat analistlerimiz bize müftünün herhangi bir şekilde kazanma şansının çok düşük olduğunu söylüyor."

"Başkan bunu biliyor, ama yine de seçim sonrasına kadar kesinlikle hiçbir Amerikan müdahalesi olmamasını emretti."

"Kullanabileceğimiz gizli kanallar var," diye öneride bulundu O'Quinn.

"Onlar da çok riskli addedildi."

Sandecker puroyu dişlerinin arasından çekip çiğnediği ucuna baktı. "Bu başkanın emri O'Quinn, benim değil."

"Fakat bunu öylece görmezlikten gelemeyiz."

"Seni buraya çağırmamın nedeni de bu zaten. Sanırım, Mossad içinde istihbarat bağlantıların var?" diye sordu.

"Evet, elbette," diye başıyla onayladı O'Quinn.

Sandecker, masasının üzerine eğildi, parlak mavi gözleri istihbarat subayını delip geçiyordu.

"Öyleyse sana, onları aramayı ve kayıp tankerlerinin nerede olduğunu söylemeyi düşünmeni öneririm."

RUDI GUNN, *AEGEAN EXPLORER* ÇANAKKALE'NİN otuz kırk mil kadar güneydoğusundaki inceleme alanlarına gelmeden kısa bir süre önce, akşam karanlığı çökerken, bozulan AUV sensörlerini onarmayı bitirmişti. AUV harekete geçirildi ve geminin mürettebatı hiç durmadan izleme programlarını sürdürdü. Gece yarısı vardiya bitiş zamanı geldiğinde, köprüde, geminin üçüncü kaptanı ile bir dümenci dışında kimse kalmamıştı.

Dümenci aniden radar ekranına bakakaldığında, gemi düşük bir hızla kuzeye doğru yol alıyordu.

"Efendim, iskele tarafımızda aniden bir gemi belirdi, mesafe otuz milden az," diye kekeledi heyecanla. "Yemin ederim, bir dakika önce orada yoktu."

Üçüncü kaptan radar ekranına bakınca, *Aegean Explorer*'ı temsil eden merkez noktayla neredeyse bitişik olan küçük, sarı bir ışık noktacığı gördü.

"Bu da nereden çıktı?" dedi bir anda. "Dümen sağa yirmi derece," diye emretti hemen, bilinmeyen geminin dikey doğrultuda bir rotada olmasından korkarak.

Dümenci gemiyi döndürürken, üçüncü kaptan iskele tarafındaki köprü penceresine gidip dışarıya baktı. Alçalmış bulutlar ayla yıldızları gizlemiş, denizi karanlık bir örtüyle kaplamıştı. Yakındaki geminin ışıklarını açıkça görmeyi uman üçüncü kaptan, yalnızca karanlığı görünce şaşırdı.

"Ahmaklar, ışıklarını açmamışlar," dedi, beceriksizce denizde bir gölge ararken. "Onlara telsizden ulaşmayı deneyeceğim."

"Bunu tavsiye etmezdim," diye gürledi, hafif bir İbranice aksanı olan canlı bir ses.

Üçüncü kaptan dönüp bakınca, sancak kanadından köprüye giren koyu renk kamuflaj giysili iki adam gördü büyük bir şaşkınlık içinde. Adamlardan uzun boylu olanı ileri çıktı ve uzun, ince çeneli, zayıf yüzü görüldü. Adam üçüncü kaptandan birkaç adım uzakta durup hafif makineli tüfeğini göğsüne doğrulttu.

"Dümencine rotasını korumasını söyle," dedi komando, isteğini açıkça ifade eden siyah gözlerindeki sert bir bakışla. "Geminiz için bir tehlike söz konusu değil."

Üçüncü kaptan istemeyerek de olsa dümenciye başıyla işaret etti. "Asıl rotamıza geri dön," dedi. Komandoya döndü ve kekeleyerek konuştu. "Gemimizde ne işiniz var?"

"Pitt adlı bir adamı arıyorum. Onu köprüye getir."

"Gemide o isimde biri yok," diye yalan söyledi üçüncü kaptan.

Komando bir adım daha yaklaştı.

"Öyleyse adamlarımı alıp gemiden ineceğim, sonra da sizi batıracağım," diye tehdit etti alçak sesle.

Üçüncü kaptan bunun boş bir tehdit olup olmadığını merak etti. Fakat komandonun sertleşen gözlerine bakmak, söylediğinin

ihtimal dahilinde olduğuna kuşku bırakmıyordu. Asık bir suratla başını sallayarak onaylayan üçüncü kaptan, dümenin başına geçti ve dümenci Pitt'i getirmeye gitti. İkinci komando arka merdivenden çıkan dümenciyi bir adım arkasından takip etmeye başladı.

Birkaç dakika sonra, Pitt, uykulu gözlerine yerleşmiş öfkeli bir bakışla köprüye getirildi.

"Bay Pitt? Ben Teğmen Lazlo, İsrail Donanması Özel Kuvvet Birimi."

"Sizi gemiye çıkarken karşılayamadığım için beni bağışlayın teğmen," diye karşılık verdi Pitt soğuk bir şekilde.

"Davetsiz geldiğimiz için özürlerimi kabul edin, ama hassas bir görevde yardımınız gerekiyor. Hükümetinizin en üst düzeyindeki kaynakların işbirliği yapacağınızı söylediği konusunda bana güvence verildi."

"Anlıyorum. Madem durum bu, öyleyse bu gece yarısı oyunları gerçekten gerekli miydi?"

"Türk sularında, yetkimiz olmadan, operasyon yapıyoruz. Gizliliğimizi korumamız birinci derecede önemli."

"Tamam teğmen, silahlarınızı indirin ve bana her şeyi anlatın."

Komando istemeyerek de olsa silahını indirirken, ortağına da aynı şeyi yapmasını işaret etti.

"İsrail tankeri *Dayan*'ın mürettebatını kurtarma operasyonunu gerçekleştirmem emredildi. Geminin tutulduğu tesis konusunda bilginiz olduğu bildirilmişti."

"Evet, Çanakkale Boğazı'nın kuzeyindeki bir koy. Gemi hâlâ orada mı?"

"Son on saat içindeki istihbarat raporları bunu doğruluyor."

"Neden onları kurtarmak için diplomatik kanalları kullanmıyorsunuz?" diye sordu Pitt ısrarla.

"Hükümetiniz gemiyi kaçıranlarla Kudüs'teki Kubbetü's-Sahra saldırısı arasında bir bağlantı olabileceği bilgisini verdi. Tesiste çok miktarda patlayıcı depolandığı bilgisi istihbarat uzmanlarımızın başka bir saldırıdan endişe etmesine neden oldu."

Pitt başını sallayarak onayladı, resmi kanallar yoluyla Çelik'in peşine düşmenin tehlikeli bir gecikmeye neden olabileceğini anlıyordu. Adamın bir şeytanlık düşündüğü açıktı ve bu işi engellemek Pitt'in çok hoşuna gidecekti.

"Pekâlâ teğmen, yardım etmekten mutluluk duyarım." Dönüp üçüncü kaptana baktı. "Rogers, lütfen kaptanı gemiden ayrıldığım konusunda bilgilendir. Bu arada, teğmen, gemiye nasıl çıktınız?"

"Küçük bir şişme botu sancak tarafına bağladık. Geminiz bir süreliğine yavaşlarsa, ayrılmamız daha kolay olacaktır."

Rogers bu isteği yerine getirdikten sonra köprü kanadında durdu ve Pitt ile birlikte birkaç gölgenin küpeşteden atlayıp gecenin içinde kayboluşunu izledi. Birkaç dakika sonra, dümenci radar ekranına bakarak onu çağırdı.

"Kayboldu," dedi adam, gözlerini ekrandan ayırmadan.

Rogers boş mavi radar ekranına bakarak başıyla onayladı. Açık denizde bir yerde, Pitt gizemli gemiyle birlikte deniz yüzeyinden kaybolmuştu. Şiddetle, bunun sadece geçici bir ortadan kayboluş olmasını umuyordu.

Tekumah hiç vakit kaybetmeden güvenli derinliklere geri döndü. Almanya, Kiel'deki HDW tersanelerde yapılmış Dolphin sınıfı bir denizaltıydı ve İsrail Donanması'nda kullanılan az sayıda denizaltıdan biriydi. Dizel motorlu, nispeten küçük olan denizaltı, bununla birlikte, onu korkunç bir sualtı düşmanı haline getiren silahlara ve olağanüstü bir elektronik donanıma sahipti.

Şişme bot gövdesinin kenarına değer değmez, beklemekte olan mürettebat Pitt'i ve komandoları yukarı çekip aceleyle bir bölmeye alırlarken, bot da sugeçirmez bir hücreye yerleştirildi. Dalış emri bütün araçta yankılandığında, Pitt yemek salonunu dolduran subayların yanına daha yeni oturmuştu.

Lazlo silahlarını emniyete aldıktan sonra iki kahve alıp masaya, Pitt'in karşısına oturdu. Yanındaki klasöre uzanarak içinden, Çelik'in liman tesisini gösteren ve Pitt'in Yaeger'dan almış olduğuna benzeyen bir uydu fotoğrafını çıkarıp masaya koydu.

"İki küçük ekip olarak giriyoruz," diye açıkladı İsrailli. "Biri tankeri, diğeri kıyıdaki tesisleri araştıracak. Bize yapılardan bahsedebilir misiniz?"

"Sizinle birlikte içeri gelmem şartıyla," diye karşılık verdi Pitt.

"Buna yetkim yok."

"Bakın teğmen," dedi Pitt, komandoya soğukkanlı bir ifadeyle bakarak. "Sadece bir denizaltı gezisine çıkmak için gelmedim sizinle. Çelik'in adamları benim adamlarımdan ikisini öldürdü, birini de kaçırdı. Kız kardeşi eşimi silah zoruyla alıkoydu. Ayrıca, onun tesislerinde Üçüncü Dünya Savaşı'nı başlatmaya yetecek miktarda birinci sınıf patlayıcı madde var. *Dayan*'ın mürettebatını kurtarmak istemenizi anlıyorum, ama burada potansiyel olarak çok daha fazla şey tehlikede."

Lazlo bir süre sessizce oturdu. Pitt bir araştırma gemisinde bulmayı umduğu adam değildi. Yalnızca dirsek çürütmüş bilim insanlarından biri olmanın çok ötesinde, Pitt gerçekten esaslı biriydi.

"Oldu," diye karşılık verdi komando sessizce.

Pitt fotoğrafı alıp iki ambarın ve yönetim binasının yerleşimini dikkatli bir şekilde anlattı.

"Bana güvenlik unsurlarından söz edebilir misiniz?" diye sordu Lazlo.

"Öncelikle faaliyette bir liman tesisi, ama birtakım silahlı adamlarla karşılaştık. Sanırım, çoğu Çelik'in özel güvenlik ekibi, ama bazıları muhtemelen tesisi korumakla görevlendirilmiştir. Sayıca az olmakla birlikte, ağır silahlı güvenlik unsurlarıyla karşılaşmayı bekliyorum. Teğmen, adamlarınız imha konusunda eğitimli mi?"

Komando gülümsedi. "Biz Şayetet 13'üz. İmhalar eğitimimizin önemli bir parçasıdır."

Pitt, işlev bakımından Amerikan Deniz Komandoları SEAL'lere benzeyen bu İsrail Özel Kuvvetler Birimi'ni duymuştu. Üniformalarına taktıkları yarasa kanatları sembolünden dolayı onlara "Yarasa Adamlar" dendiğini hatırlıyordu.

"Hükümetim bu ambarda bulduğumuz HMX plastik patlayıcı konteyneri hakkında çok kaygılı," dedi fotoğrafta ambarın yerini göstererek.

Lazlo başıyla onayladı. "Görev emirlerimiz yalnızca kurtarma için, ama o patlayıcıların tasfiyesi de karşılıklı çıkarlarımıza uygun olacaktır. Hâlâ oradaysalar, onlarla da ilgileneceğiz," diye söz verdi.

Kısa boylu bir subay yemekhaneye girdi ve çok ciddi bir ifadeyle iki adama baktı.

"Lazlo, kırk dakika sonra hedef noktasında yerinde olacağız."

"Teşekkürler kaptan. Bu arada, Dirk Pitt, Amerikan araştırma gemisinden."

"Gemiye hoş geldiniz Bay Pitt," diye karşılık verdi kaptan, hiçbir duygu belirtisi göstermeksizin. Dikkatini hemen Lazlo'ya verdi tekrar. "Görevinizi tamamlamak için karanlıkta yaklaşık iki saatiniz olacak. Sizi uyarıyorum, şafakta yüzeyde olmak istemiyorum."

"Kaptan, size şunun sözünü verebilirim," diye karşılık verdi komando, soğukkanlı ve kendine aşırı güven karışımı bir ifadeyle. "Doksan dakika içinde geri dönmemiş olursak, denize bizsiz açılabilirsiniz."

LAZLO, GÖREVİN SÜRESİ HAKKINDA YANILACAKTI, ama beklediği şekilde değil.

Koyun iki mil kadar kuzeybatısında yüzeye çıkan *Tekumah*, o gece ikinci kez komando ekibini hızla boşalttı. Aynı siyah operasyon giysilerinden giyen Pitt, bir çift şişme bota binen ve denizaltıdan hızla uzaklaşan sekiz kişilik kurtarma ekibine katıldı. Koyun girişinin dışında duran botları kullanan askerler, motorları kapadı ve batarya beslemeli sessiz bir elektrikli motorla ilerlemeye başladılar.

Suyun üstünde kayarcasına koya girince, Pitt hayal kırıklığı içinde iskeleye baktı, sonra da Lazlo'ya fısıldadı.

"Gitmiş."

İsrailli komando, Pitt'in haklı olduğunu görünce, sessizce sövdü. Yalnızca tanker değildi giden, bütün iskele boştu. Kıyıdaki yapılar da karanlık ve terk edilmiş görünüyordu.

"Alfa Ekibi, kıyı keşfine katılmak için karaya çıkış noktasını değiştirin," diye bildirdi telsizle diğer bota. "Belirlenen hedef doğudaki ambar."

Tankerin mürettebatının hâlâ kıyıda esir tutuluyor olma olasılığı vardı, ama bunun sahte bir iyimserlik olduğunun farkındaydı. Yıllara dayanan deneyiminden, herhangi bir gizli operasyonun başarısının daima istihbaratın iyi oluşuna bağlı olduğunu biliyordu. Fakat bu kez görünüşe bakılırsa istihbarat başarısızlık olmuştu.

İki bot iskeleden birkaç metre uzakta aynı anda kıyıya çıktı ve içindekiler hayalet gibi kıyıya dağıldılar. Pitt, Lazlo'nun ekibini izliyordu; taş binaya yaklaştıktan sonra hızla içeri daldılar. Öndeki bahçeden olanları izleyen Pitt, duyduğu seslerden, liman tesisinin geri kalanı gibi, binanın da terk edilmiş olduğunu anlayabiliyordu. Lazlo'nun kapıya yaklaşırken çıkardığı hafif ayak seslerini duyan Pitt de batıdaki ambara doğru ilerledi.

"Bu yapıyı henüz kontrol etmedik," diye fısıldadı İsrailli sert bir tonla.

"O da diğerleri gibi boş," dedi Pitt, kapıyı açıp içeri girerken.

Lazlo içerideki ışıkları açınca Pitt'in sözlerinin doğru olduğunu gördü; mağarayı andıran yapı, uzak ucundaki büyük bir metal konteyner dışında boştu.

"Patlayıcılarınız?" diye sordu komando.

Pitt başıyla konteyneri işaret etti. "Umalım da hâlâ dolu olsun."

Ambarı geçip konteynere doğru ilerledikten sonra, Pitt kalın sürgüyü çekerek kapısını açtı. Birdenbire içeriden kırılmış bir kasanın bir parçasını savurarak üstüne saldıran bir gölge çıktı karşısına. Pitt yana kayarak darbeden kurtulmayı başardıktan sonra yumruk atmak için döndü. Fakat daha yumruğunu savurmaya fırsat kalmadan, bir anda Lazlo'nun botunun ucu belirdi

ve saldırganın karnına gömüldü. Şaşkına dönen ve korkan saldırgan soluksuz kalırken ayakları yerden kesildi ve konteynerin kenarına yapıştı. Lazlo'nun tüfeğinin namlu ucu yanağına yapışınca, adam elindeki eğreti silahını uysalca yere bıraktı.

"Kimsin sen?" diye haykırdı Lazlo.

"Adım Levi Green. *Dayan* adlı tankerden bir denizciyim. Lütfen ateş etmeyin," diye yalvardı.

"Budala," diye mırıldandı Lazlo, tüfeğini çekerken. "Seni kurtarmak için buradayız."

"Ben... ben özür dilerim," dedi, Pitt'e dönerek. "Sizin iskele işçilerinden biri olduğunuzu sanmıştım."

"Bize içindekileri, patlayıcı kutularını, zorla *Dayan*'a yüklettiler. Kaçma umuduyla buraya saklandım, ama kapıyı kilitlediler, ben de burada kapalı kaldım."

"Mürettebatın kalanı nerede?" diye sordu Lazlo.

"Bilmiyorum. Sanırım gemidedirler."

"Tanker artık burada değil."

"Gemide değişiklikler yaptılar," dedi Green, gözleri hâlâ korkudan fal taşı gibi açılmış durumdaydı. "Öndeki tankları kesip açtılar ve fuyloyl çuvallarıyla doldurdular. Bizi kutudaki patlayıcıları içeriye yerleştirmeye zorladılar."

"Fuyloyl 'çuvalları' derken ne kastediyorsun?" diye sordu Pitt.

"Yirmi beş kiloluk çuvallarla dolu bir sürü kasa vardı. Üstlerinde bir tür fuyloyl karışımı yazılıydı. Amonyum bir şey."

"Amonyum nitrat?" diye sordu Pitt.

"Evet, o dediğiniz şeydi."

Pitt, Lazlo'ya döndü. "Amonyum Nitrat Fuyloyl, yani ANFO. Ucuz, ama son derece etkili bir patlayıcı madde," dedi, 1995'te Oklahoma City'deki Murrah Federal Binası'na yerleştirilen kamyon dolusu benzer materyalin inanılmaz yıkıcı etkisini hatırlayarak.

"Ne kadar zamandır konteynerdesin?" diye sordu Lazlo denizciye.

Green saatine baktı. "Sekiz saatten biraz fazla."

"Bu da yüz millik bir avansa sahip olabilecekleri anlamına gelir," diye hesapladı Pitt hızlıca.

Lazlo, elini uzatıp Green'in yakasını kavradıktan sonra aniden çekti.

"Bizimle geliyorsun. Hadi, gidelim."

Yaklaşık iki mil açıkta, *Tekumah*'ın kaptanı, ayrılalı daha bir saat olmadan buluşma noktasına doğru yaklaşan yarasa adamları görünce rahatladı. Fakat Lazlo ile Pitt, *Dayan*'ın ortadan kaybolduğunu söyleyince duyguları değişti. Denizaltının radar kayıtları aceleyle gözden geçirildi ve *Dayan*'ın Otomatik Tanımlama Sistemi sinyaline ulaşıldı, ama bu da tankerin nerede olduğu konusunda bir bilgi sağlamadı. Üç adam oturup Doğu Akdeniz'i gösteren bir haritayı incelediler.

"Donanma Komutanlığı'nı alarma geçireceğim," dedi kaptan. "Belki de Hayfa ya da Tel Aviv'e birkaç saat uzaktadırlar."

"Bence bu yanlış bir varsayım," dedi Pitt. "Tarih tekerrür edecekse, İsrail tarafından düzenlenmiş bir saldırı gibi göstermek için, gemiyi Müslümanlara ait bir yerde patlatacaklardır."

"Eğer büyük nüfusa sahip bir merkezi hedef alacaklarsa, Atina en yakını görünüyor," diye belirtti Lazlo."

"Hayır, İstanbul daha yakın," dedi Pitt, haritaya bakarak. "Üstelik bir Müslüman şehri."

"Fakat kendi halklarına saldırmayacaklardır," dedi kaptan alaycı bir ifadeyle.

"Çelik şu ana kadar acımasızlıkta sınır tanımadığını gösterdi," diye karşı çıktı Pitt. "Hem kendi ülkesindeki, hem de bölgedeki camileri bombaladığına göre, kendi vatandaşlarından

binlercesini daha öldüreceğinden kuşku duymayı gerektirecek bir neden yok."

"Tanker o kadar tehlikeli mi?" diye sordu kaptan.

"1917'de, savaş sırasında, patlayıcı madde taşıyan bir Fransız yük gemisinde yangın çıktı ve Halifax Limanı'nda havaya uçtu. Patlamada çevredeki iki binden fazla kişi öldü. *Dayan*, o Fransız yük gemisinden on kat daha fazla patlayıcı madde taşıyor olabilir. Eğer İstanbul'a gidiyorsa, on iki milyonu aşkın insanın yaşadığı bir şehir merkezine gidiyor demektir."

Pitt, denizcilere harita üstünde İstanbul yakınlarını gösterdi. "On iki deniz mili hızla yol alıyorlarsa, şehrin iki üç saat uzağındadırlar."

"Bizim ya da araçlarımızın onu yakalayamayacağı kadar uzaktalar," dedi kaptan. "Üstelik Çanakkale Boğazı'ndan geçemem. Korkarım, yapabileceğimiz en iyi şey, onların karasularından ayrılırken, Yunan ve Türk yetkilileri alarma geçirmek. Bu arada da geminin tam olarak nereye gittiğini bulmak için istihbarat uydularını kullanabiliriz."

"Mürettebat ne olacak?" diye sordu Lazlo.

"Teğmen, ne yazık ki bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok," diye yanıtladı kaptan.

"Üç saat," diye mırıldandı Pitt sessizce, İstanbul rotasını incelerken. "Kaptan, onu yakalama şansım olacaksa eğer, bir an önce kendi gemime geri dönmeliyim."

"Onu yakalamak mı?" diye sordu Lazlo. "Nasıl? Geminizde helikopter görmedim."

"Helikopter değil," diye karşılık verdi Pitt kararlı bir sesle. "Fakat neredeyse mermi kadar hızlı bir şey."

Bullet, YÜKSEK HIZLI BİR DENİZ UÇAĞI GİBİ, SUYUN üstünde kanatlanmışçasına gidiyordu. Arkasındaki turbo dizeller tam güç çalışıp gürültüyle inlerken, dümeni sıkıca kavrayarak aracı kullanan Pitt, pilot koltuğundan Giordino'ya baktı.

"Azami hızı konusunda yanılmışsın," dedi, sesini duyurmak için neredeyse bağırarak.

Giordino, navigasyon ekranına bakınca, kırk üç deniz mili hızla yol aldıklarını gördü.

"Azını söz verip fazlasını yapmak her zaman iyidir," diye karşılık verdi hafif bir gülümsemeyle.

Arkalarındaki koltukta oturan Teğmen Lazlo ise o kadar neşeli değildi. *Bullet* dalgaların üstünde alçalıp yükselirken, güçlü komando kendisini bir mikserin içindeymiş gibi hissediyordu. Koltuğunda sabit kalmak için sürekli mücadele eden adam, deniz tutmamasını umarak gördüğü emniyet kemeriyle kendini sıkıca koltuğa bağladı.

Tekumah, kendisini *Aegean Explorer*'a geri götürünce, Pitt'in eline bir şans geçmişti. *Bullet*'ın yakıt depoları doldurulmuş ve denize indirilmeye hazırlanmıştı. Giordino'yu yatağından çıkardıktan sonra, deniz altı araştırma aracını indirmişlerdi. Lazlo, Pitt'in gerçekten tankeri yakalama şansına sahip olduğunu fark edince, onlara katılmak için ısrar etmişti.

Kısa bir süre sonra, kendilerini, gecenin köründe, İstanbul'a doğru umutsuz bir yarışta, işlek Çanakkale Boğazı'nda gemilerin yanından geçerek büyük bir hızla ilerlerken bulmuşlardı. Her iki yönde seyir halinde olan tankerlerin ve ticari gemilerin arasında süratle ilerlerken, *Bullet*'ı dengede tutmak Pitt'in bütün dikkatini ve enerjisini kullanmasını gerektirmişti. Aracın parlak ksenon tepe ışıkları görüş netliğini ve mesafesini artırırken, Giordino da sudaki daha küçük tekneleri ya da döküntüleri tespit etmek için ikinci bir göz olarak çalışıyordu.

Pitt, tarihe tanıklık etmiş boğazda bu şekilde yolculuk yapmayı tercih etmezdi. Tarihe olan sevgisi sayesinde, hem Kserkses'in hem de Büyük İskender'in, ordularını eskiden Hellespontos olarak bilinen bu boğazdan karşıya geçirdiklerini biliyordu. Çanakkale'den çok uzak sayılmayacak bir yerde, güneybatı kıyısında, Truva Savaşı'nın yapıldığı yer olan Truva bulunuyordu. Daha kuzeyde, karşı kıyıda ise Birinci Dünya Savaşı'nda İtilaf Devletleri'nin Gelibolu Harekâtı'nın başarısızlıkla sonuçlandığı çıkarma kıyıları vardı. Sahilleri ve çorak yamaçları Pitt belli belirsiz seçebiliyordu; gözleri hızla yol alan aracın pruvasının altında hemen gözden kaybolan kara sular ile navigasyon ekranı arasında mekik dokuyordu.

Dar Çanakkale Boğazı, çok geçmeden Marmara Denizi'nin engin sularına açıldı. Pitt biraz rahatladı, artık orada burada karşısına çıkan gemilerin çevresinde manevra yapabilmek için daha fazla alana sahipti ve açık denizin durgun olmasından da ayrıca memnun olmuştu. Marmara adlı adanın kuzey ucundan geç-

tikten sonra, Rudi Gunn'ın telsizden gelen sakin sesi dikkatini o yöne çekti.

"*Aegean Explorer, Bullet*'ı arıyor," dedi Gunn.

"Burası *Bullet*, benim için neyin var Rudi?" diye karşılık verdi Pitt telsiz kulaklığından.

"Sana kesin olmayan bir bilgi verebilirim. Hiram, söz konusu geminin Çanakkale Boğazı'na girerken görüldüğü güncellenmiş bir uydu görüntüsü belirledi."

"Saat kaçta olduğunu biliyor musun?"

"Yerel saate göre yirmi üç suları gibi görünüyor," diye yanıtladı Gunn.

"Sandecker'ı tekrar arasan iyi olur."

"Çoktan aradım. Buradaki bazı kişileri uyandıracağını söyledi."

"İyi eder. Çok zamanımız olmayabilir. Sağ ol Rudi."

"Dikkatli olun ve su üstünde kalın. *Explorer*, kapatıyor, tamam."

"Umalım da Çelik, Türk Deniz Kuvvetleri'ni ve Sahil Güvenliği'ni de ele geçirmiş olmasın," diye mırıldandı Giordino.

Pitt, Çelik'in yozlaşmışlık ağının gerçekten nereye kadar uzandığını merak ediyordu, ama o anda bu konuda yapabileceği pek bir şey yoktu. Navigasyon ekranına bakınca, *Bullet*'ın yakıt tanklarının boşalmaya başlamasıyla birlikte hızının arttığını ve artık kırk yedi deniz mili hızla yol aldıklarını gördü.

"Onlara yetişebilecek miyiz?" diye sordu Lazlo.

Pitt saatine baktı. Sabahın dördüydü. Aklından hızlıca hesap yaparak, iki aracın da o anki hızlarıyla devam ederlerse, yaklaşık bir saat içinde İstanbul'a yaklaşmış olacakları sonucuna vardı.

"Evet," diye yanıtladı.

Fakat ucu ucuna yetişeceklerinin farkındaydı. Gerçekten ucu ucuna.

BU KEZ KUDÜS'TEKİ GİBİ OLMAYACAK, DİYE DÜŞÜNDÜ Maria. Tankerin güverte ışıklarının altında çalışırken ayrı ayrı HMX plastik patlayıcı bloklarına bir düzine patlatma kapsülünü dikkatlice teker teker yerleştirdi. Sonra, her patlatma kapsülüne ayrı ayrı elektronik zamanlayıcılı fünyeler bağladı. Saatine göz atarak ayağa kalktı ve geminin pruvasından ileriye doğru baktı. Önünde, ufukta, puslu, siyah bir gökyüzünün altında uzanan titreşen beyaz noktacıklar duruyordu. İstanbul'un ışıkları artık on milden daha yakındı. Yere, yeniden dizlerinin üstüne çökerek, her zamanlayıcıyı iki saatlik bir süreye ayarladıktan sonra fünyeleri etkinleştirdi.

Şarjları küçük bir kutuya koydu ve önde, iskele tarafındaki su tankının kesilerek açılmış bölümünden aşağıya indi. Tankın tabanına amonyum nitrat fuyloyl kasaları yığılmıştı, o yüzden ortaya ulaşmak için yükleme paletlerinin arasında yılan gibi

kıvrılarak ilerlemek zorunda kaldı. Sıkış tıkış bir yerde, bin üç yüz altmış kilogram HMX'in olduğu tahta kutulardan oluşan büyük yığını buldu. İlerledi ve şarjlardan birini ortadaki kutunun dibine koyduktan sonra yanındaki ANFO sandıklarına dört şarj daha yerleştirdi. Sancak tarafındaki tanka gidip kalan şarjlarla aynı işlemi orada da tekrarladı, hepsinin güvenli bir şekilde gizlendiğinden emindi.

Cep telefonu çaldığında, geminin güvertesine tırmanıyordu. Arayanın erkek kardeşi olduğunu görmek onu hiç şaşırtmadı.

"Özden, erken kalkmışsın," diye açtı telefonu.

"Olaya bizzat tanıklık etmek için ofise gidiyorum."

"Pencereye çok yakın durma, patlamanın ne kadar şiddetli olacağını söylememe gerek yok."

Maria kardeşinin kıs kıs güldüğünü duyabiliyordu. "Bu kez hayal kırıklığı yaşamayacağımızdan eminim. Programa uygun mu gidiyorsun?"

"Evet, plana göre devam ediyoruz. İstanbul'un ışıkları göründü bile. Olayı iki saat sonra gerçekleşecek şekilde ayarladım."

"Mükemmel. Yat yolda, çok geçmeden sizinle buluşacaktır. Bana katılacak mısın?"

"Hayır," diye yanıtladı Maria. "Adamları alıp *Sultana* ile birlikte bir süre ortalıktan kaybolmanın daha iyi olacağını düşünüyorum. Saklanmak için yatı Yunanistan'a götüreceğiz, ama seçim zamanı geri gelmiş olurum."

"Kaderimiz çok yakın Maria. Emeklerimizin meyvelerini çok yakında topluyor olacağız. Güle güle kardeşim."

"Hoşça kal Özden."

Maria telefonu kaparken, bir an aklından kardeşiyle aralarındaki tuhaf ilişki geçti. Gözlerden uzak, tenha bir Yunan adasında büyüyen iki kardeş birbirlerine yakındılar ve küçük yaşta annelerini kaybettikten sonra bu yakınlıkları daha da artmıştı. Babaları

oldukça zorlu biriydi; her ikisinden de yüksek beklentileri vardı, ama Özden'e her zaman tahtı devralacakmış gibi davranmıştı. Belki de bu yüzden Maria hep ondan daha sert olmuştu; gençliğinde gerektiğinde yumruk yumruğa kavga etmiş, babası için bir kız çocuktan çok ikinci bir oğul gibi olmuştu. Şimdi bile, erkek kardeşi gösterişli ofisinde otururken, gemiye kumanda eden ve görevi yöneten oydu. Kardeşi ön koltuğu kaparken, o daima gölge savaşçı olmuştu. Yine de bunları hiç sorun etmiyordu, çünkü o olmadan Özden'in bir hiç olduğunun farkındaydı. Köprüde durup tankerin pruvasından ileriye bakan genç kadın, artık gücü elinde tutanın kendisi olduğunu hissediyordu ve bunun her anının tadını çıkarıyordu

Fakat geminin telsizi aniden çalışınca, üstündeki o zırhta hafif çatlaklar oluştu.

"Sahil Güvenlik'ten tanker *Dayan*'a. Sahil Güvenlik'ten tanker *Dayan*'a. Cevap verin lütfen."

Kaşları çatılıp öfkeyle baktıktan sonra dönüp kaptana bağırdı.

"Yeniçerileri topla."

Telsiz çağrısına aldırış etmeksizin döndü ve aklında olası bir karşılaşmanın hazırlığını yaparak sessizce tankerin radar ekranını inceledi.

İSRAİL VE ABD'DEN GECE YARISI gelen acil diplomatik uyarılar, en sonunda Türk Sahil Güvenliği'ne iletildi ve İstanbul'a yaklaşan bütün tankerlerin şehirden uzakta durdurulması ve aranması söylendi. İstanbul Boğazı'nın güneyinde nöbet tutması

için, bölgedeki hızlı devriye gemilerinden biri hemen yola çıkarken, ona İstanbul polisinden bir tekne de katıldı.

Radar ekranında, kuzeye doğru ilerleyen büyük, tanımlanamayan bir gemi belirdiğinde gerilim iyice arttı. Geminin Otomatik Tanımlama Sistemi'nin devre dışı bırakılmış olduğu fark edilince, kuşkular daha da arttı. Defalarca yapılan telsiz çağrılarına yanıt alınamaması üzerine, daha küçük ve daha hızlı olan polis teknesi araştırma yapmaya gönderildi.

Gemiye doğru hızla yaklaşan polis teknesi kısa bir süre sonra geminin şekline ve seyir ışıklarına bakınca tankerin *Dayan* ile açıkça aynı büyüklükte olduğunu gördü. Polis teknesi yüksek tankerin çevresinden dolaşıp kıç tarafına gitti. Polis amiri, geminin kıçına beyaz harflerle yazılmış adını okurken, arka direğinde dalgalanan İsrail bayrağı dikkatini çekti.

"Bu, *Dayan*," dedi, Sahil Güvenlik devriye gemisine telsizden.

O iki kelime, polis amirinin ağzından çıkan son sözcükler olacaktı.

DAYAN'IN GÜVERTESİ VE SEYİR IŞIKLARI KARANLIĞA gömülür gömülmez yaylım ateşi başladı. Tankerin kıç küpeştesinde sıralanmış silahlı yeniçeriler belirdi ve aşağıdaki küçük polis teknesine aynı anda ateş açtılar. İlk ölen, küçük teknenin kaptanı oldu; yağmur gibi yağan kurşunlar dosdoğru köprü camından üstüne gelmişti. Hemen ardından da güvertede duran diğer polis memuru, daha ne olduğunu anlamadan sırtından vuruldu. Güvertedeki diğer adam, kıdemli komiser muavini, daha atik davranarak borda tirizinin arkasından suya daldı ve otomatik silahıyla karşı ateş açtı. Fakat tekne sürüklenip siperini kaybedince, hepsi ona odaklanan yeniçerilerin açtığı ateş sonucu o da öldü.

Polis teknesinde, dördüncü ve son adam, alt kattan yukarı çıkınca silah sesleri bir anlığına kesildi. Ölen arkadaşlarını gören polis, ellerini havaya kaldırarak kıç güvertesine ilerledi. Emni-

yet kuvvetlerine yeni katılmış genç, tecrübesiz biriydi ve silahlı adamlara ateş etmemeleri için yalvarırken sesi titriyordu. Fakat yalvarmasına yanıt olarak kısa süren bir kurşun yağmuru altında can verip güverteye çöktü.

Yaşayan kimsenin kalmadığı polis teknesi, kaybolmuş bir yavru köpek gibi, birkaç dakika boyunca tankerin arkasında dolanıp durdu. Dümen köşkünde, telsiz Sahil Güvenlik gemisinden sürekli çağrılarla cızırdıyordu, ama artık çağrıları duyacak canlı kimse yoktu. En sonunda, büyük tankerin dümen suyu teknenin pruvasından gelerek açılmasına neden oldu ve yüzen morg batı ufkuna doğru amaçsızca sürüklenmeye başladı.

❄ ❄ ❄

SİLAH SESLERİ HAMMET'I harekete geçirdi. İsrailli tanker kaptanı, plastik patlayıcılar gemiye yüklenip denize açıldıktan sonra mürettebatıyla birlikte tekrar yemekhaneye kapatıldığından beri, saatlerdir büyük bir acı içindeydi. Silahlı Türklerin, her kim olurlarsa olsunlar, gemisini bir intihar bombasına dönüştürdüklerini ve İsrailli mürettebatın da çok büyük olasılıkla patlamanın bir parçası olacağını biliyordu.

Kaptan ve ikinci kaptan sessizce kaçış planları üstünde çalıştılar, ama fazla seçenekleri yoktu. Kapıda onları gözleyen iki nöbetçi, daha önce olmadığı kadar tetikte görünüyordu ve her iki saatte bir nöbeti başka iki korumaya devrediyorlardı. Tutsaklara artık yemek verilmiyordu ve bölmeye yaklaşıp lombozdan dışarı bakmaları da yasaklanmıştı.

Gecenin o geç saatinde, tankerin mürettebatının çoğu yerde kıvrılarak uykuya dalmıştı. Hammet da onların arasında yerde yatıyordu, ama aklı düşüncelerle doluyken uyuması imkânsızdı.

Bununla birlikte, kapı açılıp bir adam heyecanla nöbetçilere bir şeyler fısıldarken, uyuyor numarası yapıyordu. İki adam derhal ayağa kalkıp dışarı çıktı ve İsrailli mürettebatı geçici bir süreliğine nöbetçisiz bıraktı.

Hammet o anda ayağa fırladı.

"Herkes kalksın," dedi sessizce, ikinci kaptanı ve onun yanındakileri omuzlarından sarsarak. Uyku sersemi mürettebat ayağa kalkarken, Hammet onları kapının yanına topladı ve sessizce bir kaçış planı yaptı.

"Zev, adamları al ve fark edilmeden kıçtaki cankurtaran teknesini denize indirip indiremeyeceğinize bir bak," diye emir verdi ikinci kaptanına. "Ben makine dairesine gidiyorum, gemiyi durdurmayı deneyeceğim. On dakikaya kadar yanınıza gelmezsem, tekneyi bensiz denize indirmeni emrediyorum."

İkinci kaptan tam itiraz etmek üzereyken, geminin arka tarafından silah sesleri gelmeye başladı yankılanarak.

"Alın voltanızı," dedi Hammet hemen. "Adamları güverteden iskele tarafına götürüp oradaki şişme botu almayı deneyin. Tam yol ilerlediğimiz için, botu küpeşteden aşağıya atmak zorunda kalabilirsiniz."

"Denize böyle bir atlayış bazılarına çok sert gelecektir."

"Malzeme dolabından birkaç halat ve can yeleği alın, halatla aşağıya inebilirler. Hadi, gidin artık!"

Hammet, iyimser bir ihtimalle sadece dakikaları olduğunun farkındaydı ve adamları aceleyle yemekhaneden çıkardı. Son adam da çıktıktan sonra, güverteye gidip kapıyı arkasından kapadı. Kıçta, sancak küpeştesine bakan yüksek üst güvertenin dibinde durdular. İkinci kaptan mürettebatı hızla ilerleterek üst güvertenin dış tarafına geçirdi, herkes yukarıdaki köprüden görülmemeye özen göstererek duvara yapışık ilerliyordu. Hammet

dönüp diğer yöne, kıçtaki, makine dairesine giden koridora yöneldi.

Otomatik silahların sesi hâlâ duyuluyordu ve Hammet üst güvertenin arkasına ulaştığında, yarım düzine silahlı adamın arka küpeşteden denize ateş ettiğini gördü. Eğildi ve hızla koşarak bir merdivene açılan yan kapıya gitti. Kalbi deli gibi çarparken, aceleyle merdivenden üç kat indi ve geniş bir koridora çıktı. Makine dairesine açılan bir kapı hemen ilerisindeydi, temkinli adımlarla yaklaşarak kapıyı yavaş yavaş açtı. İçeri girip dikkatlice ortalığa baktı, ama onu karşılayan yalnızca sıcak hava dalgası ve derinden gelen mekanik bir gürültü oldu.

Hammet, gemiyi kaçıranların tekyönlü bu yolculuk için aralarına hazırda bekleyen bir mühendis almadıklarını ummuştu ve haklı çıktı. Makine dairesi bomboştu. Hiç vakit kaybetmeden ızgaralı merdiven boşluğundan aşağıya indikten sonra tankerin devasa büyüklükteki dizel motorunun yanında durdu ve ne yapacağını düşünmeye başladı. Motoru durdurmak için kullanabileceği çeşitli araçlar orada vardı, ama ani güç kesintisi anında dikkat çekerdi. Ona gereken, öncelikle mürettebatının sağ salim kaçabilmesine zaman tanıyacak kısa bir aksaklıktı.

Sonra gözleri motorun ilerisinde, bir çift silo gibi duran büyük yakıt depolarına kaydı.

"Tabii ya," diye mırıldandı kendi kendine, gözlerinde bir pırıltıyla hızla ilerlerken.

DAHA ON DAKİKA GEÇMEDEN, HAMMET MERDİVENİN tepesine geri döndü ve kıç güvertesine baktı. Silah sesleri kesileli çok olmuştu, Hammet ortalıkta hiç yeniçeri görmedi ve bundan rahatsız oldu. Kıç küpeştesinin ötesinde, tankerden uzaklaşan ve yaylım ateşinin hedefi olduğunu sandığı küçük bir teknenin gölgesini gördü.

Hızlı adımlarla, üst güvertenin arka duvarının dibinden iskele tarafındaki güverteye gitti. Köşeden bakınca, kimsenin olmadığını görüp rahatladı. Küpeştenin kenarından sallanıp duran bir çift halat, ona mürettebatının çoktan kaçmış olduğu umudunu veriyordu. Fakat şişme cankurtaran botunun bölmenin duvarındaki yerinde durduğunu fark edince yıkıldı. Temkinli adımlarla yaklaştı ve halatlardan aşağıya inen kimse olup olmadığını görmek için kenardan baktı, ama bütün gördüğü aşağıdaki boş sular oldu.

Yakından, bir tabancayla tek el ateş edildiğini duydu, silah sesinden sonra ise bir acı hissetti. Bacağından aşağıya doğru sıcak kan damlaları akmaya ve baldırı yanarak zonklamaya başladı. O anda bacağı titredi ve diğer dizinin üstüne çökerken, bölmenin bulunduğu yerdeki gölgelerin arasından biri belirdi.

Maria sakin adımlarla ilerledi ve yaklaşırken tabancasını Hammet'ın göğsüne doğrulttu.

"Yürüyüş yapmak için biraz geç bir saat kaptan," dedi soğukkanlılıkla. "Belki de en iyisi arkadaşlarınıza katılmanız olacak."

Hammet hayal kırıklığı dolu gözlerle ona baktı.

"Niçin yaptın bunu?" diye haykırdı.

Silah sesinin alarma geçirdiği iki yeniçeri koşarak gelirken, Maria soruyu duymazlıktan geldi. Emirleri üzerine, adamlar Hammet'ı kavrayıp güvertede sürükleyerek geminin yemekhanesine götürdüler. Yemekhanede, Hammet, yere oturmuş, suratları asılmış, ümitsiz ve üzgün görünen mürettebatını ve ateşe hazır tüfeğiyle bir aşağı bir yukarı yürüyen nöbetçiyi gördü.

Yeniçeriler, kaptanı kaba bir hareketle yere bıraktıktan sonra kapının iki yanındaki yerlerini aldılar. *Dayan*'ın ikinci kaptanı koşarak gelip Hammet'ın doğrularak yere oturmasına yardım ederken, mürettebatın sağlık görevlisi kaptanın yaralı bacağıyla ilgilendi.

"Sizi burada bulamayacağımı umuyordum," dedi Hammet, acıdan yüzünü buruşturarak.

"Özür dilerim kaptan. Biz tam halatları aşağıya sarkıttığımız sırada, kıçtaki adamlar ateşi kesti. Şişme botu alma fırsatı bile bulamadan fark edildik."

Bacağındaki kanama durdurulmuş olmasına rağmen, Hammet kan kaybından şoka girmek üzere olduğunun farkındaydı. Gevşemeye çalışarak, birkaç kez derin nefes alıp verdi.

"Sizin şansınız yaver gitti mi?" diye sordu ikinci kaptan.

Kaptan yaralı bacağına baktıktan sonra kendisini zorlayarak başıyla onayladı.

"Öyle diyebiliriz sanırım," diye karşılık verdi, sesi titremeye, bakışları donuklaşmaya başlamıştı. "Şu ya da bu şekilde, yolculuğumuzun sonuna yaklaşmak üzereyiz."

65

ÜÇ MİL KADAR KUZEYDE, TÜRK SAHİL GÜVENLİĞİ'NİN devriye gemisi sürekli olarak hem *Dayan* hem de polis teknesini arıyordu, ama boşunaydı. Uzaktan namlu alevlerinin görüldüğü köprüye bildirilince, devriye gemisinin kaptanı hemen tankerin yolunu kesme emri verdi.

Sahil Güvenlik gemisi hızla büyük gemiye yaklaşırken, pruvasına monte edilmiş 30 mm'lik taretin başına biri geçti ve gemideki az sayıda mürettebat hazırlığını yaptı. Gemi tankerin çevresinde hızlı bir tur attı ve polis teknesi görünmeyince sancak tarafına yaklaştı. Daha sonra kaptan bir hoparlörle *Dayan*'a seslendi.

"Sahil Güvenlik gemisi SG-301 konuşuyor. Derhal demir atmanızı ve abordaya hazırlanmanızı emrediyorum," dedi bağırarak.

Sahil Güvenlik gemisinin kaptanı *Dayan*'ın yavaşlayıp yavaşlamayacağını görmek için beklerken, üçüncü kaptanı ona seslendi.

"Efendim, sancak tarafımızdan yaklaşan başka bir tekne var."

Kaptan bakınca, Sahil Güvenlik gemisinin borda yönünde koyu renkli lüks bir yatın yaklaştığını, sonra da geride kaldığını gördü.

"Eğer zarar görmek istemiyorsa, geri çekilmesini söyle," diye emretti kaptan sinirle. Dikkati hemen yeniden yukarıda, küpeştesinde aniden bir gölgenin belirdiği tankere yöneldi.

Kaptan gölgenin bir yandan bağırarak bir şeyler söylemeye çalışırken, bir yandan da kendilerine el sallayan bir kadın olduğunu görünce çok şaşırdı. Köprü kanadına gidip dümencisine döndü.

"Bizi iyice yaklaştır, onu duyamıyorum."

Sahil Güvenlik gemisi yavaş yavaş tankerin yanına iyice yaklaşırken, Maria kendi kendine gülümsedi. Küpeştede durdu ve köprüsünü artık kolayca görebildiği küçük gemiye doğru eğildi.

"Yardımınıza ihtiyacım var," diye bağırdı, ikisi de kanatta durmakta olan subaylara.

Yanıt beklemeden, ayağının dibindeki küçük bir çantayı aldı ve aceleyle küpeştenin üstünden aşağıya attı. Atışı neredeyse mükemmeldi, çanta havada yay çizerek subaylardan birine doğru uçtu ve subay kolayca yakaladı. Subayın çantayı açtığını görmek için bir saniye bekledikten sonra güverteye kapaklanıp başını kollarının arasına aldı.

Sonrasındaki patlama, gök gürültüsünü andıran bir gümbürdemeyle birlikte, gece göğünü aydınlattı. Maria uçarak gelen parçaların yere düşmesini bekledikten sonra küpeşteden aşağıya

baktı. Sahil Güvenlik gemisinin köprüsü yok olmuştu. Patlama bütün üst güverteyi tahrip etmiş, orada duran adamların hepsini buharlaştırmıştı. Geminin elektronik parçalarını yakıp kül eden küçük küçük yangınlardan gökyüzüne dalga dalga dumanlar yükseliyordu. Gemiden geriye kalan enkazın çevresinde, şiddetli sarsıntının etkisiyle savrulan serseme dönmüş ve yanmış denizciler toparlanmaya çalışıyorlardı.

Maria kendi gemisinde sürünerek koridora ilerledikten sonra açık kapı boşluğundan bağırdı.

"Şimdi!" diye haykırdı.

Silahlı adamlardan oluşan küçük ekibi kapıdan koşarak çıkıp hızla küpeşteye gitti ve hiç vakit kaybetmeden silahlarıyla aşağıdaki Sahil Güvenlik'in afallamış denizcilerinin üstüne kurşun yağdırmaya başladı. Silahlı çatışma kısa sürdü, çünkü 30 mm'lik güverte silahının başındakiler kısa sürede yok edildi, onların arkasından da diğer mürettebat. Geriye kalan az sayıda denizci çabucak şoku atlatıp karşı ateş açtı. Fakat kendilerini sipersiz bırakan kötü bir açıdan ateş etmek zorundaydılar. Hiç şansları yoktu, birkaç dakika sonra devriye gemisinin güvertesi ölü ve yaralılarla dolmuştu.

Maria adamlarına ateşi kesmelerini emrettikten sonra el telsizinden bir şeyler söyledi. Hemen ardından, mavi yat hızla devriye gemisinin yanına geldikten sonra yavaşladı ve geminin pruvasına küçük darbelerle toslamaya başladı. Devriye gemisinin gıcırdayarak tankerin kenarına çarpmasına birkaç toslama yetti. Hasarlı devriye gemisi, giderek yavaşladı ve tankerin yan kısmından geriye doğru sürüklendi.

Bu arada yat da hız keserek devriye gemisiyle aynı hizada kalırken, bir yandan da onu *Dayan*'a doğru itmeye devam etti ve tanker ilerledikçe en sonunda *Dayan*'ın kıç kısmına geldiler.

Sabit kalan yat, devriye gemisinin pruvasının ucu tankerin kıçını geçene dek bekledikten sonra, baş pervanelerine tam güç vererek sertçe toslayıp itti. Devriye gemisi sola döndü ve tankerin kıç tarafındaki sulara sürüklendi. Tankerin devasa bronz pervanesi geminin gövdesine saplanırken, yüzeyin altından boğuk bir gürültü geldi.

Güvertesi ölü ve yaralıların kanlarıyla kaplanmış olan ve dümen köşkünden dumanlar yükselen Sahil Güvenlik gemisi bir anda yalpalayarak neredeyse tümüyle sancak tarafına yan yattı. Pruvası havaya kalkarken gecenin sessizliğine çığlıklar yayıldı, sonra da bütün gemi kıç tarafının üstünde yükseldi ve sanki hiç var olmamış gibi dalgaların arasında gözden kayboldu.

GECE, İKİ SAAT BOYUNCA SÜREN SON SÜRAT yolculuğun ardından Pitt'in üstüne hem fiziksel hem de zihinsel yorgunluk çökmeye başlamıştı. Marmara Denizi'nin ortasından geçerlerken, her geçen saniye daha da büyüyen ve *Bullet*'ı havaya kaldıran dalgalarla karşılaşmışlardı. Arka koltukta, Lazlo en sonunda sakinleşmeyi başarmıştı, ama deniz altı araştırma aracının gövdesini sürekli döven dalgalar sinirlerini germişti.

Uluslararası imdat kanalında Sahil Güvenlik devriye gemisinin telsiz görüşmelerini yakaladıklarında umutları arttı.

"Sanırım, *Dayan*'a çağrı yaptıklarını duydum," dedi Giordino, *Bullet*'ın motorlarının gürültüsü arasında duyabilmek için VHF telsizin sesini açarken.

Dayan'a yapılan çağrılar yanıtsız kalırken, onlar da sonraki birkaç dakika boyunca dikkatlice dinlediler. Derken telsiz tamamen sustu. Birkaç dakika sonra, Giordino ufukta küçük, beyaz bir parıltı gördü.

"Şunu gördün mü?" diye sordu Pitt'e.

"Tam önümüzde bir an da olsa bir parıltı yakaladım."

"Bana bir ateş topu gibi geldi."

"Bir patlama mı?" diye sordu Lazlo, boynunu ileri uzatarak. "Tanker miydi?"

"Hayır, sanmıyorum," diye karşılık verdi Pitt. "Büyük bir patlama gibi görünmüyordu. Fakat kesin olarak bilemeyiz, çok uzaktayız."

"Sekiz on mil kadar ileride olmalı," diye katıldı Giordino da. Gözlerini navigasyon ekranına çevirip ekranın dijital haritasında, tepeye yakın bir yerdeki İstanbul Boğazı'nın girişine baktı. "Bu da demek oluyor ki İstanbul'a oldukça yaklaşmış durumdalar."

"Yani hâlâ yaklaşık on beş dakika gerideyiz," dedi Pitt.

Telsizin susmasıyla birlikte, kabine de sessizlik çöktü. Diğerleri gibi, Pitt de sadece Türk yetkililerin tankeri durdurmayı başaramadıklarını varsayabiliyordu. Bu durumda, on binlerce insanı öldürebilecek felaket bir patlamayı engellemek onlara kalıyordu. Fakat bir deniz altı araştırma aracındaki üç adam eldeki imkânlar dahilinde ne yapmayı umabilirdi ki?

Pitt gaz kolunu tutup sonuna kadar iterken bu düşünceyi aklından çıkarmaya çalıştı ve İstanbul'un yanan ışıklarına doğru bakarak düz bir rota belirledi.

MARIA, BUZ GİBİ BİR ÖFKEYLE, TANKERİN KÖPRÜSÜNDE bir aşağı bir yukarı yürüyordu.

"Sahil Güvenlik ile karşılaşmayı beklemiyordum," dedi. "Geldiğimizi nasıl bildiler?"

Tankeri kullanan kısa boylu, yüzü kül gibi bir adam başını iki yana salladı.

"*Dayan*'ın kayıp olduğu biliniyor. Geçen gemilerden birinin bizi tanıyıp Sahil Güvenlik'e bildirmiş olması mümkün. Belki de iyi oldu. Böylelikle, artık yetkililer bu saldırıdan İsraillilerin sorumlu olduğunu doğrudan biliyor olacaklar."

"Sanırım, doğru. Yine de başka bir müdahaleyi kaldıramayız."

"Telsiz sustu. Başka birilerini alarma geçirme fırsatları olduğunu düşünmüyorum," dedi kaptan. "Üstelik, radarda önümüzde hiç gemi yok."

Yan pencereden bakınca, tankerin yanından yalnızca birkaç metre açıkta mavi yatın ışıklarını gördü.

"*Sultana* Sahil Güvenlik gemisini iterken küçük hasarlar aldığını bildirdi," dedi. "Ama her an bizi almaya hazır durumdalar."

"Tahliyeye ne zaman başlayabileceğiz?"

"Gemiyi İstanbul Boğazı'nın doğusuna girerken yavaşlatacağım. Tankeri Haliç ile aynı hizaya getirip oto pilota alınca tahliye için hazırlanabilirsiniz. Geminin yaklaşık on beş dakika sonra hedef noktaya ulaşacağını tahmin ediyorum."

Maria saatine baktı. Elektronik fünyeler ayarlanmıştı ve patlamaya bir saatten biraz fazla bir süre kalmıştı.

"Çok güzel," dedi sakince. "Gecikmeyelim."

GÜNEŞ DOĞU UFKUNDA HER GÜNKÜ YÜKSELİŞİ İÇİN hazırlanırken, koyu gri gökyüzünde soluk kızıl çizgiler belirmeye başladı. Bütün İstanbul'da, dindar Müslümanlar şafaktan önce sahur sofrasında yerlerini almak için erkenden kalkıyordu. Müezzinler kısa bir süre sonra, müminleri sabah namazı için camiye çağıran ezanlarını okumaya başlayacaklardı. Hicri takvime göre ramazan ayının son haftası olduğu için, camiler her zamankinden daha kalabalık oluyordu.

Ramazan, hicri takvimin dokuzuncu ayına karşılık gelir ve İslam geleneğine göre Kuran'ın ilk ayetleri Muhammet'e bu ay içinde vahyedilmiştir. Müslümanlar bu ay süresince Allah'a daha yakın olmaya odaklanırlar ve alacakaranlıktan günbatımına dek oruç tutarak bu yakınlık pekiştirilir. Bu nefsi arındırma eylemi yalnızca oruç tutarak değil, aynı zamanda diğer insanlara iyilik yapmaya ve sevap işlemeye önem verilerek de

teşvik edilir. Arkadaşlara ve akrabalara özel yemekler hazırlanır ve hediyeler verilirken, yoksullara da bağış ve yardım yapılır. Bununla birlikte, şehrin tarihi camilerinden sadece birkaç kilometre uzakta olan Maria Çelik kendine özgü bir bağış yapmaya hazırlanıyordu.

İsrail tankeri İstanbul Boğazı'nın ağzına gelince Asya kıyısına sokuldu. Boğazın karşısında Haliç görüş alanına girdiğinde, tankerin kaptanı hızı düşürdü.

"Zamanı geldi," dedi Maria'ya.

İstanbul Boğazı'ndaki, Karadeniz'den güneye doğru olan hızlı akıntı çok kısa bir süre sonra büyük gemiyi yavaşlatarak yatay seyre geçmesine neden oldu. Maria birkaç adamını sancak tarafında toplayıp geminin kenarından aşağıya bir borda iskelesi indirdiler. Yat hemen hızlandı ve indirilen borda iskelesinin ucunda durdu.

"Tutsakların çıkamayacaklarından iyice emin olun, sonra da kalan adamları gemiden indirin," diyerek bir yeniçeriye emir verdikten sonra indirilen iskeleye çıktı.

Metal basamaklardan aşağıya indikten sonra, mürettebattan aşağıda bekleyen biri onun yata binmesine yardım etti. Dümen köşküne çıkınca, kendisini Iraklı iki adam karşıladı. Farzad adlı Iraklı, şafaktan önceki karanlıkta bile, alametifarikası olan güneş gözlüğünü takmıştı.

"Yunanistan'daki hazırlıkları yaptınız mı?" diye sordu onlara.

"Evet," diye yanıtladı Farzad. Kimsenin dikkatini çekmeden Thios'tan girebileceğiz. *Sultana* için gözlerden uzak, güvenli bir demirleme yeri ayrıldı ve Atina'ya yolculuğunuz ayarlandı. Üç gün sonra da İstanbul'a dönüşünüz için uçak rezervasyonunuz yapıldı."

Maria, kalan yeniçerilerin borda iskelesinden inip yata binişlerini izlerken başını sallayarak onayladı. Tanker mürettebatının başında bekleyen nöbetçiler de gelmiş, yemekhanenin kapısı kapanarak zincirlenmişti.

Dayan'ın köprüsünde, kaptan son yeniçerinin de indiğini gördükten sonra, yata rotasını değiştirmekte olduğunu bildirdi. *Sultana*, geçici bir süreliğine tankerin yanından uzaklaşırken, kaptan makinelerin devrini yarım yola çıkardı ve burnu batıya çevirdi. Süleymaniye Camii'nden kerteriz aldıktan sonra, oto pilotu programlayıp çalıştırdı.

Tam köprüden çıkmak üzereyken, kontrol panelinde bir ışığın yanıp sönmekte olduğunu fark etti. İkaz ışığına bakıp başını iki yana salladı.

"Bu konuda artık yapabileceğim bir şey yok," diye mırıldanarak büyük ve ağır *Dayan*'ı kendi işleyişine bırakıp iskeleden aşağıya indi ve beklemekte olan yata atladı.

Bullet İSTANBUL BOĞAZI GİRİŞİNE HIZLA DALARKEN, kıç tarafından püskürttüğü beyaz sular horoz kuyruğuna benziyordu. Erkenden denize açılmış birkaç balıkçı, şafağın alacakaranlığında yanlarından vınlayarak geçen yarı denizaltı yarı sürat teknesine benzeyen şeye büyük bir şaşkınlık ve hayranlıkla baktılar.

Pitt, bir teknenin büyük bir hızla yaklaştığını fark ettiğinde, önündeki ufku tarıyordu.

"O yata benzer bir biçimi var," diye belirtti Giordino'ya.

İtalyan yatı hızla güneye doğru ilerlerken, iki deniz aracı, aralarında çok az bir mesafeyle birbirlerinin yanından büyük bir süratle geçtiler.

"Bu Çelik'in yatı, tabii ya," diye onayladı Giordino.

"Olay yerini terk ediyor, büyük olasılıkla."

"Muhtemelen geri sayımda çok süre kalmadığının bir göstergesi bu," diye karşılık verdi Giordino, Pitt'e ikaz eder gibi bakarak.

Pitt hiçbir şey söylemedi, canlı bombadan farksız bir gemiye ulaşmaya çalışmanın intihar etmekten farksız olmasını bir yana bırakmış, o gemiyi durdurmak için bir plan yapıyordu.

"Tam ileride olmalı."

Konuşan Lazlo'ydu ve bir kolunu kaldırmış, pruvanın sol tarafını gösteriyordu. İki üç mil kadar ileride, batı kıyısındaki bir yükseltinin arkasında gözden kaybolmakta olan büyük bir tankerin kıç tarafını görebiliyorlardı.

"Onu Haliç'e gönderiyorlar," dedi Pitt, tankerin görevinin tamamen yok etmek olduğundan hiçbir kuşkusu kalmamıştı.

İstanbul'un, iki bin yılı aşkın bir süredir kalbi olan bu ünlü körfezin çevresinde kentin en yoğun nüfuslu yerleşim birimlerinden bazıları bulunuyordu. Deniz kıyısından iki blok ötedeki Süleymaniye Camii'ne yönelmiş tankerin patlaması, yalnızca o tarihi yapıyı yok etmekle kalmayacak, aynı zamanda patlamanın yaklaşık bir buçuk kilometreyi aşkın etki alanı içinde yaşayan yarım milyon insanın da canını alacaktı.

Fakat kaptansız *Dayan* henüz oraya ulaşmamıştı. *Bullet* arkadan yaklaştığında, tanker sabahın ilk vapurlarından biriyle çarpışmaktan ucu ucuna kurtulmuştu. Pitt, vapurun kaptanının, dümen köşkünün boş olduğundan habersiz, tankere doğru yumruk sallayıp öfkeyle düdüğüne asıldığını fark etti.

"Gemide biri olduğuna dair hiçbir belirti yok," dedi Giordino, boynunu uzatıp tankerin yüksek güvertesine bakarak.

Pitt, *Dayan*'ın iskele tarafından dolaşıp yukarıya çıkmanın bir yolu olup olmadığına baktıktan sonra pruvasından dönerek sancak tarafına geçti. Giordino, arka tarafında dışarıya doğru uzanan borda iskelesini işaret etti hemen.

"Bir halata tırmanmaktan çok daha iyi," dedi Giordino.

Pitt deniz altı araştırma aracını aşağıya sarkıtılmış merdivenin yanına yaklaştırdı.

"Dümen sende Al," dedi. "Yakınında kal... ama çok yakın değil."

"Gemiye çıkmak istediğine emin misin?"

Pitt, kararlı bir bakışla başını salladı.

"Lazlo," dedi, komandoya dönerek. "Senin uzmanlığınla, patlayıcıları etkisiz hale getirmeyi deneyeceğiz. Başaramazsak, tankeri Marmara Denizi'ne döndürmeyi deneyeceğim, sonra gemiden ayrılabiliriz."

"Gereksiz yere şehir turu yapmayın," dedi Giordino, iki adam bölmenin arkasından çıkıp giderken.

"İhtiyacım olursa, sana 86. kanaldan ulaşacağım," dedi Pitt çıkmadan önce.

"Kulaklarım açık olacak," diye karşılık verdi Giordino.

Pitt, araştırma aracının sol pontonunda ilerleyip aşağıya indirilmiş merdivene ulaştı ve parmaklığını zorlanmadan kavrayıp kendisini yukarıya çekti. Lazlo hemen arkasından geliyordu. Pitt hızla merdivenin tepesine çıktıktan sonra tankere atladı ve oldukça büyük ön güverteden ileriye doğru baktı. Green'in anlatmış olduğu, tanklardaki, patlayıcı madde karışımlarının bulunduğu iki büyük oyuğu anında gördü.

"Bize zaman tanı," dedi kendi kendine, Lazlo depolama tanklarına doğru son sürat koşarak arkasından gelirken.

YENİÇERİ, MARIA'YA, YATIN KAPTANIYLA KONUŞMASINI bölmek istemeyerek, tereddütle yaklaştı. Onun kendisine fazla yaklaştığını fark eden Maria en sonunda dönüp adama çıkıştı.

"Ne var?"

"Bayan Çelik, az önce diğer yöne doğru giden yanından geçtiğimiz araç? Ben... ben, sanırım, o Kirte'deki liman tesislerine izinsiz giren kişilerin kullandığı aynı araç olabilir."

Maria'nın ağzı açık kaldı, ama sadece bir anlığına. Gerisingeri dönerek arka camdan bakınca, *Bullet*'ı, Haliç'e doğru dönerken son anda gördü.

Yatın kaptanına dönen genç kadının gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Bizi hemen döndür," diye bağırdı. "Geri gidiyoruz."

❋ ❋ ❋

PITT, NEREDEN BAŞLAYACAĞINI pek bilmiyordu. Ön iskele ambarı göz hizasındaki bir fare labirenti gibiydi. Her yerde, telaşla yüklendiği belli olan, ağır ANFO çuvallarıyla dolu yüksekliği iki metreye yakın paletler vardı. Tahrip gücü yüksek HMX yığınları ortada bir yere gizlenmişti. Pitt ise onlara bağlanan fünye ve patlatma kapsüllerinin görünürde olacağını umuyordu.

Pitt, Lazlo'ya patlayıcıları bulup etkisiz hale getirmek için beş dakikaları olduğunu söylemişti. Lazlo, ayrılmadan önce Pitt'e ne arayacaklarını fazla ayrıntıya girmeden hızlıca anlatmıştı ve Pitt iskele ambarını araştırırken o da aynı anda sancak tarafındaki ambarı inceliyordu. Pitt, ambarın ortasına ulaşıp birkaç tahta sandığın içine istiflenmiş onlarca plastik patlayıcı blokunu bulduğunda, anlaştıkları sürenin yarısı çoktan geçmişti. Kafasının içinde gürültülü tık tıklarla geçen saniyelerle birlikte, Pitt sandıkları aceleyle teker teker açıp patlayıcıları kenara çekince görünürde hiçbir fünye olmadığını fark etti. Ancak son sandığa ulaştığında bir plastik patlayıcı blokuna bastırılarak iliştirilmiş küçük bir patlatma kapsülüne bağlı elektrikli bir zamanlayıcı buldu. Umutla başını salladıktan sonra, hemen mekânizmayı HMX'ten çekip çıkardı ve labirentte geldiği yoldan geri dönmeye koyuldu.

Ambardan çıkan merdiveni tırmanıp güverteye ulaştığında beş dakikalık süre dolmuştu bile. Lazlo da sancak tarafındaki ambardan yeni çıkıyordu. Elinde bir çift zamanlayıcıyla hızla Pitt'e doğru koştu. Pitt kendi elindeki zamanlayıcıyı ve patlatma kapsülünü kaldırıp Lazlo'ya uzattı.

"Bunu ana HMX blokunda buldum," dedi Pitt.

"Hiç iyi değil," diye karşılık verdi Lazlo başını sertçe iki yana sallayarak. "Bütün ambarda gizlenmiş çok sayıda şarjları varmış. Ben de bunu bir ANFO kasasına saplanmış buldum kazara," dedi zamanlayıcılardan birini kaldırıp göstererek. "Daha fazlası olduğundan eminim."

Pitt'in zamanlayıcısına baktıktan sonra onu elindeki iki zamanlayıcıyla karşılaştırdı.

"Patlamasına on dört dakika var," dedi ve dönüp zamanlayıcıları yan küpeştenin üstünden denize fırlattı. "Hepsini bulmamız mümkün değil."

Pitt komandonun sözlerini kabullenmek zorunda kaldı.

"Sen mürettebatı bulmaya çalış," dedi. "Ben tankeri boğaza geri döndüreceğim."

Pitt yanıt almayı beklemeden son sürat köprüye koştu. O sırada, ayağının altındaki güverte titreyip gümbürdedi ve Pitt aniden bütün geminin sarsıldığını hissetti. Yandaki bir merdiven boşluğuna ulaşıp kıç tarafına baktı, sonra bakmamış olmayı diledi.

Doğudan tankere doğru gelen, Özden Çelik'in mavi yatıydı.

GIORDINO, TANKERİN KIÇ TARAFINDAN DÖNDÜKTEN sonra, Çelik'lerin yatının kendilerine doğru hızla geldiğini fark etmişti. Telsizde 86. kanaldan Pitt'e bir ikaz çağrısı yapmayı denedi, ama *Dayan*'ın köprüsünden yanıt alamadı. Deniz altı araştırma aracını hızlandıran Giordino tankerden açılıp körfezin ortasına doğru yönelirken, *Dayan*'ın üst güvertesine paralel hareket ediyordu. Suyun üstünde, tankerin köprüsünde duran birinin onu göremeyeceği kadar aşağıdaydı, ama o güvertede koşan Lazlo'yu gördü.

Arkasına bakınca, yatın rotasını değiştirmiş olduğunu ve hızla *Bullet*'a yaklaştığını görüp şaşırdı. Pitt ile Lazlo'yu tankere çıkardığını görmediklerini anladı. Sabahın alacakaranlığına rağmen, iki gölgenin yatın ön küpeştesine çıktığını seçebiliyordu. Kollarında, anladığı kadarıyla, kendisine doğrultulmuş otomatik silahlar vardı.

Giordino hemen araştırma aracına gaz verdi. *Bullet* neredeyse sudan fırlayacakmış gibi giderek hızlandı. Giordino süratle tankerin pruvasından geçtikten sonra kuzey kıyısına yaklaştı. Az ilerisinde, gizlenme olanağı tanıyacağını düşündüğü Galata Köprüsü vardı. Fakat arkasına şöyle bir bakınca hızlı yatla arasında elli metreden az bir mesafe olduğunu gördü; *Bullet* hız kazanmaya çalışırken arayı kapatmış olmalıydı. Giordino yatın pruvasındaki minik sarı ışıkları fark edince, yüksek sesle sövdü.

Her ne kadar Giordino mermilerin çarptığını görmese ya da duymasa da, yaylım ateşi araştırma aracının hemen yanındaki suları dövüyordu. Yine de dümeni sertçe sola kırdı, sonra da sağa keskin bir dönüş yaptı. Seri araç anında karşılık vererek suda zikzaklar çizmeye başladı. Bu hareket yattaki adamların keskin nişan almalarını geçici de olsa engellemeye yetti.

Birden Galata Köprüsü önünde belirdi ve Giordino yıldırım hızıyla köprüden geçti. Bir kez daha sertçe yana yattıktan sonra arkasına bakınca yatın da süratle köprüden geçip takibini sürdürdüğünü gördü. Daha hızlı ve manevra kabiliyeti daha fazla olan *Bullet* sonunda aralarındaki farkı giderek açmaya başladı. Fakat bu yalnızca yattan yeniden ateş açılmasına neden oldu.

Giordino zikzaklar çizerek ilerlemeye devam ederken yedi, sekiz yüz metre kadar ilerisinde bir köprü daha gördü; Atatürk Köprüsü, ya da bilinen adıyla Unkapanı Köprüsü. Tepesinde ani bir çarpma sesi duyunca, istem dışı bir hareketle kafasını eğdi, sonra başını kaldırıp bakınca üç kurşunun deniz altı araştırma aracının akrilik kabinini delmiş olduğunu gördü. Bir engelin arkasına saklanma ya da araştırma aracını aniden gözden kaybetme düşüncesi de o anda ortadan kalktı, o yüzden gözlerini köprüye dikti. Körfezde Atatürk Köprüsü'nü desteklemek için yapılmış birkaç kalın temel ayağı yükseliyordu ve Giordino onları siper

olarak kullanmayı hedefledi. Temel ayaklarının çevresinde dolaşıp aralarından geçen Giordino, doğrudan ateş hattında kalmadan yatı atlatabileceğini biliyordu. Fakat aklına Pitt ve patlayıcı yüklü tanker gelince, kendini koruma kaygısı azaldı.

Bir mil kadar arkasında, *Dayan* kesinlikle son ölüm yürüyüşündeydi. İki adamı da tankerden almak için orada olmalıydı, hem de mümkün olduğunca çabuk. O an için, Pitt ile Lazlo'nun hiç umudu olup olmadığını bilmesinin yolu yoktu.

Sonra dönüp arkasına baktı ve peşindeki yatın birdenbire kayıplara karışmış olduğunu gördü.

LAZLO'NUN TANKERİN TUTSAK ALINMIŞ MÜRETTEBATININ yerini tespit etmesi için tek yapması gereken duyduğu sesleri takip etmek olmuştu. Kaptan Hammet, her ne kadar aldığı kurşun yarası yüzünden halsiz ve kötü bir durumda olsa da, nöbetçiler yemekhaneden çıkar çıkmaz, adamlarını bir kaçış yolu bulmaya göndermişti. Zincir sarılarak kilitlenmiş olan giriş kapısının zorlanarak açılamayacağı hemen belli olmuştu, o yüzden adamlar başka bir yol aramaya başlamışlardı. Çevrelerindeki bölmelerin hepsi çeliktendi, dolayısıyla deneyebilecekleri tek yol vardı aslında ve o yolu deneyeceklerdi.

Geminin küçük mutfağından kasap bıçaklarını alan müretteba, üstteki güverteye gedik açmak umuduyla, tepedeki bir havalandırma kanalına açılan tavan panellerini kesmeye koyuldu. Lazlo yan bölmedeki kileri ararken oradan gelen sesleri duydu ve hemen yemekhanenin kapısına koştu. Basit bir düğümle

bağlanmış olan zinciri kolayca çözdükten sonra bir tekmeyle kapıyı açtı. Mürettebattan, ellerinde bıçaklarla bir masanın üstünde duran birkaç kişi yapmakta oldukları işi bırakıp şaşkınlık içinde ona bakakaldılar.

"Burada komuta kimde?" diye bağırdı.

"*Dayan*'ın kaptanı benim," dedi Hammet. Yakındaki bir sandalyede oturuyordu ve bacağını bir tabureye dayamıştı.

"Kaptan, geminin havaya uçmasına sadece dakikalar var. Sizi ve mürettebatınızı tahliye etmenin en hızlı yolu nedir?"

"Kıçtaki acil durum cankurtaran sandalı," diye yanıtladı Hammet, ayağa kalkarken acıyla yüzünü buruşturarak. "Patlayıcıları etkisiz hale getiremediniz mi?"

Lazlo başını iki yana salladı.

"Herkes cankurtaran sandalına," diye emir verdi Hammet. "Hadi, kımıldayın."

Mürettebat aceleyle kapıdan çıktı, Lazlo ve ikinci kaptan ise en arkada Hammet'a yardım ediyordu. Güverteye çıkınca, Hammet ayaklarının altında alışılmadık bir titreme hissetti, sonra küpeşteden baktı. İsrailli kaptan az ötelerinde Süleymaniye Camii'nin göğe yükselen minarelerini görünce şaşkınlıktan donakaldı.

"İstanbul'un göbeğindeyiz?" dedi kekeleyerek.

"Evet," diye karşılık verdi Lazlo. "Gel, çok az zamanımız var."

"Fakat önce tankeri döndürüp buradan çıkarmamız gerek," diye karşı çıktı.

"Köprüde bunu yapmaya çalışan biri var zaten."

Hammet kıç tarafa doğru giden mürettebatı izlemeye başladı, sonra güverte yeniden titreyince duraksadı.

"Ah, hayır," diye inledi somurtarak. "Yakıt vanalarını açmıştım."

PITT DE AYNI GERÇEĞİ YENİ KEŞFETMİŞTİ. KOŞARAK köprüye gittikten sonra kontrol panelinde oto pilotu devre dışı bırakacak düğmeyi arayıp bulmuş, bu sırada ana kontrol panelinde yanıp sönen bir çift kırmızı ışığı gözünden kaçırmıştı. Pitt dümenin kontrolünü aldığında, tanker Galata Köprüsü'ne yaklaşıyor, tam ortasındaki açık kanatlarına doğru ilerliyordu. Pruvanın iskele tarafının açığındaki bir köprü desteğine ters ters bakan Pitt, büyük gemiyi döndürmek için yeterli manevra alanı olmadığını fark etti. Önce köprüden geçmek, sonra geniş bir kavis yapıp tekrar köprüden geçerek Haliç'ten çıkmak zorunda kalacaktı.

Tankerin pruvası tam açık olmayan köprü kanatlarının altından geçmeye başlayınca, Pitt önündeki köprü kanatlarının uçlarının neredeyse göz hizasında gibi göründüğünü fark etti ve tankerin yüksek üst güvertesinin geçip geçemeyeceğini düşündü.

Yaklaşmayı beklerken, en sonunda yanıp sönen kırmızı ışıkları fark etti. Şaşkınlıkla, hem ana hem de yedek yakıt tanklarının sinyallerinin yakıtın bitmek üzere olduğunu gösterdiğini gördü. Hammet gizlice makine dairesine girdiğinde, yakıt pompalayan tankların boşaltma vanalarını açmıştı. Pitt farkındaydı; kalan çok az yakıtı kullanırken sarsılan motordan açıkça anlaşıldığı üzere, tanklar artık boşalmıştı.

Pitt, bir anda kesin bir şekilde, tankeri kimsenin zarar görmeden patlayacağı Marmara Denizi'ne götürme şansı kalmadığını anlamıştı. Güven içinde şehirden uzaklaşmak artık yitip gitmiş bir umuttu sadece. Tıklayıp duran bir zaman ayarlı bombanın köprüsünde durmak, üstüne üstlük bu yakıtı bitmek üzere olan bir gemiyse, çoğu insanın paniğe kapılacağı bir durumdu. İnsanın tek hissedeceği, kaç, bu ölüm gemisinden atla ve kendi canını kurtarmayı dene diyerek deli gibi çarpan kalp atışları olurdu.

Fakat Pitt çoğu insana benzemiyordu. Soğukkanlı bir şekilde çevredeki kıyı şeridini incelerken nabzı normalin biraz üstündeydi en fazla. Sinirleri gerilmemişti, aklı aşırı hızda çalışıyor, o an içinde bulunduğu krize olası her çözümü araştırıyordu. Derken, doğal bir liman olan bu körfezin karşı kıyısında olası bir çözüm kendini gösterdi. Riskli, hatta çılgınca, diye düşündü, ama ne olursa olsun bir çözümdü. Köprüdeki telsizi 86. kanala getirip eline aldı.

"Al, neredesin?" diye sordu.

Yanıt olarak hemen hoparlörden Giordino'nun çatırtılı sesi duyuldu.

"Bir mil kadar önündeyim. Yatla kedi-fare oyunu oynadık, ama sanırım benim kokumdan sıkıldı. Gözlerini açık tut, çünkü

hızla senin olduğun yöne doğru geliyor. Sen ve Lazlo hazır mısınız, gelip sizi o gemiden alayım mı?"

"Hayır, sana başka bir yerde ihtiyacım var," diye karşılık verdi Pitt. "İlerideki büyük tarak gemisinde."

"Oradayım. Tamam."

Tankerin üst güvertesi köprü kanatlarından ucu ucuna geçerken, motor bir kez daha sarsıldı. Yeniden sabah ışığına çıkan Pitt, ancak yüz metre kadar ileride tankere doğru hızla gelen mavi yatı gördü. Yata aldırış etmeksizin dümeni tamamen sola kırdıktan sonra Teğmen Lazlo'nun neler yaptığını merak ederek arka pencereye gitti.

İSRAİLLİ KOMANDO, KISA MESAFEDEN ATEŞ AÇILDIĞINI duyduğunda, Kaptan Hammet'ın cankurtaran sandalına taşınmasına yardım ediyordu. Bir saniye sonra, yukarıdan güverteye cam parçaları yağmaya başladı. Lazlo başını kaldırıp bakınca, açılan ateşin köprünün pencerelerini hedef aldığını gördü. Tankerin sancak tarafından geçen yatın telsiz direklerini görebilmişti.

"Çabuk, cankurtaran sandalına," dedi denizcilere.

Mürettebattan altı kişi üstü kapalı fiberglas cankurtaran sandalına binmişti bile. Bot kıç küpeştesinin hemen üstünde, başı aşağıdaki suya bakar şekilde, dik açılı bir rampada duruyordu. İkinci kaptan ve diğer adam sandalın arka girişinden sendeleyerek giren Hammet'a yardım etti. Hammet el yordamıyla emniyet kemerini bulup taktı ve mürettebatına da kemerlerini takmalarını emretti. Sonra başını kaldırıp girişe baktı; Lazlo girişi dışarıdan kapamak üzereydi.

"Bizimle gelmiyor musun?" diye sordu Hammet şaşkınlık dolu bir ifadeyle.

"Benim işim henüz bitmedi," diye yanıtladı Lazlo. "Hemen sandalı denize indirin ve kıyıya gidin. İyi şanslar."

Hammet komandoya teşekkür etmek üzereydi, ama Lazlo hiç vakit kaybetmeden giriş kapısını kapayıp cankurtaran sandalından aşağıya atladı. Mürettebatının tümünün kemerlerini taktığını gören kaptan, ikinci kaptanına döndü.

"Bırak bizi Zev."

İkinci kaptan dıştaki bir mengeneyi serbest bırakan kolu çekince, sandal kaymaya başladı. Rampadan kaydıktan sonra on iki, on üç metre aşağıdaki suya düştü ve pruvası birkaç metre dibe daldı. Sandal, başı tekrar su yüzeyine çıkıp dengesini sağladığı anda, mavi yat yakınlarında beliriverdi ve makineli tüfekten ateş açıldı. Ancak bu kez ateş yattan edilmiyordu.

Kıç tarafında siper alan Lazlo, M-4 tüfeğiyle hemen ateş açmıştı. Yatın pruvasına çömelmiş silahlı iki adamı nişan alan atışlar sonucunda, adamlardan biri hemen öldü ve cesedi yatın kenarından denize düştü. Silahlı ikinci adam ise yaralanmaktan son anda kurtularak hızla ana kamaraya geri çekildi.

Köprüde duran Maria, olanları öfkeyle izliyordu. Saatine baktıktan sonra yatın kaptanına bağırdı.

"Hâlâ zaman var! Bizi borda iskelesinin yanına götür."

"Cankurtaran sandalı ne olacak?" diye sordu adam.

"Boş ver sandalı. Onlarla daha sonra ilgileneceğiz."

Yat ileri atıldı ve Lazlo'nun görüş alanından çıkarak aşağıya indirilmiş borda iskelesine doğru hızla gitti. Maria yeniçerilerinden ikisine hemen merdivenden çıkmalarını emretti.

"Gidip köprüyü halledeceğim," diye gönüllü oldu Iraklı Farzad. Dışarıdan belli olmayan bir omuz kılıfından Glock tabancasını çıkardıktan sonra kapıya doğru ilerledi.

Maria başıyla onayladı. "Tankerin kıyıya gittiğinden emin ol. Çabuk!"

Yat merdivenden uzaklaşırken, Lazlo kıç tarafından geçmiş, küpeşteden bakıyordu. Yattaki silahlı bir adam kurşun yağdırmaya başlayınca, Lazlo yere kapaklanmak zorunda kaldı ve küpeşte delik deşik oldu. Başını kaldırıp baktığında, iki yeniçerinin merdivenin tepesine ulaştığını ve gemiye atlayarak üst güvertenin yanındaki bir bölmenin arkasında siper aldıklarını görerek sövdü.

Yüzükoyun kalan Lazlo yerde küpeşteye doğru yuvarlandı, sonra da güvertedeki deniz suyunun dışarı aktığı büyük bir frengiye geri geri girdi. Deliğin içinde kıvrıldı ve frenginin önündeki düz bir başlığın arkasında siper aldı. İdeal bir savunma pozisyonunda olduğu söylenemezdi, ama Lazlo görüldüğünü sanmıyordu ve gemiye çıkanları şaşırtabileceğini düşünüyordu.

Haklıydı. İki yeniçeri arka arkaya kıç tarafına doğru ilerlemeye çalışırken usta komando sabırla bekledi. İkisi de güvertede açığa çıktığı anda, Lazlo tüfeğini kaldırıp ateş etti.

İlk atışı isabetliydi; tüfeğinden çıkan dört kurşun ilk adamın göğsüne saplandı ve adam anında öldü. İkinci adamsa Lazlo'nun açtığı ateşten isabet almadan kurtuldu ve yere atlayıp bir kolonun arkasına yuvarlandı.

Her iki nişancı da artık kendi savunma pozisyonlarında hareketsiz duruyordu. İkisi de şanslı bir merminin hasmını etkisiz hale getirmesini umarak karşılıklı yaylım ateşi açtı.

Köprüde, Pitt tankeri döndürmeye devam ederken silahlara aldırış etmemeye çalıştı. Fakat etraflarında dolaşıp duran yatı bir gözüyle dikkatlice takip ediyordu. Yeniçerilerin arkasından üçüncü bir adamın gemiye çıkıp ön güvertede gözden kaybolduğunu da Lazlo ateş etmeye başlamadan hemen önce arka pencereden bakarken görmüştü.

Aşağıda silahlı çatışma patlak verince, Pitt de köprüde, harita masasının üstüne monte edilmiş bir acil durum kitini kurcalayarak kendisine olası bir silah aradı. Bir anlığına başını pencerenin kenarından uzatıp dışarı bakınca hayatta kalan ve Lazlo ile çatışmaya giren yeniçerinin neredeyse tam altında olduğunu gördü. Aceleyle tekrar kite gitti ve büyük bir yangın söndürücüyle geri döndü. Pencereden sarkarak hemen nişan aldı ve yangın söndürücüyü bıraktı.

Eğreti kırmızı füzesi yeniçerinin kafasını birkaç santimetreyle ıskalayarak başı yerine omzunun arka kısmına isabet etti. Silahlı adamın, hiç beklemediği bu darbe karşısında, acıdan çok şaşkınlıktan nefesi kesildi ve içgüdüsel bir hareketle dönüp saldırının nereden geldiğini görmek için boynunu yukarıya uzattı.

Yirmi metre uzakta, Lazlo tüfeğiyle adama nişan aldı ve tetiği çekti. Atışın sonucunda hiçbir çığlık duyulmadı ya da kan sıçramadı. Yeniçeri öne doğru yığıldı ve gemi bir anda rahatsız edici bir sessizliğe gömüldü.

FARZAD ARKA MERDİVENDEN İÇERİ GİRDİĞİNDE, tankerin köprüsü boş gibi görünüyordu. Pruvadan Eminönü kıyısını fark eden adam, tankerin dönüşünü durdurmak için dümene doğru ilerledi. Dümen kontrol paneline elini uzatırken tabancasını indirdi.

"İstersen ayarını hiç kurcalamayalım şimdi," dedi Pitt.

Pitt iskele tarafındaki bir bölmenin yanındaki bir konsolun arkasında saklandığı yerden çıktı. Elinde, acil durum kitinden aldığı pirinç bir işaret fişeği tabancası vardı.

Farzad önce şaşkın şaşkın Pitt'e baktı, sonra gözlerindeki şaşkınlık yerini hemen öfkeye bıraktı. Fakat Pitt'in elindeki silahı görünce, hiddeti sahte bir gülümsemeye döndü.

"Tekrar görüşemeyeceğiz diye endişelenmiştim," dedi Farzad belirgin bir aksanla.

Gizlice tabancasını kaldırmayı denerken, Pitt işaret fişeği tabancasının tetiğini çekti. Ateşlenen işaret fişeği köprüyü geçerek bir kıvılcım bulutu içinde Farzad'ın göğsüne isabet etti. Fişek yere düşerken, adamın giysileri o anda tutuştu, sonra tüyleri alev almış bir kemirgen gibi büyük bir hızla koşarak köşeyi döndü. Bir saniye sonra, fişek alev aldı ve dümen köşkünü bir ateş ve duman yağmuru altında bıraktı.

Kıvılcımlar uçuşmaya başlarken, Pitt çoktan yere kapaklanıp başını kollarının arasına almıştı. Farzad ise daha geç tepki vermişti; fişek alevler saçarak üzerine doğru gelirken o giysilerini tutuşturan kıvılcımları eliyle vurarak söndürmeye çalışıyordu. Patlamadan kaçamadan, bir duman ve kıvılcım bulutunun ortasında kalarak öksürüğe boğuldu. Pitt adam görüp ateş etmeden önce onu yere serebilmek umuduyla hemen ayağa kalkıp ileriye fırladı. Fakat tetikçi Pitt'in farkındaydı ve Glock'unu onun olduğu yöne çevirdi.

Bütün köprüde silah sesi gürültüyle yankılandı, ama Pitt Farzad'ın tetiği çekmediğinin farkındaydı. Silahlı adamın vücudu o anda geriye, dümene doğru gittikten sonra kontrol panelinin üzerinde kandan ince bir yol bırakarak yere kaydı.

Lazlo, tüten tüfeği Farzad'ın yüzükoyun yatan ve için için yanan vücuduna doğrultulmuş bir halde, hızla köprüye girdi.

"İyi misin?" diye sordu Lazlo, gözucuyla yan tarafındaki Pitt'e bakarak.

"Evet, küçük bir ışık gösterisinin keyfini çıkarıyordum," diye yanıtladı Pitt, hâlâ köprüyü dolduran ağır duman yüzünden öksürerek. "Zamanında geldiğin için sağ ol."

Lazlo, bir koltuğunun altında tuttuğu, üstünde çukurlar oluşmuş yangın söndürücüsünü uzattı.

"İşte, bunu geri isteyebileceğini düşünmüştüm. Önceki hava desteğin için teşekkür borçluyum."

"Demin o iyiliğin karşılığını verdin bile," dedi Pitt, sonra yangın söndürücüyle işaret fişeğinin başlattığı orada buradaki küçük alevleri söndürdü.

"Adamın gemiye çıktığını fark etmedim," dedi Lazlo, Farzad'ın gerçekten öldüğünden emin olduktan sonra.

"İlk ikisinin arkasından hızla gemiye atladı."

"Sanırım tekrar deneyecekler."

"Zaman azalıyor," diye karşılık verdi Pitt. "Fakat yine de borda iskelesini kaldırman iyi olabilir."

"İyi fikir. Peki ya biz?"

"Ucu ucuna yetişebiliriz. Yüzebilirsin, değil mi?"

Lazlo gözlerini devirerek baktıktan sonra başıyla onayladı. "Aşağıda görüşürüz," dedi, sonra da merdivenden inerek gözden kayboldu.

Fişekten çıkan duman köprünün camları kırılmış pencerelerinden hızla dışarı çıkıp içerisi temizlenirken, Pitt dümene gidip konumlarını hesapladı. *Dayan*, yapmakta olduğu geniş U-dönüşünün yarısından fazlasını tamamlamıştı ve pruvası yavaş yavaş tekrar Galata Köprüsü'nün açık kanatlarına doğru yaklaşıyordu. Pitt, büyük tankeri dönüşünü tamamlarken kıyıya tehlikeli biçimde yakın olacak şekilde dümeni çevirip yönlendirdikten sonra motorun hızını yavaşça artırdı. Güverte altındaki tekleyip takılma daha öncekinden de kötüydü, o yüzden Pitt tankeri hızlandırmak için tekleyen motoru elinden geldiğince zorlamaya çalıştı.

Bullet'ın nerede olduğunu görmek için aceleyle kıyı tarafındaki sulara göz attı, ama görünürde yoktu. Pitt'in daha önceki telsiz görüşmesinden sonra, Giordino son sürat tarak gemisine

doğru gitmiş, Galata Köprüsü'nden çoktan geçmişti. Sanki Pitt'in kendisini aradığını biliyormuş gibi, tankerin telsizinden bir anda Giordino'nun sesi duyuldu.

"Burası *Bullet*. Köprüyü geçtim ve yeşil tarak gemisinin yanındayım. Benden ne yapmamı istiyorsun?"

Pitt ona planını anlatınca, Giordino hafif bir ıslık koyuverdi.

"Umarım kahvaltını yapmışsındır," diye ekledi. "Ne kadar zamanın var?"

Pitt saatine göz attı. "Yaklaşık altı dakika. Fakat üç dakikaya kadar orada olmalıyız."

"O barut fıçısını bana doğru getirdiğin için teşekkür ederim. Geç kalayım deme," diye ekledikten sonra, hemen telsizi kapadı.

O an itibariyle, *Dayan* dönüşünü tamamlamıştı ve Galata Köprüsü'nün açık kanatları üç yüz, dört yüz metre kadar önünde belirmişti. Pitt, köprüden bakınca sanki hiç ilerlemiyormuş gibi geldi ve saniyelerin hızla geçtiğini hissederken, geminin daha hızlı gitmesini diledi. Zamanlama gerçekten ucu ucuna olacaktı, biliyordu, ama bu konuda artık yapabileceği pek bir şey yoktu.

Tam o anda, tankerin iç kısımlarından gelen o ses aniden kayboldu. Ayaklarının altındaki gümbürdeme ve sarsıntılar kesilirken, önündeki kontrol paneli yılbaşı ağacı gibi ışıldamaya başladı. *Dayan*'ın yakıtsız kalan motoru nihayet son nefesini vermişti.

Dayan'I, SANCAK TARAFININ KIRK ELLİ METRE açığında takip eden yatta, Maria dürbünle tankere baktı. Büyük tanker, onu hayal kırıklığına uğratarak, kıyıdan uzaklaşmaya devam etmişti ve Haliç'ten çıkmak için hızla Galata Köprüsü'ne yaklaşıyordu. Tankerin dümen köşküne göz gezdirip dümenin başında bir an için Pitt'i görünce nedenini anladı.

"Başaramadılar," dedi, sesi öfkeden çatallaşmıştı neredeyse. "Son adamlarımı da tankere çıkar."

Yatın kaptanı ona gergin bir şekilde baktı.

"Artık ayrılmamız gerekmiyor mu?" diye sordu ısrarla.

Maria, köprüde başka hiç kimsenin duymaması için kaptana iyice yaklaştı.

"Adamları tankere çıkarır çıkarmaz ayrılabiliriz," diye fısıldadı soğuk bir sesle.

Yat büyük bir hızla *Dayan*'ın yanına giderken, son üç yeniçerisi güvertede toplandı. Yat, silahlı adamları gemiye çıkarmak

için tankerin borda iskelesine yaklaştığında, merdiven bir anda sudan yukarı çekildi. Basamakların tepesinde, Lazlo, merdiveni yukarı kaldıran hidrolik kumandanın başındaydı.

"Vurun onu!" diye bağırdı, komandoyu göstererek.

Şaşıran yeniçeriler aceleyle silahlarını Lazlo'ya doğrultup ateş ettiler. İsrailli komando adamların tepkisini izliyordu ve küpeşteden atlamak için döndü. Fakat, merdiveni ulaşamayacakları bir noktaya kaldırmak isteğiyle, hidrolik kumandasının başında birazcık daha bekledi. Bu duraklamanın bedeli ağır oldu ve silahlardan çıkan kurşunlardan biri omzuna isabet etti.

Dengesini kaybedip öne, hidrolik kumandasına doğru düştükten sonra daha fazla kurşuna maruz kalmaktan kaçınmak için güverteye kaydı. Sol kolu uyuşmaya başladı, omzunda keskin bir acı hissetti, ama duyuları hâlâ yerindeydi ve aşağıdan gürültülü bir çarpışma sesi geldiğini duydu. Bir elinde tüfeğiyle yalpalayarak küpeşteye yöneldikten sonra ayağa kalkıp çabucak kenardan bir göz attı.

Hayal kırıklığı içinde, merdivenin alt ucunun tankerin yanında sallandığını ve yatın tam üstünde durduğunu gördü. Sonra daha dikkatli baktı ve aslında yata takılmış olduğunu fark etti. Hidrolik kumandasının üstüne düştüğünde, istemeden de olsa merdivenin alt ucunu çekme kablosunu serbest bırakmıştı. Ağır çelik platform ok gibi denize doğru düşmüştü. Ancak, suya düşmek yerine, yatın pruvasının üst kenarına çarpmış ve güvertesine saplanarak birkaç metre derine inmişti.

Çarpmanın yarattığı hasara ve dik oluşuna rağmen, yeniçerilerden ikisi çoktan merdivene çıkmış, hızla yukarıya tırmanmaya çalışıyordu. Lazlo silahını küpeşteye dayayarak nişan aldı ve yaylım ateşi açarak her iki adamı da merdivenin kenarından suya düşürdü.

Kan kaybı yüzünden aniden başı dönen Lazlo, tekrar güverteye kıvrıldı ve muharebe çantasını karıştırarak tıbbi bakım kitini aradı. Giderek artan yere uzanıp uyuma isteğiyle savaşan komando, kendine tek yapması gerekenin yatı birkaç dakika daha körfezde tutmak olduğunu söyledi. Sonra, yukarıya, köprüye doğru bakıp Pitt'in gerçekten daha ne kadar zamana ihtiyacı olduğunu düşündü.

* * *

ZAMAN ARTIK PITT için bir müttefikten başka bir şey değildi. Son kez baktığında, patlamaya altı dakikadan daha az kalmıştı, ama bunu düşünmemeye çalışıyordu. Bütün dikkatini tankeri köprünün biraz ilerisine götürmeye odaklamıştı sadece.

Motor sustuğundan beri, tanker yalnızca daha önce kazanmış olduğu devinimle ilerliyordu. Gemideki çok sayıdaki jeneratör Pitt'e dümeni idare edecek yedek gücü sağlıyordu, ama tankerin tek devasa pervanesi son dönüşünü yapmıştı. Haliç'in hafif akıntısı kıç tarafından biraz itiyordu ve Pitt bu akıntının birkaç dakika daha hızını korumasına yeteceğini umuyordu. Yeterli zaman olsa, akıntı eninde sonunda tankeri emniyetli bir şekilde Marmara Denizi'ne götürecek güce sahipti. Fakat zaman da geminin yakıtı gibi son demlerini yaşıyordu.

Galata Köprüsü'nün açık kanatları köprünün ön penceresinde, insanın içini acıtan bir yavaşlıkla, ağır ağır büyüyordu, ama *Dayan*'ın hâlâ yedi deniz mili hızla ilerlediğini fark etmek Pitt'i biraz rahatlattı. Ara sıra açılan ateş bir kez daha dikkatini çekti ve pencereden hızla göz atma riskine girdi. Yat tankere o kadar

yakındı ki teknenin yalnızca bir bölümünü görebiliyordu. Merdivenin tepesinin yakınında yerde yatan Lazlo'yu gördü ve o an için tankerin hâlâ güvende olduğundan emin oldu.

Çok geçmeden, köprünün kanatları güverteyi ve dümen köşkünü kısa bir süreliğine gölgede bıraktı. Pitt dümene geçti ve gergin parmaklarla, ama yumuşacık hareketlerle büyük geminin yönünü ayarladı. Gerisi Giordino'ya kalıyor, diye düşündü sessizce.

"Umarım, kendi payına düşeni yapabilirsin ortak," diye mırıldandı sesli bir şekilde, sonra da yavaş yavaş geride kalan köprünün suya düşürdüğü gölgeyi izledi.

138,5 METRELİK BOYUYLA, *İBN BATTUTA* GIORDINO'NUN görmüş olduğu en büyük tarak gemilerinden biriydi. Belçikalı Jan De Nul şirketinin sahibi olduğu ve işlettiği bu gemi, var olan çok az sayıda kendiliğinden hareketli kesici-emici tarak gemisinden biriydi. Uzun, alttan kapaklı bir vakum tüpü kullanarak deniz dibinden çamur ve benzeri yapışkan maddeleri emen normal bir emici tarak gemisinin aksine, bu kesici tarak gemisi aynı zamanda bir kazı mekânizmasına ya da kesici kafaya da sahipti. *İbn Battuta*, som kayaçta da çiğneme yapabilen karşılıklı dönen tungsten karbür dişlerle donatılmış 1,83 metrelik bir bilyeliydi. Deniz dibine indirilebilen, gövdeye monte edilmiş bir taşıyıcı kola iliştirilen kesici kafa, ısırmayı bekleyen bir megalodon köpekbalığının açık ağzına benziyordu.

Tarak gemisi o anda kıyıdan on beş metre açıkta çalışıyordu ve geminin gövdesinin önünden çıkan, dik bacak denen bir çift

büyük destek ayağıyla demirlenmişti. Gemi kıyıya dik doğrultudaydı, kıç körfeze bakıyordu ve bu durum Pitt için büyük bir şanstı.

Kıç tarafından gemiye yaklaşan Giordino, tarak gemisinin sancak küpeştesinden uzun, ağır bir zincirin sarktığını fark etti. *Bullet*'ı yavaşlatarak yanına yanaştıktan sonra gücü kesti. Hızla kabinden çıkan Giordino, zinciri yakaladı ve uzaklaşmadan önce *Bullet*'a bağladı. Zincirden yukarıya tırmanarak geminin küpeştesini kavradı ve kendini güverteye çekti.

Adını on dördüncü yüzyılda yaşamış Faslı seyyah İbn-i Batuta'dan alan *İbn Battuta*, körfezde potansiyel bir tehlike yaratması ihtimaline karşın, onlarca tepe ışığıyla aydınlatıldığı için parlıyor gibi duruyordu. Giordino geminin güvertesinin bir ucundan diğerine göz gezdirdi ve tümüyle boş olduğunu fark etti; mürettebat hâlâ yatağında, uykudaydı. Sadece bir denizci köprüde sabah nöbetindeydi ve o da Giordino'nun yaklaşıp güverteye çıktığından habersizdi.

Giordino hızla kıç tarafına gitti ve dümen köşkünde olmaması için dua ederek tarak gemisinin kontrol sistemlerini aradı. Kıç güvertesinin ortasında, büyük bir tezgâhın önünde ve kesici aparatın bir hayli ötesinde, geniş pencereleri olan küçük, zeminden yükseltilmiş bir bölme olduğunu fark etti. Basamaklarından tırmanarak içeri girdi ve arkaya bakan operatör koltuğuna oturdu. Tarak mekânizmasının tek kişi tarafından işletilebiliyor olmasına müteşekkirdi, ama kontrol panelindeki yazıların Felemenkçe olduğunu görünce şöyle bir sindi.

"Neyse, en azından Türkçe değil," diye mırıldandı, aceleyle güverteye göz atarak.

"Dynamo" yazan anahtarı bulup "Macht" konumuna getirdi. Tarak gemisinin devasa jeneratörü çalışmaya başlayınca, güverte derinden gelen bir gümbürtüyle sarsıldı. Yukarıda,

köprüde duran denizci, bu gürültü üzerine, hızla arka pencereye koştu ve hemen kontrol bölmesindeki Giordino'yu fark etti. Çok geçmeden, bölmenin duvarına takılı çift yönlü bir telsizden adamın heyecan dolu sesi duyuldu. Giordino sakin bir şekilde uzanıp telsizi kapayarak soluna baktı.

Tankerin yüksek pruvası, ancak yüz metre kadar uzakta, Galata Köprüsü'nün açık kanatlarının altından yeni çıkıyordu. Giordino Felemenkçe kontrol panelini çözmeye çalışmaktan vazgeçip çılgınca düğmelere basmaya başladı. Bir grup düğme ön tarafında öğütme sesi çıkarmaya başlayınca, başını kaldırıp baktı ve tehditkâr bir vınlamayla dönen kesici kafanın dişlerini gördü sevinçle. Taşıyıcı kol tarak gemisinin kıç tarafının dışında yatay olarak uzanıyor ve suyun yaklaşık altı metre üstündeki kafayı tutuyordu. Bu yükseklik Pitt'in düşünmüş olduğu plan için fazlaydı.

"Wat doe jij hier?" diye gürledi derinden gelen bir ses Giordino'ya.

Giordino dönüp bakınca küçük kontrol bölmesine tırmanmakta olan saçları darmadağın tıknaz bir adam gördü. Rengi solmuş bir pardösünün altında hâlâ pijamaları olan *İbn Battuta*'nın pompa mühendisi, Giordino'nun yanına gelip bir elini omzuna koydu. Giordino soğukkanlı bir şekilde parmağını kaldırıp pencereyi gösterdi.

"Bak!" dedi.

Mühendis o tarafa doğru bakıp tarak gemisine yaklaşmakta olan *Dayan*'ı görünce afallayıp donakaldı. Giordino'ya bir şeyler söylemek üzere yüzünü çevirdiği anda sıkı bir sağ kroşeyle karşılaştı. Giordino'nun sert yumruğu çenesine gelince, adam kendinden geçti ve başı öne düştü. Giordino hemen adamı koltuk altlarından yakalayıp yavaşça yere yatırdı.

"Özür dilerim dostum. Hoşbeş etmenin zamanı değil," dedi tekrar kontrol paneline dönmeden önce baygın mühendise. Aceleyle kontrol panelini incelerken, koca tankerin gölgesinin bir örtü gibi kontrol bölmesinin üstünü kapladığını gördü. Kenarda küçük bir manivela olduğunu fark eden Giordino uzanıp manivelayı aşağıya çekti. Taşıyıcı kolun ucunun bir anda suya doğru inmeye başladığını görünce derin bir nefes aldı. Kesici kafa neredeyse suya gömülüp dönen dişleri yüzeyi köpüklere boğana dek manivelayı indirmeye devam etti.

Manivelayı bırakan Giordino körfeze baktı. Devasa tankerin pruvası artık altı metre kadar uzaktaydı. Giordino, bir çaresizlik duygusu içinde, yapılacak başka hiçbir şey olmadığını bilerek, durdu ve tankerin yaklaşmasını izledi.

PITT, UMUTSUZ BİR KUMAR OYNADIĞININ FARKINDAYDI ve umutları neredeyse tükenmişti. Tankeri güvenli bir şekilde açık denize çıkarmaya zaman yoktu, üstelik artık susmuş olan motorla, İstanbul'un kalabalık kıyı şeridinden uzaklaşma şansı da kalmamıştı. Tanker Haliç'in ortasında bile patlayacak olsa, binlerce insan hayatını kaybedecekti. Pitt'in tek umudu, patlayıcıların en azından bir bölümünü batırıp tahrip gücünü en aza indirmeyi denemekti.

İbn Battuta işte bu noktada sahne alıyordu. Pitt, tarak gemisinin, kayaları bile parçalayan kesici kafasıyla, tankeri bir konserve açacağı gibi dilimlere ayırabileceğini biliyordu. Fakat bu planın işe yaraması için, tankeri tam üstüne götürmek zorundaydı. Uygunsuz bir yakınlık, tarak gemisinin arkasından taşıyıcı kolu parçalayacaktı. Çok uzak olursa da kafayı tümüyle ıskalayacaktı.

Galata Köprüsü'nden motoru çalışmaksızın süzülerek geçerken, ileride, pruvasının açığında görünen tarak gemisine baktı. Kesici kafa hâlâ suyun üstünde olmasına karşın, dönen dişlerini görebiliyordu ve Giordino'nun işbaşında olduğunu anlayabiliyordu. Dümenle küçük ayarlamalar yaptıktan sonra sancak penceresine gidip başını dışarı uzattı. Sudan oldukça yukarıda olduğu için, aşağıda, tankerin yan kısımlarının suyun yüzeyinde, ne konumda olduğunu iyi göremiyor, bu da hizalama işinin daha da güçleşmesine neden oluyordu. Dikkatini bu zorluğa değil, elindeki tek seçeneğe, yani başarma olasılığına odaklamaya çalıştı.

Tarak gemisine hızla yaklaşan Pitt, kıç tarafındaki taşıyıcı kolun alçalıp kesici kafanın suya indiğini görünce rahat bir nefes aldı. Birkaç saniye sonra, Giordino'nun kıç küpeştesinin yanında durduğunu ve tankeri daha da yaklaştırması için kendisine el salladığını fark etti. Pitt hızla dümene geçip sancak tarafına birkaç derece döndürdükten sonra pruvanın yönünün değişmesini bekledi. Tanker santim santim yaklaşırken, Giordino kollarını havaya kaldırıp Pitt'e her şeyin yolunda gittiğini anlatan bir işaret yaptı.

Pitt dümeni bıraktı ve sonucu görmek için yan pencereye gitti. Birden, arkasından gelen yüksek hızla çalışan bir motorun gürültüsünün arasında, bir kadının tiz çığlığını duydu. Aşağıya bakınca, Lazlo'nun güvertede, merdivenin başında hâlâ yüzükoyun yatmakta olduğunu gördü. Bu kez, güvertede göğsüne yakın bir yerde küçük bir kan gölü olduğunu fark etti. Lazlo'nun ötesinde, tankerin yanında yatın olduğunu, ileri geri gidip geldiğini, hatta bir kez tankerin bordasına çarptığını gördü.

Pitt, yatın hâlâ oralarda niye oyalandığını merak etti. Fakat dönüp tarak gemisine ve kader anına bakarken, şimdi buna kafa yormaya değmez, diye düşündü.

❀ ❀ ❀

"ÇIKAR BİZİ BURADAN!" diye bağırdı Maria en azından üçüncü kez.

Normalde kontrollü olan bu acımasız kadının, sürekli saatine bakarken, yüzü panikten kıpkırmızı kesilmişti. Artık yalnızca dakikalar vardı.

Yatın kaptanı, güverteye saplanmış merdivenden kurtulmaya çalışarak dümeni bir o yana, bir bu yana çevirirken, alnı ter içinde kalmıştı. Galata Köprüsü'nden geçene dek bekledikten sonra tankerin devinimine karşı koyarak tornistan etmişti. Yine de çelik merdiven, kızgın bir kılıçbalığının ağzındaki bir kanca gibi, yatın güvertesine gömülü duruyordu.

Kaptan tekneyi geniş açıyla döndürmeyi denemeden önce tam ters güç verince, yatın motorları inledi. Merdivenin alt çarkları ve makara zıvanasının yatın çapa dolabındaki çapa zincirine dolanmış olduğunu ve artık teknenin sert çekiş hareketi yüzünden ümitsiz biçimde birbirine dolaştığını kaptan bilmiyordu.

Merdiven artık bükülmüş çelikten bir düğüm gibiydi ve bir türlü yatın gövdesinden ayrılmıyordu. Yat, kıç tarafındaki suları, deli gibi dönerek köpüğe boğan pervaneleriyle, tankerin yanında, tasması kısa bir köpek yavrusu gibi, sürükleniyordu. Kaptan ilerideki tarak gemisine bakarak, *Dayan*'ın ondan uzaklaşmasını bekledi. Fakat yaklaşmaya devam ettikçe, suratı asılarak tankerin tarak gemisinden uzaklaşmayacağı gerçeğini anladı.

Umutsuzluk dolu bir çırpınışla, yatı açılmadan önce tankerin kenarına çarpmayı göze alarak yanlamasına sert manevralarla kurtarmayı denedi. Fakat inatçı merdiven saplandığı yerden ısrarla çıkmıyordu. *Dayan*'ın pruvası artık tarak gemisiyle

aynı hizadaydı, ama kaptan, gemiler arasında dar bir boşluk olduğunu ve bir taşıyıcı kolun suya doğru sarktığını görebiliyordu.

Maria tepesinde gözlerini dikmiş ısrarla kendisine bakarken, başıyla tarak gemisini işaret etti.

"Taşıyıcı kol merdivenden kurtulmamızı sağlayacak," dedi. "Birazdan serbest kalacağız."

Okay

PITT'İN ALDIĞI HİZA KUSURSUZ DEĞİLDİ, AMA HİÇ DE fena sayılmazdı.

Kesici kafa *Dayan*'ın pruvasını bir iki metre sıyırdı, ama dönen dişler tankerin gövdesiyle buluştu. Kesici sesi suyun içinde bir dereceye kadar boğulmasına rağmen, dişleri çelik gövde plakalarını çiğnerken sanki tiz çığlıklar atıyordu. Birkaç metre boyunca kesici kafa tankerin kenarında derin bir çentik açtı sadece. Sonra sonu gelmeyen dişler gövde plakalarındaki bir ek yerini yakaladı ve yırtıp açarak deldi.

Bir kez delik açıldıktan sonra, artık geriye dönüş yoktu. Dönen kesici bilyeli, 8.000 tonluk tankerin ileri doğru devinimiden de beslenerek, aç bir kunduz gibi gövdeyi kemirdi. Tungsten dişler gövdeyi çiğnedikten sonra gemi yüklü olduğunda temiz suyun bulunduğu paslanmaz çelik tanklara ulaştı. Fakat, Boğaz'ın

suları hızla tanklara dolmaya başladığı için, tanklarda bu kez temiz su yerine, çamurlu, yeşil bir su vardı.

Yüksekteki gözlem yerinden bakan Pitt, önde, sancak tarafındaki tankın dibinin çevresinde suların girdap oluşturduğunu görebiliyordu. Yükselen suların iskele tarafındaki tanka da taşacağını ve her iki tankta bulunan patlayıcıların tahrip gücünü azaltacağını umabiliyordu sadece. Fakat zaman ondan yana değildi.

İbn Battuta'nın güvertesine bakınca, Giordino'nun çoktan NUMA'nın deniz altı araştırma aracına döndüğünü fark etti. Kıç güvertesinde onun yerini tarak gemisinin mürettebatından birkaç kişi almıştı. Gürültüye uyanan adamlar, kendi gemilerinin sadece bir iki metre önlerinde devasa tankere temasıyla ortaya çıkan fiziksel kıyıma hayretler içinde bakakalmışlardı.

Kesici kafa köprüye paralel delmeye devam ederken, Pitt dümene gidip son bir hareketle on beş derece sola kırdı. İçeriye dolan suyla zaten yavaşlayan tanker, patlamadan önce, beş yüz, altı yüz metre kadar daha yol alabilir, diye tahminde bulundu Pitt ve körfezin ortasına doğru yöneleceğinden emin olmak istedi. Pitt, Lazlo'yu alıp gemiden ayrılmak için köprüden çıkıp aceleyle merdivenden inerken, kafa hâlâ metalik bir gürültüyle gövdeyi kemiriyordu.

Durup yatın akıbetini görmeyi beklemedi. Maria hâlâ *Sultana*'nın kaptanının kulağının dibinde bağırıp dururken, kaptan, tarak gemisiyle doğrudan bir çarpışmadan kurtulma umuduyla, yatı tankerin gövdesine iyice yapıştırdı. Tanker yavaşça iskele tarafına dönerken, çok hafif yan yattığını fark etti ve bu ona az da olsa bir kurtulma umudu verdi. Dönüş, kesici kafanın *Dayan*'dan çıkıp boşta kalmasına neden olurken, yatın tarak

gemisinin taşıyıcı kolunun hemen açığından geçmesine olanak tanıdı. Fakat kafanın kendisinden kurtuluş yoktu.

Çiğneyen bilyeli kısım, yatın pruvasına ulaşarak sancak gövdesine girdi. Kesici kafa, hâlâ bir bez bebek gibi sürüklenmekte olan yatı kaldırıp tepesine aldı. Kesici kafa, yatın gövdesinin altında iki metreye yakın bir yarık açtıktan sonra dönmekte olan çift pervanesini kopardı. Motor bölmesini su basınca, yatın gümbürdeyen motorları sustu, sonra da yat kıç tarafından batmaya başladı.

Kaptan, elleri hâlâ dümeni kavrar bir halde, şaşkınlıktan donakaldı. Fakat Maria böyle bir tutulma göstermedi. Çantasından bir Beretta tabanca çıkaran kadın kaptanın yanına gitti, namluyu adamın kulağına dayadı ve tetiği çekti.

Adamın yere düşmesini beklemeden, yatı bir an önce tankerden kurtarmak için hızla pruvasına gitti.

PITT, ANA GÜVERTEYE ULAŞTIĞI ANDA, TANKER ÇOKTAN dikkate değer biçimde yan yatmıştı. Kesici kafa tankerde uzunlamasına altmış metreyi aşkın bir oyuk açmış, sancak tarafındaki depolama tanklarının her birini keserek parçalamıştı. Pompaların başında mürettebatın tümü olsa ve uzun süre çalışsa bile basan suyu boşaltamazdı. Tam olarak Pitt'in olmasını umduğu sonuçtu bu, ama artık Lazlo ile kendisi için bir çıkış yolu bulmak zorundaydı.

Tanker hızla sancak tarafına yatarken, Pitt ya merdivenden kısa bir sıçrama ya da gerekirse küpeşteden bir atlama yapmak zorunda kalacağını düşündü. Lazlo'ya yaklaşırken, yatın hâlâ yan tarafta olduğunu görmek onu şaşırttı. Tankerin güvertesinin konumu sayesinde, doğrudan yata bakabildi ve merdivenin yata takılı kaldığını görebildi. Daha ilginç olanı ise, elinde tabancası, pruvada duran Maria'yı görmek oldu. Kadın, merdivenle yatı bir

arada tutan birbirine geçmiş çeliğe birkaç el ateş ettikten sonra yakınında, biraz üstünde duran Pitt'i fark etti.

"Gemiyle birlikte geber!" diye bağırdı, silahı Pitt'e doğrultup tetiği çekerek.

Pitt birazcık daha hızlı davrandı, Lazlo'nun yanına yere kapaklanırken, kurşun vınlayarak başının üstünden geçti.

"Hadi, teğmen, başka bir çıkış bulmamızın zamanı," dedi komandoya.

Lazlo, güçbela açık tutabildiği donuk gözlerle Pitt'e bakarak dönmeye çalıştı. Pitt o anda Lazlo'nun bir bandajla eğreti bir şekilde kapamayı başardığı kanlı omzunu görünce, yarasının ne kadar ciddi olduğunu anladı. Artık her saniyenin değeri vardı, o yüzden Pitt uzandı ve Lazlo'nun yakasının arkasından sıkıca tuttu.

"Sık dişini ortak," dedi.

Maria'ya aldırış etmeyen Pitt birden çömeldi, sonra Lazlo'yu arkasından sürükleyerek eğik güvertede yukarıya doğru geri gitti. Maria hemen ateş etmeye başlayarak onların olduğu yöne kurşun yağdırdı. Kurşunlar iki adamın yakınından geçtiyse de isabet etmedi ve Pitt Lazlo ile birlikte sağ salim görüş alanının dışına çıkmayı başardı. Bu arada bir parça güç toplayan Lazlo, Pitt'in yardımıyla ayağa kalktı. Komandonun giysisi kırmızıya bulanmıştı ve yürüdükçe arkasında kandan bir iz bırakıyordu.

Tanker bir anda ayaklarının altında sallanarak sancak tarafına neredeyse otuz derece yan yattı. Pitt kendileri için en büyük tehlikenin o an için patlayıcılar olmadığını hemen fark etti.

"Benimle birlikte tırmanabilir misin?" diye sordu Lazlo'ya.

Dirençli ve güçlü bir adam olan komando başını sallayarak onayladı ve destek almak için bir kolunu Pitt'in boynuna dolayarak güvertede zorlanarak da olsa yürümeye başladı.

Arkalarından, Maria ateş etmeye devam etti, ama hedefi bir kez daha yata takılan merdivendi. Merdivenin ek yerine iyi nişan alınmış birkaç atış daha, batmakta olan tanker yüzünden iyice eğilmiş olan metali sonunda zayıflattı. Ayağıyla merdivene vurunca, ek yeri nihayet kırılarak serbest kaldı ve merdivenin üst kısmı gemiye doğru sertçe savruldu.

En sonunda kurtulan Maria, yavaş yavaş batmakta olan yatın pruvasından tankere dudak bükerek baktı. Tanker patlamadan önce bir hayli açığa sürüklenecekti ve kendisinin de sağ salim köprüye geri dönmek için zamanı olabilecekti. En azından Pitt ile Lazlo gemiyle birlikte geberip gidecekti diye düşündü.

Maria haklı olabilirdi, ancak *Dayan*'ın kendi kindar gazabını hesaba katmamıştı.

ÖZDEN ÇELİK, GELİŞEN OLAYLARI, İSTANBUL Boğazı'nın doğu yakasında bulunan yüksek binanın yirminci katındaki ofisinden giderek artan bir endişeyle izledi. Tankerin gölgesini, şafağın belli belirsiz aydınlığında, İstanbul'a ilk yaklaşırken ancak görebilmişti. Fakat yavaş yavaş ağaran gökyüzüyle birlikte görüş alanı da genişlemişti ve artık boğazın sularının karşısında Süleymaniye Camii'nin yüksek minarelerini açıkça görülebiliyordu.

Üçayağa yerleştirilmiş güçlü bir dürbünle, *Dayan*'a tam da cankurtaran sandalı kıç tarafından suya indiğinde odaklanmıştı. Tankerin Galata Köprüsü'nden geçerken *Sultana*'nın tankerin yanında belirmesini ve çıkan silahlı çatışmayı dehşet içinde izlemişti. Çelik, tankerin tam dönüş yapıp bir kez daha köprüden geçtiğini gördüğünde, kalbinin deli gibi çarptığını hissetmişti.

"Hayır, kıyıda, caminin orada olman gerekiyor!" diye sövdü *yüksek sesle ağır hareket eden tankere.*

Maria'ya sürekli telefon edip yanıt alamayınca gerilimi iyice arttı. Tanker döndüğünde, daha küçük olan yatı kapattığı için, tekneyi de artık göremiyordu. Nefesini tutan Çelik, yatın dönmüş ve artık dakikalar kaldığını bildiği patlamadan kaçmak için Haliç'e doğru hızla uzaklaşmış olduğunu umuyordu. Fakat *Dayan* tarak gemisinin yanından geçip körfeze doğru döndüğünde, yatın hâlâ tankerin sancak tarafında olduğunu görünce, korkudan gözleri yuvasından fırlayacaktı.

Dürbününü odaklayınca, kız kardeşinin yatın pruvasında, önce tankere, sonra metal merdivene ateş ettiğini gördü. Çelik, tankerin tehlikeli bir şekilde üstüne doğru yan yattığını düşünmeden edemedi.

"Kaç! Kaç!" diye bağırdı Çelik kız kardeşine üç kilometre öteden.

Olanları dehşet içinde izlerken dürbünün mercekleri gözüne yapıştı. Maria en sonunda yatı merdivenden kurtarmayı başardı, ama uzaklaşmadı. Çelik'in yatın pervanelerini kaybetmiş ve batmakta olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Gördüklerinden şaşkına dönen adam, yatın ciddi biçimde yan yatan tankerin yakınında niçin durduğunu anlayamıyordu.

Boğaz'ın karşısındaki kendi görüş açısından, Çelik, tankerin, ağırlık merkezini kaybederken iç kısımlarından çıkan gıcırtı ve inilti senfonisini duyamıyordu. *Dayan*'ın her yerini basan sular sancak tarafına yan yatışını iyice artırmış, sonunda tankerin güvertesi artık dik bir dağ gibi yükselmişti. Yemek takımları, möbleler ve ekipmanlar yerçekimiyle yaptıkları savaşı kaybedip sancak tarafına yuvarlanırken, çıkardıkları sesler bütün tankeri kaplamıştı.

Sancak küpeştesi suya değdiğinde, ağır tanker tümüyle yan yatarak birkaç saniye garip bir pozisyonda kaldı. *Dayan* parçala-

nabilir ya da sadece yan yatıp batabilirdi, ama onun yerine parçalanmadan kaldı ve heybetli bir hareketle ölümcül ters dönüşünü sürdürdü.

Hâlâ yatın pruvasında duran Maria, tanker ters dönmeye başladığında, gölgesinin üstünden geçtiğini hissetti. Kendisinden çok daha büyük olan *Dayan*'dan yalnızca birkaç metre uzağa sürüklenen yat hâlâ onun menzili içindeydi. Öldürücü darbesinden kaçmak mümkün olmayacaktı.

Maria yukarı baktı ve sanki dev tankerin üzerine yuvarlanmasını engellemek ister gibi kolunu havaya kaldırdı. Fakat engellemek yerine, bir böcek gibi eziliverdi. Devrilen *Dayan*, suyun yüzeyine çarparak, yatı bir çırpıda yutarken, kıyıya doğru bindiren ve *İbn Battuta*'yı küçük bir sandal gibi sallayan üç metrelik bir dalga yarattı. Tankerin, kabuklu deniz canlıları bağlamış kara gövdesi ufku kaplarken, devasa bronz pervanesi tembel tembel döndü. Ters dönmüş gemi yavaş yavaş pruvadan dibe oturmaya başlarken, parçalanan bölmelerinden çıkan ve akın eden suyun sesiyle karışan boğuk gürültüler bütün gövdede yankılandı.

Çelik, titreyen parmaklarla dürbününü kavramış bir halde, kız kardeşinin alabora olan ağır tankerin altında ölüşünü izledi. Yaşadığı şoktan donakalan adam, duyguları su yüzüne çıkmadan önce, bir süre gözünü kırpmadan bakakaldı. Acı bir feryatla üçayağı bir yana fırlatan adam, kilimin üstüne çöktükten sonra gözlerini kapadı ve kontrolünü tümüyle yitirmiş bir halde hıçkırıklara boğuldu.

TANKERİN ALABORA OLUŞUNU DEHŞET İÇİNDE İZLEYEN tek kişi Çelik değildi. Giordino, tam *Bullet*'a çıkarken, arkasından gelen bir çarpma sesi duydu ve dönüp *Dayan*'ın yatın üstüne devrildiğini gördü. Tankerin ters dönmesinin yarattığı dalga hızla *İbn Battuta*'ya ulaşırken, Giordino hızla arka bölmeyi kapadı ve aynı dalga deniz altı araştırma aracını havalandırarak tarak gemisinden uzaklara taşıdı.

Giordino vakit kaybetmeden dizel motorları çalıştırıp tankere doğru gitti. Yalnızca dakikalar önce tankerin köprüsünden el sallamış olan Pitt'i düşündü endişeyle. Köprü artık sular altındaydı ve bütün görebildiği İsrail tankerinin soğuk, cansız alt kısmıydı.

Tankerin her an patlayabilme tehlikesine aldırmayan Giordino, hızla yanına doğru gitti. Şaşırtıcı bir şekilde, gemi ters döndüğünde su yüzeyine çok az döküntü çıkmıştı ve körfezde adamları

aramak için tankerin yanında rahatlıkla hız yapabiliyordu. Pitt'in suda bir yunus gibi olduğunu biliyordu. Alaboradan bir şekilde kurtulmuşsa, en azından yüzerek kurtulmuş olma şansı vardı.

Suya gömülen pruvaya yaklaşan Giordino, zamanlanmış patlayıcıların infilak etmesine iki dakikadan az kaldığını ya bilmeden ya da umursamadan döndü ve tekrar tankere yaklaştı. Tankerin ortasını geçip kıçına yaklaşırken, önündeki sularda hâlâ hiçbir şey yoktu. Kalbindeki burukluk artarken, istemeye istemeye de olsa, eski dostunun sağ kurtulamadığı düşüncesi aklına takıldı.

Gaz kolunu iten Giordino, vazgeçip uzaklaşmak üzereyken, tankerin gövdesinden uzanan bir çift halat gördü. Garip bir şekilde halatlar, pervanenin önünden biraz uzakta, geminin suya gömülmüş iskele küpeştesinden gövdeye ve omurganın üstüne doğru uzanıyordu. Gözlerinde bir umut pırıltısıyla, Giordino hızını artırarak tankerin artık iyice havaya kalkmış olan geniş kıç tarafının çevresinden döndü.

Tankerin karşı tarafına ulaşan Giordino, halatların omurganın yukarısından sallandığını fark etti, ama gövdede onun dışında hiçbir şey yoktu. Sonra, suda, ancak elli metre kadar açıkta, iki kişiyi gördü. Hemen dönüp hızla yaklaştı ve Pitt'in yaralı Lazlo'yu çekerek gemiden uzaklaştırdığını gördü sevinçle.

Giordino, son sürat yaklaştıktan sonra, gemiyle yan yana sürüklenecek şekilde ustaca bir hareketle tornistan etti. Pitt, Lazlo'yu pontona kaldırdıktan sonra, Giordino kabini açmaya gelirken ona haykırdı.

"Zaman yok," dedi bağırarak. "Götür bizi buradan."

Giordino başını sallayarak onayladıktan sonra, Pitt araca çıktı ve hızlanmadan önce bir kolunu Lazlo'ya doladı. *Bullet* hızla ileri atılıp körfezin suları üstünde zıplayarak ilerlerken, iki adam

bir yandan öbür yana şiddetle sallanıyor, suya dalıp çıkıyordu. Giordino döndü ve saklanacak en yakın yer olacağına karar verdiği Galata Köprüsü'ne doğru hızla ilerledi.

Bütün körfezde derinden gelen bir gümbürdeme sesi duyulduğunda, *Bullet* köprüden yüz metre uzaktaydı. *Dayan* ters döndüğünde patlayıcı maddenin bir kısmı denizin dibine düşmüş olmasına karşın, fuyloylun neredeyse yarısı ve HMX'in çoğu hâlâ öndeki iki depolama tankında duruyordu. Fakat gemi, pruvasından batmaya başladığı için, su basan tanklar neredeyse tümüyle denizin altındaydı ve bu durum patlamanın tahrip gücünü büyük ölçüde hafifletmişti.

Zamanlanmış fünyeler patlarken arka arkaya hızla gümbürdeme sesleri geldi, sonra da çok büyük bir patlama tankerin gövdesini parçaladı. Patlama, İstanbul'un tepeleri ve caddelerinde bir ses bombası gibi yankılandı. Tankerin alt kısmından beyaz bir su fıskiyesi fışkırarak çelik ve diğer enkaz parçalarını yüz metre kadar yükseğe fırlattı. Kenarları çentikli parçalar dört yüz metrelik bir alana, gökyüzünden ölümcül bir dolu gibi yağarak yere düştü.

Yine de bu korkunç patlama büyük ölçüde zararsız atlatıldı. Batan tankerin açısı yüzünden, patlamanın merkezi geminin önüne, İstanbul Boğazı'na doğru olmuştu. Pitt'in son saniyede yaptığı rota ayarlaması patlamanın etkisini kıyıdan uzaklaştırmış, boş sulara doğru yönlendirmişti.

Çelik ve diğer enkaz parçaları körfeze yağdığı sırada, gövdesinin delikli kesimi çökerken tankerden oldukça yüksek bir gıcırtı duyuldu. Büyük kısmı yok olan pruva kopup hızla körfezin dibine batarken, gövdenin kalan kısmı çok kısa bir süre yüzeyde kaldı, sonra o da battı.

Galata Köprüsü'nün ayaklarından birinin arkasına saklanan Giordino, yolcularını kontrol etmek için *Bullet*'ın kabininin dışına çıktı.

"Aldığın için sağ ol," dedi Pitt, Lazlo ile ilgilenirken.

"Siz çocuklar, oraya biraz daha yakın olsaydınız parça parça olmuştunuz," diye karşılık verdi Giordino.

"Şanslıydık. Maria Çelik bizi sancak küpeştesinde hedef tahtası olarak kullanmak istedi, biz de güverteye tırmandık. Neyse ki orada iskele tarafından aşağıya sarkıtılmış bir çift halat bulduk, gemi ters döndüğü sırada ise halatlardan iniyorduk. Omurgaya tutunmayı başardık, sonra da yattan kurtulmak için diğer tarafa kaydık."

"Endişelenmeniz gereksizdi," dedi Giordino sırıtarak. "Yat krep gibi dümdüz oldu."

"Kurtulan var mı?"

Giordino başını iki yana salladı.

"Lazlo'nun tıbbi yardıma ihtiyacı var," dedi Pitt. "Onu kıyıya götürsek iyi olacak."

O ve Giordino, Lazlo'nun deniz altı araştırma aracının içine girmesine yardım ettikten sonra, güney kıyısına ilerlediler.

"Patladı," dedi Giordino Pitt'e. "Çok daha kötü olabilirdi."

Pitt, kokpit penceresinden dışarı bakarak, sessizce başını sallamakla yetindi.

Önlerinde, İsrail tankerinin devasa kalıntısı kıç tarafından göğe yükseliyordu. Gemi, sanki meydan okur gibi, bir süre neredeyse dikey bir konumda kaldı, sonra birdenbire dalgaların arasına daldı. Onunla birlikte, boğazın karşısında, çok da uzak olmayan bir yerde, yeni bir Osmanlı hanedanlığına dair gizli hayaller de battı.

TANKER PATLAMASI İSTANBUL'U FİZİKSEL OLARAK sarsmaktan çok politik olarak sarstı. Saldırıyla bağlantılı olarak polis teknesi ile Sahil Güvenlik gemisinin kaybının doğrulanması ülkenin askeri güçlerini yüksek düzeyde alarma geçirdi. Tankerin *Dayan* olduğu tespit edildiğinde, diplomatik kanallar yoluyla Türkiye ile İsrail arasında kısa süreli üst düzey suçlamalar birbirini kovaladı. Kentin paniğe kapılmış sakinlerinin protestoları neredeyse askeri bir tepkiye neden oluyordu. Fakat, yetkililer *Dayan*'ın kurtarılmış mürettebatını bulunca, Türkiye ile İsrail çatışmasına dair korkular da yatıştı.

Basına açık bir röportaj veren mürettebat, bilinmeyen birtakım silahlı adamlar tarafından kaçırılmalarını ve esir tutulmalarını ayrıntılı bir şekilde anlattı. Adamlar silah zoruyla gemiye patlayıcıları yüklediklerini ve kendilerinin de neredeyse öleceklerini, ama son dakikada kurtarıldıklarını belirtince, Türklerin

düşüncesi de hemen değişti. Pitt ile Giordino, Lazlo'yu hastanede ziyaret ettikten sonra, özel olarak Türk yetkilileri tankerin batmasındaki rolleri konusunda bilgilendirmişlerdi.

Amerikan istihbaratı, aynı HMX patlayıcıların Bursa, Kahire ve Kudüs'teki cami saldırılarında da kullanıldığı bilgisini gizlice ilettiklerinde, Türk güçleri hızla harekete geçti. Çelik'in evi, ofisi ve liman tesislerine hemen baskın yapılırken, *Osmanlı Yıldızı* da Yunan sularında bulundu ve ele geçirildi. Saldırıyı kimin ve hangi nedenle gerçekleştirdiğinin tespit edilmesi yönündeki kamuoyu baskısı iyiden iyiye artınca, resmi soruşturma daha fazla gizli tutulamadı.

Adlarının açıklanmasıyla birlikte, Özden ve Maria Çelik dışlandılar ve ulusal bir utanç kaynağı haline geldiler. Daha sonra, Topkapı soygununu düzenleyenlerin de onlar olduğu ortaya çıkınca, ulusal utanç ve kızgınlık tam bir öfkeye dönüştü. Araştırmacılar ve gazeteciler ikilinin gizli geçmişlerini didik didik edip, onların son Osmanlı hükümdarına uzanan bağlarının yanı sıra, Çelik'in holdinglerini beslemiş olan yeraltı çeteleri ve uyuşturucu kaçakçılarıyla ilişkilerini de gözler önüne serdiler.

Çelik'in Arap kraliyet aileleriyle para alışverişleri de kaçınılmaz olarak öğrenilince, beraberinde Müftü Battal'a milyonlarca dolar aktarmış olduğu da açığa çıktı. Çelik'in saldırılarının amacı açıkça belli oldu ve insanların hiddeti Müftü Battal'a ve mecliste desteklediği muhafazakâr partiye yöneldi. Müftü, kendisinin bu terörist saldırılara karıştığı, hatta saldırılardan haberdar olduğuna dair hiçbir kanıt bulunamamasına rağmen, büyük zarar gördü.

Dalgıçlar Haliç'in dibini araştırınca, Çelik'in suçluluğunun son kanıtı da elde edilmiş oldu. *Sultana*'nın enkazı, tankerin parçalanmış gövdesinin yakınında bulundu. Bir kurtarma ekibi

enkazı yüzeye çıkardı ve yatın dümdüz olmuş güvertesinden Maria Çelik'in perişan haldeki cesedini çıkarmak polisin adli tıp ekibine kaldı.

İsmini kaybeden, varlıklarına el konan ve kız kardeşinin cesedi morga kaldırılan Özden Çelik'in imparatorluğundan geriye kendisinden başka hiçbir şey kalmadı.

Anlaşılan, o da kayıplara karışmıştı.

Oktay

CUMA *HUTBESİ* GENELLİKLE MÜSLÜMANLARIN O hafta en çok katıldığı dini vecibeydi. *Hutbe*, cami imamının, cemaate namaz kıldırmadan önce okuduğu, onları dine çağıran vaazdı.

İstanbul Fatih Camii'nde, müezzin ezanı okumuş olmasına rağmen, cami garip bir şekilde boştu. *Hutbe* sırasında, normalde, Müftü Battal'ı görebilmeyi ve umut dolu sözlerini dinleyebilmeyi bekleyen çok sayıda kişi camiyi doldurur, hatta avluya taşardı. Fakat bugün durum böyle değildi.

Müftü Battal içeri girip mihrabın yanındaki *minbere* çıkarken büyük sahında ancak elli kişi vardı. Bir zamanların kudretli müftüsü, geçen bir hafta içinde sanki yirmi yıl yaşlanmış gibi görünüyordu. Gözleri çukurlaşmış ve donuk, teni solgun ve cansızdı. Onu zirveye çıkaran kendine güvenli tavrı ve azameti tümüyle kaybolmuştu. Önündeki sayıca oldukça az kitleye bakan Battal, içindeki öfkeyi bastırmaya çalışırken hafifçe titredi.

Durgun bir sesle konuşarak, egemen çevrelerin tehlikeli, önü alınmamış güçleri hakkındaki vaazına başladı. Çok geçmeden, hiç de ona özgü olmayan bir şekilde, algılanan kötülükler ve tehditler teranesine geçerek tutarsızlık içinde konuyu dağıttı. Hayal kırıklığıyla kendisine bakıp duran ciddi yüzler nedeniyle sonunda uzun konuşmasını kısa kesti. Kuran'dan günahlardan arınmayla ilgili kısa bir ayet okuduktan sonra vaazını ansızın bitirip küçük dinleyici kitlesine namazlarını kıldırdı.

Camiden ayrılanların arasına karışmak istemeyen Battal, hızlı adımlarla sahının kenarına gidip oradan küçük bir ofis olarak kullandığı bir odaya girdi. Odada, masasının önünde oturan sakallı bir adam olduğunu görünce şaşırdı. Adam solmuş beyaz bir gömlek ile bir işçi pantolonu giymiş, başına yüzünü kısmen örten geniş kenarlı bir şapka geçirmişti.

"İçeri girmene kim izin verdi?" diye gürledi Battal adama.

Yabancı ayağa kalkıp başını kaldırarak Battal'ın gözlerinin içine baktı, sonra da takma sakalını çıkardı.

"Kendim girdim Altan," diye karşılık verdi Özden Çelik bitkin bir sesle.

Avam kılığıyla, görünüşü Battal'dan çok da farklı değildi. Aynı tükenmiş, çökmüş yüz, aynı solgunluk onda da vardı. Ancak gözleri daha büyük, neredeyse delice denebilecek bir yoğunlukla alev alev parlıyordu.

"Buraya gelerek beni tehlikeye attın," dedi Battal tıslarcasına. Hemen arka kapıya gidip dikkatlice açtı ve başını uzatıp gizlice izleyen biri olup olmadığına baktı.

"Hadi, beni takip et," dedi Çelik'e, sonra sessizce kapıdan çıktı.

Onu bir koridordan geçirdikten sonra, caminin arkasındaki nadiren kullanılan küçük bir odaya girdi. Köşede bir çamaşır

makinesi vardı ve ön tarafındaki bir çamaşır teline kuruması için bir sürü havlu asılmıştı. Arkasından Çelik de içeri girince, Battal kapıyı kapayıp kilitledi.

"Niye geldin buraya?" diye sordu sabırsızlıkla.

"Ülkeden çıkmak için yardımına ihtiyacım var."

"Evet, Türkiye'deki hayatın bitti. Neredeyse benimki de."

"Senin için her şeyi feda ettim Altan. Paramı, malımı, mülkümü. Hatta kız kardeşimi," diye ekledi, sesi titreyerek. "Her şey seni başbakan yapmak içindi."

Battal, Çelik'e sadece küçümseyerek baktı.

"Sen beni mahvettin Özden," dedi, yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuş bir halde. "Seçimde ezildim. Bağışçılarım ortadan kayboldu. Cemaatim beni terk etti. Bütün nedeni itibarıma leke sürmüş olman. Şimdi de bu."

Cebinden bir mektup çıkarıp Çelik'e doğru fırlattı. Adam aldırış etmedi, sadece kâğıt yere düşerken başını sallamakla yetindi.

"Diyanet'ten geliyor. İstanbul müftülüğü görevinden alındım." Çelik'e dudak bükerek bakan Battal'ın gözleri alev alevdi. "Beni tümüyle mahvettin."

"Her şey kaderimize ulaşmak için yapıldı," diye karşılık verdi Çelik sessizce.

Battal artık duygularını kontrol edemiyordu. Çelik'i gömleğinden yakalayıp odanın diğer tarafına savurdu. Çelik, çamaşır teline doğru gitti; tel bir ucundan kopunca, yere düşen havluların üstüne kapaklandı. Ayağa kalkmaya çalıştı, ama Battal buna izin vermedi. Telin kopan ucunu alan Battal, aceleyle teli Çelik'in boğazına dolayarak gerdi. Çelik, çılgınca debelenerek müftüye vurmaya, ondan kurtulmaya çalıştı. Fakat Battal çok iri ve çok güçlüydü, bir de öç alma arzusuyla dolu. Bastırılmış bütün hiddeti

açığa çıkan adam Çelik'in darbelerine aldırmaksızın teli daha da gerdi.

Çelik dehşet içinde kalmıştı. Nefes almak için çırpınan Çelik'in gözlerinin önünden kendi boğazladığı kurbanlar film şeridi gibi geçerken, canı da yavaş yavaş onu terk ediyordu. Kurtulmak için umutsuzca bir denemeyle son bir darbe savurdu, korku ve isyanın birbirine karıştığı bir ifadeyle müftüye baktı, sonra da gözleri kaydı ve pelte gibi olduğu yerde kaldı. Battal teli adamın boğazında beş dakika daha gerili tuttu, öldüğünden emin olma isteğinden çok, delicesine bir öfkeydi bunu yaptıran. En sonunda teli bıraktı, yavaşça ölü adamın üstünden kalktı, titreyen eller ve geçici bir bilinçsizlik haliyle sendeleyerek küçük odadan çıktı.

Çelik'in cesedi ertesi sabah geç saatlerde boğazdaki bir balıkçı tarafından bulundu. Gizlice limana götürülüp denize atılmış, gecenin büyük bölümünde Haliç'in sularında sürüklenip durmuş, sonra da Sarayburnu'nda kıyıya vurmuştu.

Özden Çelik'in, dünyanın son Osmanlı'sının, perişan haldeki cesedi, efsanevi atalarının ihtişamının gölgesinde, Topkapı Sarayı'nın duvarlarının birkaç adım ötesinde bulunmuştu.

PITT İLE GIORDINO, LAZLO'YU HASTANENİN ÜÇÜNCÜ katında, Boğaz'a bakan güzel, üstelik sıkı biçimde korunan bir odada buldular. İki adamın içeri girmesine izin verildiğinde, komando yatağında yatıyor, İsrail'in günlük gazetelerinden biri olan *Haaretz*'in üç gün önceki sayısını okuyordu.

"Hâlâ ülkende birinci sayfa haberi olduğunu söylemeyeceksin bize, değil mi?" diye sordu Pitt, odaya girip adamın elini sıkarken.

"Sizi görmek güzel dostlarım," diye karşılık verdi Lazlo, utangaç bir halde gazeteyi bırakarak. "Evet, İsrail'de hâlâ sansasyonel haberiz. Fakat, bütün övgüyü ben alıyormuşum gibi görünmenin beni çok üzdüğünü söylemeliyim. Tankeri etkisiz hale getiren sendin," dedi Pitt'e. "Ayrıca, *Bullet* olmasaydı, olanların hiçbirini yapmak da mümkün olmayacaktı," diye ekledi, Giordino'ya dönerek.

"Sanırım, bunun bir ekip çalışması olduğunu söylemek en doğrusu," diye karşılık verdi Pitt.

"Birçok şeyin yanı sıra, üçümüz ülkemin Türkiye ile ilişkilerini on misli geliştirmiş de olduk," dedi Lazlo övünerek.

"Atatürk'ün laik Türk devleti görüşünün bir süre daha devam etmesine katkıda bulunmak da cabası," diye belirtti Pitt.

"Bence, birileri bizi Nobel Ödülü'ne aday göstermeli," dedi Giordino sırıtarak.

"Bu sabah Çelik'in cesedini bulmuşlar diye duydum," dedi Lazlo.

"Evet, anlaşılan, boğularak öldürülüp Haliç'e atılmış," dedi Pitt.

"Bu işi de benim üstüme atmadınız, değil mi?"

Pitt gülümsedi. "Hayır, bu kez değil. Bir dedektif bize Müftü Battal'ın yaptığından çok emin olduklarını söyledi. Battal'ın camisindeki bir sivil polis Çelik'in eşkâline uyan bir adamın tahmini ölüm saati civarında binada olduğunu bildirmiş."

"İkisi de şeytan bence," dedi Lazlo.

Çekici bir hemşire odaya girip Lazlo'nun ilaçlarını çabucak kontrol ettikten sonra, komandonun dikkatli bakışları altında odadan çıktı.

"Eve dönmekten endişeli misiniz teğmen?" diye sordu Giordino.

"Pek değil," diye karşılık verdi Lazlo sırıtarak. "Hem bu arada artık Binbaşı Lazlo. Terfi aldım."

"Seni ilk kutlayan biz olalım öyleyse," dedi Giordino, hastaneye gizlice soktuğu bir şişe viskiyi gizlice ona verirken. "Belki buralarda paylaşacak birini de bulabilirsin," diye ekledi göz kırparak.

"Siz Amerikalılar, hiç de fena değilsiniz," diye karşılık verdi Lazlo, kocaman bir gülümsemeyle.

"Yaran ne âlemde?" diye sordu Pitt.

"Önümüzdeki hafta Tel Aviv'de ameliyat olacağım, sonra birkaç hafta terapi göreceğim. Fakat tamamen iyileşecekmişim, yıl bitmeden yeniden göreve dönebileceğimi umuyorum."

İçeriye bir bacağı alçıya alınmış, tekerlekli sandalye kullanan bir adam girince, konuşmaları kesildi.

"Abel, nihayet geldin," diye karşıladı Lazlo. "Hayatınızı kurtarmış olan adamlarla tanışmanın vakti geldi."

"Abel Hammet, *Dayan*'ın kaptanı. Ya da eski kaptanı demeliyim sanırım," dedi, Pitt ile Giordino'yu içtenlikle selamlayarak. "Lazlo bana yaptığınız her şeyi anlattı. Gerçekten hayatınızı büyük tehlikeye attınız, ben ve mürettebatım size ne kadar teşekkür etsek azdır."

"Tankerinizi kaybetmiş olduğunuz için üzgünüm," diye karşılık verdi Pitt.

"*Dayan* iyi bir gemiydi," dedi Hammet özlemle. "Fakat, güzel bir haber aldık, yepyeni bir gemimiz oluyor. Türk hükümeti bize yeni bir gemi yapılacağı sözünü verdi, anlaşıldığı kadarıyla, parası Özden Çelik diye birinin tahsis edilmiş varlıklarından karşılanacakmış."

"Kim demiş dünyada adalet yok diye?" dedi Giordino şakayla karışık.

Hepsi birden gülerken, Pitt saatine baktı.

"Neyse, *Aegean Explorer* yaklaşık bir saat sonra denize açılacak," dedi. "Korkarım, kendi yolumuza koyulmamız gerek."

Hammet ile el sıkıştıktan sonra Lazlo'ya döndü.

"Binbaşı, ne zaman olursa olsun, yanımda olmanızdan memnuniyet duyarım," dedi.

"Bundan onur duyarım," diye karşılık verdi Lazlo.

Pitt ile Giordino kapıya doğru giderken, Lazlo arkalarından seslendi.

"Yolculuk nereye? Batığınıza mı geri döneceksiniz?"

"Hayır," diye yanıtladı Pitt. "Kıbrıs'a gidiyoruz."

"Kıbrıs? Sizi orada bekleyen ne?"

Pitt binbaşıya gizemli bir şekilde gülümsedi.

"Kutsal bir keşif, umarım."

IV. BÖLÜM

MANİFESTO'NUN KADERİ

Mağara

ST. JULIEN PERLMUTTER, TELEFON ÇALDIĞINDA, KOCAMAN deri koltuğa daha yeni oturmuştu. Yaklaşık yüz seksen kiloluk cüssesini rahat ettirebileceği, özel sipariş üzerine yapılmış olan bu koltuk en sevdiği okuma yeriydi. Yakınındaki büyük sarkaçlı saate göz attı ve neredeyse gece yarısı olduğunu gördü. Bir yan sehpanın üzerine konmuş uzun porto şarabı kadehinin yanındaki telefonuna uzandı.

"Julien, nasılsın?" dediği duyuldu tanıdık bir sesin telefonda.

"Vay, vay, Konstantinopolis'in kurtarıcısı değil mi bu?" diye karşılık verdi Perlmutter gür bir sesle. "Haliç'teki yiğitliklerini keyifle okudum Dirk. Umarım bu olaylar sırasında yaralanmamışsındır?"

"Hayır, iyiyim," diye karşılık verdi Pitt. "Bu arada, oraya bugünlerde İstanbul diyorlar."

"Zırva. Orası bin altı yüz yıl boyunca Konstantinopolis'ti. Şimdi değiştirmek de saçma."

Pitt, uyanık geçen zamanının çoğunu geçmişte yaşayan eski dostuna güldü. "Seni yatakta yakalamadım umarım?" diye sordu.

"Hayır, katiyen. Kaptan Cook'un Pasifik'e ilk yolculuğuyla ilgili yazılarının bir kopyasını almış, koltuğuma yeni oturmuştum."

"Bir gün, *Endeavor*'dan kalanları bulmaya gideceğiz," dedi Pitt.

"Muhakkak yapılması gereken asil bir görev," diye karşılık verdi Perlmutter. "Ee, nerelerdesin Dirk ve bu saatte niye aradın?"

"Kıbrıs'tayız, şimdi Limasol'e demirledik ve senin yardımını isteyeceğim bir sırla karşı karşıyayım."

Bu sözleri duyunca kaba sakallı adamın gözleri parladı. Dünyanın en önemli deniz tarihçilerinden biri olan Perlmutter, denizle ilgili gizemlere karşı, yiyecek ve içeceklere olan iştahını geride bırakan bir açlığa sahipti. Yıllardır Pitt ile tanışıklığı olan adam, dostu aramışsa genellikle insanı baştan çıkaracak bir şeyler bulmuş olduğunu biliyordu.

"Anlat bakalım," dedi Perlmutter derinden gelen, bariton sesiyle.

Pitt ona Osmanlı batığını ve o batıktaki Roma dönemine ait eserleri anlatarak başladıktan sonra Manifesto'nun hikâyesine ve Manifesto'da yazılı listeye geçti.

"Aman Tanrım, bu destansı bir yük," dedi Perlmutter. "Ne yazık, iki bin yıl denizin altında kalıp da hâlâ sağlam olan var mıdır ki içlerinde?"

"Evet, bu konudaki en büyük umudumuz kemiklerin konduğu sandık."

"Onunla bütün yıldırımları üzerine çekeceğin kesin," dedi Perlmutter.

"İçlerinden hâlâ sağlam olan varsa, bulunmayı hak ediyor," diye karşılık verdi Pitt.

"Kesinlikle. O yük olmaksızın bile, sağlam bir Roma kadırgası da keşfedilecek bir değer olacaktır. Araştırmayı yapmak için bir başlangıç noktan var mı?"

"Seni aramamın nedeni bu," dedi Pitt. "Güney Kıbrıs kıyısı açıklarında teşhis edilmemiş bazı eski batıklar hakkında bilgin olabileceğini umuyorum. Ada çevresindeki tarihi ticaret yollarıyla ilgili herhangi bir bilgi de muhtemelen işe yarayacaktır."

Perlmutter bir an düşündü. "O kıyı hakkında yardımcı olabilecek bir iki kaynak var elimde. Bana birkaç saat ver, ne yapabileceğime bir bakayım."

"Teşekkür ederim Julien."

"Söylesene Dirk," diye ekledi Perlmutter, telefonu kapamadan önce. "Kıbrıs'ın Roma İmparatorluğu'ndaki en iyi şarapların yapıldığı yer olarak tanındığını biliyor muydun?"

"Deme."

"Bir kadeh Commandaria'nın tadının sanki iki bin yıl önce yapılmış gibi olduğunu duymuştum."

"Sana bir şişe bulabileceğime eminim Julien."

"Sen iyi bir adamsın Dirk. Görüşmek üzere."

Telefonu kapayan Perlmutter, sert, tatlı tadının keyfini çıkararak porto şarabından büyük bir yudum aldı. Sonra, devasa gövdesini kaldırarak, denizcilik kitaplarıyla dolup taşan tavan yüksekliğindeki bir rafa gitti ve başlıkları tararken kendi kendine mırıldanmaya başladı.

❋ ❋ ❋

PERLMUTTER *AEGEAN EXPLORER*'DAKİ uydu telefondan geri aradığında daha iki saat geçmemişti.

"Dirk, şimdiye dek sadece ufacık bir şey buldum, ama bir başlangıç olabilir," dedi tarihçi.

"En ufak katkı bile işe yarar," diye karşılık verdi Pitt.

"Bir batık, dördüncü yüzyıldan. Altmışlı yıllarda, amatör dalgıçlar tarafından bulunmuş."

"Roma?"

"Emin değilim. Elimdeki arkeolojik kayıt oldukça eski, ama kurtarılan tarihi eserler arasında bazı Roma silahlarının olduğunu gösteriyor. Malumun olduğu üzere, Kıbrıs hiçbir zaman Romalılar için askeri bakımdan önem teşkil etmedi, daha ziyade bakır ve hububat ticareti kaynağı olarak görülüyordu. Bir de şarap elbette. Dolayısıyla bu batıkta silah bulunması anlamlı olabilir."

"Uzak ihtimal ya da değil, bakmaya değer görünüyor. Batık nerede bulunmuş?"

"Pissouri adlı küçük bir kasabanın açıklarında, güney kıyısında, size yakın olsa gerek. Batık oradaki halk plajının dört yüz, beş yüz metre açığında bulunmuş. Daha ileri tarihli bir kaynakta, alanın doksanlarda kısmen kazıldığını öğrendim, bulunan tarihi eserler Limasol Bölge Arkeoloji Müzesi'nde teşhire sunulmuş."

"Çok iyi," dedi Pitt. "Bulunduğu yer Roma ticaret yolu üzerinde mi?"

"Aslında, o zamanlar Filistin'den kalkan ticaret gemileri genellikle Konstantinopolis'e giderken Doğu Akdeniz kıyısını izlerlerdi. Aynı durum, çoğunlukla daha sakin sularda kalmak için o kıyı şeridinden giden Roma kadırgaları için de geçerli. Fakat o günlerdeki denizcilik metotları hakkındaki bilgilerimiz sınırlı."

"Kıbrıs'a gitmeyi hiç amaçlamamış olmaları da pekâlâ mümkün," diye karşılık verdi Pitt. "Teşekkürler Julien, o batığa bakacağız."

"Araştırmaya devam edeceğim. Bu arada, iyi avlar."

Pitt telefonu kaparken, iki çocuğu, omuzlarına attıkları küçük seyahat çantalarıyla köprüye geldi.

"Araştırmamıza başlamadan önce gemiyi terk mi ediyorsunuz?" diye sordu Pitt.

"Bir başlangıç noktası mı buldunuz?" diye sordu Summer.

"Muteber Bay Perlmutter bir araştırma karelajı belirlememize yardımcı oldu."

"Dirk'ten bana yerel arşivlere dalmamda yardım etmesini istedim," diye karşılık verdi. "Manifesto ile ilgili bir yerel kaynak ya da belki yerel bir korsan hikâyesi bulup bulamayacağımıza bir bakalım diye düşündüm. Bir iki gün içinde size yetişiriz, sakıncası var mı?"

"Hayır, iyi bir fikir gibi görünüyor. İlk durağınız neresi?"

Summer babasına boş boş baktı. "Dürüst olmak gerekirse, hangi yerel kaynaklara bakacağımızı belirlemedik. Senin de bir önerin yoktur, değil mi?"

Pitt, Perlmutter ile konuşurken almış olduğu notları yazdığı kâğıda bakarken, bu soru karşısında sırıtmaktan kendini alamadı.

"Tesadüfe bak ki," dedi göz kırparak. "Nereye gideceğinizi tam olarak biliyorum."

SUMMER İLE DIRK, LİMASOL BÖLGE ARKEOLOJİ Müzesi'ni, küçük kasabanın belediye parkından çok da uzak olmayan bir yerde, kasaba merkezinin doğusundaki çağdaş bir yapıda buldular. Kıbrıs'ın zengin tarihine ait, bazıları MÖ 2000 yılına tarihlenen çeşitli çömlek işleri ve tarihi eserler, yapının üç kanadına yayılmış basit vitrinlerde sergileniyordu. Summer, müzenin müdürünü beklerken, antikçağdan kalma, pişirilmiş topraktan yapılmış hayvan figürlerine hayranlıkla baktı.

"Ben Giorgos Danellis. Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu, yuvarlak yüzlü bir adam Yunan aksanıyla.

Summer kendini ve kardeşini tanıttı. "Biz Pissouri yakınlarında bulunan, dördüncü yüzyıldan kalma batıkla ilgileniyoruz," diye açıkladı.

"Evet, Pissouri batığı," diye karşılık verdi Danellis başını sallayarak. "Bulunanlar oradaki salonda sergileniyor."

Onları diğer salona götürürken, "British Museum'dan mısınız?" diye sordu.

"Hayır, biz Ulusal Sualtı ve Denizcilik Kurumu için çalışıyoruz," diye yanıtladı Dirk.

"Ah, pardon," diye karşılık verdi müze müdürü. "Birkaç gün önce buraya, aynı batıkla ilgili araştırma yapan bir adam geldi. Sizin de onunla bir ilginiz olabileceğini düşünmüştüm."

Onlarca tarihi eserle dolu büyük bir vitrine gitti. Summer, sergilenenlerin çoğunun seramik kaplar olduğunu, aralarında paslı demir bağlantı elemanları olan kötü durumda bazı tahta parçaları olduğunu fark etti.

"Bize bu gemi hakkında neler anlatabilirsiniz?" diye sordu.

"Dördüncü yüzyılın ilk yarısına tarihleniyor," dedi, alt rafta duran aşınmış bir gümüş parayı göstererek. "Batıkta bulunan bu Roma *denarius*'unda İmparator Constantinius defne yapraklarıyla birlikte resmedilmiş, bu da geminin milattan sonra 330 civarında battığını gösteriyor."

"Roma kadırgası mıydı?" diye sordu Dirk.

"İlk bulunduğunda bu yönde bazı tahminler ve yorumlar vardı, ama çoğu uzman onun ticari bir kadırga olduğuna inanıyor. Tahta örneklemleri bize geminin Lübnan çamından yapıldığını gösteriyor, bu da söz konusu varsayımı destekleyen bir durum." Bir ressamın temsili olarak yaptığı, duvarda asılı olan çift kare yelkenli, yüksek pruvalı kadırga resmini gösterdi.

"Arkeologlar geminin muhtemelen hububat ya da zeytinyağı taşıyan bir ticaret gemisi olduğunu düşünüyorlar."

Dirk, bir kil çömleğin arkasına konmuş, denizin tahrip ettiği bir kılıç kabzasını işaret etti.

"Gemide silah ve teçhizat var mıydı?" diye sordu.

Müze müdürü başını sallayarak onayladı. "İddialara göre, çok varmış, ama ne yazık ki bütün kurtarabildiğimiz bu kılıç kabzası sadece. Arkeologlar, batık alanının sistematik olarak soyguncular tarafından yağmalandığını fark ettiklerinde, aceleyle bir kazı yapmak zorunda kaldılar. Arkeologlar gelmeden önce, batık alanından bir hayli silah çıkarıldığını anlatan söylentiler kulağıma gelmişti."

"Peki, tüm bu silahların bir ticaret gemisinde ne işi olduğunu nasıl açıklıyorsunuz?" diye sordu Summer.

Müze müdürü boş boş baktı. "Aslında bilmiyorum. Belki de taşıdıkları yükün bir parçasıydı. Ya da belki de gemide yüksek rütbeli bir subay seyahat ediyordu."

"Ya da bir başka olasılık var," dedi Dirk.

Danellis ve Summer ona merakla baktılar.

"Bana öyle geliyor ki," dedi. "Bu tekne bir korsan gemisi olabilir. Ele geçirilmiş bir Kıbrıs korsan gemisi ve gemide Roma silahları olduğuna dair Kayseriye'de okuduğum bir belgeyi hatırlattı bana."

"Evet, bu fazlasıyla mümkün," diye karşılık verdi müze müdürü. "Mürettebata ait eşyaların bazıları o dönem için oldukça lükstü," diye ekledi, cam bir kupa ve belirli bir stile göre yapılmış seramik fincanı göstererek.

"Bay Danellis, Kıbrıs sularında bulunan o döneme ait bilinen başka batıklar da var mı?" diye sordu Summer.

"Hayır. Kuzey kıyısında bronz çağı dönemine ait olduğundan kuşkulanılan bir batık var, ama öyleyse bile bu benim bildiğim en eski batık olacaktır. Tam olarak ilgilendiğiniz nedir?"

"Biz, Constantinius adına yolculuk yaparken Kıbrıs sularında kaybolmuş olabilecek bir Roma kadırgasını araştırıyoruz. Pissouri batığıyla yaklaşık aynı dönemde denizlerdeydi."

"O konuda hiçbir bilgim yok," diye karşılık verdi başını iki yana sallayarak. "Fakat Stavrovouni Manastırı'nı ziyaret etmek isteyebilirsiniz."

Summer müdüre kuşkulu bir ifadeyle baktı. "Niçin bir manastırı ziyaret edelim ki?"

"Çok güzel bir yerde bulunuyor olması bir yana," diye yanıtladı Danellis. "Bu manastır, Gerçek Haç ile birlikte Kutsal Topraklar'dan dönüş yolculuğu sonrasında, Constantinius'un annesi Helena tarafından yaptırılmıştır."

AEGEAN EXPLORER AĞIR AĞIR KIYI ŞERİDİNİ TAKİP EDEREK ilerledikten sonra birden dümen kırıp aynı hızla açık denize yöneldi. Kış tarafından gerilmiş bir halde uzanan yalıtımlı ince bir kablo yüzeyin altında gözden kayboluyordu. Kablo, elli metre uzakta, deniz tabanının bir iki metre üstünde suda süzülerek giden küçük bir aygıtı çekiyordu. Aygıtın üstündeki bir çift transistör dibe ses dalgaları gönderiyor, sonra da zamansal olarak geri dönüş oranını kaydediyordu. Geminin güvertesindeki işlemciler ise sonar sinyallerini görsel bir imgeye dönüştürüp deniz tabanının eş derinlik eğrilerinin temsili bir görüntüsünü veriyordu.

Geminin köprüsünde oturan Pitt, sonar imgelerinin göründüğü bir video ekranını inceleyerek, inişli çıkışlı, yer yer kayalıklı dibi izledi. Yanında oturan Giordino, Pitt'in omzunun üstünden

şöyle bir göz attıktan sonra yerinden kalktı ve bir dürbünle plaja bakmaya başladı.

"Manzara güzel mi?" diye sordu Gunn.

"Daha güzel olabilirdi," diye yanıtladı Giordino. "Yine de güneşten kaçarak bir deniz mağarasına giren iki genç, güzel bayan manzarayı güzelleştiriyor."

Pissouri sahili, tepesinde aynı adı taşıyan küçük kasabanın bulunduğu kayalık, yüksek uçurumlara sırtını dayamış, dar bir kumsaldı. Yakınlardaki Akrotiri Üssü'nde konuşlanmış İngiliz askerleri tarafından çok rağbet görmesine rağmen, plaj hâlâ güney kıyısındaki en sakin yerlerden biriydi.

"Kısa bir süre sonra plaja nazır yerimizi kaybedeceğiz gibi görünüyor," dedi Giordino, gemi karelaj taraması yaparak doğuya doğru yavaş yavaş ilerlerken.

"Batığa yaklaşmamızın tek yolu bu olabilir belki de," diye karşılık verdi Pitt iyimser bir şekilde.

Sanki onun tahminine karşılık verir gibi, Pissouri batığı birkaç dakika sonra ekranda belirdi. Görüntü ekranda belirirken, Giordino ile Gunn da monitörün başına geldi. Gerçek bir gemi gibi görünmesi şöyle dursun, batık alanı uzunlamasına bir tümsek gibiydi sadece ve suyla birlikte yer değiştiren kumların arasında, geminin omurgası ve gövdesinden küçük kesitler dikkat çekiyordu. Buna rağmen bile bin yedi yüz yıllık gemiden geriye kalanlar başlı başına bir mucizeydi.

"Eski bir batık görüntüsü kesinlikle," dedi Gunn.

"Pissouri açıklarında bulduğumuz tek batık, o yüzden Perlmutter'in dördüncü yüzyıl gemisi bu olmalı," dedi Giordino. "Yine de kıyıya daha yakın olmamasına şaşırdım," diye ekledi, sahilden neredeyse sekiz yüz metre kadar uzakta olduklarına dikkat çekerek.

"İki bin yıl önce Akdeniz'in biraz daha sığ olduğunu hatırlaman gerekirdi," dedi Gunn.

"Bu da onun bulunduğu yeri açıklar," diye karşılık verdi. "Dalmaya gidiyor muyuz?" diye sordu Pitt'e dönerek.

Pitt başını iki yana salladı. "Hayır, gerek yok. Birincisi batık alanı zaten temizlenmiş durumda. İkincisi, bizim batığımız değil."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu Gunn.

"Summer aradı. Dirk ile birlikte Limasol Müzesi'nde sergilenen eserleri görmüşler. Batık alanını kazan arkeologlar bunun bir Roma kadırgası olmadığından eminler. Dirk bu geminin Romalılara saldıran ikinci bir korsan gemisi olabileceğine inanıyor. Daha sonra bir dalış yapmaya değer belki, ama Summer, arkeologlar batık alanına gitmeden önce batığın tümüyle yağmalandığını söyledi."

"Öyleyse bunu bir başlangıç noktası olarak mı kullanıyoruz?" diye sordu Gunn.

"Elimizdeki en iyi veri bu," diye yanıtladı Pitt başıyla onaylayarak. "Eğer korsan gemisi burada kıyıya vurup battıysa, Roma gemisinin de yakınlarda bir yerlerde olduğunu umabiliriz sadece."

Giordino monitörün yanına oturup biraz kıpırdanarak rahatça yerleşti.

"Pekâlâ, araştırmaya devam o zaman," dedi. "Ne demişler, Roma bir günde kurulmadı."

SUMMER, LİMASOL'DEN ÇIKIP SAHİL YOLUNDAN doğuya sürdü, İngiltere'den yeni gelmiş olduğu için Dirk aracı kullanma işini ona bırakmıştı. Yirminci yüzyılın ilk yarısında, Büyük Britanya'nın kraliyet kolonilerinden biri olan Kıbrıs'ta, eski İngiliz hükümdarlığının izleri hâlâ görülebiliyordu. İngilizce her yerde en çok konuşulan dildi, ülkenin güneydeki Rum kesiminde geçerli para birimine sterlin deniyordu ve trafik soldan akıyordu.

Summer kiraladıkları aracı karaya doğru döndürerek Lefkoşe'ye doğru giden asfalt yolu izledi. Trodos Dağları'nın doğu ucuna yaklaşırlarken, yol da yavaş yavaş tırmanışa geçmeye başladı. Büyük ölçüde ıssız tepelerden geçerek, asfalt kaplı, dar bir yan yola döndüler. Yol dik biçimde tırmanıyor, küçük bir dağa doğru kıvrılarak ilerliyordu. Dağın tepesinde ise çok çarpıcı biçimde konumlanmış olan Stavrovouni Manastırı duruyordu.

Summer aracı manastır kompleksinin eteğindeki küçük bir park alanına çekti. Girişteki boş bir kulübenin yanından geçtikten sonra zirveye tırmanan uzun, ahşap bir merdivene yaklaştılar. Merdivenin yanında giysileri yırtık pırtık olan, geniş kenarlı şapka giymiş bir dilenci oturuyordu ve öne düşmüş kafasından, uyuduğu açıkça belli oluyordu. İki kardeş parmak uçlarında yürüyerek yanından geçip, manastırın arazisine çıkan basamakları tırmanmaya başladılar, manastır adanın bütün güneydoğu kesimine hâkim bir manzaraya sahipti. Açık bir avludan geçtikten sonra, manastırın girişinde duran yün bir cüppe giymiş sert yüzlü bir keşişe yaklaştılar.

"Stavrovouni'ye hoş geldiniz," dedi keşiş ilgisiz bir halde, sonra Summer'a baktı. "Belki farkında değilsiniz, ama biz Athonite Ortodokslarıyız. Ne yazık ki kadınların manastıra girmesine izin veremeyiz."

"Anladığım kadarıyla, bir kadın olmasaydı, siz de burada olmazdınız," diye karşılık verdi genç kadın iğneleyici bir ifadeyle. "Helena adı size bir şeyler çağrıştırıyor mu?"

"Üzgünüm, anlayamadım."

Summer gözlerini devirerek keşişe baktıktan sonra Dirk'e döndü.

"Sanırım, burada kalıp fresklere bakacağım," dedi, avlunun duvarlarındaki resimleri işaret ederek. "Sen gezinin tadını çıkar."

Dirk, kız kardeşine doğru eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı. "Bir saate kadar dönmezsem, onlara katılmaya karar verdim demektir."

Kız kardeşinden azarı işittikten sonra dönüp açık tahta bir kapıdan geçen keşişi takip etti.

"Bana Helena'nın manastırınızla ilgisini ve bu yerin tarihini anlatabilir misiniz?" diye sordu Dirk.

"Çok eski zamanlarda, bu dağın tepesinde bir Yunan tapınağı vardı. Azize Helena Kudüs'e yaptığı kutsal yolculuğun ardından Kıbrıs'a geldiğinde, tapınak çok uzun süredir terk edilmiş ve bakıma muhtaç bir durumdaydı. Azizenin toprağı kavuran otuz yıllık bir kuraklığa son verdiği söylenir. Kıbrıs'tayken, kendisine kutsal haç adına bir kilise yapmasının söylendiği bir rüya görmüş. Bilmiyorsanız diye söylüyorum, Stavrovouni 'Haç Dağı' anlamına gelir. Kiliseyi yaptığı yer burası işte, geriye Gerçek Haç'tan bir parçayla birlikte, Kudüs'ten yanında getirmiş olduğu tövbekâr bir hırsızın haçını da burada bıraktı."

Keşiş, Dirk'ü küçük kiliseye götürdü ve büyük, tahta bir ikonanın yanından geçirerek sunağa ulaştılar. Sunakta, gümüş sarmalanmış başka bir büyük, tahta haç duruyordu. Haçın içinde ince, altın bir çerçeve içine alınarak korunmuş daha küçük bir tahta parçası vardı.

"Kilise yüzyıllar içinde çok fazla yıkım ve hasar gördü," diye açıkladı keşiş. "Önce Memlukler, sonra da Osmanlılar tarafından. Ne yazık ki Helena'nın mirasından geriye, bu kutsal Gerçek Haç parçası dışında, pek bir şey kalmadı," dedi altından bir kılıf içindeki parçayı göstererek.

"Helena Kıbrıs'ta İsa'ya ait başka bir kutsal emanet bırakmış olabilir mi, bu konuda bilginiz var mı?" diye sordu Dirk.

Keşiş kısa bir süre çenesini ovuşturdu. "Hayır, benim bildiğim yok, ama bu konuyu Andros Birader ile konuşsanız daha iyi olur. Kendisi bizim tarihçimizdir. Çalışma odasında olup olmadığına bir bakayım."

Keşiş, Dirk'ü sollarında kalan, sade, süssüz birkaç misafir odasının açıldığı bir koridordan geçirdi. Koridorun sonunda, bir çift küçük çalışma odası vardı ve Dirk orada ince yapılı bir adamın bir keşişle el sıkıştıktan sonra dönüp kendilerine doğru geldiğini gördü.

Adamın yanından geçerlerken, Dirk, "Ridley Bannister?" dedi.

"Evet," diye yanıtladı Bannister, Dirk'e biraz şaşırmış, biraz da şüpheyle bakarak.

"Adım Dirk Pitt. Kutsal Topraklar'daki kazılarınızla ilgili son kitabınızı yeni bitirdim. Sizi kitaptaki resminizden tanıdım. Keşiflerinizi okumaktan büyük keyif aldığımı söylemem gerek."

"Demek öyle, teşekkür ederim," diye karşılık verdi Bannister, elini uzatıp tokalaşırlarken. Sonra yüzünde çekingen bir ifade belirdi. "Soyadım Pitt mi demiştiniz? Acaba Summer adlı bir akrabanız olabilir mi?"

"Evet, o benim kız kardeşim. Ön tarafta bekliyor, doğrusunu isterseniz. Onu tanıyor musunuz?"

"Sanırım bir süre önce bir arkeoloji konferansında tanışmıştık," diye geveledi. "Ee, sizi Stavrovouni'ye getiren ne?" diye sordu aceleyle konuyu değiştirerek.

"Summer kısa bir süre önce Helena'nın Kudüs'ten Gerçek Haç dışında başka emanetlerle de yola çıktığını ve bu emanetlerin Kıbrıs'ta kaybolmuş olabileceğini gösteren bir kanıt buldu. Onun adına yola çıkmış bir Roma kadırgasının nerelerde olabileceğine dair ipuçları bulmayı umuyoruz."

Loş koridor Bannister'ın birden atan rengini gizledi. "Çok ilginç bir olasılık," dedi. "Kutsal emanetlerin nerede olabileceğine dair herhangi bir iz buldunuz mu?"

"Pissouri denen yerin yakınlarındaki bilinen bir batıkla başladık. Fakat siz de bilirsiniz ki iki bin yıllık ipuçlarını bulmak çok zor."

"Gerçekten öyle. Neyse, korkarım gitmem gerek. Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bay Pitt, araştırmanızda iyi şanslar dilerim."

"Teşekkür ederim. Çıkışta Summer'ın yanına uğrayıp bir merhaba deyin mutlaka."

"Uğrayacağım."

Bannister'ın, elbette, öyle bir niyeti yoktu. Koridoru hızlı adımlarla geçtikten sonra, yeniden kiliseye girip karşı duvarda bir yan çıkış buldu. Gün ışığına çıkınca, dikkatlice avluya doğru ilerledi ve sonunda Summer'ı duvardaki bir freski incelerken gördü. Genç kadının arkasını dönmesini bekledikten sonra aceleyle bahçeden geçip görünmeden merdivene ulaştı.

Basamakları koşarcasına inen Bannister, merdivenin dibindeki dilenciye takılıp neredeyse düşecekti. Arabasına gitti ve anayola ulaşana dek dönemeçli yoldan hızla aşağıya indi, anayola gelince, kenara çekerek bir grup keçiboynuzu ağacının arkasına park etti. Orada oturdu ve Dirk ile Summer'ın yoldan gelmesini bekledi.

Bannister manastırdaki park yerinden hızla çıktıktan hemen sonra, başka bir araba daha hareket etti. Aracın sürücüsü merdivenin dibine doğru döndükten sonra durdu ve perişan kılıklı dilencinin kalkıp arabaya binmesini bekledi. Dilenci, şapkasını çıkarınca, sağ çenesinde uzun bir yara izi olduğu görülüyordu.

"Çabuk ol," dedi sert bir sesle Zakkar, sürücüye. "Onun gözden kaybolmasına izin verme."

DIRK MANASTIRDAN ÇIKTIĞINDA, SUMMER AVLUNUN karşısında duruyordu.

"Erkekler kulübünde işler nasıl gitti?" diye sordu azıcık içerlemiş bir halde.

"Senin düşündüğün gibi özel bir parti değildi."

"Şansın yaver gitti mi?"

Dirk, Gerçek Haç'ın parçası ve kilisenin tarihi hakkında öğrendiklerini anlattı.

"Manastırdaki tarihçiyle tanıştım, ama Helena'nın Kıbrıs ziyareti konusunda ekleyebileceği pek bir şey yoktu. Burası defalarca talan edilmiş, o yüzden geriye kalan hiçbir arşiv yok. Uzun lafın kısası, Gerçek Haç dışında, hiç kimse başka bir kutsal emanet hakkında bilgi sahibi değil."

"Helena'nın gemileri hakkında bir şey öğrendin mi?"

Dirk başını iki yana salladı. "Bilindiği kadarıyla, Helena Kıbrıs'a sağ salim gidip dönmüş."

"Öyleyse Plautius ve kadırgası o gelmeden önce saldırıya uğramış olmalı."

Summer kardeşini kolundan tutup avlu duvarlarından birine doğru çekiştirdi.

"Gel de şuna bir bak," dedi.

Onu gölgeli bir duvarda, doğrusal bir kesit halinde boyanmış üç parçalı, büyük fresklere götürdü. Freskler, ilk bakışta, neredeyse görünmeyecek kadar solmuştu. Dirk biraz daha yaklaşıp ilk paneli inceledi. Meryem'in kucağında tuttuğu başında hale olan çocuk İsa'nın resmedildiği geleneksel bir Meryem Ana ve Çocuk freskiydi. Her iki figürün de büyük gözleri ve tekdüze boyutları çok uzun zaman öncesine ait bir tarzda resmedildiklerinin işaretiydi. İkinci panelde çarmıha gerilme olayı anlatılıyordu; başı acı içinde öne düşmüş, çarmıhtaki İsa görünüyordu. Üslupta alışıldık olmayan bir şey Dirk'ün dikkatini çekti; iki dilenci hırsız yanındaki çarmıhlarda asılıydı.

Sonra, Summer'ın yüzünde keyifli bir ifadeyle karşısında durduğu üçüncü panele geçti. Freskin üst köşesini işaret eden ve başında taç olan bir kadın profilden resmedilmişti. Kadının parmağı tepesinde bir çift haçın olduğu yüksek, yeşil bir dağı gösteriyordu. Stavrovouni'nin jeolojik özellikleri tepe doruğundaki sahnelemede açıkça görülebiliyordu.

"Helena?" diye sordu Dirk.

"Öyle olmalı," diye yanıtladı Summer. "Şimdi, alta bak."

Dirk, freskin alt kısmına yakından bakınca, denizi temsil eden soluk mavi bir bölüm gördü. Helena'nın profilinin altında, denizdeki üç gemi zar zor görülebiliyordu. Kabaca temsil edilen gemilerin üçü de yaklaşık olarak aynı boydaydı ve hem yelkenli

hem de kürekliydi. Uygun bir perspektiften bakınca, Dirk gemilerden ikisinin, anlaşıldığı kadarıyla, üçüncü geminin peşinde olduğunu çıkarabildi. Rengi solmuş alçıyı inceleyen Dirk, kovalayan iki tekneyi işaret etti.

"Bu kıç tarafından batıyor gibi görünüyor," dedi. "Diğeriyse denize dönüyor."

"Öndeki geminin yelkenine bak," dedi Summer.

Gözlerini iyice kısan Dirk, geminin yelkeninde belli belirsiz bir sembol olduğunu ancak görebildi. Yelkenin tam ortasında uzun bir "P" harfinin çizgisinin üstünde bir "X" görülüyordu.

"Bu, Constantinius'un kullandığı Chi-Rho monogramı," diye açıkladı Summer. "Milvian Köprüsü Savaşı'ndaki zaferinden önce rüyasında gördüğü iddia edilen kutsal bir semboldür. Constantinius, bu sembolü, hükümdarlığının amblemi ve savaş sancağı olarak kullanıyordu."

"Öyleyse, bu resim ya refakat gemileriyle birlikte Kıbrıs'a gelen Helena..." dedi Dirk.

"Ya da iki Kıbrıs korsan gemisinden kaçan Plautius'un kadırgası," dedi Summer kardeşinin aklından geçeni tamamlayarak.

Freskteki bir çatlak kadırganın yolunu kapatıyordu, ama altta devam eden bir kıyı çizgisi onun karaya yöneldiğini gösteriyordu. Ufkun biraz üstünde, küçük bir figür daha vardı; her iki yanında birer yunusun olduğu, denizden çıkan çıplak bir kadın.

"Bunun anlamını ben de bilmiyorum," dedi Summer, Dirk figürü incelerken.

Tam o anda, iki Fransız turisti kiliseye götürmüş olan asık suratlı keşiş yanlarından geçti. Dirk ona seslendi ve freskleri sordu.

"Evet, çok eskiler," dedi keşiş. "Arkeologlar onların Bizans dönemine tarihlendiğine inanıyorlar. Bu duvarların asıl kilisenin

parçası olduğunu iddia edenler de olmuştu, ama kesin olarak bilen kimse yok."

"Bu son fresk," diye sordu Summer. "Helena'nın resmi mi?"

"Evet," diye doğruladı keşiş. "Denizden geliyor ve burada, Stavrovouni'deki kiliseyi tasavvur ediyor."

"Bu figürün ne olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu, çıplak kadını göstererek.

"O Afrodit olmalı. Yani, buradaki manastır Afrodit'e adanmış bir tapınağın kalıntıları üstüne inşa edildi. Ressam, Helena buraya kilise yapılmasını istemeden önce, bu yere saygısını göstermek istemiş olmalı."

Keşişe teşekkür ettikten sonra, adamın ayaklarını sürüye sürüye yürüyerek manastır kapısına gidişini izledi.

"Tamam, yaklaştık," dedi. "Neyse, artık en azından iki korsan gemisi olduğunu biliyoruz."

"Bu figür, Roma gemisinin korsanlarla savaştıktan sonra hâlâ yüzer durumda olduğunu gösteriyor. Bir yere gidiyor, neresiyse," diye mırıldandı Dirk, görüşü bulanıklaşana dek resme baktı. En sonunda panelden uzaklaştı ve çıkışa doğru giden Summer'a katıldı.

"Sanırım, buradan öğrenebileceğimiz her şeyi öğrendik," dedi. "Bu arada, Ridley Bannister ile konuştun mu?"

"Ridley ne?" diye sordu, merdivenden park yerine inerken.

"Ridley Bannister, İngiliz arkeolog. Seni tanıdığını söyledi."

Boş bir bakışla karşılaşan Dirk, adamla manastırda karşılaşmasını anlatarak devam etti.

"Onu hiç görmedim," dedi Summer. Sonra aklındaki kuşku çarkları dönmeye başladı. "Neye benziyor bu adam?"

"İnce yapılı, orta boylu, saçları saman sarısı. Kadınların yakışıklı bulacağı tiplerden galiba."

Summer birden olduğu yerde donakaldı. "Parmaklarında yüzük olup olmadığı dikkatini çekti mi?"

Dirk bir an düşündü. "Evet, sanırım vardı. Sağ elinin yüzük parmağında. El sıkışırken dikkatimi çekmişti. Tuhaf bir tasarımı olan som altın bir yüzük, ortaçağdan kalma gibi."

Summer'ın yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu. "O, Manifesto'yu silah zoruyla Julie ile benden çalan adam. Adının Baker olduğunu söylemişti."

"Çok ünlü ve saygın bir arkeologdur," dedi Dirk.

"Saygın?" dedi Summer tıslarcasına. "Onun da burada kadırgayı aradığına bahse girerim."

"Keşişlerden biri onun Helena ile ilgili bir kitap üzerinde çalıştığını söylemişti."

Arabalarına ulaştıklarında Summer hâlâ burnundan soluyordu. Kitchener'ın malikânesinin bodrum katında Manifesto'yu alan Bannister'ın görüntüsü aklından çıkmıyordu. Aracı, dönemeçli manastır yolunda sinirli bir halde kullanırken, öfkesi sürüşüne de yansıyordu. Anayola girerken, öfkesinin kaynağının o anda arkasında, yakından takip eden bir otomobilde olduğu hiç aklına gelmedi.

Limasol'ün kenar mahallelerine ulaştıklarında, kızgınlığı azalmıştı. Kentin ticari limanına geldiklerinde, kendini gerçekten cesaretlenmiş hissediyordu.

"Bannister buradaysa, kadırga da var demektir mutlaka," dedi Dirk'e.

"Henüz bulamadığı da kesin," diye karşılık verdi.

Summer memnun bir halde başını salladı. Kim bilir, diye düşündü, belki de düşündüğümüzden daha yakınızdır.

"ÇOKTAN MI DENİZE AÇILDI?" DİYE SORDU SUMMER. *Aegean Explorer*'ın köprüsünde durmuş mürettebattan iki kişinin burun palamarını gemiye çekip toplamasını izliyordu. Gemi Limasol Limanı'na girip Dirk ile birlikte gemiye bineli bir saatten az olmuştu.

Dümenin yanında duran Pitt kahvesinden bir yudum aldı.

"Rudi'nin AUV'sini izlemek için Akrotiri Yarımadası'nın batı tarafına geri dönmek zorundaydık," dedi.

"Yandan taramalı sonar aygıtıyla araştırma yaptığınızı sanıyordum?"

"Öyle. Aslında, Pissouri açıklarındaki ilk karelajı tamamladık ve batıda yeni bir karelaja başladık. Fakat Rudi yan tarama yapmak için AUV'yi yeniden programladı, biz de onu çalıştırdık. Şimdi Pissouri'nin doğusundaki büyük bir karelajı inceliyor. Biz

Explorer ile batıyı incelemeye devam edeceğiz ve en az iki katı bir bölgeyi taramış olacağız."

"Akla yatkın," diye karşılık verdi Summer. "AUV ne kadar kalacak sualtında?"

"Yüzeye çıkmadan önce on sekiz saat daha aşağıda olacak. Bu da bize onu gemiye çekmeden önce kendi araştırmamızı yapmak için iyi bir fırsat sağlayacak."

"Babacığım, araştırmaya devam etmek için daha umut verici bir şeyler bulamadığımız için üzgünüm."

"Sizin fresk Pissouri batığının korsan gemilerinden biri olarak oynadığı rolü doğruluyor gibi görünüyor. Kadırga varsa, oyunda kalmak için elimizde iyi bir şans var demektir bu durumda."

Aegean Explorer, küt bir burun gibi uzanan Akrotiri Yarımadası'nın güneyine doğru yavaş yavaş ilerledikten sonra kuzeybatıya, yirmi milden biraz uzaktaki Pissouri'ye döndü. Araştırma gemisinin sensörleri çok geçmeden, yüzeyin yaklaşık altmış metre altında, deniz yatağının üstünde süzülen AUV'den gelen verileri ileten bir çift yüzer transsistör şamandırayla bağlantıya geçti. Gunn ile Giordino AUV'nin elde ettiği sonuçları gözden geçirirken, Pitt, monitörde gözleme görevini Dirk ve Summer ile paylaşarak, *Explorer*'ın kıç tarafından yandan taramalı sonar aygıtını denize indirdi.

Ertesi sabah dokuzda, elinde sıcak bir kahveyle köprüye gelen Summer, monitörün önündeki babasından nöbeti devralmaya hazırdı.

"Resim gösterisinde yeni bir şeyler var mı?" diye sordu.

"Sürekli tekrar, ne yazık ki," diye yanıtladı Pitt, ayağa kalkıp gerinerek. "Bütün gece ekrandan aynı kayalar ve kumlar geçip durdu. Dirk'ün yakaladığı batmış küçük bir balıkçı teknesi haricinde, neredeyse hiçbir şey yok."

"Al ile birlikte onun araştırma sonuçlarını kontrol ettik az önce," dedi Pitt'in koltuğuna otururken. "AUV'den gelen sonuçların benzer olduğunu söyledi."

"Bu karelajın neredeyse sonuna geldik," dedi Pitt. "Batıyı taramaya devam edecek miyiz?"

Summer babasına gülümsedi. "İş bir batık bulmaya geldiğinde, bence bu soruyu içgüdülerine sorman daha iyi olur."

"Öyleyse batıya devam," diye karşılık verdi göz kırparak.

Kaptan Kenfield dümenin başından ayrılıp masaya doğru geldi ve bölgenin bir deniz haritasını açtı.

"Bir sonraki karelajı tam olarak nerede yapılandırmak istersin?" diye sordu Pitt'e.

"Şimdiki karelajı uzatmamız yeterli olacaktır, kıyıya olabildiğince yakın gidelim. İki mil daha batıya diyelim, şu noktaya kadar," dedi, haritada, denize uzanan küçük bir dağlık burnu göstererek.

"Gayet makul," dedi Kenfield. "Koordinatları haritada yazdığı şekliyle Petra tou Romiou'ya ya da bizim dilimizdeki adıyla Afrodit Kayası'na ayarlayacağım."

Summer koltuğunda doğruldu bir anda. "Afrodit Kayası mı dedin?" diye sordu.

Kenfield başını sallayarak onayladıktan sonra, harita masasının altındaki raftan sayfa uçları kıvrılmış bir gezi rehberi aldı.

"Daha dün gece okudum. Petra tou Romiou, ya da Romios Kayası, adını Bizanslı bir halk kahramanından alıyor; bu kahraman söylentilere göre, korsanları def etmek için denize çok büyük kaya blokları atmış. Köpüklü dalgaların arasında büyük kaya oluşumları hâlâ görülebiliyor. Bununla birlikte, burası aynı zamanda çok eski zamanlardan, Afrodit'in, yani Kıbrıs'ın koruyucu tanrıçasının, köpüklü bir dalgayla denizden çıktığı yer olarak da biliniyor."

"Baba, işte bu," dedi Summer, koltuğundan fırlayarak. "O freskte Afrodit de vardı. Manastırın olduğu, Stavrovouini'deki tapınağı temsil etmiyor. Orası Roma kadırgasının gittiği yer. Kıyıda birileri, ya da belki de bizzat korsanlar, kayalara doğru kaçan kadırgayı gördüler."

"Kabaca Pissouri batığının olduğu bölgenin görüş alanı içinde," diye belirtti Kenfield.

"İkna oldum," dedi Pitt, kızının büyük hevesi karşısında gülümseyerek. "Peki, Afrodit Kayası olsun. Bakalım, tanrıça bize biraz da olsa sevgi gösterecek mi?"

Kısa bir süre sonra, araştırma hattının sonuna ulaştılar ve yandan taramalı sonar aygıtını çektiler. Gemi rotası değiştirilip tekrar kıyıya doğru ayarlanırken, bütün köprüyü açıkça hissedilen bir iyimserlik kaplamıştı. Bu beklentiye kendini kaptıranların hiçbiri, Ridley Bannister'ın, gözünde dürbünle turkuvaz gemiyi izlediği, sekiz yüz metre kadar arkalarından gelen küçük tekneyi fark etmedi.

ALTI SAAT SONRA, TANRIÇA AFRODİT NUMA aratırmacılarına sevgiden başka hiçbir şey göstermiyordu. Petra tou Romiou çevresindeki deniz yatağında, insan yapımı hiçbir nesne olmadığı ortaya çıktı. Dirk bir sonraki inceleme nöbetini devralmış, monitörden geçen kayaları ve kumları gözünü ayırmadan izlerken, Summer ile Pitt de bir şeyler yakalama umuduyla ortalıkta dolanıp duruyorlardı. Giordino köprüye geldiğinde, Summer'ın hevesinin kaçıp hayal kırıklığına dönmeye başladığını görünce şaşırdı.

"AUV'nin işi kırk beş dakikaya kadar bitecek," dedi Pitt'e.

"Bu hattın sonuna gelmemize sadece birkaç dakika kaldı," diye belirtti Dirk.

"Tamam, son noktayı geçince duralım, sonra büyük balığı yakalamaya gideceğiz," dedi Pitt.

"Hiçbir şey yok mu?" diye sordu Giordino.

"Kaya bahçelerine özel bir ilgin varsa, buradaki deniz dibi çok hoşuna gider," dedi Dirk.

Giordino, dümene doğru gidip ön pencereden dışarı baktı. Kıyı şeridine yakın olduklarını görünce, bir dürbün alıp büyük kaya oluşumunun batısına uzanan çakıltaşı kaplı sahili taradı.

"Ortalıkta herhangi bir Yunan tanrıçası var mı?" diye sordu Summer, alayla karışık.

"Hayır, tanrılar bu güneşli öğle sonrasında sahili terk etmişler. Gölgeli deniz mağaraları bile ıssız."

Pitt yüzünde meraklı bir ifadeyle ona yaklaştı. "Bir bakmamda sakınca var mı?"

Pitt, kıyı şeridini incelerken, Dirk araştırma hattının sonuna geldiklerini bildirdi.

"Al, yandan taramalı sonar aygıtını çekmeme yardım edebilir misin?" diye sordu, sonar sistemini kapatırken.

"Hizmetinizdeyim," diye karşılık verdi Giordino, sonra da iki adam kıç tarafına doğru gitti.

Pitt gözlerini kıyıdan ayırmadı, sonra Kenfield'a döndü.

"Kaptan, bizi biraz daha kıyıya yaklaştırabilir misin, yirmi derecelik bir kerteriz açısıyla," dedi.

"Ne var baba?" diye sordu Summer.

"Kral Al bir kez daha turnayı gözünden vurmuş olabilir, bu olasılığı bir araştıracağım sadece."

Aegean Explorer sığ sulara doğru yavaşça ilerlerken, Pitt kıyıyı daha iyi inceleyebiliyordu. Arazi, Petra tou Romiou çevresindeki alçak, çakıltaşlı sahilden belirgin bir diklikle doğuya doğru tırmanıyor, kireçli kayalık uçurumların yüksekliği onlarca metreyi buluyordu. Akdeniz'in dinmeyen dalgaları, uçurumların dibine

vuruyor, su kıyısındaki kayalara çarparak havaya köpükler sıçratıyordu. Uçurumun alçak yüzü boyunca, denizin aşındırarak oluşturduğu oyuklar ya da Giordino'nun tabiriyle deniz mağaraları vardı ve orada burada kireçtaşı yüzeydeki bu girintiler göze çarpıyordu. Pitt'in dikkatini çeken de bu mağaralar olmuştu ve her birini dikkatlice inceliyordu. En sonunda, özellikle birine, çevresinde yuvarlanmış kayaların olduğu, suyun altında kalan karanlık, küçük bir açıklığa odaklandı.

"Yandan taramalı sonar aygıtı gemide," diye bildirdi Dirk, Giordino ile birlikte köprüye geri döndüklerinde.

Pitt dürbünü bıraktı. "Kaptan, şu an gelgitin hangi evresindeyiz?" diye sordu.

"Gel halini yeni geçtik," diye karşılık verdi Kenfield. "Burada gelgit farkı nispeten en az düzeyde, bir iki metre falan."

Pitt hafifçe gülümseyerek başıyla onayladıktan sonra Gunn'a döndü.

"Rudi, sen bazı deniz modellemeleri yapmıştın. Akdeniz'in son bin yedi yüz yılda tanık olduğu deniz seviyesi değişimi ne kadardır sence?"

Gunn kafasını kaşıdı. "Bugün deniz seviyesi iki bin yıl öncekinden muhtemelen iki üç metre daha yüksektir. NUMA veritabanını incelersem kesin bir tahmin verebilirim sana."

"Buna gerek yok," diye karşılık verdi Pitt. Deniz mağarasına bir kez daha baktı. "Sanırım, ucu ucuna sığardı," diye mırıldandı.

"AUV'yi almak için şimdi gitmemiz gerek, gerçekten," dedi Gunn yalvarırcasına.

"Tamam, ama gitmeden önce, Summer ile beni zodyakla indirmeniz gerek, Dirk de tabii, eğer gelmek istiyorsa."

"Hayır baba, kalsın," diye karşılık verdi Dirk. "Boşa kürek çekme hakkımı Summer ile kullandım, bana yeter. AUV'ye yardım edeceğim."

"Peki ama nereye gidiyoruz?" diye sordu Summer.

"Nereye mi, oradaki kayalık uçuruma," dedi Pitt, gülümseyerek kıyıyı işaret ederken. "Kendimize başka nereden bir Roma kadırgası bulacağız ki?"

Okay

AEGEAN EXPLORER AUV'NİN PEŞİNDEN DOĞUYA doğru giderken, Pitt yeni zodyağın motorunu çalıştırdı ve hızla kıyı şeridine ilerledi. Summer, botun baş tarafında oturmuştu; deniz mağarasına yaklaşırlarken, yüzünde umut dolu bir ifadeyle, uzun, kızıl saçları rüzgârda dalgalanıyordu. Su kıyısındaki alçak giriş çok az ışık yansıtıyor, bu da Pitt'e mağaranın gerçekten bir hayli içine doğru uzandığını gösteriyordu.

Daha da yaklaşınca, Pitt girişin zodyağın geçmesine fazlasıyla yetecek kadar geniş olduğunu gördü. Gelgit o an git evresinde olmasına rağmen, dalgaların hareketi açıklığın ne kadar tehlikeli olduğunu iyice belirginleştiriyordu. Sağda düz kayalardan oluşan açıkta kalmış bir yığını gören Pitt, zodyağı kayaların yanına yönlendirdi ve bir dalganın botu taşımasını bekledi. Summer hemen dışarıya atlayıp botu bağlamak için bir halatı iri bir kaya parçasına doladı.

"Islanmak zorunda kalacağız gibi görünüyor," dedi Pitt, bir fener alıp zodyaktan inerken.

Summer, kayaların arasında ilerleyen babasının peşine takıldı, ama çok geçmeden, mağaranın ağzının yakınlarında suya girmek zorunda kaldılar. Suyun altındaki bir kaya tabakası kaba, düz bir çıkıntı oluşturuyordu ve Pitt küçük bir dalga boynuna kadar gelirken mağaranın ağzına doğru bu çıkıntının üstünde ilerledi. Feneri tepesine kaldırarak açan Pitt, mağaranın bir tünel gibi en az altı metre ilerlediğini, sonra da ileride genişleyerek bir karanlığa açıldığını görebiliyordu.

Durup Summer'ın kaygan kayalarda ilerleyerek gelmesini bekledikten sonra elini tuttu, su artık neredeyse boylarını aşıyordu.

"Yüzmek daha kolay olur belki de," dedi Summer nefes nefese.

"Hemen ileride kuru bir çıkıntı görüyorum, diye karşılık verdi Pitt, fenerle etrafa bakarken.

Yan duvara sıkıca tutunarak ilerlerken suyun altındaki düz çıkıntının giderek yükseldiğini gördüler ve en sonunda da tamamen sudan çıktılar. Tünel çok büyük bir mağaraya açılırken tepelerindeki tavan da muazzam yüksekliklere ulaştı. Su, büyük bir "U" şeklindeki bir kanal boyunca akıyor, bu da geri dönerek tekrar denize kavuştuğunu gösteriyordu. Pitt, suyun durgun olmadığını, hafif bir akıntıyla aktığını görebiliyordu.

Düz çıkıntının üstünde birkaç metre daha ilerledikten sonra, çıkıntı onları geniş, kumlu bir yükseltiye ulaştırdı. Pitt, yumuşak, hafif bir ışığın mağaranın içine düştüğünü görünce şaşırdı. Başını kaldırıp bakınca, kayalık uçurumun yüzeyindeki bir yarıktan ince güneş ışığı huzmesinin içeri süzüldüğü yeri görebildi.

Sonra Pitt aniden Summer'ın elini sıktığını hissetti.

"Baba!" diye haykırdı genç kadın.

Pitt kızının fal taşı gibi açılmış gözlerle ileriye baktığını gördü. Dönüp bakarken, uçan bir yarasa ya da yerde bir yılan görmeyi bekliyordu. Onun yerine, çok eski bir geminin gövdesini gördü.

Gemi kumluk düzlüğe dik açıda duruyordu ve loş ışık altında çok az zarara uğramış görünüyordu. Biraz daha yaklaşan Pitt, geminin eski bir tasarımla yapıldığını görebildi. Köşeli pruvası büyük bir kavisle yükseliyor, bu kavis açık güvertenin üstüne doğru geri kıvrılıyordu. Kenarlarında, su hizasında, Pitt'in kürekler için açılmış olduğunu anladığı onlarca küçük, yuvarlak delik vardı. Görünürde hiçbir kürek yoktu, sadece birkaç delikten dışarı sarkan kırılmış bazı parçalar vardı.

Toz kaplı gemiye yaklaşınca, tek bayrak direğinin köküne yakın bir yerden kırılmış olduğunu, kalın direğin kıç güvertesine doğru uzandığını gördüler. Işığı yüksek kıç tarafına doğru tutup gezdiren Pitt, tahta dümen yekesinin üstünde, bir adamın iskeletinden kalan parçaları seçebildi.

"Bu bir kadırga," dedi Pitt sırıtarak. "Eski bir kadırga, görünüşüne bakılırsa. Bayrak direği muhtemelen mağaranın girişinden geçerken kırılmış."

Summer hâlâ sessizdi ve büyük bir şaşkınlık içindeydi. Pruvaya doğru ilerleyen genç kadın en sonunda sessizliğini bozup babasına seslendi.

"Baba, şuna bak."

Kadırganın pruvası su hattında içe göçmüş bir kereste yığını halindeydi. Daha yakından bakınca, eğilmiş birkaç bakır çubuğun her iki tarafta da yatay bir şerit şeklinde çıkıntı yaptığını gördüler.

"Gövdesindeki tek gerçek hasar," dedi Summer. "Bu mağaraya girmeden önce, birkaç kez kayalıklara bindirmiş olmalı."

"Bir zamanlar buraya oturtulmuş bir mahmuzu varmış gibi görünüyor," dedi Pitt, dalgın dalgın.

Pitt, bakır çubukları merdiven niyetine kullanarak pruvaya tırmandıktan sonra kendini güverteye çekti. Güvertedeki manzara neredeyse soluğunu kesecekti. Bütün güverte, üzerlerinde rengi gitmiş tunikler ya da pelerinler olan iskeletlerle doluydu, bazılarının kemikten ellerinde hâlâ bir kılıç duruyordu. Orada burada birkaç savaş kalkanı ve mızrağı vardı; ölümüne, kanlı bir çarpışmanın acımasız resmini tamamlıyordu.

"Roma kadırgası olduğuna dair bir işaret var mı?" diye sordu Summer aşağıdan.

"Elbette öyle."

Summer bu yorum karşısında dondu kaldı. Nedeni, bu iki sözcüğün soğuk bir tonla dile getirilmiş olması değil, Pitt'in ağzından çıkmamış olmasıydı.

Dönüp bakınca, giysilerinin göğüsten aşağısı ıslanmış, karanlığın içinden çıkarak yaklaşan Ridley Bannister'ı gördü. Elinde, küçük bir video kamera vardı ve kamerayı çalıştırınca mağaraya puslu, mavi bir ışık yayıldı.

"Bak sen, saygın arkeolog Ridley 'Baker' Bannister değil mi bu?" dedi adam yaklaşırken dudak bükerek. "Bu kez silahını getirmedin mi?"

"Ah, hayır. O aslında Feldmareşal Kitchener'ın altıpatlarıydı. Söylemesi üzücü, ama içinde hiç kurşun yoktu." Summer'ın görmesi için video kamerayı kaldırdı. "Sizi yeniden görmek çok hoş Bayan Pitt. Şimdi, eğer nezaket gösterip yolumdan çekilirseniz, keşfimi belgelemeye devam edebilirim."

"Keşfin?" dedi, kanı beynine sıçramaya başlarken. "Hadi oradan, seni yalancı domuz, sen hiçbir şey bulmadın."

"Artık benim sayılır. Kıbrıs Tarihi Eserler Kurumu müdürü ile aramın mükemmel olduğunu sana söylemem gerek sanırım. Senin de kibarca katkıda bulunduğun bu keşifle ilgili tüm film ve kitap haklarını almak için anlaşma yaptım bile. Senin cömert katkılarını da bir köşeye not düşeceğimden emin olabilirsin."

Bannister kamerayı kaldırıp kadırganın dışını çekmeye başladı.

"Bu arada Manifesto'da belirtilen yük gemide mi?" diye sordu, geminin yan tarafını görüntülerken.

Kameranın objektifini hasarlı pruvaya odaklarken, Summer'ın üstüne doğru koşarak geldiğini fark edemedi, fark ettiğindeyse artık çok geçti. Summer kolunu uzatarak kamerayı adamın ellerinden alıp kayalara fırlattı. Kameranın mavimsi ışığı parlamaya devam etse de objektif paramparça olmuştu.

Bannister zarar gören kameraya baktı, sonra yavaş yavaş öfkelenmeye başladı. Kendisinden daha uzun boylu olan kadını gömleğinin yakasından tutan adam onu öfkeyle sallamaya başladı. Judo öğrencisi olan Summer karşı bir hamleyle cevap vermeye hazırlandığı sırada, kesik kesik patlayan silah sesleri mağarayı doldurdu. Summer, Bannister'ın parmak uçlarının yakasından kaydığını hissettiğinde, silah sesleri mağarada hâlâ yankılanıyordu. Arkeolog, genç kadına acı ve kederle baktıktan sonra yavaş yavaş yere düştü. Adam yüzüstü düşerken, Summer onun haki renk pantolonunun birkaç noktadan delindiğini, üzerinde de kan lekeleri olduğunu fark etti.

Summer başını kaldırıp bakınca, tümseğin üstünde üç adamın durduğunu gördü. Loş ışıkta bile, adamların Arap olduğunu

anlayabiliyordu. İçlerinden en uzunu ortada duruyordu ve kollarına yatırdığı kompakt bir Uzi makineli tabancadan duman tütüyordu. Adam, gözleriyle mağarayı tararken, silahını Summer'a doğrultarak yavaşça ileriye doğru bir adım attı.

"Bak sen," dedi Zakkar, tereddütlü bir İngilizceyle. "Demek hazineyi buldun."

Okay

ÜÇ ADAM YAKLAŞIRKEN, SUMMER KIMILDAMADAN durdu. Ayaklarının dibinde, Bannister yaralarını elleriyle kapamış, olan biteni anlamadığı belli yüzüne ise şaşkınlık dolu bir ifade yerleşmişti. Zakkar yaklaşınca Uzi'sini indirerek dikkatini kadırgaya yoğunlaştırdı.

"Gutzman memnun olacak," dedi Arapça en yakınında duran, Kubbetü's-Sahra saldırısındaki Salaam adlı sakallı ortağına.

"Bu ikisi ne olacak?" diye sordu Salaam, Summer ile Bannister'a küçük bir cep fenerini doğrultarak.

"Öldürüp cesetlerini denize at," diye karşılık verdi Zakkar, elini eski geminin gövdesinde gezdirerek.

Konuşulanları anlayabilen Bannister, yerde ilerlemeye çalışıyor, Summer'ın arkasına doğru emeklerken acıyla homurda-

nıyordu. Salaam onu görmezlikten gelerek Summer'a yaklaşıp tabancasını genç kadının başına doğrulttu.

"Kaç!"

Pitt'in sesi kadırganın güvertesinde gürültüyle çınlarken, üç Arap da gafil avlandı. Summer önündeki silahlı adamın gemiye doğru baktığını görünce, gözleri bir anda dehşetten alev alev parladı.

Vınlayarak üstüne gelen şey bir *pilum*, yani demir uçlu bir Roma mızrağıydı. Oldukça keskin uçlu mızrak Salaam'ın kıpırdamasına bile fırsat vermeden göğsüne saplandı. İnce bir el işçiliğiyle yapılmış silah adamın gövdesini boylu boyunca delerek geçti ve ucu böbreğinin altına yakın bir yerde sırtından dışarı çıktı. Şaşkına dönen adam, ağız dolusu kan tükürdükten sonra, cansız bir halde taş zemine serildi.

Mızrak Salaam'a saplandığı anda, Summer önündeki seçenekleri çoktan hesaplamıştı. Ya adamın tabancasını almak için ileri atılabileceğine, ya kaçıp suya dalabileceğine, ya da gemiye, babasının yanına kaçmayı deneyebileceğine karar vermişti. Damarlarına çoktan adrenalin pompalanmaya başlamışken, beyni bir an önce harekete geçmek istiyordu. Fakat soğukkanlılığını koruyan Summer, bir hamle yapmadan önce mantığının devreye girmesini sağladı. Hızla düşünerek tabancanın Zakkar'ın Uzi'sinin hiçbir şekilde dengi olmayacağı sonucuna vardı. Diğer yandan, kalbi ona babasının yanına kaçmasını söylese de mantığı suyun daha yakında olduğunu söylüyordu ısrarla.

Duygularının harekete geçirdiği dürtüleri bastıran Summer, sağına doğru güçlü bir adım attıktan sonra zıpladı. İleriye uzanmış elleri suyun yüzeyine ulaşıp vücudunun geri kalanı da arkasından suya girdiğinde, silahtan çıkan mermiler çoktan vınlamaya başlamıştı. Sığlığın eğimi çok dikti ve Summer boynunu kırmadan derine dalmayı başardı.

İçgüdüsel olarak dibe doğru yüzerek, kendisini mağaranın girişine taşıyacak olan hafif akıntıyı takip etti. Öncelikle, çok güçlü bir yüzücüydü, buna ek olarak damarlarına pompalanan adrenalin onu daha da derinlere indirdi; en sonunda elleri kanalın dört buçuk metre derinlikteki dibine değdi. Su zifiri karanlıktı, o yüzden, arada sırada kayalık duvarları sıyırıp geçse de, ilerlemek için rehber olarak akıntıyı kullandı.

Suda sorun yaşamadan ilerleyerek on bir, on iki kulaç çok sıkı yüzdü. Nefesi tükenmeye başlayınca, silahlı adamlarla arasındaki mesafeyi yeterince açtığına emin olarak hızlıca bir nefes almak için yavaş yavaş su yüzüne çıkmaya karar verdi. Ciğerleri ağrımaya başlayan genç kadın, dalgıçların güvenli yüzeye çıkış pozisyonuyla bir yumruğunu başının yukarısına kaldırıp ayaklarını çırparak yüzeye yöneldi. Üç buçuk metre kadar çıktığında, ileri uzattığı eli birden kayaya denk geldi. Sert yüzeyi yoklayarak ilerlerken içini giderek bir huzursuzluk kapladı. Yavaş yavaş, yüzünü elinin yanına getirdi; en sonunda sudaki akıntı yüzünden yalpalarken, yanağı tepedeki kayaya dayandı.

Su kanalının denizin altındaki bir tünele dönmüş olduğunu ve hava alınacak yer olmadığını fark edince, kalbi giderek daha hızlı atmaya başladı.

ZAKKAR'IN UZİ'Sİ SUMMER MAĞARANIN HAVUZUNA dalar dalmaz ateşe başlamıştı. Fakat hedefi kadırga olmuştu; Pitt yan küpeştenin dibinde yere atladıktan bir saniye sonra küpeştede kurşunlardan oluşan boylu boyunca bir iz açılmıştı. Pitt güvertenin aşağısına doğru hızla bir iki metre gittikten sonra, ayağının dibinde duran yuvarlak, tahta bir kalkanı aldı. Adamın dikkatini Summer'dan uzaklaştırmak umuduyla, bir anda ortaya çıkıp kalkanı frizbi gibi Zakkar'a fırlattı. Yana adım atarak kalkandan kaçan Zakkar yeniden ateş açınca, Pitt az kalsın küpeştede aniden açılan bu ateşe yakalanıyordu.

Küpeştenin üstünden hızlıca göz atan Pitt, Summer'ın kanala atladığını görmüş ve suya girişinin sesini duymuştu. Sudan hiç ses gelmemesi ve silahlı adamların kanala doğru ateş etme zahmetine girmemesi, kızının zarar görmeyecek kadar uzaklaştığına emin olmasını sağladı.

Bannister da kurşunlardan kaçıp kurtulma konusunda bir o kadar usta olduğunu kanıtladı. Pitt'in mızrak saldırısının yarattığı karışıklık sırasında, sürüklenerek kendisini alçak kayaların arkasına atmış, yaraları yüzünden bilinci gider gelirken, saklanmayı başarmıştı. Zaten Araplar da ona çok dikkat etmemişlerdi. Daha çok, ortaklarının ölümünün intikamını almakla ilgileniyorlardı.

"Kıç tarafından gemiye çık," diye bağırdı Zakkar ortağına, mızrakla deşilen silahlı adamı kontrol ettikten sonra. "Ben ön taraftan kovalayacağım."

Adam, ölmüş adamın cep fenerini aldıktan sonra, bir gözünü dikkatle yukarıdaki güvertede bulunan Pitt'in üstünde tutarak, kadırganın pruvasına ilerledi.

Pitt, yalnızca silahlı üç adamın birlikte mağaraya girdiğini görmüştü ve başkaları olmadığını ummuştu. Kim olduklarına dair en ufak bir fikri yoktu, ama öldürmeye ne kadar hazır oldukları fazlasıyla açıktı. Bunun da onlardan önce davranmak zorunda olduğu anlamına geldiğinin farkındaydı.

Loş ışıkta, kadırganın ana güvertesini inceledi ve her iki uçta, kürek güvertelerine inen merdivenlerin kapı ağızları olduğunu fark etti. Kıç tarafındaki kapı ağzına ilerleyen Pitt, güvertede kalmış savaş aletleri arasından bir kılıç ve başka bir kalkan aldı. Kalkan fazla ağırmış gibi geldi, o yüzden çevirip bakınca arkasına bağlanmış üç kalın ok olduğunu gördü. İmparatorluğun son döneminde Romalı askerlere verilen atış oklarıydılar. Her okun uzunluğu yaklaşık yarım metreydi, ortasına ağır bir kurşun yerleştirilmişti ve bronz, kancalı bir ucu vardı. Pitt kalkanı koltuğunun altına aldıktan sonra, arka güvertede uzanan kırılmış bayrak direğine tırmandı.

Kıç tarafındaki yüksek bölüme doğru giderken, geminin her iki ucundan güverteye tırmanmaya çalışan silahlı iki adamın se-

sini duyabiliyordu. Merkez eksene doğru ilerleyen Pitt, bir Roma lejyonerinin iskeletinin üstünden geçerken neredeyse alt güverteye açılan kapı ağzından içeriye düşüyordu. Çıkardığı gürültü patırtı için kendine söylendi, ama bu kaza ona bir fikir verdi.

Kılıcı aldı ve ucunu güverte tahtasına dik duracak şekilde sıkıştırdı. Sonra iskeletin gövdesini kaldırıp kılıcın kabzasının üstüne yerleştirdi. Onu kemiklerin altında duran ufalanmış bir pelerine hızlıca saran Pitt, yanında duran kırılmış bir mızrak gördü. Mızrağı yavaşça iskeletin kaburga kemiklerinden geçirdikten sonra sapını pelerinin altına saklarken, keskin ucunu ise tehditkâr bir şekilde ileriye doğru uzattı. Loş ışıkta, eski savaşçı sanki canlı gibi görünüyordu.

Yukarıda, kıçtan tırmanan silahlı adamın yüksek dümen güvertesine atlarken çıkardığı sesi duydu. Pitt hiç ses çıkarmadan devrilmiş bayrak direğine doğru geri gitti ve kalın direğin üstünden geçip gölgelere saklandı. Kalkandan üç atış okunu sessizce çıkardıktan sonra ceplerinde madeni para aradı. Bir çeyreklik buldu ve elinde sımsıkı tutarak beklemeye başladı.

Silahlı adam, dümen güvertesinden inmeden önce, ana güverteyi sabırla gözleyip herhangi bir hareket olup olmadığına bakarak dikkatlice ilerledi. Kürek güvertesine açılan kapı ağzının her iki yanında da merdiven vardı ve adam birinden indi. Pitt'in şansına, silahlı adam ona en yakın merdivenden iniyordu.

Pitt, adamın ayak sesleri ana güverteden gelene dek gölgelerde gizlenerek kaldı. Sonra elini kaldırıp hızlı bir hareketle sallayarak çeyrekliği havaya fırlattı. Madeni para, tam Pitt'in istediği yere, iskeletin dibine çok yakın bir noktaya düşerek sessiz güvertede gürültüyle tıngırdadı.

İrkilen silahlı adam hemen sesin geldiği yöne döndü ve mızrak tutan pelerinli figürü gördü. Adam hiç vakit kaybetmeden

otomatik tabancasıyla iskelete iki el ateş etti ve parçalanıp küçük bir yığın haline gelişini şaşkınlık içinde izledi. Şaşkınlığı kısa sürdü, çünkü Pitt çoktan ayağa kalkmış, altı metre uzaktan ilk oku savurmuştu.

Eski silahın dengesinin beklenmedik şekilde oldukça iyi olduğunu gören Pitt ilk okunda tam isabet kaydetmiş, adamı kalçasına yakın bir yerden vurmuştu. Silahlı adam keskin cismin batmasıyla birlikte acıyla inleyip aniden dönünce ikinci ok vınlayarak göğsünü sıyırıp geçti. Adam el yordamıyla ilk oku ararken Pitt'in olduğu yöne baktı, tek gördüğüyse uçarak kendisine doğru gelen üçüncü ok oldu. Aldığı ilk yara yüzünden fazlasıyla afallayan adam üstüne gelen oktan kurtulmak için içgüdüsel bir hareketle kenara doğru adım attı. Fakat güverte bir anda ayaklarının altından çekiliverdi.

Adam bir anda açık merdiven ağzından baş aşağıya yuvarlandı. Neredeyse tam o anda, kürek güvertesinden, kırılan kemiklerin berbat çatırtısı yankılandı, sonrasında ise güverteyi ölümcül bir sessizlik kapladı.

"Ali?" diye bağırdı Zakkar pruvadan.

Fakat karşılığında hiçbir yanıt alamadı.

SUMMER, İKİNCİ KEZ BİR ÖLÜM KALIM SAVAŞIYLA karşı karşıyaydı. Geri mi dönecekti, yoksa devam mı edecekti? Tavanın ne kadar geride sualtında kalmış olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Bir metre de olabilirdi, elli metre de. Fakat böyle bir durumda olan ve akıntıya karşı yüzen birine elli metre iki kilometre gibi gelirdi. Bu kez içgüdülerini dinleyen Summer anlık bir karar verdi. İlerlemeye devam edecekti.

Kollarını ve başını arada sırada çevresini kuşatan kayaya çarpa çarpa, bacaklarını ve kollarını kullanarak tünel boyunca ilerledi. Her kulaçta, kayalık yüzeyde hava alabileceği bir boşluk bulma umuduyla, kolunu yukarı uzatıyordu. Fakat her seferinde eli taşa değiyordu. Summer kalbinin daha hızlı çarptığını hissediyordu ve ürpertici bir panik duygusu kendini göstermeye başlarken, nefes verme refleksini engellemeye çalıştı. Ne kadar zamandır suyun altında olduğunu sordu kendine. Bir dakika?

İki dakika? Sanki sonsuzluk gibiydi. Fakat yanıt ne olursa olsun, daha önemli olan soruyu biliyordu: Kaç saniye daha dayanabilecekti?

Yüzmek için hiç olmadığı kadar zorladı kendini, ama beyni oksijen isterken, ona ağır çekimde yüzüyormuş gibi gelmeye başlamıştı. Oksijen yetmezliğinin etkileri kaslarını tüketirken, kolları ve bacaklarında garip bir yanma hissi duydu. Karanlık su gözlerine daha önce olmadığı kadar karanlık göründü ve artık tuzlu suyun gözlerini yakmadığını hissetti. İçindeki bir ses ona bağırarak güçlü olmasını söylüyordu, ama kendini kaybetmek üzere olduğunu hissedebiliyordu.

Tam o anda gördü onu. İlerisinde, suda belli belirsiz de olsa yeşil bir parıltı vardı. Belki yalnızca gözlerinin bir oyunu ya da bilincini kaybetmesinin ilk evreleriydi, ama umursamadı. Göğsünde kalan azıcık havayı da dışarı verdikten sonra, kalan son enerjisinin her kırıntısını topladı ve kendini zorlayarak ışığa doğru yüzdü.

Bacakları ve kolları artık resmen yanıyor, kulakları sağır edici bir tınıyla çınlıyordu. Kalbi sanki göğüskafesinden dışarı fırlayacakmış, ciğerleri ise ağrıdan patlayacakmış gibi geldi ona. Fakat acıya, kuşkulara ve kendini bırakma dürtüsüne aldırmayarak suda ilerlemeye devam etti.

Yeşil parıltı giderek büyüdü ve deniz suyundaki minicik parçacıkların, tortuların görünmesini sağlamaya yetecek kadar parlak, sıcak bir ışık halini aldı. Hemen tepesinde, gözüne gümüş rengi bir parıltı takıldı; bir kâse dolusu cıva gibi görünüyordu sanki. Enerjisi hızla tükenirken, umutsuzca topladığı bir gücü kullanarak son bir hamleyle yukarı doğru itti kendini.

Summer su parkındaki bir gösteri yunusu gibi yükseklere fırlayarak denizden çıktı, sonra suları sıçratarak tekrar denize

düştü. Hızlı hızlı nefes alıp veren genç kadın, oksijensiz kalmış vücudu kendini toplamaya çalışırken, kısa kulaçlarla yakındaki bir kayaya doğru gidip kabuklu deniz hayvanlarıyla kaplı yüzeyine tutundu. Yeniden harekete geçecek gücünü bulana dek, neredeyse beş dakika dinlendi. Sonra, uzaktan gelen boğuk silah seslerini duydu ve babasını hatırladı.

Yerini saptamaya çalışan Summer, mağaranın yüz metre kadar batısında, yarısı suyun altında, yarısı suyun üstünde olan bir kayada olduğunu gördü. Başka iki küçük teknenin yanında kayalara bağlı olan NUMA'nın zodyağını fark etti. Tekrar suya dalarak kayaların çevresinden dolanıp teknelere doğru yüzmeye koyuldu.

Çok geçmeden kollarına sanki kurşun bağlıymış gibi gelmeye başladı; birkaç kez dalgalar onu neredeyse kıyıdaki kayalıklara doğru sürükleyecekti, ama gücünü kaybetmeden önce teknelere ulaşmayı başardı. Zodyakta telsiz yoktu, o yüzden diğer iki tekneden ilkine, Zakkar'ın el koyduğu ahşap, küçük trol teknesinin güvertesine çıktı. Teknenin minik, üstü açık dümen odasında, bir telsiz buldu ve hemen *Aegean Explorer*'ı aradı.

Summer'ın telaşlı sesi telsizden duyulduğunda, Dirk, Giordino ve Gunn, hep birlikte köprüdeydi.

"Summer, burası *Explorer*. Devam et," dedi Gunn sakince.

"Rudi, mağaranın içinde kadırgayı bulduk. Fakat silahlı üç adam çıkageldi. Ben kaçtım, ama babam hâlâ orada, onu öldürmeye çalışıyorlar."

"Sakin ol Summer. Geliyoruz. Biz gelene kadar gizlenmeye çalış, kendini tehlikeye atma."

Gunn telsizi kapadığında, Kenfield çoktan *Explorer*'ı döndürmüş, tam yol ilerlemeye başlamıştı bile. Dirk ilerleyip köprü penceresinden baktı.

"Altı yedi mil uzaktayız," diye söylendi Gunn'a. "Asla oraya zamanında ulaşamayız."

"Haklı," dedi Giordino. "Gemiyi durdur."

"Ne demek gemiyi durdur?" diye haykırdı Gunn.

"*Bullet*'ı suya indirmek için bize iki dakika ver, yıldırım hızıyla orada oluruz."

Gunn bir an bu isteği düşündü. Gunn için de Pitt patrondan çok, kardeş gibiydi. Durum tam tersi olsa, Pitt'in ne yapacağını adı gibi biliyordu.

"Tamam," dedi şüpheyle. "Kendinizi öldürtmeyin yeter."

Dirk ile Giordino o anda kapıdan fırlayıp çıktılar.

"Al, seninle güvertede buluşalım," dedi Dirk. "Almam gereken bir şey var."

"Otobüsü kaçırma," diye karşılık verdi Giordino, sonra da kıç tarafta gözden kayboldu.

Dirk aceleyle mürettebatın kamaralarının bulunduğu geminin alt güvertesine gitti. Babasının kamarasına koştu ve hemen içeri girerek küçük, gömme çalışma masasına ilerledi. Masanın üstünde bir kitap rafı vardı; Dirk çabucak başlıklarına baktı. Herman Melville'in *Moby Dick*'inin kalın, deri ciltli bir baskısını gördü. Kitabı raftan aldıktan sonra, hemen kapağını açtı.

"Büyük beyaz canavara, Ishmael," diye mırıldandı, sonra kitabı koltuğunun altına sıkıştırdı ve ok gibi fırlayarak kamaradan çıktı.

PITT, SONUNDA PRUVADAN TIRMANMIŞ ORTAĞINA seslenen Zakkar'ı neredeyse unutmuştu. Seslenişine karşılık alamayan Arap, Salaam'ın cep fenerini açtı ve güvertenin kıç tarafına doğru tuttu. Işık demeti, elinde kalkan, yüzünde kaybolmaya yüz tutmuş bir sırıtışla duran Pitt'in üzerinde gezindi.

Fakat Zakkar Uzi'sini ateşleyip kafasına ve yüksek dümen güvertesine doğru mermi yağdırmaya başladığında, Pitt çoktan bayrak direğinin diğer tarafına atlamıştı. Zakkar peşinden gelirken, Pitt, adamın daha iyi nişan almasını beklemeden hızla güvertede süründü ve kürek güvertesine giden merdivenden indi.

Yukarıdan alt güverteye ulaşan loş ışığın altında Ali'nin cesedi zar zor seçilebiliyordu. Pitt, Arap'ın başının anormal duruşundan düştüğü an boynunun kırıldığını anlayabiliyordu. Pitt hiç vakit kaybetmeden cesedin yanına diz çöküp yerde adamın silahını aradı, ama yoktu. Ali düşerken silah da elinden fırlamış, yerde sekerek yakındaki girintili ıskarmozlardan birine girmişti.

Pitt, *pilum*'u savururken fenerini üst güvertede bırakmıştı ve zifiri karanlıkta silahı bulması mümkün değildi.

Zakkar yukarıda, kıç tarafına gelince, Pitt, geminin her iki tarafındaki ıskarmozları birbirinden ayıran ortadaki yol boyunca el yordamıyla hareket ederek ilerledi. Bütün Roma silahlarını üst güvertede bırakmıştı ve karanlık bölmede artık tamamen savunmasızdı. Tek umudu, Zakkar kıç tarafına inerken, ilerideki merdivenin kapı ağzına ulaşmaktı. Fakat Zakkar adama karşı avantajlı olduğunun farkındaydı ve hiç tereddüt etmeden kıç merdiveninden aşağıya yöneldi. Onun aşağıya indiğini ve daha hızlı adım atmaya başladığını duyabilen Pitt, önünde, açık kapı ağzı olduğunu bildiği yerden belli belirsiz gelen ışığı gördü.

Ayakları alt güvertenin zeminine değen Zakkar, Ali'nin cesedine sadece bir saniye baktıktan sonra küçük feneriyle güverteyi taradı. İlerisinde bir hareket olduğunu fark etti ve ışığı ön taraftaki merdivene ulaşmaya çalışan Pitt'in üstüne tuttu. Hiç vakit kaybetmeden nişan alıp ateş açtı.

Pitt yere atlarken, mermiler çevresindeki tahtalara saplandı. Merdivenin dibinde birkaç küçük sandık vardı ve Pitt hemen sürüklenerek oraya gidip çömelerek arkalarına saklandı. Zakkar yaklaşıp bir kez daha ateş açtı, Pitt'in başının sadece birkaç santimetre üstünde sandıklardan biri paramparça oldu.

Silahsız olan Pitt umutsuz bir durumdaydı. Tek şansı, Zakkar daha da yaklaşmadan önce, bir şekilde merdivenden yukarı tırmanmaktı. Tekrar çevresinde bir silah arandı, ama yalnızca yanında duran başka bir iskelet buldu. Çok uzun zaman önce yitip gitmiş beden başka bir Roma lejyonerine aitti, çünkü kemiklerin üstünde zırhlı bir tunik ve miğfer vardı. Asker çarpışma sırasında öldüğünde merdivenin ağzından aşağıya düşmüş olmalı, diye tahmin etti Pitt. Bir an için zırhı inceledikten sonra ani bir kararla uzandı ve zırhı kemiklerden ayırdı.

Dördüncü yüzyılda, o Romalı asker üstündeki koruyucu donanımla büyük ölçüde demirden bir adam haline gelmişti. İnanılmaz ağır olan zırh, en keskin mızraklara ve en ağır kılıçlara dayanabilirdi. Hatta belki de 9 mm'lik bir hafif makineli Uzi'nin kurşunlarına da, diye düşündü Pitt. Enseyi korumak için dışa doğru uzanan genişletilmiş bir arka parçası olan daire biçimindeki ağır miğferi de çıkardı. Sonra zırhlı göğüslüğü inceledi. *Cuirass* olarak bilinen bu donanım, uygun bir sırt plakasıyla birlikte, insan göğsü şeklinde kalıba dökülmüş demir bir levhaydı. Pitt göğüslüğün kendisinden daha kısa boylu bir adam için yapılmış olduğunu açıkça görebiliyordu.

Cuirass'ın uyup uymayacağını denemekle boşuna vakit harcamayan Pitt, ikili plakayı sırtına atarak deri bir kayışla boynundan bağladı. Merdivenin dibine doğru süründükten sonra, başını kaldırıp yukarıdaki güverteye baktı, derin bir nefes aldı ve kollarıyla bacaklarından alabileceği kadar güç alarak olabildiğince süratle merdivene fırladı.

Zakkar, Pitt'in fırladığını gördüğünde, hâlâ on beş metre kadar uzakta, elinde merdivene tuttuğu feneriyle ilerliyordu. Deneyimli katil anında durdu ve silahını kaldırdı. Feneri sol eliyle namlunun altında tutan adam dikkatlice Pitt'e nişan alıp tetiği çekti.

Kurşunlar merdivenin destek bölmelerine yağarken, Pitt'in çevresindeki tahtalar paramparça oldu ve yongalar havada uçuştu. Sırtında, kendisini bir balyozla vurulmuş gibi ileriye doğru fırlatan üç darbe hissetti, ama ilerlemeye devam etti. Kolları ve bacaklarından destek alarak açık güverteye fırladığında, ikinci bir yaylım ateşi, ayaklarının az önce durduğu yeri, merdivenin tepesini lime lime etti.

Pitt, hiç yara almadan merdivenden çıkmış olduğuna şaşırarak, yan küpeşteye ilerledi. Hâlâ Roma zırhının içinde, kadırganın kenarından aşağıya atlamaya hazırlanırken, güvertede, ilk

silahlı adama fırlattığının aynısı olan başka bir *pilum* gördü. Saldırıya geçme kararı alan Pitt, mızrağı alıp santim santim geriye, merdivenin açık kapı ağzına doğru ilerledi.

Zakkar merdivenin dibine ulaşmış ve akıllıca davranarak cep fenerini kapamıştı. İki adam da kımıldamadan durunca, kadırga ölümcül bir sessizliğe gömüldü. Sonra Zakkar, sessizce, ağır ağır ilerleyerek merdivenden çıkmaya başladı. Çıkarken hem feneri hem de silahı tutamayan adam, feneri dişlerinin arasına sıkıştırıp Uzi'sini kaldırdı.

Başı daha yeni güverte hizasına geldiğinde, Pitt'in birkaç metre uzakta hareket ettiğini fark etti. *Pilum* Pitt'in elinden hızla ayrıldı, spiral çizerek döne döne Arap'a doğru gitti. Fakat hedef çok küçüktü, üstelik Zakkar başını hemen eğince, *pilum* hiç zarar vermeden merdivene isabet etti. Zakkar bakmadan Uzi'yi uzatıp Pitt'in olduğu yöne ateş ettikten sonra, şarjörü boşalınca merdivenden çıktı.

Pitt küpeştedeydi ve kurşunlar deli gibi havada uçuşurken, kendini kenardan aşağıya sarkıttı. Fakat yaylım ateşi dengesini bozdu ve hantal bir şekilde yere, dört buçuk metre aşağıya düştü. Ayağa kalkıp adım atınca, sağ ayak bileğinde ani ve fazlasıyla can yakan bir acı hissetti ve sekerek diğer ayağının üstünde durdu. Burkulmuş bir bilekle, su kanalı birden kilometrelerce uzakta göründü gözüne. Fakat çok daha yakında Salaam'ın cesedi duruyordu. Yalnızca birkaç adım uzaktaydı ve Pitt adamın tabancası olduğunu biliyordu.

Vakit geçirmeden aksayarak ileri atılan Pitt, adamın üstüne eğilip ellerinin çevresini yokladı.

"Bunu mu arıyorsun?" diye alaycı bir ses geldi ansızın kadırgadan.

Tereddütle omzunun üstünden bakan Pitt, ölü adamın tabancasını dosdoğru başına doğrultmuş kendisine bakan Zakkar'ı gördü.

PITT, ARAP'IN NİÇİN HEMEN KENDİSİNİ VURMADIĞINI bilmiyordu. Zakkar birkaç saniye hareketsiz durduktan sonra, adamın başka bir yere bakmakta olduğunu fark etti. Pitt, dikkatlice adamın bakışlarını takip edince, kanalın sularında anormal bir hareketlilik olduğunu gördü.

Yüzeyin hemen altında, donuk bir parıltı vardı ve üstündeki suyu köpüklere boğarak yükseldikçe giderek parlaklaştı. Derinliklerden ortaya ilk çıkan bir dizi ksenon ışık oldu, arkasından da akrilik bir kabin ve uzun, beyaz bir gövde belirdi. Pitt, yüzeye çıkan, sonra da mağaranın havuzunda aşağı yukarı sallanan *Bullet*'a gülümseyerek baktı.

Kontrol panelinin başında oturan Dirk ile Giordino kabinden büyük mağaraya ve ortasında duran Roma kadırgasına büyük bir hayranlıkla bakıyordu. Sonra Zakkar'ın namlusunu doğrulttuğu Pitt'i gördüler; iki adam da deniz altı araştırma aracının parlayan

ışıklarının altındaydı artık. Arap'a doğru bakan Dirk'ün, adamı tanıyınca bir anda nefesi kesildi.

"Bu Kudüs'teki terörist," dedi kekeleyerek Giordino'ya. "Işıkları onun üzerine tut."

Giordino daha karşılık bile veremeden, Dirk koltuğundan fırlayıp arka bölmeyi açtı. Göz açıp kapayana kadar, elinde hâlâ sımsıkı tuttuğu Herman Melville'in kitabıyla, kenardaki balast tankının üstüne çıktı. Giordino araştırma aracını kadırgaya doğru döndürürken, araç kıyıdan yaklaşık üç metre uzaktaydı, ama Dirk, Giordino'nun kıyıya yaklaşmasını beklemedi. Gerilip zıplayan Dirk, kanala atladı ve kitabı başının üstünde tutarak kıyıya yüzdü.

Kadırganın güvertesinde, Zakkar olan biteni şaşkınlık ve endişeyle izledi. Tabancasını Pitt'e doğrultup hemen ateş etti ve onun yüzüstü kuma düşüşünü gördü. Sonra dikkatini araştırma aracına odakladı. Dirk'ün suya atlarken çıkardığı sesi duymuş olmasına rağmen, *Bullet*'ın gözleri kör eden ışıkları yüzünden onun kıyıya çıktığını göremedi. Dikkatlice nişan alan adam, lambalardan birine ateş ettikten sonra, akrilik kabine kurşun yağdırarak ikinci bir lambayı daha söndürmeyi başardı. Ardından, kolunu ileriye doğru uzatmış uzun boylu birinin kıyıda olduğunu gördü.

İlk ateş eden Zakkar oldu; vınlayarak giden kurşun Dirk'ün sol kulağını kıl payı ıskaladı. Dirk, hiç sakınmadan dosdoğru Arap'a doğru yürümeye devam etti. Sophie ile ilgili sevgi dolu anılardan, yakıp kavuran öfke ve intikam hislerine kadar, birçok duygunun etkisi altındaydı. Fakat bu duyguların arasında korku olmadığı çok açıktı.

İleriye doğru uzanmış ellerinde tuttuğu 45'lik Colt'la Zakkar'a nişan alan Dirk soğukkanlılıkla tetiği çekti. Ne silahın sesi, ne de 45'liğin geri tepmesi yavaşlattı hızını; daha da yaklaştı, robot asker gibi, her adımda tetiği çekerek ilerledi.

Dirk'ün ilk atışı Zakkar'ın önündeki küpeşteyi parçaladıktan sonra, Zakkar da karşı ateş açtı, ama ıskaladı. Bir daha ateş etme şansı bulamadı. Dirk'ün ikinci kurşunu Zakkar'ın kolunu koparırcasına omzuna saplandı. Adam döndü, gerisingeri küpeşteye doğru düştü ve o anda bir kurşun daha isabet etti.

Hayat damarlarından çekilirken küpeştenin üstüne yığılan Zakkar'ın ağır ağır ölmesine izin yoktu. Biraz daha yaklaşan Dirk, adama beş el daha ateş etti, en sonunda kadırganın gövdesinden aşağıya akan kızıl bir kan nehri kaldı geriye. Mağara bir an için sessizliğe gömülürken, Dirk durup ölü teröriste baktı, sonra da arkasından gelen su sesine doğru döndü.

Summer *Bullet*'ın deniz mağarasının girişinden geçmesine yardım etmişti ve araçtan çıkıp suyun içindeki düz çıkıntıdan yürüyerek kıyıya çıkmıştı. Kuru zemine ulaşınca, koşarak Dirk'ün yanına geldi ve nefes nefese, "Babam nerede?" diye sordu.

Dirk başını sallayarak, ölen ilk silahlı adamın yakınında yüzükoyun yatan Roma zırhı giymiş ve miğferi takmış olan kişiyi işaret etti asık bir suratla. Giordino da araştırma aracını kıyıya çektikten sonra, aşağıya atlayarak, Pitt'e doğru koşan Dirk ile Summer'a katıldı.

NUMA'nın başkanı yavaş yavaş kendine geldi, sonra başını kaldırıp baktı ve bitkin bir halde çocuklarına gülümsedi.

"Babacığım, iyi misin?" diye sordu Summer.

"İyiyim," dedi herkesi rahatlatmaya çalışarak. "Biraz sersemletici bir vuruştu sadece. Ayağa kalkmama yardım edin."

Dirk ile Summer kalkmasına yardım ederken, Giordino zırha bakıp sırıttı.

"Selam sana yüce imparator," dedi, yumruğunu göğsüne vurarak.

"İmparator'a teşekkür etmem gerek," diye karşılık verdi Pitt, miğferi çıkarırken. Miğferi kaldırdı ve şakağa yakın bir yerde,

Zakkar'ın kurşunlarından birinin sıyırıp geçerken açtığı çiziği gösterdi.

"Desene kafan uçacaktı," dedi Giordino.

Pitt *cuirass*'ı sırtından çıkarıp inceledi. Zırhlı göğüslüğün üstünde üç düzgün, yuvarlak kurşun deliği açılmıştı, ama sırt plakasında yalnızca küçük çukurlar oluşmuştu. Zırhın üstüne göğüslüğün plakalarını koymak Pitt'in hayatını kurtarmıştı.

"Roma mühendisliği için söylenecek çok şey var," dedi.

Zırhı yere bırakan Pitt, Dirk'e ve hâlâ elinde duran 45'liğe baktı.

"O Colt tanıdık geliyor."

Dirk, istemeyerek de olsa silahı babasına verdi. "Bir keresinde bana Loren'ın bir *Moby Dick* baskısının içini kesip çıkardığını ve içine silah gizleyip Moğolistan'a sana gönderdiğini anlatmıştın. İçimden bir ses kamarana bakmamı söyledi, ben de onu rafta buldum. Umarım sakıncası yoktur."

Pitt başını iki yana salladıktan sonra, Zakkar'dan geriye kalan kan izine baktı.

"Ona oldukça kötü davrandın," dedi.

"Kayseriye ve Kudüs'teki saldırıları yöneten o aşağılık herifti," diye karşılık verdi Dirk soğuk bir sesle, Zakkar'ın dolaylı da olsa Sophie'nin ölümünden sorumlu olduğunu kendine saklayarak.

"Sonunu burada bulması çok tuhaf," dedi Summer.

"Sanırım, şu İngiliz arkadaşın bu konuda bir şeyler biliyor olabilir," dedi Pitt, Bannister'ı işaret ederek.

Arkeolog doğrulup sırtını kayalara dayamıştı ve serseme dönmüş bir halde onlara bakıyordu.

"Ben onunla ilgileneyim," dedi Giordino. "Siz de bu arada niçin gidip gemide ne olduğuna bakmıyorsunuz?"

"Manifesto'da yazılanları buldun mu?" diye sordu Summer umutla.

"Bunun için biraz fazla meşguldüm," diye karşılık verdi Pitt. "Gelin, eli ayağı tutmayan, yaşlı bir adamın gemiye binmesine birileri yardım etmeli."

Dirk ve Summer'ın yardımıyla, Pitt aksaya aksaya kadırgaya çıktıktan sonra, merdivenden karanlık güverteye indi. Daha önce arkasına saklanmak için kullandığı sandıklara doğru topallayarak yürüdü.

"Buradan başlamayı öneriyorum," dedi. Küçük sandıklardan birini alan Pitt üstündeki toz tabakasını üfleyerek temizledikten sonra feneri üstüne tuttu. Sandığın üstünde rengi solmuş kırmızı bir Chi-Rho sembolü görünüyordu.

"Summer, işte senin Constantinius haçın," dedi Dirk.

Summer babasının elinden feneri kapıp, heyecanla başını sallayarak sembolü inceledi sessizce.

Zakkar'ın Uzi'sinden çıkan kurşunlar kenarını kalbura çevirdiği için sandık hasar görmüştü. Pitt sandığı açmak için hasar görmüş kısmına 45'liğinin kabzasıyla hafifçe vurdu. Dar uç parçası kolayca parçalanarak hasarlı ön kapağın düşmesine neden oldu. İyice eskimiş bir çift sandalet açık kutudan yuvarlanıp düştü. Summer feneri tutarak sandaletleri inceledi ve teklerinden birine küçük bir parşömen parçası iliştirilmiş olduğunu fark etti. Summer, ışığı biraz daha yaklaştırınca, Latince kaleme alınmış ve elle yazılmış bir etiket göründü:

Sandalii Christus

Ne demek olduğunu anlamayan yoktu. İsa'nın sandaletlerine bakıyorlardı.

SON SÖZ

KURTARICILAR

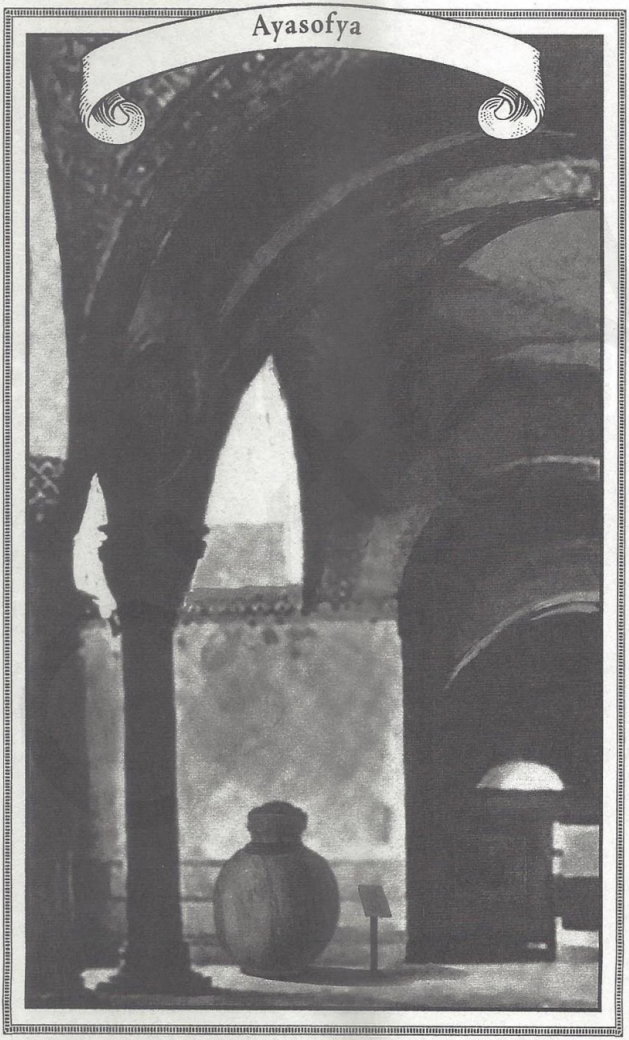
Ayasofya

AYASOFYA'NIN KAPILARININ DIŞINDA TOPLANAN kalabalık, oldukça uzun bir kuyruk oluşturmuştu. İnançlı Hıristiyanlar ile dindar Müslümanlar, her iki dinin hacıları olarak, içerideki sergiyi görmek için kapıların açılmasını dört gözle bekliyorlardı. Kentin en kutsal sembollerinden biri olan bu yapı, İstanbul'a hâkim bir konumda bin dört yüz yıl boyunca sayısız tarihsel dramaya tanıklık etmişti. Yine de o uzun geçmişinde çok az olay kalabalığı içeriye girme şansı bulmak için yaygara koparmaya itecek kadar heyecan yaratmıştı.

Kalabalığın içindekiler girişin önünde park etmiş olan üstü açılır, eski yeşil Delahaye'ye pek dikkat etmemişlerdi. Daha yakından bakmış olsalar, otomobilin gövdesinde, yeni sahibinin henüz tamir ettiremediği, bir dizi kurşun deliği olduğunu görebileceklerdi.

Yapının içinde, önemli şahsiyetlerden oluşan küçük bir grup, tepelerinde, yüksekliği elli beş metreye ulaşan Ayasofya'nın ana

kubbesinin altında, ikili sergiyi hayranlıkla izleyerek müezzin mahfilinde saygıyla ilerlediler. Sağlarında, çalınmış bir savaş flaması, Kur'an'dan kendi elyazısıyla aktarılmış bir alıntı ve Özden Çelik'in şahsi koleksiyonundan alınmış başka kutsal emanetlerin de aralarında bulunduğu, Muhammed'in hayatına adanmış bir sergi vardı. Salonun sol tarafında ise, Kıbrıs'taki kadırgada bulunmuş olan İsa'nın kutsal emanetleri duruyordu. Onlarca silahlı koruma görevlisi, müzenin resmen halka açılması için hazırlanan her iki serginin vitrinlerinin çevresinde toplanmaya başladı.

Dr. Ruppé kendilerine katıldığında, Giordino ve Gunn, vitrinin içine yerleştirilmiş olan kemiklerin konduğu sandığın yanında Loren ve Pitt ile konuşuyordu.

"Muhteşem!" dedi Ruppé, gözleri sevinçle parlayarak. "Bunu başardığınıza inanamıyorum. Hem İsa hem de Muhammed'in hayatlarından kutsal emanetlerin sergilendiği ortak bir sergi. Üstelik böyle bir yerde."

"Ayasofya, hem bir kilise, hem de bir cami olarak sahip olduğu tarihi mirasıyla, bu emanetlerin sergilenmesi için kusursuz bir yer gibi geldi," dedi Pitt. "Sanırım, belediye başkanının bana borçlu olduğu söylenebilir," diye ekledi sırıtarak.

"Kıbrıs devletinin, İsa'nın kutsal emanetleri ve kadırga için daimi bir sergi hazırlanırken, o emanetlerin buraya gönderilmesini kabul etmeleri de kesinlikle buna katkıda bulundu," dedi Gunn.

"Merhum Bay Çelik'in katkılarını da unutmayın," dedi Giordino.

"Evet, Muhammed'in kutsal emanetlerinin hepsi artık saygın Türk halkına ait," diye belirtti Pitt.

"İyi yapılmış başka bir iş daha," dedi Ruppé. "Halk heyecanlanıyor. Bu gerçekten de dinlerin kardeşliği ve bir araya gelmesi

konusundaki hoşgörüyle ilgili çok güzel bir ders." Kaşını kaldırarak Pitt'e baktı. "Bu arada, kumar oynayan bir adam olsaydım, senin öbür dünya için tüm yumurtaları aynı sepete koymama çalışıyor olduğuna bahse girebilirdim."

"Sigortan olmasının hiçbir sakıncası yoktur," diye karşılık verdi göz kırparak.

Salonun karşı tarafında, Julie Goodyear içinde birkaç solmuş papirüs yaprağının bulunduğu küçük bir vitrinin önünde büyülenmiş bir halde duruyordu.

"Summer, buna inanabiliyor musun? İsa tarafından Petrus'a yazılmış gerçek bir mektup."

Summer tarihçinin yüzünde beliren ilgi ve coşku karşısında gülümsedi.

"Evet, altta çevirisi var. Anlaşıldığı kadarıyla, Petrus'a büyük bir toplantı için hazırlık yapmasını söylüyor. Bazı biblik arkeologlar bunun Dağdaki Vaaz'a bir referans olabileceğine inanıyorlar."

Julie, kısa bir süre belgeye baktıktan sonra, Summer'a dönüp başını iki yana salladı.

"Gerçekten inanılmaz. Bu kutsal emanetlerin günümüze dek ulaşmayı başaran elle tutulur bir belgede listelenmiş olması bile yeterince büyüleyici. Fakat, sonrasında emanetlerin tümünün gerçekten gün ışığına çıkarılması, üstüne üstlük mükemmel durumda olmaları, mucizeden başka bir şey değil."

"Biraz sıkı çalışma, biraz da şansın yardımıyla," diye karşılık verdi Summer gülümseyerek. Karşı taraftaki Loren ile Pitt'i görünce, "Gel, seni babamla tanıştırmak istiyorum," dedi.

Summer, Julie'yi karşı tarafa götürürken, Julie bir an için, İsa sergisindeki ilk parçanın yanında durdu. Kalın, koruyucu bir vitrinde sergilenen orijinal *Manifesto*'ydu. Altındaki küçük bir etikete, "Ridley Bannister'dan ödünç alınmıştır," yazıyordu.

"Orijinalini yeniden görmek çok güzel, ama dürüst olmak gerekirse, Bay Bannister'ın onu sergiye ödünç vermeyi kabul etmesine şaşırdım," dedi Julie.

"Kıbrıs'taki mağarada neredeyse ölüyordu ve bana kalırsa bu deneyimden başka bir adam olarak çıktı. Aslında, Manifesto'nun sergiye dahil edilmesi onun fikriydi, ayrıca diğer kutsal emanetlerle birlikte, Kıbrıs'ta kalıcı olarak sergilenmesini de kabul etti. Elbette, Manifesto hakkında bir kitap ve bir belgesel film yapmayı da başardı," diye toparladı sözlerini sırıtarak.

Pitt ile diğerlerinin yanına gittiler ve Summer arkadaşını onlarla tanıştırdı.

"Tüm bu tarihi hazineden sorumlu olan genç bayanla tanışmak bir zevk," dedi Pitt cana yakın bir şekilde.

"Lütfen, ben çok küçük bir rol oynadım," diye karşılık verdi Julie. "Gerçek emanetleri bulan siz ve Summer oldunuz. Özellikle de en şaşırtıcı, en büyüleyici olanı," diye ekledi, Pitt'in omzunun üstünden kireçtaşından yapılmış kemiklerin konduğu sandığı işaret ederek.

"Evet, J'nin kemiklerinin konduğu sandık," diye karşılık verdi Pitt. "İlk başta, çok büyük bir heyecan yarattı. Fakat dikkatli bir analizden sonra, yazıt bilimciler ön tarafındaki Aramice yazıyı Jesus değil, Joseph olarak deşifre ettiler. Bazı uzmanlar onun Aramatyalı Yusuf olduğunu ileri sürüyorlar, ama sanırım bunu hiçbir zaman kesin olarak bilemeyeceğiz."

"Bence bu mümkün. Gösterişli bir kabir ve kemiklerinin konacağı bir sandık yaptırmak için yeterince varlıklıydı. Yoksa ne diye Helena onu bu koleksiyona katmış olsun ki? Kemiklerin ortadan kaybolmuş olması çok yazık."

"Bu size bırakacağım bir gizem," dedi Pitt. "Bu arada, hazır gizem demişken, Summer bana Lord Kitchener ve *Hampshire* ile ilgili yeni bir ipucu bulduğunu söyledi."

"Evet, gerçekten. *Hampshire*'ın batışından kısa bir süre önce Manifesto'yu almak için Kitchener'ın peşinden ayrılmayan Lowery adlı bir piskoposun mektuplarını nasıl bulduğumuzu Summer belki size anlatmıştır. Lowery kısa bir süre sonra bir trafik kazası geçirip sakat kalmış ve bir depresyon nöbeti sırasında kendi canına kıymış. Ailesinin elindeki belgelerin arasında, *Hampshire* felaketinde oynadığı rolü itiraf ettiği bir intihar mektubu buldum. Gemi, Kitchener Manifesto'yu Rusya'ya götürüp halka açıklar korkusuyla kasten batırılmış. Birinci Dünya Savaşı'nın, kimin kazandığı belli olmayan bir evresinde, Anglikan Kilisesi Manifesto'da listelenenlerden, özellikle J'nin kemik sandığı ve İsa'nın Dirilişi ile ilgili yaratacağı paradokstan çok korkmuş anlaşılan."

"Sanırım, Kilise bu konuda bir açıklama yapmak durumunda kalacak."

Onlar konuşurken, Loren kadife kordonlar arkasında sergilenen küçük bir resme doğru yöneldi. Serginin kolayca en çok rağbet gören parçası haline gelmiş olan eser, İsa'nın, yaşadığı dönemde, Romalı bir ressam tarafından tahta bir levha üzerine yapılmış portresiydi. Her ne kadar bir Rembrandt ya da Rubens'in usta ellerine sahip olmasa da, ressam düşünceli bir adamın dikkat çekici ölçüde gerçekçi bir portresini yapmıştı. İncecik yüzlü, koyu renk saçlı ve sakallı adam levhanın üzerinden çarpıcı bir biçimde bakıyordu. Gözler, diye karar verdi Loren. Keskinlik ve merhamet karışımı bir duyguyla parlayan yeşil gözleri neredeyse levhadan fırlayacak gibiydi.

Loren birkaç dakika resmi inceledikten sonra, Summer'ı yanına çağırdı.

"İsa'nın, yaşadığı döneme ait, bilinen tek resmi," dedi Summer saygıyla, yaklaşırken. "Olağanüstü, değil mi?"

"Evet, oldukça."

"O dönemden bozulmadan kalmayı başarabilen çoğu Roma resmi fresk tarzında olur, o yüzden tek kişinin olduğu bir resim, bir portre çok ender görülen bir şey. Uzmanlardan biri Suriye, Palmira'daki ünlü bir freski yapanın da aynı sanatçı olabileceğine inanıyor. Muhtemelen Filistin'deki varlıklı kişilerin evlerine freskler yapıyor, portrelerle de ek gelir elde ediyordu. Tarihçiler İsa'yı, yakalanıp çarmıha gerilmeden kısa bir süre önce, elçiliğinin zirvesindeyken resmettiğini düşünüyor gibiler."

Summer, Loren'ın bakışlarını takip edip resimdeki adamı inceledi.

"Tam bir Akdenizli gibi görünüyor, değil mi?" dedi Summer. "Gerçek bir güneş ve rüzgâr adamı."

"Kesinlikle, İsa'yı sanki İsveç'te doğmuş gibi resmeden usta ortaçağ ressamlarının yaptığı resimlerdeki gibi görünmüyor hiç," dedi Loren. "Sana birini çağrıştırıyor mu?" diye sordu, resimden büyülenmiş bir halde.

Summer, resmi incelerken başını yana doğru eğdi, sonra da gülümsedi. "Konuyu açtığına göre, söyleyeyim, bir benzerlik var."

"Kime benzerlik?" diye sordu Pitt, yanlarına gelip onlara katılırken.

"Dalgalı koyu renk saçlar, ince bir yüz, bronz bir ten," dedi Loren. "Seninkilerle aynı özellikler."

Pitt resme baktı, sonra başını iki yana salladı. "Hayır, onun gözleri o kadar yeşil değil. Ayrıca, arka plana bakarak bir çıkarım yapacak olursak, boyu bir altmıştan fazlaymış, kilosu da kırk beş, kırk altının üzerinde. Hepsi bir yana, aramızda büyük bir fark daha var," diye ekledi hafif bir sırıtışla.

"Neymiş o?" diye sordu Loren.

"O suda yürüdü. Bense yüzüyorum."

AKŞAMÜSTÜ SICAKLIĞI DORUK NOKTASINI GEÇMİŞTİ ve jürinin nihai kararı okunurken, güneş, Kudüs Bölge Mahkemesi Binası'na uzun gölgeler düşürüyordu. Binadan ilk çıkanlar, davayla ilgili haberlerini yetiştirme telaşı içindeki televizyon ve gazete muhabirleri oldu. Onların ardından, mahkeme salonunu doldurmuş olan dava meraklıları ve heyecan peşindeki tipler, kendi aralarında sonuç hakkında dedikodu yaparak dışarı çıktılar. Son olarak, uzun süren dava nihayet bittiği için memnun olan avukatlar ve tanıklar çıktı. Bununla birlikte, davalı ortalıkta yoktu. Oscar Gutzman, adalet sarayının ön kapısından elini kolunu sallayarak çıkamayacaktı. Kelepçelenen ve sıkı koruma altında olan adam, sessizce arka kapıdan çıkarılarak bekleyen bir cezaevi aracına bindirildi ve cezasını çekmeye başlayacağı Shikma Tutukevi'ne götürüldü.

Dirk Jr. ve Sam Levine, dışarıya, batmaya yüz tutan güneşin altına çıkmadan önce, girişte bekleyip savcılara çıkardıkları başarılı iş için teşekkür ettiler. İki adamın da yüzünde, adalet yerini bulsa da, nihai kararın Sophie'nin ve tarihi eserler ajanı arkadaşının ölümlerini asla tam anlamıyla telafi edemeyeceğini bilmenin verdiği acı dolu bir ifade vardı.

"Kayseriye'de ajan Holder'ın öldürülmesi suçuna iştirak etmekten elli yıl," dedi Sam. "Daha iyisini yapamazdık."

"Hapiste öleceği kesin artık," diye karşılık verdi Dirk duygusuz bir ifadeyle.

"Sağlığı bu kadar kötüyken, ilk yılını atlatırsa şaşarım."

"Onu tarihi eser kaçakçılığıyla suçlayacaksan eğer acele etsen iyi olur öyleyse," dedi Dirk.

"Aslında, avukatlarıyla bir itiraf anlaşması yaptık. Adamı çalıntı tarihi eser ticaretiyle suçlayacak sağlam bir dava dosyası var elimizde, ama aldığı mahkûmiyete birkaç yıl daha eklemek sadece akademik bir egzersiz olacaktı."

"Ee, karşılığında ne aldınız?"

"Kendi koleksiyonundaki çalıntı eserlerin kaynaklarıyla ilgili süregelen soruşturmada işbirliği yapması karşılığında bütün suçlamalar düşürüldü. Ayrıca," diye ekledi Sam gülümseyerek. "Gutzman bütün koleksiyonunu ölümünden sonra İsrail devletine bağışlamayı da kabul etti."

"Çok başarılı bir iş olmuş."

"Bizce de öyle," diye karşılık verdi Sam, adalet sarayının basamaklarının sonuna ulaştıklarında. "Bu, kayıplarımızın acısını bir nebze de olsa azaltacak."

"Bütün bunlardan iyi bir şey çıkacağını bilmek hoş," diye karşılık verdi Dirk. Uzanıp Levine'in elini sıktı. "Bu mücadeleyi sürdür Sam. Sophie de senin devam etmeni isterdi."

"Sürdüreceğim. Kendine iyi bak Dirk."

Sam, park alanına doğru giderken, Dirk birinin kendisine seslendiğini duydu. Dönüp bakınca, gösterişli bir bastondan destek alarak basamakları ağır ağır inen Ridley Bannister'ı gördü.

"Evet, Bannister," diye karşılık verdi Dirk.

"Bir dakikan var mı?" dedi arkeolog, Dirk'e doğru aksayarak gelirken. "Bu davadan önce, Bayan Elkin ile ilişkin olduğunu bilmediğimi söylemek istedim sadece. Her zaman tümüyle aynı fikirde olmasak da o meslektaşımdı. Yine de onun fevkalade bir kadın olduğunu söylemek istedim."

"Duygularına katılıyorum," dedi Dirk sessizce. "Bu arada, davaya katkın için teşekkür ederim. Senin tanıklığın Gutzman'ın içeri tıkılmasında önemli bir rol oynadı."

"Onun çalıntı eserler aldığını biliyordum, ama koleksiyonunu büyütmek için terörist kiralayacak kadar ileri gittiği aklımın ucundan geçmemişti. Tarihi eserlerin albenisine kapılmak çok kolaydır, bu bakımdan ben de kendi günahlarımı sırtımda taşıyorum. Fakat her şey göz önünde bulundurulduğunda insanın doğruyu yapması gerek. Sen ve ailen bana bu yolu gösterdiniz, hayatımı kurtarmış olmanız da cabası. Bu yüzden, daima müteşekkir olacağım."

"O şeye daha ne kadar ihtiyacın olacak?" diye sordu Dirk, bastonu işaret ederek.

"Birkaç hafta daha sadece. Kıbrıs'taki doktorlar tedavim konusunda iyi iş çıkardılar."

"Manifesto'yu yeni müzelerine bağışlamayı kabul etmen senin için iyi oldu."

"O da NUMA'nın bağışladığı diğer emanetlerle birlikte doğru yerde," diye karşılık verdi Bannister. "Belki kız kardeşine karşı kabahatlerimi az da olsa telafi eder. Söz açılmışken, Summer oldukça güzel bir genç kadın. Lütfen, kendisine bir ara onunla yemek yemekten onur duyacağımı söyle."

"Söylerim. Ee, ne yapacaksın, sırada ne var?"

"Ahit Sandığı. Yemen'deki bir mağaraya gizlenmiş olabileceğini ileri süren bir ipucu bulmuştum. Umut verici görünüyor. Peki ya sen?"

"Bir süre Akdeniz'de çalışırım diye düşünüyorum," dedi Dirk sessizce.

"Peki bakalım, nereye gidersen git, umarım sana iyi gelir. Unutmadan, babana ve kız kardeşine en içten sevgilerimi ilet."

"İyi şanslar Bannister. Görüşürüz."

Dirk, arkeoloğun aksaya aksaya bir taksi durağına doğru yürüyüp taksiye binişini izledi. Kendi oteli birkaç dakika uzaktaydı, o yüzden yürüyerek gitmeye karar verdi. Batı Kudüs'ün sokaklarında yürürken, çok geçmeden işlek trafik ve kalabalık kaldırımları unutup gitti, aklı duygularla örülü bir sisin içinde kayboldu.

Oteli geçti ve bir iki kilometre daha yürümeye devam ederek Herodes Kapısı'ndan eski şehre girdi. Dalgın dalgın dar sokaklarda yürürken görünmez bir mıknatıs onu doğuya çekiyordu sanki.

Bir yan yolda, kafası öne eğik yürüyen bir rahibenin peşinden giden genç adam, başını kaldırıp bakınca kendisini St. Anne Kilisesi'nin bahçelerinde buldu. Bethesda Havuzu'na doğru giderken içini büyük bir dinginliğin kapladığını hissetti.

Sophie ile birlikte yemeklerini paylaşmış oldukları bank boştu, çınar yapraklı akçaağaçların gölgesindeki banka oturdu. Düşünürken dalıp gitti, güneş çoktan ufkun ardında gözden kaybolduğunda boş havuzlara bakıyordu. Akşam göğüyle birlikte, eski bahçelerden güzel bir yasemin kokusunu hafif hafif taşıyan serin bir esinti kendini gösterdiğinde, hâlâ derin ve sessiz bir düşünce denizindeydi.

SON

Dirk Pitt, oşinografinin Indiana Jones'udur. Egzotik yerler, acımasız adamlar ve ölümcül tehlikeler... Hayranlarına yepyeni bir bestseller macera.

–Associated Press

Usta yazarın kahramanı Dirk Pitt olağanüstü bir macera ile karşınızda.

–New York Times

MS 327 yılında paha biçilmez yük taşıyan Romalılara ait bir savaş gemisi, korsan saldırısından son anda kurtulur...

Asırlar sonra, 1916 yılında bir İngiliz savaş gemisi Kuzey Denizi'nde esrarengiz bir şekilde infilak eder.

XXI. yüzyılın başlarında Türkiye ve Mısır'da önemli camiler bombalanır.

Acaba bu olayların arasında bir bağlantı var mıdır?

NUMA Başkanı Dirk Pitt ve ekibi bu bağlantıyı bulmak için işe koyulurlar. Türkiye ve İsrail'de bulunan Romalılara ait tarihi eserler, radikal bir grubun Osmanlı İmparatorluğu'nu tekrar diriltme çabalarını işaret eder. Washington'dan Londra'ya ve Yakındoğu sahillerine dek süren bir kovalamaca başlar.

Nefes nefese temposu ve gerilim yüklü kurgusuyla yeni bir Cussler romanı daha...

ISBN 978-975-21-1698-6

9 789752 116986

ALTIN KİTAPLAR